

ZAMANIN BEKÇİLERİ

ANILAN

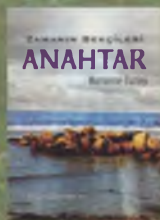
Marianne Cürtey

Ne düşündüğünü senden
başka kim biliyor?

**Geçmişle değiştirebileceğinizi
bir düşünün. Ufacık bir
değişikle bir felaketler
zinciri başlatabilirsiniz.
Ethan, Anınlardan biri.
Geçmişe yolculuk etme
yeteneğine sahip ve gittiği
yerde, tarihin akışını bozma
niyetindeki karanlık güçleri,
özel yeteneklerini kullanarak
engellemek zorunda.**

**Aynı zamanda sıradan bir
öğrenci olan Ethan için çift
kimlikle tek bir hayatı
sürdürmeye çalışmak
bazen çok güç olabiliyor.
Hele normal hayatı
gittikçe karmaşık bir hal
alırken...**

ZAMANIN BEKÇİLERİ SERİSİ

www.tudem.com

Marianne Curley, bir yandan günümüz gerçekliğine sımsıkı tutunurken diğer yandan heyecan verici, karmaşık ve sihirli bir hikâye ortaya çıkarıyor.

Irish Independent

Üzerinde çok uzun süre düşünülmesi gereken konularla ilgili sürükleyici bir fantastik eser. Bu roman, geniş kitlelere hitap etmeyi hak ediyor.

School Library Journal

Bu kitabın olağanüstü bir kurgusu var. Son sayfaya kadar merak içinde olacaksınız. Bilinmeyenin gizemini, cazibesini ve korkusunu hissedecek; sonunu getirinceye kadar elinizden bırakamayacaksınız.

Sunday Express

- 2003 Uluslararası Okuma Birliği: Gençlik Kitabı Ödülü
- 2003 Red House Çocuk Kitapları: "Okunması Önerilen Kitap" Ödülü
- 2005 Batı Avustralyalı Genç Okurlar Kitap Ödülleri: "Okunması Önerilen Kitap" Ödülü

Marianne Curley

Avustralya, Windsor'da doğdu. Kitapları, sekiz yaşındayken keşfetti. Okuduğu ilk kitap, Charles Dickens'ın Oliver Twist kitabıydı. Okul hayatı boyunca en sevdiği yer kütüphane oldu. İş hayatına, bir devlet dairesinde sekreter olarak başladı. Şu an eşi ve ilham kaynağı üç çocuğuyla birlikte Avustralya'da yaşıyor. İlkgençlik çağı için yazmayı sürdürüyor.

Kitapları:

Old Magic

Zamanın Bekçileri: Anılan

Karanlık

Anahtar

© 2006, Tudem • Cumhuriyet Bulvarı No: 302/501 35220 Alsancak - İZMİR
metin hakları © 2002, Marianne Curley

İlk basım 2002 yılında İngiltere’de “The Named – Guardians of Time”
adı ile Bloomsbury Publishing Plc tarafından gerçekleştirilmiştir.

Kitabın Türkçe yayın hakları Onk Telif Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Yazar: Marianne Curley

Türkçeleştiren: Seçil Sönmez

Kapak: Bora Çokdinleten

Yayın Yönetmeni: İlke Aykanat Çam

Editör: Rukiye Düzçay – Alev Erakın

Düzeltili: Perçem U. Yıldızbaş

Dizgi - Grafik: Tudem

Baskı ve Cilt: Ertem Matbaa • 0 312 284 18 14

Birinci Basım: Haziran 2007 (3000 adet)

İkinci Basım: Eylül 2009 (3000 adet)

Üçüncü Basım: Ocak 2012 (3000 adet)

Yaynevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

www.tudem.com

ZAMANIN BEKÇİLERİ
ANILAN

Marianne Curley

 tudem®

PLANTAS DE
FRUTOS VERDES

GİRİŞ

Bukleleri omuzlarına dökülen, siyah kabarık saçları vardı. Gözleri oğlaninkilerden daha koyu maviydi ve çok güzel bir kızdı. Bunu oğlan da biliyordu. Annesinin ve babasının Sera'yı daha çok sevmeleri, oğlanın umurunda değildi. Sera henüz on yaşında olmasına rağmen oğlan için yaşama sevin- ciydi.

"Acele et!" Sera arkasını dönüp küçük kardeşini çekti. "İlk defa çiçek açacak. Bunu kaçırmamalıyım!"

Çocuk, kısacık bacaklarıyla elinden geldiğince hızlı yürü- meye çalıştı. "Ne açacak?"

"Çiçek, seni aptal. Beklediğim çiçek. Dev gibi siyah bir cehennem zambağı!"

Çocuk ayağını yere vurdu:

"Bana aptal deme."

Sera, gözlerini kocaman açıp aceleyle arkasına döndü:

"Aptalsın demek istemedim. Hadi yürü şimdi!"

Çocuk ablasının peşinden koştu ve küçüklere özgü o masu- miyetle sordu:

"Çiçeğin açacağını nereden biliyorsun?"

Sera, kardeşine kısa ve bıkkın bir bakış attı:

“Tomurcuğu üç aydır izliyorum. Bugün gündönümü, bahar ekinoksu. Hiçbir şey bilmez misin sen?”

Çocuk, Sera’ya yetişmeye çalışarak tekrar hızlandı. Anlaşılan bu olay, ilk defa bu sabah gerçekleşecekti. O da cehennem zambağının açtığını görmek istiyordu, ama ablası kadar hevesli değildi. Bu sisli şafak vaktinin ilk uyanışlarıyla çimenli tepelerin üzerinden çalılıklara, fundalıklara doğru uçar-casına koşmasının sebebi, Sera’nın heyecanı ve bu heyecanı onunla paylaşmanın ayrıcalığıydı.

Sera, aniden durup dizlerinin üzerine çöktü ve sevinçle haykırdı:

“Kaçırmamışız! Bak işte burada!”

Çocuk sonunda ablasına yetişti ve yeşil dalının üzerinde mükemmel bir şekilde büyümüş olan siyah tomurcuğa baktı. Kafasını sağa sola eğdi. “Bu mu?”

“Tabii ki bu!” Sera, gözlerini çiçekten ayırmadan homurdandı:

“Sus ve izle! Harika olacak.”

Şu kısacık hayatı boyunca ablasının, ender rastlanan çiçekler, ormanda annelerini kaybetmiş yavru hayvanlar gibi tuhaf ya da olağan dışı şeyleri ne kadar çok sevdiğine tanık olmuştu. Sık sık ablasının macera dolu ruhuna saygı duyup hayran olur, beline tek bir ip bağlayarak kayalıkların etrafında sallanabilecek kadar büyük veya güçlü olmayı hayal ederdi. Omuzlarını silkti ve nemli çimenlerin üzerine, ablasının yanına oturdu. Her zaman dört yaşında kalmayacağını düşünerek rahatlamıştı.

Sağ taraflarında ve çok yakınlarında aniden bir dalın çatırdamasıyla ikisi de hızla başlarını sesin geldiği yöne doğru çevirdiler.

“O neydi?”

Sera'nın boğazı düğümlendi, güçlükle yutkundu. Saçları, zayıf bedeninden aşağı sarkıyordu. Cesaret dolu bakışlarla kardeşine döndü:

“Yok bir şey. Bebek gibi davranma.”

Başka bir çatırtı çocuğu yine ürküttü:

“Sence orada bir şey mi var?”

“Şşt! Ben nereden bileyim? Sessiz olursan her neyse kesin gider.”

Ama o, gitmedi. Bir dakika sonra, kocaman, insana benzeyen, suratının yarısı olmayan çirkin bir yaratık sisin arkasından çıktı, karşılarına geçti. Çocuklar çığlık çığlığa birbirlerine sarılıp geri geri kaçmaya çalıştılar. Sera titriyordu:

“Sen... sen de nesen?”

Yaratık kocaman sırtını gererek gözlerinin önünde daha da büyüyordu sanki:

“Ben Marduke'yim.”

Bu ismi duyunca, yaratığın neden orada olduğunu anlamışçasına Sera'nın gözleri korkudan fal taşı gibi açıldı ve titreyerek kardeşine baktı.

Çocuk ablasının kolunu çekiştiriyordu:

“Ne dedi?”

Sera dik durmaya gayret etti. Kardeşinin sorusuyla ilgilenmeden yaratığa döndü:

“Ne istiyorsun?”

Yüzünün yarısı olmayan yaratık boğuk bir sesle cevap verdi:

“Seni almaya geldim. Her günün gece gibi karanlık olduğu ve cehennem zambaklarının, kanayan bir ayın altında ısılt ısılt parladığı bir yere gideceğiz.”

Sera, kafasını sağa sola sallayarak geriye doğru kocaman bir adım attı. Yarım yüzlü yaratık bir elini kaldırdı. Çocuğun hayatı boyunca gördüğü en büyük eldi bu. Yaratığın, eliyle ablasının yüzünü kapattığını gördü. Artık bu yaratığın kendilerine kötülük yapacağından emindi. Kalbi hızla atmaya başladı. Fakat en ufak bir şey yapamıyor, parmağını, titreyen dudaklarına dahi götüremiyordu.

Yaratık öbür elini de uzattı. Çocuk ablasının kafasına doğru uzanan eli, gözleriyle takip etti. Yaratık bakışlarını çocuğa çevirdi ve yarım ağzıyla gülümsedi. Sonra parmaklarını sıkmaya başladı. Sera acı içinde çığlıklar atıyordu. Sesi ormanın öbür ucuna kadar yankılanmıştı. Bedeni direnmeyi bırakınca, yaratık onu çimenlerin üzerine yatırdı. Sera inleyerek iki eliyle birden kafasını tuttu. Acıdan büyümüş gözleriyle çevresine bakıyordu.

Yaratık dev gibi kollarını havaya kaldırıp iki yana açtı. Bu haliyle çocuğun gözüne çok daha büyük gözükmüştü. Öfkeyle kükredi. Bu ses çevredeki ağaçları bile titretti. Çocuk o gürültünün içinde babasının adının tüm dünyaya haykırıldığını zannetti, fakat içini saran korkudan kafası allak bullak olmuştu.

Yaratığın ellerinin ve sesinin gücü karşısında korkudan titreyerek, gözlerini ayaklarının dibinde acıyla kıvranıp inleyen ablasına çevirdi. Fakat yaratığın gözlerini kendisine diktiğini hissedince, kafasını yukarı kaldırdı. Altın rengi tek gözüyle yukardan ona bakan yaratığın yüzünde, yavaş yavaş dehşet verici bir gülümseme belirdi. Sonra tek bir söz söylemeden, geldiği gibi aniden ortadan kayboldu. Çocuk, yaratığın geride bıraktığı boşluğa bakakalmıştı.

Sera, güçsüzleşen eliyle kardeşini bileğinden yakaladı ve bir şeyler söylemeye çalıştı.

Bu sırada yaratığın büyüsünden kurtulan çocuk, kendisinin çok daha büyük olmasına rağmen, ablasını kollarına aldı ve siyah buklelerini göğsüne yasladı:

“Kimdi o Sera? Neler oluyor? Neyin var?”

Sera konuşmaya çalıştı, fakat ağzından kanlar süzüldü. Çocuk korkudan neredeyse ölecekti.

“Sera!..”

Sera bir çığlık daha attı! Bu kez gözlerinden, kulaklarından kanlar sızmaya başladı. Çocuk artık bayılmak üzereydi. Tepeden tırnağa zangır zangır titriyor, nefes alamıyordu. Gözlerinden yaşlar boşandı. Yardım çağırmak için ayağa kalkacak gibi oldu, ama Sera bileğini sıkıca tuttu. Sera'nın gözleri gittikçe soluyordu. “Dur” dedi güçlkle. Çocuk, kulağını ablasının yüzüne yaklaştırdı. Sera son sözlerini fısıldadı:

“Adını unutma.”

“Yaratığın adını mı?” diye sordu çocuk. Sanki o tuhaf isim sisle beraber havada asılı duruyormuş gibi kafasını yukarı

kaldırıp çevresine bakındı. Fakat görebildiği tek şey, artık yerde solgun yatan körpe bir dal ve etrafa saçılmış siyah yapraklardı.

Çocuk, kalbine saplanan acıya daha fazla dayanamayarak haykırdı.

Ethan'ı uyandıran, bu çocuğun çığıydı. İşte çıplak omuzlarından terler damlıyordu. Gecenin serinliğiyle ürperdi. Odası yavaş yavaş, gözlerinin önünde belirmeye başlayınca kalp atışları yavaşladı, titreyen kollarıyla yorganına sarındı. Sonunda, odasında olduğunu anlayınca içini bir rahatlık kapladı... Rüya bitmiş, sürekli tekrar eden o çok canlı kâbuslarının birinden daha uyanmayı başarmıştı.

BÖLÜM 1

Ethan

Uyandığımda kafam kurşun gibi ağırlaşmıştı. Sorun yine o kâbustu elbette. Yeni bir şey var mıydı sanki? On iki yıldır o korkunç canavarı görüyordum rüyamda. On altı yaşıma geldiğime göre, bu çocukça kâbusların artık geride kalmış olması gerekirdi. Kâbuslarımın bir anlamı olsaydı şimdiye kadar çoktan çözmüş olmaz mıydım? Muhakkak.

İçerden gelen garip bir gürültü, başımdaki zonklamaları delip geçti. İlk önce Dillon'dır, diye düşündüm. Okuldan önce bazen buraya gelir ve servise birlikte bineriz. Fakat bugünün pazar olduğunu hatırladım ve yavaş yavaş kendime gelince, bu seslerin annemle babamın odasından geldiğini anladım. Annem ağlıyordu. Yüzünü yastığına kattığı açıkça belliydi, yine de hıçkırıkları giderek artıyordu.

Sızlanarak kendimi yataktan dışarı sürükledim ve üstüme bir kot geçirdim. Annemlerin odasına geldiğimde kapıda durdum, derin derin nefes aldım. En son böyle ağladığında üç gün boyunca kendini durduramamıştı. Kapıyı açıp odaya baktım; babam içeride yoktu. Onu göremek beni gerçekten hiç şaşırtmadı. Ne zaman annemin depresyonu nüksetse genelde ilk kaçan babam olur.

Annem beni görünce yastığının kenarıyla gözlerini silmeye çalıştı. Ağlamaktan kızarmış gözleriyle gülümsedi, fakat gülümsemesi kısacık bir an sonra uçup gitti. “Bir bardak çay...” dedi, ağlamaklı. Kafamı sallayıp sessizce odadan çıktım. İşe yarayacak bir şey yapabileceğim için, içim rahatlamıştı.

Babam mutfakta bacak bacak üstüne atmış, oturuyordu. Gözleri, masanın üzerindeki boş kahve fincanına dalmıştı. O kadar kendi içine kapanmış görünüyordu ki dikkatini çekmek için özellikle çaba göstermem gerekti:

“Bu sabah neye üzüldü annem?”

Neden sonra cevap verdi:

“Bir sebep olması gerekiyor mu Ethan?”

Haklıydı, gerekmiyordu. Ona böyle söyleyecek değildim ama.

“Bir önemi var mıdır bilmiyorum ama,” diye devam etti, “rahatsız edici bir kâbus görmüş.”

“Ne! O da mı?..”

Babamın gözleri bir anlığına bana doğru kaydı. Harika, diye düşündüm, sonunda bir tepki alabildim. Ancak hemen yine boş kahve fincanına bakmaya başladı. En son ne zaman aramızda normal bir konuşma geçtiğini hatırlamaya çalıştım. Tabii bunu hatırlamak pek de zor değildi. Bütün sorunlarımız ablam Sera'nın ölümüyle başlamıştı. Fakat ne zaman biteceğini kimse bilmiyordu.

Annem beni bekliyor olmalıydı. Ona tam sevdiği gibi, içine bir parça bal ekleyerek bir fincan çay hazırladım,

odasına götürdüm. Artık daha iyi görünüyordu. Fincanı elimden alırken hafif, cesur bir gülümsemeyle baktı bana. Önemsiz bir iki şey konuştuktan sonra, kendini daha iyi hissettiğinden emin olunca odasından çıktım.

Odama geri döndüğümde ayakta durup baş ucu saatime baktım uzun uzun. Sanki ailemin zedelenen ruhunu onarmak için ihtiyaç duyduğumuz bütün cevaplar, o saatteydi. Biliyordum, o yalnızca bir saatti. Tahtadan ve camdan yapılmıştı. Bu saati birkaç sene önce hurdacıda gördüğüm anı hatırladım. Saatin, ben onu bulmadan çok önce, başka birinin evinde, her sabah başka birini uyandırarak, başka bir hayat sürdüğü düşüncesinden çok etkilenmiştim.

Saate ne kadar güçlü baktığımı, akrep ve yelkovan çılgın bir hızla dönmeye başladığında fark edebildim ancak. Kafamda biriken bütün bu üzücü düşüncelerin enerjisini bilinçsizce saate aktarmıştım. Bir anda, saat kendiliğinden hareket etti. Masadan yükseldi ve havada dönüp durmaya başladı. Bunu daha önce birkaç kez yapmıştım. Yeteneklerimden biri, eşyaları hareket ettirmektir. Fakat daha önce bu yeteneğimi hiç bu kadar güçlü kullanamamıştım. O sırada kontrolü kaybettiğimi fark ettim. Saat, taklalar atarak tavana doğru yükselmeye başladı. Ben tamamen hazırlıksız yakalanmıştım. Sonunda, saat havada patladı. Tahta, metal ve cam parçaları üzerime yağıyordu. Annem ya da babam ne olduğuna bakmak için odaya gelmeden parçaları toplamalıydım.

İlk önce annem geldi. “Ne oldu?” diye sordu, kapının kenarında durup bir kolunu geceliğine sararak. “Odandan,

sanki bomba patlamış gibi bir ses geldi.” Yerlere düşen parçacıkları fark etti. “Görünüşe bakılırsa gerçekten bir bomba patlamış. Ethan, sen iyi misin?”

Elimde topladığım kırık saat parçalarına baktım.

“Ah, özür dilerim anne. Saati yere düşürdüm.”

Saatin paramparça olduğunu görünce gözlerini hafifçe kıstı.

“O sırada tavanda mı duruyordun?”

Omuzlarımı silkip yapmacık bir gülümsemeyle karşılık verdim.

“Pekâlâ. Sadece yerlerde keskin bir parça kalmadığından emin ol.”

Evden çıkmadan, ortalığı temizleyeceğime söz verdim. Annem de düş almaya gitti. En azından artık daha canlı gözüküyordu. Kalan parçaları topladıktan sonra giyindim. Oğlunun, koridorun yalnızca birkaç metre ilerisindeki odası gürültüyle sarsılırken, babamın mutfak masasında oturup bütün bu süre boyunca boş bir kahve fincanına bakmaya nasıl devam edebildiğine şaşıtmış doğrusu.

Birkaç dakika sonra dışarı çıktım. Rahatlamış bir şekilde, benim için kutsal bir yer haline gelmiş olan o dağa doğru yürümeye başladım. Bu yerin beni başka bir dünyaya götürdüğünü söylememek, gerçeğin hakkını yemek olur. Bu yerin kendisi başlı başına bir dünya.

İlk defa dağa gittiğimde dört yaşındaydım. O güne dair pek fazla bir şey anımsamıyorum. Yalnızca yüksek kayalıklara

tırmandığımızı ve babamdan kurtulmaya çalıştığımızı hatırlıyorum. O eski günlerde babam, gözünün önünden ayrılmama izin vermezdi. Fakat sonra üzerine bir umursamazlık çöktü. Öyle bir umursamazlık ki hiçbir zaman geçmedi.

Arkarian, beni Great Dividing Range'in batı eteklerine derinlemesine gömülen bu tepelerde bulmuştu. Günlerce bana muhteşem maceralardan, zorluklardan ve aklın hayalin almayacağı güçlerden bahsetmişti. Sonra bir gün, parlak mavi saçları ve gerçekten tuhaf gözleri olan bu garip adam, elimden tuttu ve beni dağın içine soktu.

Fiziksel farklılıklarına alışabilirseniz, Arkarian o kadar da tuhaf biri gibi gözükmez. Elektrik mavisi saçları ve eflatun gözleri, zaman içinde –tabi çok uzun bir zaman– değişik renkler aldıkları için öyle görünüyor. Onu, on iki yıldır tanımama rağmen bir gün bile yaşlanmış gibi gözükmedi. On sekiz yaşına geldiği an vücudunun yaşlanması tamamen durmuş.

Arkarian hâlâ benden daha uzundu. Fakat artık o kadar gözle görülür bir fark yoktu aramızda. Çevresine yaydığı kendine özgü bir havası vardı. Bunca zaman sonra bile o havayı hissedebiliyordum. Bunun bir kısmı konuşma tarzıyla ilgiliydi. İsteklerini hem yumuşak hem de otoriter bir ses tonuyla belirtirdi, ama asla kibirli değildi. Bunun diğer bir kısmıysa konuşmaya gerek kalmadan eflatun gözleriyle iletişim kurabilme yeteneğinde saklıydı. Seneler geçtikçe

onunla arkadaş olduk. Arkadaşlığımızın ilk beş yılında ben onun *Çıracak*'ıydım. Hâlâ da benim üstüm sayılır. Bu zaman içinde ondan, okulda yıllarca öğrendiklerimden çok daha fazla şey öğrendim.

Duvar gibi kayalığın önüne gelince durup içeri girdiğimi canlandırdım kafamda ve kayalık kayboldu. Hafifçe aydınlatılmış olan tünelde ilerlerken Arkarian'ın seslendiğini işittim.

“Ethan, ben de seni arıyordum.”

Tünelde bir sürü kapı vardı. Bazı odaları egzersiz yapmak için kullanırdık. Bazılarının içiniye hiç görmedim. Arkarian'ın dediğine göre odalar sürekli değişirmiş. Bu yüzden, özellikle ihtiyacınız olan bir oda yoksa içeri girmenin bir anlamı olmazmış. Ben de zaten meraklı olmanın her zaman iyi olmadığını uzun zaman önce öğrendim.

Arkarian'ın büyük odasına geçtim. Bizim ölümlü dünyamızda henüz var olmayan o inanılmaz teknolojik eşyaları görmek, her zaman olduğu gibi ayaklarımı yerden kesti.

“Gerçekten çok komik Arkarian. Geleceğimi biliyordun. Her şeyi biliyorsun.”

Odanın öbür ucundan bana bakıp hafifçe gülümsedi:

“Beni gururlandırıyor sun Ethan. Ama unutma, her şeyi bilmek imkânsızdır.”

Bakışlarını üzerimden çekmeden beni incelemeye devam ediyordu. Gözlerimin etrafındaki kahverengi halkaları fark etmesi çok sürmedi:

“Yine mi kâbus gördün?”

Omuz silktim. Kafamı, sekizgen mağaranın ortasında duran üç boyutlu holografik küreye çevirdim özellikle. Kürede o sırada, Londra’daki Westminster Sarayı’nın muhteşem bir görüntüsü vardı. Yanılmıyorsam 1300’lü yılları gösteriyordu. Kâbus kafamda hâlâ çok canlıydı ve annem hakkında konuşmaya da henüz hazır değildim. Annemin depresyonu gittikçe kötüleşiyordu. Bunu düşündükçe kalbim sıkışıyordu. Kafamla küreyi işaret ettim:

“Kaç yılında?”

Arkarian hassasiyet gösterip konuyu kapatmama izin verdi. Yanıma geldi, elinin tersini küreye doğru salladı:

“1377... Bir sonraki görevin. Fakat seni bunun için çağırmadım. Lütfen otur Ethan.”

Arkarian çok ciddi görünüyordu. Bu ses tonunu daha önce de duymuştum.

“Endişelenmeyi bırak! İyi haberlerim var.”

Parmağını şaklatmasıyla karşımda ahşap, antika bir iskemle belirdi. Ne demek istediğini anladım. İskemleyi ters çevirip bacaklarımı açarak oturdum. Her zaman yaptığım gibi, kollarımı göğsümde kavuşturup beklemeye başladım. Arkarian’ın antika eşyalara olan sevgisi beni hep şaşırtmıştır doğrusu.

Arkarian, kafasını hafifçe yana eğerek bir süre beni izledi. Mavi saçlarını bir bağcıkla ensesinde toplamıştı. Bu haliyle gözlerinin eflatun rengi daha bir derinleşiyordu.

“Terfi ediyorsun.”

Iskemleden ayağa fırlayıp havada zıplamaya başladım. Evet!.. Bu harika bir haberdir. Harikadan da öteydi. *Koruyucu* için çalışmak, kendimi bildim bileli her şeyim olmuştu benim. Çoğu zaman benim için bir ev, sığınacağım bir liman gibiydi. Ölümlü evimde güvende olmadığımından değil, sadece... orası biraz huzursuzluk doluydu. Her zaman ki sıkıcı yerdin işte.

Arkarian gülümsedi. Bir gün fark edilmeyi ne kadar çok istediğimi biliyordu. Kimse benim kadar çok çalışmıyordu bunun için. Koruyucuya canımı verirdim.

“Mahkeme Heyeti, çalışmalarından o kadar memnun ki, gelecek ay *Atina*’da yapılacak olan bir törenle sana tam üyelik verecek.”

Bu kelimelerin gerçekliğini idrak etmek hiç kolay olmadı. “*Tam* üyelik mi!..”

Kafasını salladı. Verdiğim tepki hoşuna gitmiş, gülümsemeye devam ediyordu.

“Bekle biraz Ethan. Bir şey daha var.”

Başka ne olabilirdi ki... şeyin dışında. Arkarian’a uzanıp omuzlarından tuttum. Aslında o sırada sıkı sıkı tutulmaya ihtiyacı olan bendim.

“Arkarian, bana uçma gücünün mü verileceğini söylemek istiyorsun?”

Bir an için gözlerini kaçırdı. O anda anladım ki söyleyecekleri beni hayal kırıklığına uğratacaktı. Tekrar gözlerini bana çevirerek şefkatle konuşmaya başladı:

“Henüz kanatlarını alamayacaksın Ethan. Sabırlı ol.”

Fakat dün gece gördüğüm kâbustan ve bu sabah annemin yaşadığı depresyondan sonra bu hayal kırıklığı, vadiden akan bir sel gibi içimi kapladı. Bir açıklamaya ihtiyacım olduğunu anlatmaya çalışırken ellerimi havada sallıyordum.

“Hadi ama Arkarian! Çıraklığımı yıllar önce tamamladım. En az on yıldır da Koruyucu'nun aktif bir üyesiyim.”

“Evet ama Çıraklığa başladığında yalnızca küçücük bir çocuktun.”

Söylediğini kabul ederek kafamı salladım:

“Ama benden çok daha gençken bu gücü alan insanlar olduğunu duydum.”

Basitçe açıklamaya çalıştı:

“Onlar hazırды, sen değilsin.”

Elimden bir şey gelmeyeceğini anlayınca tartışmaktan vazgeçtim. Yapabileceğim tek şey, şu anda ne yapıyorsam ona devam etmektir: Kendimi kanıtlamak için daha çok çalışmak.

“Peki, şu diğer haber ne?”

Rahatlayıp, hafif bir oh çekerek aynı iskemleden bir tane de kendisi için çıkardı ortaya. Böylece karşıma geçip oturduğunda artık yüzlerimiz aynı seviyede olabiliyordu.

“Sana bir Çırak verilecek.”

Ne demek istediğini anlamam bir dakikayı buldu. Bunun nasıl bir onur olduğunu idrak edince tekrar havaya sıçradım, pencereleri olmayan bu yer altı odasında aşağı yukarı koşturup havaya yumruklar savurdum.

“Bir Çıracak mı? Benim için mi?”

Arkarian gözleriyle beni takip ediyordu. Durup anladığım şeyin doğru olduğunu onaylaması, için yüzüne baktım. Kaşlarını havaya kaldırıp nazikçe başını salladı.

Mahkeme Heyeti bana böyle bir sorumluluk verdiğine göre yakında kanatlarımı da alacağımdan hiç şüphem yoktu artık.

“Yakında...” diye onayladı Arkarian, her zamanki gibi düşüncelerimi okuyarak. “Yapman gereken tek şey, Çıracakını eğitmek ve bir sonraki görevini tamamlamak. Ondan sonra, gelecek doğum gününde kanatlarını alacaksın.”

“Evet! Bu harika bir şey Arkarian. Nasıl becerdin bunu?”

Alçakgönüllü bir gülümsemeye karşılık verdi:

“Terfi edilmenden kendime pay çıkarmak isterdim Ethan, ama bunu, gösterdiğin başarılar sayesinde kendin kazandın. Başarılı olduğunu ve ne kadar ilerlediğini düşünerek başının dönmesini istemiyorum ki sanırım buna çok meyillisin.” Dikkatlice yüzüme baktı. “En yüksek gücü almayı hak ettiğini ispatlamak istiyorsun, öyle değil mi?”

Kararlı bir şekilde başımı salladım:

“Evet, kesinlikle!..”

Tekrar iskemleye geldim ve her şeyi iyice anlayabilmek için hiç kıpırdamadan oturmaya çalıştım. Fakat sağ bacağımı sallamadan duramıyordum. Durdurabilmek için elimi dizimin üstüne koymak zorunda kaldım.

“Yani diyorsun ki bu Çıracakı başarıyla eğitebilirim, kanatlarımı üç ay içinde alacağım?”

Dudakları hiç kıpırdamadı, ama gözleri çok şey anlatıyordu.

“Bir şartla, öyle değil mi?”

“Hayır, hiç de değil!” diye aceleyle ikna etmeye çalıştı beni. “Fakat acilen ilgilenilmesi gereken bir gelişme var...” Kürede dönen holografik Westminster Sarayı’nı işaret etti:

“Bir sonraki göreve gitmene çok az zaman kaldı.”

“Ne kadar zamanım var?”

“Birkaç hafta.”

Hafta mı? Mahkeme Heyeti’nin ya da Arkarian’ın kafasından ne geçiyordu? Küçük bir çocuğu eğitmek yıllar sürerdi. En azından benim için öyle olmuştu. İlk derslerimi hatırlıyordum. Arkarian sabırlıydı, ama acımasızdı. Çünkü o zamanlar ben çok beceriksizdim. Buradaki değişik odaların birçoğunda çalıştık. Birçok insanın hayatları boyunca geliştiremeyecekleri beceriler geliştirdik. Kendini savunmaktan, kendinle var olmaya kadar bir sürü şey öğrendim. Fakat Mahkeme Heyeti’nin, görev alabilecek kadar geliştiğime karar vermesi yıllar sürdü.

“Çırağımı yetiştirmem için yalnızca birkaç haftam mı var?”

Arkarian başını salladı:

“Ama düşündüğün kadar zor olmayacak. Unutma, sen bana geldiğinde daha bir çocuktun. Bu pek rastlanır bir şey değildir. Yeni Çırağın, tahmin ettiğinden daha becerikli. Kızın kendine göre yetenekleri var.”

Bu son cümlesini söylerken muzip bir gülümsemeye, hiçbir yaşlılık belirtisi olmayan zayıf ellerine çevirdi gözlerini.

Ben o sırada hâlâ 'kız' kelimesine takılmış durumdaydım. "Bir kız mı eğiteceğim?"

"Doğru."

"Kaç yaşında bu kız?"

"On beş."

Bir anda, bir kız eğitecek olma fikri değişik bir hal aldı kafamda.

"A, öyle mi?"

Hafifçe gülümseyerek başını yana yatırdı.

"Adı ne? Ben tanıyor muyum?"

Arkarian cevap vermedi. Vücudumdaki bütün tüyler, kötü bir şeyin habercisi gibi diken diken oldu.

"Adı Isabel," dedi yavaşça.

Modası geçmiş, az rastlanır bir isim olmasına rağmen, bana hiçbir şey çağırıştırmadı. Arkarian, bu ismi bir yerlerden hatırlamam gerektiğini düşünüyor gibi yüzüme bakmaya devam ediyordu. Yavaş yavaş, hafızamın çok derinliklerinde bir şeylerin belirmeye başladığını hissettim: *Isabel...*

"Sanırım o ismi bir yerden biliyorum. Hatırlıyor musun, küçükken Matt diye bir arkadaşım vardı, küçük kardeşinin adı Isabel'di. Ama Çırağımın çocuk olmadığını söyledin. Her neyse..."

Bu çılgın düşüncüyü hemen kafamdan atmaya çalıştım:

“Benim tanıdığım Isabel, küçük, yaramaz bir maymun gibiydi. Hepimizin başını ağrıttırdı. Matt’le, Dillon’la ve diğer çocuklarla yapacak önemli işlerimiz olduğunda hep peşimizden gelirdi. Ormanda kale yapmaya ya da rugby oynamaya giderdik. Bunun gibi önemli işlerimiz vardı işte. Bu Isabel, o Isabel olamaz.”

Arkarian inatla yüzüme bakıyordu. Dudaklarında, bir şeyler biliyormuş gibi tuhaf bir gülümseme vardı.

“Hayatta olamaz Arkarian! Sana söylüyorum, o olamaz. Isabel tam bir baş belasıdır. Yalnızca başımıza iş açar. Koruyucu için doğru kişi olmasına imkân yok. Bana inanmalısın. Bu kız tam bir baş belasıdır. Mahkeme Heyeti’ne gidip bunu bildirmelisin. Bu kez yanıldılar.”

“Isabel’i en son ne zaman gördün? En son ne zaman konuştuğun bu kızla?”

Isabel’le en son ne zaman konuştuğumu hatırlamaya çalışırken gözlerim uzaklara daldı: *Okulda sınıflarımız, farklı yaşlardan oluşuyordu. Bu durumda birlikte ders alıyor olabilirdik. Ama öyle olsaydı, şimdiye kadar onu fark etmiş olmaz mıydım? Yalnız aklımda kalan bir gün vardı. Birkaç sene önce, Matt hâlâ benim en iyi arkadaşımken, çocuklardan bazılarıyla Devil’s Creek’e yüzmeye gitmiştik. Sıcak bir gündü ve biz üzerimizde yalnızca iç çamaşırlarımız kalıncaya kadar soyunmuştuk. Hiçbirimiz, Isabel’in peşimizden geldiğini fark etmemiştik. Matt, ağacın birine tırmanmış olan kardeşini görünce bizi gözetlememesini söyleyip onu kovmuştu. Biz deliler*

gibi gülmeye başlamıştık. Bizi gözetlediği için suratı pancar gibi kızarana kadar onunla alay etmiştik. Isabel, ağaçtan aşağıya, kısa mesafe yarışta hızla giden bir Ferrari'den bile daha hızlı inip ormanın içinde gözden kaybolmuştu.

Biz de nehre gidip yan yatmış bir ağaca bağladığımız iple sallanarak suya atlamaya devam etmiştik. Saatler geçip de eve dönmek için hazırlanmaya başlayana kadar hiçbirimiz bu küçük baş belasının elbiselerimizi aldığını fark etmemiş-tik. Matt sinirden deliye dönmüştü. Dillon vahşiler gibi ağzı-na gelen bütün küfürleri saymıştı. Sonunda Matt, savunmaya geçip Dillon'a çenesini kapatmasını söylemek zorunda kalmış-tı. Üzerimizdeki ıslak iç çamaşırlarımızla, on iki kilometre boyunca bisiklet sürmekten başka çaremiz yoktu.

Bu arada Arkarian, cevap vermemi bekliyordu. Bir an için sorduğu soruyu hatırlamakta güçlük çektim:

“A... evet! Isabel'i görmeyeli birkaç sene oluyor.”

Arkarian, her zamanki gibi bilgiç bilgiç gülümsedi.

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

BÖLÜM 2

Isabel

Geç kalmıştım. Tabii bu alışılmadık bir şey değildi. Ama acele edersem hâlâ servise yetişebilirdim. Bence okul tam bir vakit kaybı. Şu anda bir dağın tepesindeki kayalıklardan yüz metre aşağıya sallanmak isterdim.

“Isabel!” Alt kattan annemin sesi yankılandı:

“On dakikan var! Yetişebilecek misin?”

Odamın kapısında ağabeyim Matt’le karşılaşınca irkil-dim. Sırtını kapının pervazına yaslamış, kafasını sallayarak her zamanki kendini beğenmişliğiyle, üstünlük taslayarak sırtıttı. Okul formasını eksiksiz olarak giymiş, sırt çantasını tek omzuna atmış, yukarıdan beni izliyordu. Boyu ne zaman bu kadar uzamıştı acaba?

“Evet, tabii...” dedi Matt, alay ederek. Annemin duymadığından emindi nasıl olsa. “Yetişir tabii anne.”

Tek amacı beni kızdırmaktı.

Onu koridora doğru itip kapıyı suratına kapattım. Formamın parçalarını teker teker dolaptan çıkardım ve ayakkabılarımı bulabilmek için etrafa çabucak göz attım. Elimden geldiğince hızlı giyindim. Mavi gömüğümün yarısı eteğimin dışındayken, aynaya döndüm, hemen saçımı tarayıp atkuyruğu yaptım.

Kapıyı açtığımda Matt hâlâ oradaydı. Ürküp bir adım geri çekildim. Tekrar dengemi bulunca Matt'i itip geçtim. "Kendine başka bir uğraş bul ağabey."

Koridor boyunca peşimden yürüdü:

"Değişiklik olsun diye bir gün, kendi başının çaresine bakmaya başlarsan ben de çok güzel uğraşlar edinebilirim kendime."

Bunu duyunca durup arkamı döndüm. Aslında söylediği şey beni hiç şaşırtmamalıydı. Kendimi bildim bileli, Matt şu "büyük ağabeylik" rolünü hep fazlasıyla ciddiye almıştır. Biz küçükken, babam bizi terk ettiğinde, Matt aile reisi görevini üzerine aldı. İlk önceleri bunu fazla önemsemiyordum. Ama, o zamanlar daha çocuktuk ve benden bir yaş büyük ağabeyimden gördüğüm ilgi hoşuma gidiyordu. Fakat çok geçmeden, ki artık on beş yaşındayım, bu iş sinir bozucu bir hal almaya başladı. Tek yaptığı şey, üstünlük taslayarak işlerime karışmaktı ve artık buna dayanamıyordum.

Gözlerimi suratına diktim. Fakat karnımın guruldadığını fark edince uzatmamaya karar verdim. Merdivenleri ikişer ikişer atlayıp doğru mutfığa koştum. Matt peşimden geldi ve kapıda durdu:

"Kahvaltı edecek zamanın yok. Sana biraz para vereyim de kantinden yiyecek bir şeyler al. Sağlıklı bir şeyler..."

Bütün sinirim tepeme çıktı. Kasılıp kaldım ve omzumun üzerinden yapabildiğim en kötü bakışı attım ona:

"Benim param var, teşekkür ederim. Şimdi kaybol yoksa seni bu meyve bıçağıyla doğrarım."

Arkasını dönecek gibi oldu, ama son bir uyarıda daha bulunmadan edemedi:

“O bıçağa dikkat et. Yeni ve çok keskin.”

Of, Matt beni *çileden çıkarıyordu*.

“Peki, *baba!*”

Bunu söylediğim anda pişman oldum. Matt, koyu renk gözleriyle huzursuzca yüzüme baktı. Sanki bir anlığına dünya dönmeyi bıraktı ve ikimizin arasında zaman durdu. Babamı hatırlamıyorum, ama annemin anlattığına göre Matt, babama hem hayranlık duyar hem de ondan nefret edermiş. Babam sık sık sarhoş olur ve kabalaşmış. Bu hali geçince Matt’in omuzlarında bir bebek gibi ağlarmış. Küçük bileklerindeki kemer izlerine rağmen Matt onu hemen affedermiş. Güçlülkle yutkunup derin bir nefes aldım:

“Öyle demek istemedim.”

Matt, başını salladı:

“Sadece, o bıçakla dikkatli ol, tamam mı?”

Mutfaktan çıktı. Ben de sersemlemiş bir şekilde bir elma aldım. Niyetim, elmayı ikiye kestikten sonra parçaları yanına alıp serviste yemektir. Fakat Matt’in tepkisi dikkatimi dağıtmıştı. Elma elimden kayınca bıçak parmağımı kesti. Bıçak ve tezgâhın üzeri kan oldu. Elimde olmadan bir çığlık attım.

Tabii Matt, gerçekten ona ihtiyacım olduğunda hiçbir zaman ortalıkta olmazdı. Kâğıt havluyu alıp parmağıma sardım. Yaraya çabucak bir göz attım. Bayağı derin kesilmişti. “Harika. Şimdi muhtemelen dikiş atılması gerekecek.”

Havluyu sıkıca parmağıma bastırdım. Parmağımın ucundaki kesikten avucuma doğru yayılan acıyı çok fazla hissetmemeye çalışıyordum. “İyileş, seni aptal şey! İyileş, iyileş, iyileş!”

“Ne oldu?”

Matt bir anda kapıda belirdi.

Havluyu yere atıp parmağımı gösterdim:

“Parmağımı kestim, tamam mı?”

Hemen yanıma geldi:

“Getir bakayım. Eminim pireyi deve yapıyorsundur.”

“Parmağımı kesip kesmediğimi anlayabilirim herhalde. Söylesene sen doğduğunda da bu kadar kibirli miydin?”

Elimi tutup dikkatlice incelemeye başladı. Parmağımı yavaşça sağa sola çevirip her yerine iyice baktı.

“Ne yapıyorsun sen?”

Matt’in yüzündeki ifadeye bakılacak olursa, endişelenmek şöyle dursun, eğleniyordu.

“Neden öyle bakıyorsun?”

Homurdanarak gözünün ucuyla tuhaf tuhaf baktı:

“Sen benimle oyun filan mı oynuyorsun?”

“Hı?” Hızla parmağımı çekip baktım ve hayrete düştüm. Elim, yüzümün hizasına kadar kaldırdım ve parmağımın ucunu her açıdan inceledim. İnanamıyorum, diye kekeleye başladım. Hiç kan yoktu. Hatta en ufak bir sıyrık bile yoktu.

Kesğin olduğu yerde hiçbir şey kalmamıştı.

O keskin acının da kaybolduğunu hissettim. Elim aşağı indirip hâlâ şaşkınlık içinde incelemeye devam ettim. “Bu

imkânsız.” Sesim bir fısıltı gibi çıkıyordu. Başımı kaldırıp ağabeyime baktım. Bana inanması gerekirdi.

“Matt, sana söylüyorum, elimi kestim.”

Kafasını sallayarak, sanki karşısında dikkat çekmeye çalışan küçük bir kuş beyinli varmış gibi güldü.

“Bazen düşünüyorum da en az Ethan kadar tuhaf birisin sen de.”

Hızla kafamı kaldırıp suratımı suratına yaklaştırdım:

“Yine Ethan konusunu açmayacaksın, değil mi?”

Çocukluğumuzdan beri, onun en iyi arkadaşı, daha doğrusu onun eski en iyi arkadaşı hakkında olan hislerimi çok iyi bildiği halde böyle davranmaya devam ediyordu. Artık bunları geride bıraktığıma inandırmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, durmadan benimle dalga geçiyordu. Çocukken yapacak ilginç bir şeyler bulabilmek için Matt ve arkadaşlarının peşlerine takılırdım. Şimdi tek tesellim, Ethan’ın onun hakkında ne hissettiğimi hiçbir zaman öğrenmemiş olmasıydı. Yani en azından ben öyle olduğunu umuyordum. Küçükken, “çay saatlerinden” ve “Barbileri giydirme” oyunlarından nefret ederdim. Hiçbir zaman doğru düzgün oturmayan o küçük Barbi giysileri, bende çılgınlık atma isteği uyandırırды.

Benim istediğim, tırmanmak, atlamak ve koşmaktı. Hâlâ da bunları istiyordum. Fakat artık, organize sporlar yaparak kendime hâkim olmaya çalışıyordum. Onca yıl Matt’in peşinden gitmemin tek sebebi Ethan da değildi ayrıca; Matt her ne kadar böyle olduğunu iddia etse de. Ben sadece

erkeklerin yaptığı şeyleri yapmayı seviyordum. Bütün mesele bundan ibaretti.

Tabii artık bunların bir önemi kalmamıştı. Birkaç sene dir Matt ve arkadaşlarıyla dolaşmıyordum. Ethan'ın da, yaşayıp yaşamadığımdan bile haberi yoktu. Birlikte tarih dersi alıyorduk ve yemin ederim benim kim olduğumu dahi bilmiyordu. Bir kere bile varlığımı fark etmedi.

Dışarıdan bir uğultu duyuldu. Matt kolumdan çekiştirmeye başladı:

“Hadi! Servis geldi.”

Aceleyle, elmayı tezgâhtan aldım çantamı kaptığım gibi kapıya koştum. Dışarı çıkınca elimdeki yarım elmaya baktım. Gördüğüm şey karşısında o kadar şaşırdım ki elma, titreyen parmaklarımın arasından kayıp çimenlerin üzerine düştü. Yerde, nemli çimenlerin arasındayken bile üzerindeki koyu kan lekesini görebiliyordum.

O benim kanımdı.

Var olmayan bir kesikten akan kan...

BÖLÜM 3

Ethan

Çırağım, Isabel Becket olacaktı. Ne şanssızlık! Sorun, kız olması değildi. Hayır, kesinlikle. Kabul ediyorum ilk önce biraz şaşırdım. Ama bu tepkim daha çok, kendimi hep istekli ve vahşi bir çocuğu yetiştirirken hayal etmiş olmamdan kaynaklanıyordu. Öteki dünyanın her yeniliği karşısında hayrete düşecek bir çocuk düşünmüştüm. Peki ya Isabel Becket?

Tarih dersi için sınıfa girdim. Arka taraflarda boş bir sıra bulabilmek için aceleyle etrafa bakındım. Tarih dersini altı hafta önce seçmişim. Konu hakkında kişisel olarak öğrendiklerim sayesinde ders boyunca uyuklayabilirim, diye düşünmüştüm. Fakat dersi timsah suratlı Carter'ın verdiğini hesaba katmamışım. Bu adam yıllardır bana sinir oluyordu. Neden bilmiyorum. Hatırladığım kadarıyla ona hiçbir zaman bir şey yapmadım. Yalnızca bir kere, okuldan sonra alıkoyma cezası verdiğinde ona, timsah suratlı, demiştim. Cezayı da üç kere üst üste, gömleğimi pantolonunun içine sokmadığım için vermişti. Ne kadar zavallı bir sebep! Formama sığamayacak kadar büyümüş olduğum için beni cezalandırıyordu. O olaydan sonra da timsah adı ona yakışıyormuş gibi gelmeye başladı. Kocaman bir çenesi ve uzun bembeyaz dişleri olması benim suçum değildi.

Adam benden nefret ediyordu.

Göz ucuyla, birinin daha arkadaki tek boş sıraya doğru ilerlediğini gördüm. Çabucak etrafa baktım. Diğer boş sıraların hepsi, ya Carter'ın burnunun dibinde ya da ondan da kötüsü, en arkadan ikinci sırada, Matt'in kız arkadaşı Rochelle'in tam yanındaydı. Matt'le arkadaşlığımızın bitmesine sebep olan şey de bu kızdı.

Asla olmaz!

Bir şekilde o arka sırayı kapmak zorundaydım. Bir anda sanki bütün hayatım tehlikedeymişçesine sınıfın ortasından fırladım. Fakat kız benden çok daha öndeydi. Eğer hemen esash bir hareket yapmazsam Carter'a o kadar yakın oturmak zorunda kalacaktım ki kokusunu duymamak ya da onunla göz göze gelmemek çok zor olacaktı. Bu durumda onunla veya o dişi şeytan Rochelle'le herhangi bir temas geçmek kaçınılmaz olurdu. Bu iki senaryo, üzerinde adımın yazdığı sıraya doğru ilerleyen kızı sertçe kenara itip öne geçmeme yetti zaten. Ben oturup sıranın bana ait olduğunu söylerken kız, yandaki Leanie Hall'un kucağına devrildi.

"Hey!" diye bağırdı Leanie, kızın kalkmasına yardım ederken. Bir yandan da kızgın kızgın bana bakıyordu. "Senin neyin var bugün?"

"Pardon," diye geveledim, "arka sırayı kapmak zorundaydım Leanie. Biliyorsun, Carter benden nefret ediyor. Tam karşısında otursam bütün ders benimle uğraşır."

"Çünkü onu kızdırıp duruyorsun."

“Hiç de değil.”

İnanmamış gibi hafifçe gülümsedi.

“Sen iyi misin?” diye sordum kıza. Kız, ayakta kalmış, oturacak başka bir yer var mı diye etrafa bakıyordu.

“Özür dilerim. Seni öyle itmek istemezdim.”

Başını salladı ve yutkundu. Gözleriyle etrafı taradı.

“Böyle gel,” dedi Leanie, kıza. Ayağa kalkıp kendi yerini verdi. Sonra da bana döndü:

“Ethan gibi özel sorunlarım yok benim. Bay Carter ben-
ce çekici biri.”

Ağzım öyle bir açık kaldı ki çenemin yere nasıl düşmediğine hayret ettim. Leanie'nin söylediğine inanmamıştım. Carter mı çekiciydi? Daha neler!..

Leanie gidince kız, boşluğun öbür tarafındaki sıraya oturdu. Carter sınıfa girip derse başladı. Fakat bir türlü ona odaklanamıyordum. Gözüm kızın hareketlerine takılmıştı. Oturduğu yerde, bir parmağını suratının dibine kadar getirmiş inceliyordu. Sanki parmağını hayatında ilk defa görüyormuş gibiydi. O sırada kızla ilgili tanıdık bir şeyler fark ettim. Ona baktığımı görünce yüzü kızarıp elini aşağı indirdi.

Anlaşılan neyle meşgul olduğumu Carter da fark etmişti. Sıraların arasından yürüyüp biraz ilerde durdu:

“Bu sabah karşı cinse olan ilginizin bu kadar belirgin olmasının özel bir sebebi var mı Bay Roberts? Sabah uyanınca bir anda erkek ırkına ait olduğunuzu mu fark ettiniz?”

Sınıftakiler kıkırdamaya başladılar.

“Hayır efendim,” diye geveledim, konuyu kapatmasını umarak.

Suratıma, sanki bir insanlık ayıbıymışım gibi baktıktan sonra, nihayet geri çekilip derse devam etti. Kral Alfred’den ve ne kadar şahane bir hükümdar olduğundan bahsediyordu. Yirmi sekiz yıllık hükümdarlığı boyunca nasıl mükemmel bir askeri yetenek sergilediğini, orduları cesaretlendirmekte, yönetmekte ne kadar başarılı olduğunu anlatıyordu. Carter aslında oldukça iyi bir iş çıkarıyordu. Fakat Kral Alfred’in görünümü, yani kılık kıyafeti gibi şeylere gelince... Tasvirleri ders kitaplarında geçenlerin aynıydı ki bu da genellikle yanlış ve hiç kuşkusuz taraflı oldukları anlamına geliyordu. Her ne kadar Bay Carter’ı ve bir anlamda kitabı düzeltmek istesem de sesimi çıkaramazdım. Konuşursam Koruyucu’nun üç temel kuralından birini ihlal etmiş olurum ve ceza olarak Koruyucu’dan kovulurdum, hafızam da silinirdi.

Tarih dersinde anlatılan yanlış şeyleri kafamdan çıkarmaya çalışarak bir kez daha yanımdaki kıza baktım. Bana tanıdık gelen o şeyin ne olduğunu bulabilmeyi umuyordum. Ona baktığımı fark edince kız kafasını çevirip bir an için yüzüme baktı ve sonra gözlerini aşağıya çevirdi. Bu kadarı da bana yetmişti zaten. Gözleri aynı Matt’inkiler gibi kahverengi ve iriydi.

Bu oydu: Matt’in kardeşi Isabel. Yeni Çırağım. Şu işe bakın!

Gözlerimi tekrar Isabel'e çevirdim. Tabii bu kez sadece bilimsel amaçlarla. Demek istediğim, bu kız benim çalıştıracak olduğum kişiydi. Onu iyice tanımalıydım. Mesela güçleri nelerdir, ne kadardır, öğrenmeliydim. Tabii bir de aynı derste olduğumuz geçen altı haftayı saymazsak, onu yıllardır görmediğim gerçeği vardı.

Isabel'i dikkatle incelerken, benim hatırladığım o sıksa maymundan ne kadar farklı gözüktüğünü düşündüm. Hâlâ oldukça ufak tefekti, ama biraz daha büyümüştü, yani bazı bölgeleri. Saçının rengi de daha açıktı şimdi. Matt'in saçından çok daha sarıydı. Tam bir güneş sarısıydı. Sanki zamanının çoğunu açık havada geçiriyormuş gibiydi.

Aşağıya, bacaklarına doğru bakarken kendimi çok belli ettiğimi fark ettim. Anlaşılan o da fark etmişti.

"Işın bitti mi?"

Ona bakmadan duramıyordum ama. Birden, yeni Çırağımın eğitimini tamamen başka bir açıdan görmeye başlamıştım. Eğlenceli olabilirdi. Vay be, bütün o uzun günler ve geceler boyunca birlikte çalışacak, ona yeni beceriler kazandıracak, mesela yakın dövüş, kılıç kullanmak, ormanda hayatta kalmak ve zihnine hâkim olabilmek gibi şeyler öğretecektim...

Yüzümde hafif bir gülümsemenin belirdiğini, Carter sınıfın geri kalanına işaret edene kadar farkına varmadım. Sınıfın kahkahalarıyla kendime geldim:

"Efendim?"

Sınıf daha çok gülmeye başladı. Kızlar birbirlerine bakıp kıkırdıyorlardı.

“Bay Roberts,” diye seslendi Carter. Sesi hem alaycı hem de şaşırılmış gibiydi.

“Nasıl oluyor da, dersin yarısını hayaller kurarak ya da sınıfı rahatsız ederek geçirip başarılı not, A artı almaya devam edebiliyorsunuz?”

Eyvah! Arkarian beni kesinlikle açık vermemem gerektiği konusunda uyarılmıştı. Tek bir kişinin dahi durumdan şüphelenmesinin çok tehlikeli olabileceğini söylemişti. Hem de bu kişi ister Koruyucu’dan ister *Düzen*’den olsun. Gerçek kimliğim ortaya çıkarsa hayatım tehlikeye girebilirdi.

Belki de artık sınavlarda bazı sorulara yanlış cevap vermeye başlamalıyım. Diğer derslerin sınavlarından kötü not almak bu kadar zor değildi tabii. Fakat tarihte on iki yıldır yaşamış biri olarak gerçekleri karıştırmamak benim için çok kolaydı.

Carter hâlâ bana bakıyor, tek kaşı havada, cevap vermemi bekliyordu.

“Çünkü siz o kadar mükemmel bir öğretmensiniz ki Bay Carter,” dedim.

Sınıf bunu duyunca gülmekten kırıldı. Herkes, bu adamın benimle uğraşmasından ne kadar nefret ettiğimi biliyordu. Ayrıca amacım asla sınıfı rahatsız etmek değildi. Evde zaten yeterince üzüntü vardı. Neden bu üzüntüyü sürekli taşıyaydım ki? Gerçi çoğu zaman, “nerede, ne zaman yapabiliyorsan tadını çıkar” ilkesini kendime hatırlatmam gerekiyordu. Bu ölümlü var oluşun ötesinde, bir amacım olmasını sağlayan tek şey Koruyucu’ydu.

“Bunu unutmasan iyi olur Ethan!” dedi Carter, yavaşça arkasını dönerek. Fakat sesinde bir tehdit sezmiştim. Mide-me rahatsız edici bir his oturdu.

Carter, sakin ve ilgisiz görünerek tahtaya yürüdü ve sınıfın karşısına geçip Kral Alfred’in geliştirdiği ceza sisteminin nasıl bugünkü modern mahkemelerin temelini oluşturduğunu anlatmaya başladı. Ceza sisteminin, o günün insanların üzerinde ne gibi etkileri olduğu konusuna odaklanarak içimdeki huzursuzluğu atmaya çalıştım. Fakat konuşmanın yarısında dikkatim yine dağıldı. Düşünmem gereken bir sürü şey varken, zaten bire bir olarak yaşamış olduğum bir konuya odaklanmakta güçlük çekiyordum. Isabel’i eğitmek, Koruyucu’nun bana bugüne kadar verdiği en zorlu görev olacaktı. Bunu yapabileceğimi kanıtlamak zorundaydım. Sorumluluk taşıyabileceğimi, ödüle layık olabileceğimi kanıtlamam için çok iyi bir fırsattı bu. Kanatlarımı almayı hayatta her şeyden daha çok istiyordum.

Bir anda aklıma bir fikir geldi. Kafamda ölçüp biçmeye başladım. Benim eğitimimin en zor kısmını, inançsızlığımı aşmak oluşturmuştu. Arkarian’ın anlattığı bütün o muhteşem şeyleri kendi gözlerimle görmem gerekmişti. Hem de o zaman henüz dört yaşındaydım ve hayalle gerçeğin arasında sadece incecik bir çizgi vardı. Bu yüzden, başka kimsenin görmemesine çok dikkat ederek, Isabel için ufak bir yetenek gösterisinde bulunmaya karar verdim. Yalnızca dikkatini çekmeme yardımcı olacak, önemsiz bir şey yapacaktım.

Göze batmamaya çalışarak belli belirsiz hareketlerle kalemimi sıranın ucuna kadar ittim. Kimsenin bakmadığından emin olmak için etrafa göz attıktan sonra, kalemin kendi kendine uçup dönmesini sağladım. Isabel, bir süre dümdüz karşıya bakmaya devam etti, ama çok geçmeden fark etti. Kalemin havada kendi kendine döndüğünü görünce ağzı bir karış açık kaldı ve yüzü bembeyaz oldu. *Evet!*

Bu, tam da görmek istediğim tepkiydi ve gülümsemeden edemedim. Fakat tam o sırada görüş alanıma kumaş pantolonlu bir çift bacak girdi. Gözlerimi yukarı kaldırıncaya, tam karşımda dikilen Carter'ı gördüm. Yüzündeki ifade vücudumdaki bütün hücrelere sıcak bir dalganın yayılmasına neden oldu. Kafasını bir sağa, bir sola yatırıp sanki ne kadar aptal olduğuma inanamıyormuş gibi, kısık gözlerle beni inceliyordu. *Kahretsin!*

Bir anda Isabel'in verdiği tepkinin hiçbir önemi kalmadı. Biraz önce çok büyük bir hata yapmıştım. Eminim bana çok pahalıya mal olacaktı.

Temel bir kuralı ihlal etmiştim: Asla güçlerini insanların görebileceği yerlerde kullanma.

BÖLÜM 4

Isabel

Ethan sınıftan öyle aceleyle çıktı ki ona yetişebilmek için peşinden koşmak zorunda kaldım. Daracık koridorlarda, sınıf değiştiren öğrencilerin arasında onu gözden kaybetmemek için çok uğraşım. Ethan, doğruca okulun ön kapısına doğru koştu ve nefes almak için dahi durmadan, kapıdan çıktı.

“Hey, bekle!”

Arkasını dönüp beni görünce şaşırdı. Beş dakikadır peşinden koştuğumun farkında bile değildi.

“Isabel? Burada ne yapıyorsun?”

Açıklama yapabilmek için soluklanmaya çalıştım. Adımı biliyor olması gizliden gizliye hoşuma gittiye de hâlâ kendimi dünyanın en büyük aptalı gibi hissediyordum.

“Ben... ben şeyi merak ettim. O kadar...”

“Neyi merak ettin?”

“Nereye gittiğini. Yani daha üçüncü teneffüsteyiz. Sen okuldan çıkıyordun da.”

Okulun kapısında durup, daha fazla ilerlemediğimi görünce geri dönüp yanıma geldi:

“Önemli biriyle konuşmam gerekiyor. Akşama kadar bekleyemez.”

“Ya, kim o?”

Cevap vermek yerine bir taşa tekme attı. Belli ki burnumu sokmamam gerekiyordu. Hem neden bana söyleyecekti ki? Bugüne kadar iki yıl boyunca birbirimizle hiç konuşmamıştık.

“Özür dilerim. Burnumu sokmamalıydım.”

Ellerini, demir tırabzanın üzerinde duran ellerimin iki yanına koydu. Nefes alış verişlerimin normal görünmesi için müthiş çaba harcamam gerekiyordu. Uzun zaman önce kaybolduğunu düşündüğüm ya da sandığım o duygular tekrar canlanmaya başlamıştı.

“Bak, cevap vermek isterdim ama en başından başlamam gerek anlatmaya ve şimdi bunun için hiç zamanım yok.”

“Neyin başından başlaman gerek? Dediklerinden hiçbir şey anlamıyorum.”

“Peki, tamam. Biraz önce, yapmamam gereken bir şeyi yaptım.”

“Kaleminden mi bahsediyorsun?”

Gözlerini uzaklara çevirdi. “Evet. Sonuçlarını düşünmeden davranmak gibi bir alışkanlığım var da benim.”

“Dediklerinden hiçbir şey anlamıyorum dedim ya, şimdi yine anlamıyorum.”

Tek kaşını havaya kaldırdı. Sonra gülümsemeye başladı ve tavırlarındaki tuhaflık biraz olsun kayboldu.

“Neden benim peşimden koşuyordun?”

Nabzım çok hızlı atıyordu. Kalemle yaptığı o şey bana mucizevî bir şekilde iyileşen parmağımı hatırlatmıştı:

“Şey, bu sabah mucizevî bir şey oldu. Tıpkı senin uçan kalemin gibi.”

“Gerçekten mi?”

Artık dikkati tamamen benim üzerimdeydi. Mavi gözlerinin ne kadar derin olduklarını ilk defa o an fark ettim.

“Neydi o mucizevî şey?”

Birbirimize bu kadar yakın durmamızdan bir an için rahatsız oldum. Herhalde söyleyeceğim şeyin tam bir ruh hastası gibi gözükmemeye sebep olabileceğinden çekindiğim için bir adım geri attım. “Ben...” Söze girdiğim an vazgeçtim. “Eee, şey...”

Ethan, elimi işaret etti:

“Söyleyeceğin şeyin parmağınla bir ilgisi var mı?”

Buna çok şaşırmıştım:

“Nereden bildin?”

“Bu sabah parmağınızı incelerken gördüm seni. Sanki bir anda on santimetre boyunda bir tırnak çıkmış gibi hayretle bakıyordun.”

Sözleri beni biraz rahatlattı:

“Parmağımı kestim.”

“Eee? Sonra?”

Bizi duyacak biri var mı, diye çabucak etrafa göz attıktan sonra parmağımı havaya kaldırdım:

“Birkaç saniye sonra iyileşmesi için bağırdım ve o da iyileşti.”

Hafifçe gözlerini kısarak bir süre yüzüme baktı. “Kendi kendine iyileşti,” diye, iyice duyması için, tane tane tekrar ettim.

“Bak sen! Arkarian abartmış demek ki, öyle değil mi?”

“Affedersin, kim?”

“Hiç. Kafan nasıl da karışmış olmalı.”

Demek Ethan da inanmamıştı bana.

“Siz erkekler hep aynısınız, değil mi?”

“Efendim?”

“Matt’e de söyledim. O da aynı tepkiyi verdi. Bana hiç inanmadı.”

“Dur bir dakika Isabel. Beni yanlış anlama. Sana inanıyorum.”

Bunu duyunca rahatladım.

“İnanıyor musun?”

“Evet, inanıyorum. Fakat şimdi başıma açtığım şu bela var. Ama endişelenme. Geri geleceğim. Söz veriyorum. Mera-kın birkaç saat bekleyebilir mi?”

“Evet, tabii. Ama...”

Tekrar koşmaya başlamak için arkasını döndükten sonra, son bir şey söylemek için durdu:

“Matt’e bir şey söyleme, olur mu? Anlamayacaktır.”

Matt’in anlamayacağı konusunda onunla hem fikirdim, ama daha fazla şey öğrenmeye ihtiyacım vardı. Kendi kendine iyileşen parmağım, Ethan’ın havada uçan kalemi...

Her ikisi de aynı günde. Bütün bunlar kafamı feci halde karıştırmıştı. Şimdi de Ethan, birini görmek için okulun bitmesini beklemeden, koşarak uzaklaşıyordu. Dürüst olmak gerekirse ben de bekleyemeyecektim. Bütün bunlar benim için çekici bir gizem taşıyordu.

Tekrar etrafıma baktım. Ortalıkta hiç öğretmen yoktu. Ders arası dolaşan birkaç çocuk vardı sadece. Çocuklardan biri Dillon Kirby, Matt'in arkadaşıydı. Sanırım, Ethan'ın da arkadaşıydı. Hızla yürüyüp gitti o da. Artık başka kimse kalmamıştı. Ethan'ı görene kadar bütün gücümle koştuğundan sonra yavaşladım ve her arkasını döndüğünde ağaçların, kayaların arkasına saklanarak onu takip etmeye başladım. Birilerinin peşinde olduğunu hissetmiş gibi durup durup arkasına bakıyordu.

Angel Falls'un en tepesine kadar süren bu takip bana asırlar gibi geldi. Çok zor bir tırmanıştı. Bu tepe o kadar dikti ki birçok insan buradan Dağ diye bahseder. Ethan duvar gibi bir kayanın tam karşısında öylece durunca, onu takip etmenin dersi kırmaya gerçekten değdiğinden şüphe etmeye başladım. Tam o sırada, kayalıkta Ethan'ın boyu kadar bir yarık belirdi ve Ethan öylece yürüyerek kayalıktan içeriye, yani dağın içine girdi!

Gözlerimi ovuşturarak daha yakından bakmaya gittim. Görünürde duvar gibi kayadan başka hiçbir şey yoktu. Ethan'ın geçtiği yere elimle dokundum. Hiçbir şey olmadı. Sivri çıkıntıları olan bir kayalıktı sadece. Bazı yerlerinde

toprak birikmiş hatta üzerinde çimenler büyümeye başlamıştı. Biraz önce Ethan'ın tam da buradan geçtiğini gözlerimle gördüğüme yemin edebilirdim, ama şimdi her şey çok normal gözüküyordu. Kıpırdayan tek bir taş parçası veya başka herhangi bir şey yoktu.

Bir adım geri çekildim ve yavaş yavaş nefes almaya çalıştım.

Bütün bu olanlar çok tuhaftı.

BÖLÜM 5

Ethan

“Arkarian!..”

Belki beş ya da altı kere seslendim. Nereye kaybolduğunu anlamak için büyük odayı bir aşağı bir yukarı yürüyerek sağa sola bakındım.

“Arkarian, nereye kayboldun? *Arkarian!*”

Arkarian, nihayet karşımda yavaş yavaş belirmeye başladı. Bu sahneye binlerce kez tanık olduysam da, her seferinde geri çekilirim ve uçma gücünü kullanarak bedensel varlığına bürünmesini hayranlıkla izlerim. Hafifçe silkeleterek pelerininin omzundaki toz zerrecelerini silkeledi.

“Sorun ne Ethan? Neden bu kadar telaşlısın?”

“Korkunç bir şey oldu. Nerelerdedin?”

Sabrı tükeniyormuş gibi baktı yüzüme. “Burada yaşıyorum ben,” diye homurdandı. “Her ne kadar öyle gözüксе de burada yaşamıyorum.”

“Özür dilerim Arkarian. Rahatsız mı ettim?”

“Eh biraz. Neyse şimdi söyle bakalım, ne oldu? Düşüncelerin çok karmaşık gözüküyor. Zihnini okuyamıyorum.”

Derin bir nefes aldım. Arkarian, ayaklarıma doğru işaret edip iki sandalye çıkardı ortaya ve oturdu. Fakat ben rahat

rahat oturabileceğimi sanmıyordum. Odanın içinde bir oraya bir buraya yürümeye başladım. Elimi havaya kaldırıp başparmağımla işaret parmağımın arasında bir santimetrelilik bir aralık yaparak konuşmaya başladım:

“Çok az, mini minnacık bir yetenek gösterisinde bulundum.”

Arkarian gözleriyle beni takip etti:

“Seni gören oldu mu?”

“Evet.”

“Isabel mi?”

“Hayır. Yani evet. Yani benim amacım Isabel’e göstermekti, ama tarih öğretmeni de gördü.”

“Ya, Bay Carter mı?”

“Onu tanıyor musun?”

Başıyla onayladı, ama bir şey söylemedi.

“Peki, ne yaptı seni görünce?”

Carter’ın yüzünün hali gözümün önüne gelince mecburen sandalyeye attım kendimi. Oturup açıklamaya çalıştım:

“Carter gözlerini dikti. Ağzı bir yay gibi gerildi. Öfkelenmişti Arkarian. Neden, bilmiyorum gerçekten. Çok tuhaf gözüküyordu.”

“Öfkelendi Ethan. Çünkü sen gücünü insanların içinde kullandın. Bay Carter bu davranışının ne gibi sonuçları olacağını biliyor.”

“Ama nereden bilebilir ki, tabii o da... Yoksa o da mı?”

“Ethan aklın nerelerdeydi?”

Isabel'in sınıftaki hali gözümün önüne geldi. Öyle bir riske girmeme sebep olan şey neydi tam olarak? Daha tek bir kelime bile etmeden Isabel'in ilgisini mi çekmeye çalışmışım? Hem de bir sınıf dolusu insanın ortasında? Belki de yalnızca ona hava atmaya çalışmışımdır diye düşündüm, ama bu düşüncüyü hemen kafamdan çıkardım. O kadar aptal değildim. O kadar sorumsuz değildim. Bu mümkün değildi.

Arkarian kaşlarını havaya kaldırmış beni izlemeye devam ediyordu.

"Kahretsin Arkarian! Bu yaptığıma ben de inanamıyorum. Bir dahaki sefere çok daha dikkatli olacağım, söz veriyorum."

Evde de daha dikkatli olmam gerektiğini hatırlattım kendime. Sabahleyin odamda patlayan saat geldi aklıma. Ya odamın kapısı açık olsaydı ve tam da o sırada annem geçseydi koridordan?

"Peki, şimdi ne olacak?"

"Güvenliği ihlal etmenin cezası var Ethan. Eminim çok yakında Mahkeme Heyeti'nden haber alırsın. En fazla bu kadarını biliyorum. Heyet'in karşısına çıkarılıp savunmanı yapman için Atina'ya çağırılırsın. Ethan, Koruyucu için yaptığın bütün o başarılı çalışmaları düşün. Ayrıca bir sonraki görev de sadakatini ve yeteneklerini ispatlaman için iyi bir fırsat olacak. Eminim Mahkeme Heyeti bunları hesaba katmayı unutmayacaktır ve lehine karar verecektir."

Biraz olsun içim rahatladı, başımı salladım.

“Şimdi ne yapmalıyım?”

“Hiçbir şey.”

“Peki ya Carter?”

“Ben onunla konuşurum.”

“O zaman Carter da Koruyucu’dan biri?”

Koruyucu’nun bir üyesinin kimliğini açıklamak zorunda kalmak Arkarian’ın hiç de hoşuna gitmemişti. İsteksizce başıyla onayladı:

“Carter, Kale’de Düzenleyici olarak çalışıyor.”

“Olamaz!”

“Yirmi yıldır Koruyucu’da. Şimdi ise sırrı ifşa edildi.”

“Carter’ın kimliğini hiç kimseye açıklamam. Yemin ederim!”

“Burada iki sorunumuz var Ethan: Carter’ın konumu sana açıklandı artık. Senin konumun da ona açıklanmalı. Yoksa senin, Düzen’in üyesi olabileceğinden şüphelenebilir.”

Düşüncesizce yaptığım ufacık bir hareketin nasıl kartopu gibi koskocaman bir çığa dönüştüğünü o sırada anlamaya başladım.

“Muhtemelen ortadan kaldırılman için plan yapmaya başlamıştır bile.”

“Ona açıklamalısın!”

“Ayrıca başka birinin de seni görmüş olabileceğinden korkmalıyız. Isabel gördü, Carter gördü. O sınıfta başka kim vardı?”

Bu soruya gerçekten yüksek sesle cevap vermek istemiyordum. Arkarian'ın düşüncelerimi okuyabildiğini biliyordum ve şu anda düşüncelerimi gizlemek için yoğunlaşabilmem zaten imkânsızdı. Yine de Arkarian, düşüncelerimi okumak yerine, özellikle yüksek sesle cevap vermemi bekliyordu.

“Bütün sınıf,” diye mırıldandım.

Arkarian alçak sesle homurdandı:

“Bu çok tehlikeli bir şey Ethan. Bunu anlamalısın. Gücünü kullanırken Düzen'den biri seni bir görse...”

“Biliyorum, biliyorum.”

“Bugün o sınıfta Düzen'den biri yoktu belki. Ama yine de şüphe uyandırmak o kadar kolay ki. İnsanlar konuşur Ethan. Tuhaf şeyler dikkat çeker ve hemen dedikodular yayılmaya başlar.”

“Dikkatli davrandığımı sanıyordum. Başka birinin beni görme ihtimali nedir ki?”

“Ben bilemem. Bunu sen düşün.”

“Leanie diye bir kız belki; ama hayır, o en önde otuyordu. Matt'in kız arkadaşı Rochelle de sınıftaydı. Ama görüp görmediği hakkında hiçbir fikrim yok.” Bir anda başım müthiş ağırlaştı. Başımı ellerimin arasına aldım. “Şimdi ne yapacağım?”

“Benim tavsiyem kesinlikle hiçbir şey yapmaman.”

Eflatun gözlerine bakmak için başımı kaldırdım:

“Neden hiçbir şey yapmamalıyım?”

“Çok basit. Mahkeme hazır olduğu zaman suçunla ilgilenecek zaten. Ayrıca, normal davranmaya devam edersen, özellikle Marcus Carter’ın önünde, seni gören birileri olduysa dahi yalnızca bir göz yanılmasıydı, diye düşünecektir. Hem belki başka kimse görmemiştir ve boşuna endişeleniyorduzdur. Bu yüzden, özellikle okuldayken, her zamanki gibi normal davran. Normal dediğiniz şey de her ne ise artık...”

Arkarian, durup sırtıttı. Espriyi anlamadığım için sadece boş boş baktım yüzüne. “Şüpheleri üzerine çekmemenin en iyi yolu bu olur. Marcus herhangi yanlış bir sonuca varmadan onunla konuşurum ben.”

“Acele edeceğine söz ver.”

Arkarian içimi rahatlatmak için omzumu sıvazladı. “Edeceğim. Fakat Carter bundan pek hoşlanmayacak.”

“Yarınki tarih dersine kadar yerimde duramayacağım.”

“Korkularının seni ele geçirmesine izin verme. Koruyucu için yapacakların henüz yeni başladı; ilk Çırağını eğitmek gibi. Eğitimciler özenle seçilir. Onlara gurur ve saygıyla bakılır. Senin durumunu düşünecek olursak Çırağını, üyeliğinin ilk aşamasında eğitimci için yalnızca üç hafta verildi. 1377 İngilteresinde sana eşlik edecek. Gelecek Kral II. Richard’a yardım etmek için gideceksiniz. Tabii, Isabel yalnızca izlemek için orada bulunacak. Bu görev, Isabel için bir başlangıç olacak ve onu, gelecek haftalarda kendisine verilecek görevin üstesinden gelebilmesi için

zihinsel olarak hazırlayacak. Bu yüzden Isabel her şeyi çok dikkatli gözlemlemeli.”

“Anlıyorum. Isabel için bir tehlike söz konusu olmayacak, değil mi?”

Uzun bir süre sustuktan sonra kelimelerini dikkatlice seçerek cevap verdi:

“Sen onu iyi eğittiğin sürece hiçbir tehlike söz konusu olmayacak.”

BÖLÜM 6

Ethan

Isabel'i görmem gerekiyordu. Çalışmaya başlamalıydık, hem de acilen! Fakat önce kendinde ve çevresinde olan değişiklikleri iyice anlamalıydı. Arkarian, her şeyi bir anda açıklamaya kalkışmamam konusunda uyardı beni. Kehanet mesela, muhtemelen anlaşılması en güç şey olacaktı. O konu bekleyecekti. Tamam, Isabel sadece gözlemlemekle görevli olacaktı, ama zihinsel olarak kat etmesi gereken çok yol vardı. Bunun büyük bir kısmını da ölümlü dünyamızın içinde tamamen farklı diğer bir dünyanın daha var olduğunu kabullenmek oluşturacaktı. Isabel'in şu anda gördüğü ve anlamlandırabildiği tek dünya, bizim dünyamızdı.

Bu iş hiç kolay olmayacaktı.

Bunlar yetmezmiş gibi, bir de Matt'in kardeşi olması söz konusuydu. Matt, Isabel'e karşı bir baba kadar, hatta sanırım bir babadan bile fazla korumacı davranıyordu. Isabel'le yalnızca konuşabilmek için bile Matt'i nasıl atlatabileceğimi bilmiyordum. Matt, Rochelle'le olan o olaydan beri bana güvenmiyordu. Bu yüzden son on sekiz aydır Matt'in oturduğu yerin yakınından bile geçmiyordum.

Rochelle'in, Angel Falls'a geldiği ilk günler aklıma geldi. Matt de, ben de ilk gördüğümüz anda ondan hoşlanmıştık.

Kim hoşlanmazdı ki? O kadar... O kadar heyecan verici bir kızdı ki!

Uzun, parlak siyah saçlarıyla çok güzeldi. İnsanın içini ürperten yeşil gözleri vardı. Teni, eritilmiş altın rengi gibiydi. Görebileceğiniz en muhteşem gülümsemeye sahipti. Gü-lümsediği zaman bunun yalnızca size özel olduğunu sanırdınız. En azından ben öyle sanmıştım. Benimle ilgilendiğine *yemin edebilirdim*. Aramızda bir şeyler olduğunu hissediyordum. Açıklanamayan, çok derin bir bağ gibi. Bu his beni fazlasıyla sarsmıştı. Fakat çok geçmeden gönderdiği sinyaller kafa karıştırıcı olmaya başladı. Hem benim hem de Matt'in duygularıyla oynuyor olabilir miydi? Bugün bile gerçeği bilemiyorum.

Rochelle, en başından beri Matt'le benim yakın arkadaş olduğumuzu biliyordu. Üçümüzün arasındaki gerginlik iyice artmaya başlamıştı. Matt'in, Rochelle'e olan duygularının ciddiyet kazandığını ve arkadaşlığımızın tehlikeye düşebileceğini hissedince, yavaş yavaş geri çekilmeye karar vermiştim. Rochelle benimle olmak istiyorsa bir seçim yapmak zorunda kalır, diye düşünüyordum. Fakat Rochelle uzaklaşmama izin verdi. Matt'le arkadaşlığımız da bir daha düzemedi.

Zaman geçtikçe Matt'le görüşmemek benim için daha kolay olmaya başladı. Varlığım onu rahatsız ediyordu sanki. En sonunda bir gün içindekileri kustu: Artık bana güvenemeyeceğini, kız arkadaşına asılmaktan vazgeçmem gerektiğini söyledi. Hiçbir zaman Rochelle'i ondan çalmaya çalışmamıştım. Hatta şimdi bile, evet şimdi bile, bazen karşılaştığımızda aramızdaki o tuhaf şeyi hissediyor olsam da...

Bilemiyorum. Belki de bu sadece incinen egomun uydurduğu, yeterince uğraşsaydım onu elde edebilirdim şeklinde bir yalandır. Tabii yapacağımdan değil. Asla! Rochelle bir kere duygularıyla oynamıştı ve Matt'le arkadaşlığımızı mahvetmişti. Rochelle'i bir kez daha isteyecek kadar aptal değildim.

Şimdi de Matt'in kardeşiyle zaman geçirmek zorundaydım. Hem de çok uzun bir zaman.

Becketların evine varınca, ön kapının boyasının yer yer döküldüğünü, bazı yerlerinde çatlakların oluştuğunu gördüm. Bunun dışında ev, aynı hatırladığım gibi görünüyordu. Karanlık, تنها bir kasaba yolunun sonunda, milli park arazisinin başladığı sınırdaki, iki katlı beyaz bir evdi.

Derin bir nefes alarak hafifçe paslanmış pirinç tokmakla kapıyı iki kere çaldım.

Bir dakika sonra Matt kapıyı açtı. Beni görünce kaşlarını havaya kaldırdı. Matt büyümüştü. Gözlerinin içine bakabilmek için kafamı kaldırmak zorunda kalıyordum. Ne de olsa birbirimizi bu kadar yakından görmeyeli uzun zaman olmuştu. Yine de, birkaç santim uzamış olmasının dışında hiç değişmemişti. Aklımda en çok kalan şey, duygularının penceresi olan, o koyu kahverengi gözleriydi. Şimdi o gözler öyle bir ifadeyle bakıyordu ki yüzüme, kafamı çabucak çevirmek istiyordum. Yutkundum.

“Merhaba Matt. Uzun zaman oldu.”

Nezaket sınırlarını aşacak kadar uzun bir süre hiçbir şey söylemeden durdu. “Burada ne işin var?”

“Şey...”

“Bugün okuldan sıvıştığını duydum. Carter seni arıyordu. Başın belada mı?”

Boğazıma kaya gibi bir külçe oturdu. Endişeli gözükmemeye çalıştım:

“Hayır, başım belada değil. Carter işte...” Gülümsedim. “Senelerdir benimle uğraştığını herkes bilir. Beni araması için bir bahaneye ihtiyacı yok ki...” Kontrolü kaybetmeden hemen ekledim:

“Isabel evde mi?”

Matt kaskatı kesildi ve yavaşça cevap verdi:

“Evde. Neden?”

“Onunla konuşmak istiyorum.”

Çenesini her zaman yaptığı o komik hareketle önce biraz sola sonra da sağa kaydırdı.

“Ne için?”

Neyse ki Isabel göründü. Kapıya gelenin kim olduğunu görmek için Matt’i yavaşça kenara itti. Beni görünce irkilerek bir parça geri çekildi.

“Ethan!”

“Konuşabilir miyiz?” Matt’in vücudundan etrafa yayılan düşmanca dalgalara kendimi kaptırmamak için çok çaba harcıyordum.

Isabel hemen ağabeyine doğru ufak bir bakış atarak belli ki ‘artık gidebilirsin’ mesajını vermeye çalıştı. Ama Matt’in anlayacağı yoktu.

Tuhaf bir sessizlik oldu. Matt söze girdi:

“Kardeşimle konuşmak istediğin bir şey mi var?”

Isabel, ağabeyinin nasıl bu kadar kaba davranabildiğine inanamıyormuş gibi, “Of!” dedi. Bu işin daha fazla uzaması gerektiğine karar verdim:

“Yürüyüş yapmak ister misin?”

“Seninle mi?” diyerek gülmeye başladı Matt.

Isabel, ağabeyine öyle bir bakış attı ki eğer o özel büyüyü yapabiliyor olsa, Matt’i kızgın yağda cayıır cayıır yakarmış gibi görünüyordu. Düşündüm de belki de yapabiliyordur! Bunu öğrenmek zevkli olacaktı. Ama önce Matt’i atlatmalıydım.

“Evet, benimle... Komik olan nedir?”

Matt, o kadar şiddetli gülmeye başladı ki dengesini kaybetmemek için tek eliyle kapıyı tutmak zorunda kaldı.

Isabel kaşlarını çatıp bir bana bir Matt’e baktı. Sonra Matt’e döndü:

“Tamam. Şimdi anladım. Birlik olup bana şaka yapıyorsunuz, değil mi?”

Eyvah! Isabel her şeyi yanlış anlamıştı ve gerçekten de kızgın görünüyordu.

“Öyle mi Ethan?” diye sertçe sordu, gözlerini suratıma dikip. “Yoksa benimle çıkmak mı istiyorsun?”

Duraksadı. Yüzüne tatlı bir pembelik yayıldı.

Fakat bu sefer de ben gerilmeye başladım. İçgüdülerim bana Matt’i bir yumrukta yere sermemi söylüyordu, ama bunu yaparsam benim için pek kârlı olmaz, diye düşündüm. Matt’le iyi geçinmeliydim ki Isabel’i rahat bıraksın.

Bundan sonra birlikte çok zaman geçirmek zorunda kalacaktık zaten. Bu yüzden onu, sanki çıkıyormuşuz gibi gezmeye götürmemin, Matt'in pek de hoşuna gideceğini sanmıyordum. Ayrıca Isabel'in de yanlış bir fikre kapılmasına sebep olmak istemezdim. Çocukken bana âşık olduğu gibi bir dedikodu duymuştum bir zamanlar. Eminim artık o şekilde ilgilenmiyordu benimle. Yine de duygularını incitme riskini göze alamazdım. Başka bir bahane bulmalıydım. Hem de hemen.

“Seninle çıkmak istemiyor.” dedi Matt, alaycı bir şekilde. Sonunda gülmesi geçti.

Isabel bir açıklama bekler gibi bana baktı. Bu bakışla ne anlatmak istediğini anlayamıyordum. Ona çıkma teklif etmemi mi *istiyordu*? Onu yıllardır görmemiştim. Bu yüzden onu tanıyor bile sayılmazdım. Bir anda aklıma tam da duruma uygun bir fikir geldi.

“Tarih projesi için geldim.”

“Ne?” Isabel yine kaşlarını çattı.

“Hani şu ödev, biliyorsun.” Kaş göz işareti yaparak anlatmaya çalıştım: “Gruplar halinde çalışmamız gerekiyordu, hatırladın mı? Bizim timsah surat bu yüzden arıyordu beni herhalde. Yapacak çok işimiz var. Carter'ın proje için bizi eşleştirdiğini görünce, biraz erken başlayıp birkaç şey belirleyebiliriz, diye düşündüm.”

Isabel kaşlarını daha çok çattı, ama en azından açık açık, kötü bir yalancısın demedi. Matt çenesiyle yine o komik hareketi yapmaya başladı.

“İşiniz ne kadar sürecek?”

Isabel eğlenmeye başlıyor gibi, bana bakıp bir cevap vermemi bekliyordu. “Bir saat falan,” dedim, umursamazca. Altmışıncı dakikada Matt’in çıkıp bizi aramaya başlamasını istemiyordum. “Dersimiz tarih. Çok geniş bir konu.”

Matt, ikna olmasa da pes etmiş gibi görünüyordu.

“Sana hiç bu derse karşı hastalıklı bir ilgi beslediğini söyleyen oldu mu? Etrafta durmadan A artı aldığına dair bir söylenti dolaşüyor.”

“Hımm, evet. Ama artık öyle olamayacak.”

Matt savunmaya geçti: “Ne demek istiyorsun? Kardeşimle çalışmak ortalamanı mı düşürecek?”

Ağzımı açıp bir şey söylemeden veya bir harekete geçmeden önce düşünmeyi öğrenmeliydim. Neyse ki Isabel durumu kurtardı. Elinin ucuyla ağabeyinin kolunu itti. “Eşeklik yapma!” diyerek bana döndü:

“Bir dakika bekle de *defterimi* alayım.”

BÖLÜM 7

Isabel

Bir an için Ethan'ın bana gerçekten çıkma teklif edeceğini düşündüm. Fakat oynadığı saçma oyunu fark etmem uzun sürmedi. Gerçekten benden hoşlandığını nasıl düşünememişim? Benim de onunla ilgilendiğimi düşünmesine izin vermemeliydim. Hem zaten ilgilenmiyordum. Hem de hiç.

Tek bildiğim, kafam müthiş karışık ve meraktan ölüyordum. Bu sabah parmağımın kendi kendine iyileşmesi gerçekten çok tuhaftı. Hiçbir şekilde bunu açıklayamıyordum. Umarım Ethan açıklayabilirdi. Neden onun açıklayabileceğini sanıyordum, onu da biliyordum. Onun kalemle yaptığı şey de çok garipti. Sonra o dümdüz kayanın içine girmesi... Tabii ona, bunu gördüğümü söyleyecek değildim. Onu takip ettiğimi duyarsa ne düşünürdü? Küçükken onların peşinden gittiğim zamanları hatırlatmak istemiyordum.

Aklımdan neler geçiyordu böyle? Bu sabah paralel bir evrende filan mı uyanmışım? Gayet tabii Ethan benimle uzaktan yakından ilgilenmiyordu. Ayrıca o kayanın içine girmesinin de basit bir açıklaması mutlaka vardı.

Bu düşünceler kafamın içinde dönüp dururken Ethan'ın bir meşale çıkardığını gördüm. Gökyüzüne baktım. Akşam olmak üzereydi ve gökyüzü maviydi. Ama hava hâlâ yeterince aydınlıktı. Bu çocuğun nesi vardı?

“O meşaleyle ne yapacaksın?”

“Yolda hava kararacak.”

Bunu duyunca yürümeyi bıraktım. “Matt’e, bir saat işimiz var, dedin.”

“Aslında bir saat falan, dedim. Buradaki falan, durumu kurtarıyor.”

“Matt’ten kurtarmıyor.”

Aynı şekilde düşünüyor gibi başını salladı:

“Matt neden bu kadar...”

“Baba gibi mi?”

Evet şeklinde omuzlarını silkti.

“Ben küçükken, yani çok daha küçükken, babam... Babamın Matt’e son söylediği şey, ‘annene ve kardeşine benim onlara hiçbir zaman bakamadığım kadar iyi bak’ olmuş. Matt bu sözleri fazla ciddiye aldı.”

“Babanın öldüğünü bilmiyordum.”

“Babam ölmedi, o ...” Genellikle bu konu hakkında konuşmak beni rahatsız ederdi. Fakat nedense bunu Ethan’a anlatmak çok doğalmış gibi geliyordu. “Bizi terk etti. Alkolikti ve bize daha fazla zarar vermemek için bir gün gitmesi gerektiğine karar verdi.”

“Fakat gitmesi size daha çok zarar verdi, öyle değil mi?”

Parmaklarım bir anda karıncalanmaya başladı. Sanki derimi pireler ele geçirmiş gibi kaşınıyorlardı. Ellerimi gerip bütün kemiklerimi tek tek çıtlattım.

“Pek sayılmaz. Gittiğinde ben çok küçüktüm.”

Ethan inanmamış gibi yan gözlerle bana baktı. Onu görmezlikten gelip dümdüz karşıya bakıyordum.

“Sizi hırpalıyor muydu?” diye sordu.

“İnsanlar hırpaladığını söylüyor.” Rahatsız edici bir sessizlik oldu. Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyordum. “Bak, babam bir alkolikti ve annemi döverdi ve bazen de...”

Daha fazla konuşup babamın, deri kayışıyla Matt’e neler yaptığını anlatmaya başlamadan kendimi durdurdum. Matt, Ethan’ın bilmesini istemezdi. Son zamanlarda Ethan için hiç iyi şeyler söylemiyordu. Çocukken, ikisi hiç ayrılmazdı. Fakat şimdi, Matt’in dediğine göre Ethan değişmiş, sürekli kendini düşünen, bencil biri haline gelmiş. Ethan neşeli neşeli ıslık çalmaya başladı. Konuştuğumuz şeyi düşünecek olursak, bence biraz düşüncesizce bir davranıştı bu. O anda Matt’in muhtemelen haklı olduğunu düşündüm. Hatta kendi kendime mırıldandım bunu.

Ethan ne dediğimi duydu.

“Öyle bir evde yaşamanın acısını ben bilemem Isabel.”

“Ben acı çekmiyorum,” diye atıldım sertçe.

Yine inanmamış gibi tuhaf bir şekilde yüzüme baktı, ama yorum yapmamayı tercih etti:

“Birinden ayrı kalmanın acısını bilirim ama. Aileden birini kaybetmenin ne demek olduğunu. Bu ister boşanma, isterse...”

Söyledikleri beni şaşırtıyordu. Sonra aklıma ablasının ölmüş olduğu geldi. O zamanlar neler olduğunu anlamak için çok küçüktüm. Fakat Matt ve annem zaman zaman Ethan'ın ablasından söz ederdi.

“Ablan neden öldü?”

İlk başta cevap vermeyeceğini sandım. Hafifçe omuz silerek konuşmaya başladı:

“Biraz gizemli bir hikâye.”

“Gerçekten mi? Annem hasta olduğunu söylemişti.”

“Otopsiye göre, muhtemelen doğumundan beri taşıdığı az rastlanır bir *anevrizma** çeşidi beyninde aşırı kan kaybına sebep olmuş.”

“Çok üzücü.”

“Fakat daha on yaşındaydı ve hastalık o güne kadar hiçbir belirti göstermemişti. En ufak bir baş ağrısı bile...”

“Bunu nasıl atlattınız?”

Önümüzü kesen yarı devrilmiş bir ağaç dalını kenara itti. “Hiçbir şey hatırlamıyorum.” dedi aceleyle.

“Herhalde çok küçüktün.”

“Dört yaşındaydım,” dedi ve irkildi birden.

Keşke bu konuya hiç girmeseydik, diye düşündüm. “Dört yaşına dair ben de pek bir şey hatırlamıyorum.” dedim

* anevrizma: damar genişlemesi

yavaşça. “Babam bizi terk ettiğinde ben de o yaşlardaydım.”

Sanki anıları def etmek istermiş gibi kendini silkeledi:

“Her neyse. Galiba en çok babam zorlandı.”

“Ya!..”

“Evet. O günden beri asla eskisi gibi olmadı.”

“Nasıl yani?”

“Annem, babamın eskiden daha çok dışarı çıkan, maceracı ruhlu biri olduğunu söylüyor. Hep risk alırmış. Tam yanında olmaktan zevk alabileceğin türde bir insanmış. Benim gurur duyacağım biri.”

Bay Roberts hakkında bildiklerimi düşündüm. Angel Falls Cafe’de el yapımı eşya satan dükkânlardan birine, yaptığı deri işleri satardı. Sessiz, kendi halinde, fazla konuşmayan bir adamdı.

“Dericiliği gerçekten çok başarılı.”

“Annemin dediğine göre, babam istediği her işi başara-bilirmiş.”

“Belki de istediği iş buymuş.”

“Madem öyle, o zaman neden hiç gülümsemiyor? Yaşadığım ev, bir morgdan farksız.”

Hiç gülümsemeyen bir insanla yaşamanın nasıl bir şey olabileceğini anlamaya çalışırken, Ethan beni kolumdan yakalayıp yere, kalın bir çalılığın arkasına çekti.

“Ne oldu?”

Tek parmağıyla ağzını kapatarak beni daha da aşağı çekti, etrafa şüpheli bakışlar atmaya başladı. Davranışları,

yapmamamız gereken bir şey yapıyormuşuz hissi uyardırıyordu içimde. Mesela bugün koşarak giderken, sürekli omzunun üzerinde etrafı kolaçan etmesi gibi. Sağa sola bakmak için dikkatlice kafasını kaldırdı. Sonra rahatlamış bir şekilde gülümsedi. “Bir şey yok.” dedi. Süveterimin omzundan tutup devam etmemiz için beni çekiştirdi.

Çaktırmadan arkamıza baktım. Bir fotoğrafçı, dağın sırtından vadinin fotoğraflarını çekiyordu. Yine de Ethan’ın kuşkulu davranışları içime bir merak salmıştı:

“Söylesene beni neden buraya sürükledin?”

“Sana göstermek istediğim bir kulübe var. Gerçek bir kulübe değil. Sadece ondan geriye kalanlar. Orada konuşabiliriz.”

“Terk edilmiş bir kulübe mi? Hem de ıssız ormanın derinliklerinde? Gittiğimiz yeri Matt’e söylememene şaşmamalı.”

Alaycılığımı görmezden gelerek hızla çalılıkların derinliklerine doğru yürümeye devam etti. Tepemizdeki saçakların gölgesi, geriye kalan gün ışığını da kapatınca Ethan meşaleyi yaktı. Yavaş yavaş tedirgin olmaya başlıyordum. Ethan’ı kolundan tuttum:

“Bence artık geri dönmeliyiz.”

Ethan durup bana baktı:

“Neden? Neredeyse geldik sayılır.”

Kolumu iyice açarak etrafımızda gittikçe derinleşen ormanı işaret ettim:

“Ağaçtan başka bir şey yok burada. Daha fazla ilerlersek iyice karanlık olacak. Korkmaya başladım.”

“Benim tanıdığım o yaramaz maymuna ne oldu? Ağaçlara tırmanmadan duramayan, sürekli tepelerden atlayan ve başını hep belaya sokan o kız nerede?”

Ethan böyle deyince işler değişti. Kafamı yana eğdim. Asla vazgeçemediğim bir parçama hitap ediyordu söyledikleri.

“Daha ne kadar var? Tam olarak...”

“On dakika daha, söz veriyorum.”

“O terkedilmiş, geriye yarısı kalmış kulübeye varınca parmağımın kendi kendine nasıl iyileştiğini söyleyeceksin, değil mi?”

“Kesinlikle.”

İşte şimdi beni kalbimden vurmuştu ve bunun çok iyi farkındaydı. Herhangi bir şey söylememi beklemeden ilerlemeye devam etti. Ona yetişmek için koşmak zorunda kaldım. Peşinden giderken bir de baktım ki kiriş gibi çapraz şeklinde iki tahta parçasının altında durmuşuz.

“Geldik.” dedi.

Kendi eksenimde tam bir tur dönerek kulübenin geriye kalan kısımlarını görmeye çalıştım. Birkaç dakika boyunca ağaç dallarını aşağı çektikten sonra ortaya yalnızca tuğla bir şömine yıkıntısı ve kırık dökük bir duvar parçası çıktı. Tepemizdeki kirişi ve çürümekte olan birkaç tahta direği

de saymazsak... Görünüşe bakılırsa kulübeden geriye kalanlar bunlardan ibaretti.

“Burası mı yani?” diye sordum.

Ethan gururla başını salladı. “Nasıl buldun?”

Bu çocuğun fazlasıyla garip biri olduğunu düşünmeye başlıyordum:

“Emin ol bilmek istemezsin.”

Etrafta yürümeye başladı. Ara sıra durup odayı tarif ediyordu. Daha doğrusu odaları... “Koridor buradan geçiyordu.” Eliyle havaya kırıştan başlayarak bir çizgi çekti. Sonra omzumun arkasına doğru işaret etti. “Orada küçük bir pencere vardı. Çok iyi hatırlıyorum. Basma perdeler, Rosalind’in kendi elleriyle yaptığı parlak sarı iki kurdeleyle kenarlara tutturulmuştu. Rosalind her şeyi kendi yapardı. Düşünsene, bütün ailenin kıyafetlerini bile.” Yüzünde, sevgi dolu, dalgın bir ifade belirdi. “Her şeye mutlaka güzel bir renk eklerdi.” Bana baktı. “Kıyafetleri gerçekten çok kötüydü. Bazen çuvallardan kıyafet yapmak zorunda kalırdı.”

Hayali odanın öbür ucuna yürüdü ve elini hayali bir nesnenin üzerinde gezdirdi:

“Odun ocağı tam burada duruyordu. Hayatımda yediğim en lezzetli ocak ekmeğini pişirirdi burada.”

Söyledikleri biraz garip gelmeye başladı bana. Birden telaşlandım, mideme sancılar girmeye başladı. Ethan nasıl burada ocak ekmeği yemiş, perdeleri görmüş olabilirdi ki?

“Şurayı görüyor musun?” Sol omzunun üstünden arkayı işaret etti. Geri dönüp baktım. “Rosalind aile portresini oraya asardı. El yapımı bir hediyeydi. Bir parça gösteriş yapmayı kabullendiği tek zaman, o portreyi astığı zamandı.”

“Ethan, kimdi bu insanlar?”

“Akrabalar...” diye cevapladı, sanki bilmem gerekirmiş gibi.

“Tamam. Fakat onlar hakkında bu kadar çok şey bilmen garip değil mi? Yani sanki... Sanki onlar hakkında bayağı bir araştırma yapmışsın gibi...”

Aslında sormak istediğim asıl şeyi soramıyordum korkudan. Burada yaşamış olduğuna inanıyor olamazdı gerçekten. Burada yaşamak istemiş olabilirdi belki. Bu anlaşılır bir şeydi. Kendi evi gerçekten çok moral bozucu bir yer gibi gözüküyordu. Fakat Ethan'ın bahsettiği şey böyle bir şey değildi.

“Onları çok iyi araştırdım. Bire bir...”

Bu söylediği şey de çok garipti. Cesur davranmaya karar verdim:

“İyi ama burada yaşayan insanlar...”

“Yüzlerce yıl önce ölmüşler.”

“Evet... O zaman sen nasıl...”

“Yaşadıkları yer hakkında bu kadar çok şey biliyorum?”

Sadece başımı salladım. Korkudan söyleyecek bir şey bulamıyordum.

“Çok kolay. Burada yaşayan kadın, Rosalind Maclean, doğrudan benim atalarımın biri. Anne tarafından, büyük büyükannem ya da onun gibi bir şey.”

“Hı hı.”

“Ve ben de burada, Rosalind’le ve çocuklarıyla beraber yaşadım. Altı çocuğuyla. Tam üç ay boyunca. Harika bir üç aydı.”

Artık çıldırmak üzereydim. Ethan gerçekten çok garip davranıyordu. Anlaşılan Matt bu çocuk hakkındaki endişelerinde haklıymış. Demek ki bir bildiği varmış. Keşke bana da söylemiş olsaydı önceden. Şimdi burada, milli parkın en ıssız köşelerinden birinde bu kaçıkla yapayalnız kalmıştım ve hava da kararıyordu.

Galiba başım dertteydi.

BÖLÜM 8

Ethan

Isabel'in takip edemeyeceği kadar hızlı ilerlediğimin farkındaydım, ama oyun oynayacak zamanım yoktu. Amacım bu gece bana inanmasını sağlamaktı. Bunun için onu şok etmem gerekse de yapacaktım. İnançsızlık, aşılması en zor engeldir. Bu dünyada ona öğretilenden çok daha fazla şeyin var olduğu düşüncesine, Isabel'i hazırlamam gerekiyordu. Doğaüstü diye bir şeyin var olduğunu anlamak zorundaydı.

Bağdaş kurarak nemli toprağa çöktü. Başını ellerinin arasına aldı. Sonra başını kaldırıp kısık, şüpheli gözlerle, düşünceli düşünceli bana baktı:

“Beni korkutuyorsun. Bence artık gitmeliyiz.”

“Fakat henüz sana açıklamadım.”

Elini havaya kaldırarak tek parmağını uzattı:

“Çok doğru, açıklamadın. Şimdi söyle bakalım, parmağım nasıl iyileşti?”

Gidip karşısına oturdum:

“Sen bir Şifacı'sın.”

“Neyim?”

“Arkarian'a da sordum.”

“Neden o tuhaf ismi ağzında geveleyip duruyorsun? Arkarian da kim?”

“O, benim...” Kavrayabileceği kelimelerle anlatmaya çalıştım. “O benim bölge denetimcim.”

Şaşkınlıkla yüzüme baktı:

“İşverenin gibi mi yani?”

“Evet, öyle sayılır. Öyle aslında ama bana para vermiyor.”

Omuz silkti:

“Bedavaya mı çalışıyorsun? Anlayamıyorum Ethan.”

“Çok teşekkür ederim. Hakkımda ne düşünürsen düşün ama ben paragöz biri değilim. Bu işin bana kazandırdıkları, maddi zevkleri solda sıfır bırakır.”

“Tamam,” dedi yavaşça. Kafasını yana yatırdı ve dalga geçer gibi konuşmaya devam etti:

“Peki, ne iş yapıyorsun tam olarak?”

Hımm. Arkarian yavaş yavaş açıklamamı tembih etmişti. Yani önce ihtiyacı olan şeyleri anlatmalıydım. Her şeyi bir anda söyleyerek kafasını tamamen karıştırırsam bir daha bana asla inanmazdı. Bunu göze alamazdım:

“Ben bir koruyucu gibiyim. Aslında evet, Koruyucu’yum. Uzun zaman boyunca Koruyucu Çırağıydım, ama artık Koruyucu Eğitimcim.”

“Peki, neyi koruyorsun Ethan? Kızları mı?”

“Çok komik. Hayır, kızları korumuyorum. Gerçi bu da fena fikir sayılmaz, ama neyse. Ben zamanı koruyorum. Daha belirgin konuşmak gerekirse, tarihi koruyorum. Benim

görevim, her şeyin olması gerektiği gibi olduğuna dikkat etmek. *Her şeyin olduğu ve olması gerektiği gibi...*”

Kesinlikle inanmadığını gösteren bir ifadeyle kaşlarını havaya kaldırarak karşılık verdi:

“Tabii, ne demezsin.”

“Biliyorum, anlaşılması zor bir kavram. O yüzden her şeyi bir anda anlamaya çalışarak kendini sıkma. Bu gece kabul etmeni istediğim tek şey, bizim ölümlü dünyamızın içinde başka bir dünyanın daha var olduğu. Bu öteki dünyada zaman buradaki gibi ölçülüyor. Bin türlü değişik yüzü var. Yuvarlak, ıslıl ıslıl bir kristal düşün.”

Gözlerini kısmasını saymazsak kesinlikle beni dinliyor-muş gibi gözüküyordu. Fakat nihayet konuşmaya başladı:

“Sen şimdi bana, bu öteki dünyada zamanın yuvarlak olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun? Yani bir küre gibi mi?”

“Onun gibi. Fakat unutma, burada sadece zamanın ölçülmesinden bahsediyoruz ki bu arada bu da oldukça ölümlülere özgü bir kavram.”

“Eee?”

“Evet, bir de Kale denilen bir yer var. Kocaman bir yer. Hayal bile edemezsin. O koridorlarda sonsuza kadar dolaşabilirsin. Binlerce oda vardır girdiğin ama yine de bazılarına hiç sıra gelmez. İşte, her neyse. Zaman orada hiç ölçülüyor bile.”

“Gerçekten mi?”

“Bak, çok çok çok eskiden...”

“Yani ölümlü zamanda eskiden?” diye alaycı bir şekilde sordu.

Ses tonundaki alaycılığı duymazlıktan geldim ve az sonra yapacağım açıklamanın bütün gizemleri ortadan kaldırmasını ümit ettim:

“Evet evet, öyle. İşte çok çok eskiden bir karmaşa çıkmış ve...”

Fakat Isabel’in bana nasıl baktığını görmezden gelmem imkânsızdı. Dediklerimden hiçbir şey anlamıyordu. Çok basit anlatmalıyım:

“Bak, sen mitoloji bilir misin?”

“Hangisini?”

“Yunan ve ondan önce gelen Babil mitolojisini.”

“Hımm. Yaratılış mitlerinden mi bahsediyorsun? Hani, sözde her şeyin *Kaos* adında büyük bir karanlıktan ibaret olduğunu anlatan?”

Doğru, der gibi cesaret vererek gülümseyip açıklamaya devam ettim:

“Tam olarak öyle olmadı ama. *Kaos* bir kadındır. Çok öfkeli bir ölümsüzdür.”

Hafifçe kaşlarını kaldırdı:

“Bunu geniş zaman kullanarak söyledin.”

“Aynen öyle.”

“Ne demek istiyorsun Ethan? Beni yine korkutmaya başladın.”

“Diyorum ki, bütün sorunlarımız binlerce yıl önce başladı. Canı sıkılan bir tanrıça, bir gün bir kaos yaratmaya

karar vermiş. Geçmişle oyunlar oynayarak geçmişi değiştirmenin bir yolunu bulmuş. İlk başlarda sadece eğleniyormuş, ama sonra bu gücü ona rakipleri karşısında büyük bir üstünlük sağlamış.”

“Diğer tanrılar arasında mı?”

“Evet. İşte bu tanrıça, deneyler yapmaya başlamış ve sonunda öğrenmiş ki geçmişi değiştirerek şimdiki zamanı da değiştirebiliyor. Eğer geçmişi yeterince değiştirirsem çok daha güçlü olduğum bir gelecek yaratabilirim, diye düşünmeye başlamış. Kısa bir süre sonra artık tek istediği, bütün dünyayı ele geçirmekmiş. Zamanı istekleri doğrultusunda değiştirdikçe gücü de artmış. Bu güç artık onda bir saplantıya dönüşmüş. Bir ordu toplayarak kendi askeri gücünü kurmuş ve bir düzen yaratmaya başlamış. Biz Koruyucu’ dakiler buna Kaos’un Düzeni deriz. Koruyucu, bu tanrıçaya ve kurduğu Düzen’e karşı savaşmak için kurulmuştur. Bundan Düzen diye bahsetmemiz biraz komik aslında. Çünkü o ve orduları düzenden başka her şeyi sağlarlar.”

Isabel bir şey söylemeden, her an daha da büyüyen kocaman kahverengi gözleriyle bana bakıyordu. Sonra derin bir nefes alıp kafasını salladı:

“Çok saçma. Madem öyle, neden bugün dünyada bu olanlara dair hiçbir somut delil göremiyoruz?”

“Aslında yeterince delil var. Etrafına bir baksan yeter. Kaos’un yarattığı bütün bu düzensizliğin sonuçlarını,

açlıklarda, salgın hastalıklarda, sellerde, savaşlarda ve düşmanlıklarda görebilirsin.”

Kaşlarını çattı. “Bu saydıkların ya doğal afetler ya da insanların yarattığı felaketler.”

Bana kalırsa Isabel bilerek inatlaşıyordu. Bu fikrin kafasına yerleşip, şekillenmesine dahi izin vermiyordu henüz.

“Peki tamam. Fakat ya sana, seninle benim bir Kehanet’in, bir planın parçası olduğumuzu söylersem?”

“Ne gibi bir planın?”

“Tarihi ve şimdinin dengesini korumak için yapılmış bir plan, ki gelecek –bak burası çok önemli– olması gerektiği gibi ilerleyebilsin...” İlgisini kaybetmeye başlıyordum. “Boş ver.”

Isabel fena halde sıkılmıştı:

“Neden inanayım bu fantastik hikâyene? Farkındasın, değil mi, tam bir kaçık gibi konuşuyorsun. Uyuşturucu filan mı kullanıyorsun yoksa?”

“Bu sabah parmağını iyileştirirken uyuşturucu mu kullanmıştın sen? Parmağının kesildiğini sen mi hayal ettin, yoksa gerçekten oldu mu?”

Eline baktı. Meşaleyi parmaklarına yaklaştırdım. İç geçirip rahatsızca yerinde kıpırdandı.

“Bilmiyorum. Fakat hissettiğim acı kesinlikle gerçektir.”

“Gerçektir. Bunu sen de biliyorsun. Parmağını sen iyileştirdin. Çünkü iyileşmesini istedin. Sen bir Şifacısın ve zamanın yaklaştı. O yüzden bedensel yeteneklerin şekillenmeye başlıyor.”

Bir an için artık ikna olduğunu düşündüm, ama hemen sonra insani şüpheciliği devreye girdi ve başını iki yana salladı:

“Bütün bunlar fazlasıyla gerçek dışı. Söylediğin her şey... İmkânsız.”

Bir anda aklıma bir fikir geldi. Derhal bana inanmasını sağlayabilmem için tek bir yol vardı sadece. “Bekle bir dakika. Bir yere kıpırdama.” Ayağa kalktım. Diğer yeteneğimi kullanmam gerektiğine karar verdim. Gözlerimi kapatarak kulübenin, 1858 yılında Rosalind’i ilk ziyaret ettiğim zamanki halini canlandırdım gözümde. Taş şöminenin ateşini, odunların yandığı ocağı ve basma perdeleri bir bir canlandırdım.

“Vay be!”

Bağırdığını duyunca gözlerimi açıp eserime baktım. Isabel de ayağa fırladı. Kulübe artık her şeyiyle buradaydı. Sedir ağacından yapılmış derme çatma masa, öbek öbek şilteleri ve eski püskü yorganlarıyla karyolalar, şöminenin üzerinde duran aile portresi... Ve tabii kulübeye duygu katan en önemli şey: Taş şömineden çıkan alevler ve fırında pişen taptaze ocak ekmeklerinden etrafa yayılan o nefis koku...

Isabel elleri titreyerek kolumu tuttu. Ağzı açık, kocaman gözlerle etrafa baktı. “Ethan, bu nasıl oldu?”

Bu tam da istediğim tepkiydi: Müthiş bir şaşkınlık.

“Bu bir illüzyon. İki yeteneğimden biri. Diğer yeteneğimi sınıfta gördün bugün. Kalemi hatırlıyor musun?”

Kafasını salladı. Hâlâ etrafında beliriveren odayı ince-
liyordu. “Bunu sen mi yarattın?”

“Sadece senin kafanın içinde. Gerçekten istersen bu
görüntüyü aşarak yine gerçeği görebilirsin. Fakat zihnin
henüz bunu yapmaya hazır değil. Ama izin verersen sana
nasıl yapıldığını öğretirim. Anılan’dan birisin, anlıyor mu-
sun? Benim Çırağım olmak için seçildin.”

İçinde saklı olan o macera tutkusu yavaş yavaş açığa
çıkmaya başlıyordu. İlk önce gözlerine yansımıştı. Gözle-
rindeki, ürkek, vahşi bakışın yerini, meraklı, azimli ve ilgi-
li bir bakış alıyordu.

O anda anladım ki en azından şimdilik, onu etkileyeb-
bilmiştim.

BÖLÜM 9

Isabel

Ethan gerçekten garip biriydi. Bugüne kadar tanıdığım ve bundan sonra tanıyacağım herkesten çok daha garipti. Fakat kendi gözlerimle gördüğüm onca şeyi inkâr edemedim. Kulübenin yeniden canlanması!.. Bütün o nefis kokuları ve her şeyiyle... Olanlar karşısında nefesim kesildi. En azından artık, delirmediğimden ve bu sabah parmağımın gerçekten kendi kendine iyileştiğinden emindim. Ya da belki delirmiştım ve bütün bunlar benim hayallerimdi.

Sıcacık kulübeden çıkıp buz gibi havaya doğru adım atmadan önce, ev yapımı ekmeğin kokusunu son bir kez içime çektim. Birkaç adım attıktan sonra çabucak arkama dönüp baktım. Fakat kulübe kaybolmuştu. Gözlerimin önünde kulübeye dair hiçbir kanıt bulamayınca her şeyin benim hayal ürünü olduğunu düşünmek kolaydı. İçgüdüsel olarak parmağıma dokundum yine. Tek bir yara yok. En ufak bir acı yok.

Bana neler oluyor böyle?

Ethan kolumdan tuttu:

“Hadi Isabel. Acele etmemiz gerek. Ağabeyini kızdırmayı göze alamayız. Kimse yaptıklarımızdan şüphelenmemeli. Bazı kurallar var. Bu kuralları asla çiğnememeliyiz. İlki, gizlilik...”

Eve döndüğümüzde neler olduğunu büyük bir üzüntüyle anladım: Kesinlikle delirmiştin.

Fakat hemen ertesi gün, okuldan sonra Ethan'la birlikte çalışmaya başladık. Gölün öbür tarafına, kimsenin gitmediği bir yere gidiyorduk. Bütün gece, Ethan'ın deyimiyle ölümlü dünyamızın içinde var olan bu öbür dünya hakkında düşündüm. İtiraf etmeliyim ki biraz heyecan verici gözüküyordu. Zamanda geriye gitmek, geçmişin, olması gerektiği gibi geliştiğinden emin olmak. Vay be!

Ama ben aptal değildim. Hâlâ çok kötü bir eşek şakasına kurban gidiyor olabilirdim. Hem de en kötüsünden bir eşek şakasına. Ethan ve Matt'ten bunu beklerdim doğrusu.

Angel Falls Gölü'nün öbür tarafına geçtiğimizde bile Ethan, yirmi dakika kadar daha, etrafta kimsenin olmadığından emin olmak istedi. Şu gizlilik meselesi hakkında çok dikkatliydi gerçekten de. Anlaşılan, Koruyucuların hayatta kalmaları buna bağılıymış.

"Aslında gerçekten kapalı yerlerde çalışmamız gerek." diye açıklamaya başladı. "Arkarian'ın, dağın içinde çalışma odaları var. Ama buralar varken, içeride çalışmak bana boğucu geliyor." Elini havaya kaldırmış, etrafımızdaki dağları ve masmavi gökyüzünü gösteriyordu. "Hem zaten buraya gelen olmaz."

Küçük bir vadi bulduk. Üç tarafı kocaman ağaçlarla çevriliydi, bir ucu da göle bakıyordu. Ethan çantasını yere koydu. Hava şimdiden serin olduğu için ateş yakmaya karar verdi. Nasıl ateş yakılacağını uzun uzun anlatmasını dinlerken canım çok sıkıldı. Çalı çırpı nereden toplanmalı,

üst üste piramit şeklinde nasıl dizilmeli ve en tepedeki ufak parçanın yanması için nasıl araya boşluk bırakılmalı... Ateşi yakmaya yeltendi, ama kullandığı ağaç nemliydi. Ateş bir türlü yanmıyordu. Çalıları toplarken ona yere düşmüş dal parçalarını almaması gerektiğini söyleyecektim. Yerdeki dallar, özellikle bu kadar yüksek bir yerde ve kış arifesinde çok çabuk nemlenir. Fakat Ethan, doğayla ilgili hiçbir becerim olamayacağını farz ettiği için ben de ona karışmadım. Ateşi uzun süre yakamayacağını bile bile uğraşmasını izledim.

Sonunda sabrım tükendi. Kendi çalı çırpımı toplayıp ona verdim:

“Al, bunlarla dene.”

Birkaç saniye içinde ateş bir parça yandı ve sonra güçlenip kocaman oldu. Ethan geri çekilip ateşe baktı:

“Sen bunu daha önce de yapmış olmalısın.”

“Evet, yaptım.”

“Peki, o zaman. Şimdi bedensel bir şeyler deneyelim.” Hemen yine ders verme havasına bürünerek karate sanatı hakkında konuşmaya başladı.

Bu sefer geç olmadan ona söylemem gerektiğini biliyordum. Fakat, bir kız olduğum için herhalde, hiçbir fiziksel gücüm olmadığını sanıyordu ve durup sorma zahmetinde de bulunmamıştı. Bu yüzden bıraktım, duruşlar ve nefeslerle ilgili temel birtakım noktaları açıklasın, zihnini kontrol etmenin ne kadar önemli olduğundan bahsetsin. Benim altı sene önce ilk karate dersimde öğrendiğim çok basit bir

savunma hareketini göstererek ileri geri yürümeye başladı. Sonra ben onu yere serdim. Sert topırağa sırtüstü düştü.

“Hey!”

“Evet?” Ayağa kalkmasına yardım ettim.

Kollarını göğsünde kavuşturup bir adım geri çekildi. “Bunu da daha önce yapmışsın.”

Başımı salladım:

“Siyah kuşağım var.”

Ethan sinirlenmeye başlıyordu. Egosu incinmişti:

“Bilmem gereken başka bir şey var mı?”

Seneler boyunca edindiğim becerileri çabucak geçirdim kafamdan: Kaya tırmanışı, iple atlama, okçuluk, eskrim. Saydıklarımın son ikisinde bir önceki yıl yarışmaları kazanmıştım, ama Ethan’a söylemedim. Bir kızın böyle şeyler yapabilmesi fikriyle baş edebileceğinden emin değildim açıkçası.

Homurdanıp kafasını yana yatırdı. Sonra gülmeye başladı.

“Komik olan nedir?”

“Arkarian’ın, neden üç haftanın yeterli olacağını düşündüğünü şimdi anlıyorum.”

Ne demek istediğini tam olarak anlamamıştım, ama sanırım, iyi bir şey söylüyordu.

BÖLÜM 10

Ethan

Isabel'i çalıştırmak tahmin ettiğimden de kolay oluyordu. Fiziksel güç gerektiren şeylerin hemen hemen hepsini yapabiliyordu. Kesinlikle çok hareketliydi. Anlaşılan tam bir spor delisiydi. Denemediği hiçbir spor yoktu. Yine de bu bana biraz tuhaf geliyordu. Neden bir kız –bir erkek de olabilir– bütün bu sporları yapmak istesin ki? Sanki kendine ya da bir başkasına, bir şeyler kanıtlamak istiyormuş gibiydi. Çok güçlüydü, bunu inkâr edemezdim! Bu hafta karate çalışırken beni o kadar çok yere serdi ki belki de o *beni* eğitiyor, diye düşündüm. Fakat ufak tefek yapısı başka şeylerde ona güçlük çıkarıyordu. Bir Ortaçağ kılıcını kontrol etmekte çok yetenekli olsa da birkaç dakika sonra kolları ağrımaya başlıyordu. Bu yüzden ağırlıklarla çalışmak, programımızın en önemli parçasını oluşturdu. Eğitiminin diğer önemli bir kısmını da metafizik dünya kapsadı.

Isabel bir Şifacıydı ve kendi kendini bir kere iyileştirmiş olsa da bunu istediği ve gerekli olduğu zamanlarda yapmayı henüz beceremiyordu. Karatede öğrendiği meditasyon tekniklerini kullanmak bile yardımcı olmuyordu. Yine de her gün çalışmaya devam ettik. Şifa konusundaki engeli

aşmadan, diğer herhangi bir doğaüstü yeteneğini keşfedemedik. Bu konuda çalışmamız gereken çok şey vardı.

Son on gün boyunca buluştuk. Genellikle okuldan sonra ve hafta sonları... Birlikte bu kadar çok zaman geçirmemiz gözlerden kaçmadı. Matt'i elimden geldiğince atlatmaya çalıştım. Hatta bunun için Isabel'le iki ders bile kırdık. Bugün de tam okulun demir parmaklıklarından atlayacakken Matt'in arkamdan seslendiğini duydum.

“Hey Roberts!”

Neredeyse başarıyordum. Fakat kaçmak beni suçluymuşum gibi gösterirdi ve daha çok şüphelenmesine neden olurdu. Bu yüzden Isabel'i daha çok sorguya çekmeye başladım. Keşke kardeşine karşı bu kadar korumacı olmasa, benim hakkımda da bu kadar kötü düşünmeseydi.

Arkamı dönünce kız arkadaşının da yanında olduğunu gördüm. Aman ne iyi! Tam da ihtiyacım olan şey.

“Merhaba Ethan!” dedi Rochelle yumuşakça.

“Merhaba Rochelle,” dedim ve işte yine aynı şey oldu. Nefesim boğazımda takılı kaldı. Güçlkle yutkundum.

Tabii yanımızda Rochelle var diye Matt her zamanki gibi kaskatı kesilmişti. “Konuşmamız gerek.” dedi.

“Ne hakkında?” Bu konuşmanın nereye gideceğini sanki bilmiyordum gibi sordum.

“Ne hakkında olduğunu biliyorsun. Kız kardeşim.”

“Ne oldu? Hasta filan mı yoksa?”

“Aptal gibi konuşma Ethan!”

“Senin derdin ne Matt?”

Rochelle her zamanki gibi beni gözleriyle tepeden tırnağa süzüyordu. Tekrar başımı kaldırıp gülümserken Matt’ in koluna girdi.

“Derdimi söyleyeyim. Kız kardeşimle çok fazla zaman geçiriyorsunuz. Aranızda bir şey mi var?”

Bir süre cevap vermedim. Her şeyden önce kendimi aşağılanmış hissediyordum. Isabel’in benimle vakit geçirmesinde ne yanlışlık vardı ki? Hem neden bu kadar kızgındı? Isabel’in hâlâ benden hoşlandığını mı düşünüyordu? Isabel’le o zamanlar daha çocuktuk. Artık sadece arkadaşız. Ayrıca birlikte çalışarak geçirdiğimiz bu son hafta ne kadar iyi arkadaş olabileceğimizi göstermişti bize. Tabii Matt bunu bilmesede daha iyi olurdu.

Bu yüzden, Isabel’in iyiliği için durumu daha da zorlaştırmayacaktım:

“Isabel’le aramızda bir şey yok. Ders çalışıyoruz. Tarih ödevini yapıyoruz, hepsi bu.”

“Yalan söylüyorsun.”

“Hayır, söylemiyorum.” Gerçekten de yalan söylemiyordum. Kesinlikle tarih üzerine çalışıyorduk. “Hem sen bana nasıl yalancı diyebiliyorsun?”

Çenesiyle yine o komik hareketi yaptı. Bu kez dişlerinin gıcırdağını duydum.

“Çok kolay diyorum. Çünkü öylesin. Unutma, seni eskiden beri tanıyorum. Bir parça bile değışmedin.”

Matt, artık çok oluyordu; ama ben bela aramıyordum. Gerekirse Matt'i bir güzel pataklayabilirdim. Bu konuda hiç endişem yoktu. Fakat o an en son istediğim şey, biriyle yumruklaşmaktı. Zamanımı ve enerjimi çok daha önemli şeyler için harcamalıyım. "Ne dersen de." Arkamı dönüp parmaklıklara tırmanmaya başladım, ama beni tutup aşağı çekti.

"Hey!" Yakamı bırakmadan dişlerinin arasından konuşmaya başladı:

"Eğer kardeşime zarar verirsen senin peşini bırakmam."

Matt'i hafifçe iterek elinden kurtuldum.

"Isabel'le görüşmemde ne kötülük var ki? İyi bir kız. Onu seviyorum."

Hızla üzerime gelip tek parmağıyla göğsüme bastırdı:

"Sen iyi bir çocuk *değilsin*."

Gözlerimi Rochelle'e çevirmeden edemedim. O da tarih dersi alıyordu ve öyle bir ödevin olmadığını biliyordu. İmalı bakışlar atmak dışında bir şey söylemedi. Sebebi her neyse, ki bunu bilmek istemiyordum, sessizliğini korudu. Yüzündeki o bilmiş gülümsemeye takıldı gözlerim sadece. Aklından ne geçiyordu? Herhalde Matt'le aramızı açan, onun sebep olduğu bütün o düşmanca konuşmaları hatırlıyordu. Belli ki hiç umurunda değildi.

Matt, kız arkadaşına baktığımı fark etti ve yine yanlış anladı. Gömleğimin yakasına yapışarak çekiştirdi ve düğmelerimi kopardı. Yumruğu sol gözümün altına, yanağıma

geldi ve geri geri yere düştüm. Ayağa kalkarken parmağımınla, şişen yere dokundum. Parmağımın ucuna bir parça kan geldi. Lanet olsun!

O sırada Dillon geldi koşa koşa:

“Hey, neler oluyor?”

Matt yavaşça yan döndü ve tek elini açıp havaya kaldırdı.

“Bu işe karışma Dillon!”

Dillon bir şey söylemem için bana baktı.

“Kız kardeşiyle dolaşmamdan hoşlanmıyor.” dedim.

“Kavga etmeye degecek bir şey sayılmaz, değil mi?” diye sordu Dillon.

Soru, Matt’e yöneltilmiş bir soruydu. Matt yalnızca gözlerini kısarak karşılık verdikten sonra öne doğru bir adım atarak burnumun dibinde durdu:

“Eğer Isabel’e zarar verirsen...”

Suratıma başka bir yumruk indirmesine izin vermeden bu kez ben onu ittim:

“Geri çekil Matt.”

Dillon, Matt’i kolundan tutup üstüme gelmesini engelledi. “Yemin ederim seni...” dedi, Dillon’ın kolundan kurtulmaya çalışarak.

Sözünü bitirmesini bekleyemeyecektim. Sonuçta kardeşi için endişeleniyordu. Buna saygı duyabilirdim:

“Isabel’e asla zarar vermem. Bana güvenebilirsiniz.”

Sert sert yüzüme dikti gözlerini:

“Öyle mi? Sence bu ne kadar geçerli bir şey Ethan?”

Kız arkadaşının peşinde olmadığını defalarca söylediğim zamanları hatırlatmaya çalışıyordu. Rochelle'le aramızda tuhaf bir bağ vardı. Ne kadar çabalarsam çabalayayım, öylece kesip atamayacağım garip bir çekim vardı. Fakat Matt, o zaman da beni dinlememişti ve artık bütün bunları baştan açıklamak için çok geçti. Bu yüzden hiçbir şey söylemeden sadece arkamı döndüm ve parmaklıklardan atlayarak ormana doğru aceleyle yürümeye başladım.

Isabel beni bekliyordu.

BÖLÜM 11

Isabel

Ethan geç kaldı, endişelenmeye başlamıştım. Sonunda uzaktan buraya doğru geldiğini görünce rahatladım. Ellerini okul pantolonunun ceplerine sokmuş, başı eğik yürüyordu. Ters giden bir şeyler olduğunu hemen hissettim. Ona doğru yürümeye başladım. Kalbim tuhaf bir şekilde hızlı hızlı atıyordu. O sırada yüzündekini fark ettim:

“Ne oldu?”

Yaranın, Matt’in eseri olduğunu anlamam uzun sürmedi. Matt geçen hafta sürekli benimle uğraşmıştı. Ethan’la o kadar saat ne yaptığımla ilgili soru yağmuruna tutmuştu beni. Sorun şu ki Matt beni çok iyi tanırdı. Sorduğu soruları geçiştirmeye çalışsam mutlaka daha çok şüphelenirdi. Ama başka ne yapabiliyordim ki? Gerçeği söylemek söz konusu olamazdı. Çok önemli bir kuralı ihlal etmiş olurdum. Kimliğinin gizli tutulması, bir Koruyucu’nun tek güvencesiydi. Bu yüzden ona, Ethan’la neden her gün orada çalıştığımızı anlatamazdım. Ayrıca sırf Matt, Ethan’la baş başa vakit geçirmeme katlanamıyor diye bu işten vazgeçecek değildim. Ethan şimdiye kadar, Matt’in onun için söylediği kötü şeyleri haklı çıkaracak hiçbir şey yapmamıştı.

Ethan elini, sol gözünün altındaki şişliğin üzerinde gezdirdi:

“Önemli bir şey değil,” dedi. “Geciktiğim için özür dilerim.”

“Gel benimle,” dedim ve elinden tutup gölün kenarında devrilmiş bir ağacın üzerine oturmasına yardım ettim. “Şuna bir bakayım.” Kötü bir şişlikti. Ortasındaki kesik, ancak sivri bir şey tarafından yapılmış olabilirdi. Mesela, Rochelle’in, geçen yıl doğum günü için Matt’e verdiği gümüş yüzük. “Biraz su getireyim. Su bayağı soğuk, daha da şişmesini engeller. Ağabeyimin kesinlikle çok sağlam bir yumruğu var.”

Tam kalkıp yanından gidecekken dirseğimden tutup beni durdurdu:

“Amacım onu kızdırmak değildi. Gerçekten. Çok şiddetli bir kavga filan olmadı. Sadece çok hızlı gelişti.”

“Peki, Matt ne durumda?”

Yüzünde kırgın bir ifade belirdi. Hemen anladım. Ethan, Matt’e karşılık vermemişti.

“Özür dilerim. Senin de onu yumruklaman gerektiğini düşündüğüm için söylemedim. Ağabeyimi savunacak değilim. Sadece beni korumaya bu kadar takmamış olmasını isterdim.”

Alay eder gibi acı bir kahkaha attıktan sonra yumuşakça gülümsedi.

Gölün kenarına gidip, gömleğimin kolunu buz gibi suya sokup çıkardım. Yanına gidip dizlerimin üzerine çöktüm

ve ıslak gömlekle yaraya pansuman yaparak üzerindeki kanları silmeye başladım. Ethan'a bu kadar yakın durmak tuhaf bir his uyandırdı içimde. Bir anda duyularım keskinleşti. Hızlı ve kesik nefesler alıyordum. Ağzım kuruyordu ve kalbim öyle hızlı atıyordu ki sesini kulaklarımda duyabiliyordum.

“Nasıl görünüyor?” diye sordu.

Nazikçe parmağımı yaranın üzerinde gezdirdim ve kendimi bu yaradan biraz sorumlu hissettiğim için bütün kalbimle iyileşmesini diledim. Matt keşke bu kadar korumacı olmasaydı. Keşke, Matt'le Ethan'ın arasındaki o çatlağı onarabilseydim!

“Bu iyi geldi.”

“Efendim?” Parmağımla yaraya dokunduğumu unutmuşum bile.

Bir anda yüzümden Ethan'ın bakışlarını hissettim. Gözlerimiz buluştu. Nefes alamıyordum. Dudaklarım o kadar kuruydu ki dilimle ıslatmam gerekiyordu. Ve bir an için, öyle çıldırılmış olmalıyım ki Ethan'ın beni öpeceğini zannettim. Fakat o, yalnızca yüzüne dokunmak için elini kaldırdı. Aniden, kütükten ayağa fırladı. O kadar hızlı kalktı ki neredeyse düşecek gibi oldum.

“Sorun ne?”

“Sorun mu? Sorun yok. Şişlik gitmiş, sorun bu.”

Yüzüme yaklaşıp sol gözünün altını işaret etti:

“Yanılıyorsam düzelt, ama artık orada hiçbir şey yok, değil mi?”

Başımı salladım. Gözlerime inanamıyordum.

“Artık acımıyor bile.”

Gayri ihtiyari, yalnızca birkaç saniye önce kocaman şiş olan bir yaranın hızla morarmakta olduğu yere dokundum. Artık hiçbir şey yoktu. Tertemiz ve pürüzsüzdü. En ufak bir çizik bile kalmamıştı. “Ben şimdi gerçekten...”

Kollarını havaya kaldırdı.

“Evet! Beni iyileştirdin. *Sen... beni... iyileştirdin!*”

“Bu ne anlama geliyor Ethan?”

“Bence sadece bir tek anlama geliyor olabilir. Arkarian’la tanışmanın zamanı geldi.”

BÖLÜM 12

Isabel

Fakat meşhur büyücüyle hemen tanışmadım. Anlaşılan o ki çok önemli bir görev için eski Atina'ya gitmiş ve üç gün daha gelmeyecekti. Benim için hiç sakıncası yoktu, çünkü Arkarian'la tanışmak istediğimden emin değildim. Onunla tanışmak, bu "öbür dünya" meselesinin gerçekliği tartışmasına son noktayı koyacaktı ne de olsa.

"O bir büyücü değil," diye fısıldadı Ethan bana.

Tarih dersi neredeyse bitmek üzereydi. Ethan'la en arka sıranın köşesinde oturuyorduk. Bay Carter'ın bize doğru baktığını gördüm. Gözlerini, Ethan'a bir süre düşmanca diktikten sonra dersi anlatmaya devam etti. Bir kâğıt parçasının üzerine '*peki o zaman ne?*' diye yazıp sıramın ucuna koydum. Ethan eğilip baktı ve yerinden uzanarak benim sorumun altına '*Gerçek Ustası*' diye karaladı.

"Ne!.."

Boş bulunarak yüksek sesle sorduğuma ben de inanamadım.

Bir saniye geçmeden Bay Carter başımızda dikiliverdi. Tehlikede olduğumuzu anlayınca Ethan da, ben de tuhaf ismin yazılı olduğu kâğıdı almak için harekete geçtik. Fakat Bay Carter ikimizden de hızlı davrandı ve kâğıdı alıp

havaya kaldırarak yazıyı incelemeye başladı. Önce gözlerini kocaman açtı, sonra kıstı, sonra da öfkeyle Ethan'a baktı. Ne kadar kızdığını anlamamız için tek kelime dahi etmesine gerek yoktu. Yüzüne morumsu bir gölge düşmüştü. Gözbebekleri bütün gözünü kaplayıp siyah olana kadar büyüdü. Eliyle kâğıdı ezerek bir bezelye tanesi kadar minicik yaptı.

Bütün sınıf kâğıtta kim bilir nasıl korkunç bir sözcük yazıyor diye, meraktan ölerek bize bakıyordu. Bay Carter kendini sakinleştirip kâğıdı cebine koydu ve dikkatlice suratındaki ifadeyi düzeltti. "Okuldan sonra cezaya kalacaksınız," dedi Ethan'a, buz gibi bir ses tonuyla. "Bugün nöbetçi öğretmen benim. İlginç bir saat geçireceğiz." Sonra bana döndü:

"Isabel, seni hemen dersten sonra görmek istiyorum."

Ethan sandalyesini geriye doğru fırlatarak yerinden kalktı. Sandalyenin duvara çarpmasıyla metalik bir gürültü koptu. "Isabel'den ne istiyorsun?" Bu saldırgan ses tonunu yumuşatmak için gecikmiş bir çabayla ekledi:

"Yani, istiyorsunuz efendim?"

Ethan'ın gösterdiği aşırı tepki karşısında bütün sınıf mırıldanmaya başladı. Gömleğinin kolundan çekiştirdim:

"Otur yerine aptal!"

Ethan etrafına baktı ve bütün gözlerin üzerinde olduğunu fark etti. Utanç içinde gözleriyle bir sağa, bir sola baktıktan sonra nihayet oturdu. Bay Carter başını iki yana salladı:

“Öğrenecek çok şeyin var.”

Sözlerinde bir ima var gibi geldi bana. Ethan’a karşı sergilediği bu düşmanca tutum ne kadar sinir bozucuysa, davranışlarındaki tuhaflık da o kadar sinir bozucuydu.

Zilin çalmasıyla herkes eşyalarını toplayıp sınıftan çıkmaya başladı. Ethan yanımda durmaya devam ediyordu. Fakat sınıf boşalınca Bay Carter, Ethan’a dışarı çıkmasını söyledi. Ethan endişeli bakışlarla istemeye istemeye sınıftan çıktı.

Artık ikimizden başkası kalmadığı için Bay Carter bana oturmamı söyledi. Öndeki sıralardan birinin üstüne zıplarak oturdum. Bu şekilde Bay Carter’ın göz seviyesine daha yakın durabilecektim.

“Yanlış bir şey mi yaptım efendim?”

“Son zamanlardaki yeni oturma düzenin dışında hiçbir yanlışlık yapmadın.”

Şakasını anlamazlıktan gelerek sessizce bekledim.

“Sana arkadaşça bir tavsiye vermek istiyorum.”

Arkadaşça bir tavsiye vermek istiyor olabilirdi belki, ama ses tonu beni geriyor, rahatsız ediyordu. Ellerimle eteklerimi sıktım. Bay Carter bunu fark etti:

“Amacım seni korkutmak değil Isabel. Sana burada arkadaşılığımı sunuyorum.”

“Arkadaşlığınıza ihtiyacım olduğunu nereden çıkardınız?”

“Umarım hiçbir zaman ihtiyacın olmaz.”

Ne demek istediğini anlamıyordum. Bu konuşma gerçekten çok tuhaftı. Öğretmenler genellikle öğrencileriyle bu kadar özel ilgilenmezlerdi. Şimdi burada, kalkmış bana arkadaşlığını sunuyordu. Ama iş Ethan'a gelince... Bir anda sormam gerektiğini hissettim:

“Ethan'a çok kötü davranıyorsunuz. Onunla ne derdiniz var? Ethan en iyi öğrencilerinizden biri. Hatta muhtemelen *en iyisi*.”

“Seninle diğer öğrencilerim hakkında konuşmak niyetinde değilim Isabel. Ama onunla bu kadar zaman geçirmemen senin adına iyi olur. Ethan seni kötü etkileyebilir.”

“Böyle düşünmenize sebep nedir? Ethan her zaman A alan bir öğrenci. Bense hep C alırım. Beni nasıl kötü etkileyebilir ki?”

“Okuldan sonra birlikte çok zaman geçiriyormuşsunuz diye duydum.”

Nihayet her şeyi anlamaya başlamıştım. Bütün bu konuşmayı neden yaptığımız artık açıklık kazanmıştı.

“Ağabeyimle mi konuştunuz?”

Hafifçe başını salladı:

“Matt bana gelip ödev olarak verdiğim tarih projesinin neyle ilgili olduğunu sordu. Öğrencilere çok yüklediğimi düşündüğünü söyledi. Ethan'la senin, her okul çıkışında ve neredeyse bütün hafta sonu saatlerce çalıştığımızı anlattı.”

Vücutuma müthiş bir sıcaklık yayıldı. Ayak parmaklarımdan yukarıya doğru bütün hücrelerim, elektriğe tutulmuş gibi titremeye başladı. Ağabeyimi gördüğüm yerde diri

diri doğramak isteğini zor zapt ediyordum içimde. Yavaşca derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştım:

“Ona ne söylediniz?”

Bay Carter gözlerimin içine baktı:

“ğretme metotlarımı beğenmiyorsa gidip müdürle konuşmakta serbest olduğunu söyledim.”

şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Bay Carter, Matt’e doğruyu söylenmemiş, bizi ele vermemişti.

“Bir ğretmen ve bir arkadaş olarak Isabel, yalnızca tavsiye verebilirim. Ethan Roberts senin ilgini başka yönlere çeker. Bir C ğrencisi, dikkatinin dağılmasını göze alamaz.”

Başımı sallamadan duramıyordum. şimdi kafam fena halde karışmıştı. Bay Carter nce Ethan’a sert davranıyor, sonraysa onu koruyarak benimle zaman geçirmesiyle ilgili yalanını açığa çıkarmıyordu.

Bay Carter dikkatlice yüzüme baktı. Belime kadar bütün omurgamın karıncalandığını hissettim.

“Ethan’a sert davrandığımı mı düşünüyorsun?” diye sordu.

“Evet, bence yle.”

“Isabel, inan bana gereğinden az bile davranıyorum.”

“Açıkçası biraz kafam karıştı.”

“Bu anlaşılır bir şey. Fakat unutmaman gereken bir şey var: Kimseye güvenme. Kendinden başka hiç kimseye güvenme.”

Beni kime karşı uyarıyordu? Ethan'dan bahsediyor gibiydi. Ama Bay Carter'ın, Ethan'a olan kişisel nefreti, doğru düşünmesini engelliyor olabilirdi. Hem ne demek istiyordu ki? Bu konuşma gittikçe tuhaf bir hal alıyordu. Gitmek için sabırsızlanarak sıradan indim.

“Beni duydun mu Isabel?”

Başımı sallayarak kapıya doğru ilerledim.

“Eğer biriyle konuşmak istersen, unutma, bana güvenebilebilirsin.”

Sonunda sınıftan çıktım ve derin derin nefes aldım. Bay Carter neden bahsediyordu? Beni Ethan'a karşı mı uyardı? Hem neden, bir saniye önce kendimden başka kimseye güvenmememi söylediği halde, şimdi ona güvenebileceğimi söylüyordu?

BÖLÜM 13

Ethan

Arkarian, büyük odasının dışında, girişte bizi bekliyordu. Isabel'i, kollarını açarak sıcak bir sarılmayla karşıladı:

“Nihayet seninle tanışabilmek çok güzel Isabel,” dedi. “Ah, her şey olması gerektiği gibi ilerliyor.”

Isabel'in suratu pancar gibi kızardı. Gözleri, Arkarian'ın parlak mavi saçlarında, yutkundu ve dudaklarını yaladı. Arkarian'ın saçları, serbestçe omuzlarından sarkarak etrafa capcanlı bir renk yayıyordu. Isabel'in şaşkınlığı karşısında gülümsedim:

“Arkarian'ın gizemli konuşma tarzına yakında alışacaksın; tabii mavi saçlarına da...”

“Beni mahcup ediyorsun Ethan,” diye karşılık verdi Arkarian sakince ve zihnini okuyup açılmadığı için, karşısındaki kayaya kızar gibi elini salladı. Kaya itaatkâr bir şekilde açılınca Arkarian'ın topraklarına adım attık. Parlak taş duvarlarda asılı direklere bağlanmış olan meşalelerle hafifçe aydınlatılmış bu karanlık tünelde ilk defa yürüdüğüm zaman, olan bitenleri anlayamayacak kadar küçüktüm. Duvar gibi bir kayanın gözlerimin önünde kaybolmasını korku ve hayranlıkla izlediğimi hatırlıyorum yalnızca. Isabel her şeyi dikkatle incelemekteydi. Tavanın ve duvarların bütün ayrıntılarını ezberlemeye çalışıyor gibi, en ufak çatlaklara bile uzun uzun baktı.

Ana bölmeye geçtik. Burası, benzerini ancak NASA'da, yüzlerce yıl sonra görebileceğiniz merkez üslere benziyordu. Sekizgen bölmenin duvarları, yerden tavana kadar teknolojik aletlerle donatılmıştı. Parlayan bir ışığa, ara sıra eşlik eden yumuşak bir bip sesinden başka ses yoktu. Isabel'in ilgisini en çok çeken, bölmenin orta kısmı oldu. Oraya doğru yürüdü, eliyle dokunmak ister gibi üç boyutlu küreye yansıyan Londra görüntüsüne yaklaştı.

Arkarian'ın elini havada çevirmesiyle küre de dönerek Westminster Sarayı'nın büyütülmüş bir görüntüsünü yansıtmaya başladı. Görüntü daha da yakınlaşarak yüzlerce insanın akşam yemeği için toplandığı, garsonların masaların arasında koşuşturduğu Büyük Salon'u gösterdi. Renkli giysiler içinde bir adam, insanlardan dikkatlerini kendisine yöneltmelerini istedi ve melodik bir şiir okumaya başladı. Dinleyenler, büyülenmiş gibiydi.

"Geoffrey Chaucer," diye açıkladı Arkarian. "Doğru zamanda, doğru yerde. Çok iyi, çok iyi." Tekrar elini salladı. Bu sefer görüntü o kadar küçüldü ki sarayda olanları artık ne görebiliyor ne de duyabiliyorduk.

"Bu... bunlar şimdi mi oluyor?" diye sordu Isabel, kekeleyerek.

Arkarian, ortaya üç tane el yapımı iskemle çıkardı. Isabel bir anda beliriveren iskemleleri görünce irkildi. Elimle, iskemleye oturmasını işaret ettim. Hep beraber, bir üçgen oluşturarak sessizce oturduk.

"Kürede şu anda görüntülemekte olduğum, bir zaman dilimi ve orada büyük bir sorun çıkmak üzere."

“İşte biz burada devreye giriyoruz.” diye açıklama yaptım.

“Evet,” diye onayladı Arkarian. “Hem de çok yakında Ethan. Isabel’le çalışmalarınız nasıl gidiyor?”

“Harika...”

Isabel’in fiziksel alanlarda ne kadar usta ve başarılı olduğunu Arkarian’a anlatmaya başladım. Ayrıca şifa yeteneğinin gösterdiği gelişmeden de bahsettim.

“Yine de hâlâ kendi isteğimle iyileştiremiyorum.”

“Sadece tutkuların körüklenince yapabiliyorsun.” diye çok yerinde bir yorum yaptı Arkarian. “Ancak yüreğinle hissedince...” Göğsünün ortasına yumruğunu götürdü. “İlk başlarda böyle olur.”

Arkarian, Isabel’i tamamen büyülemiş gibiydi. Arkarian’a hayranlık ve merak dolu gözlerle bakıyordu. Isabel’in bu kadar açık bir şekilde gözlerini dikmeyi bırakması için, hafifçe öksürerek dikkatini çekmeye çalıştım. Nihayet, gözünün ucuyla, utanarak bana baktı. “Evet, ne diyordun Ethan?”

Verdiği tepki hoşuma gitti, gerçi ne demek istediğini anlamamıştım. “Ben değil, Arkarian konuşuyordu.”

Isabel kafasını salladı ve yüzü pancar gibi kızarıp Arkarian’a döndü. Son on dakika içinde, bu ikinci kızarması oluyordu. Isabel’in nesi vardı böyle? Şimdi de saçlarına dokunmaya başlamış, bir kısmını kulağının arkasına atmıştı. “A tabii. Doğru ya,” dedi. “Evet, başarılı bir şekilde iki kere tedavi edebildim. Biri, parmağımı kestiğim zaman bilinçsizce iyileşmesini dilediğimde, diğeri ise...”

Ana bölmeye geçtik. Burası, benzerini ancak NASA'da, yüzlerce yıl sonra görebileceğiniz merkez üslere benziyordu. Sekizgen bölmenin duvarları, yerden tavana kadar teknolojik aletlerle donatılmıştı. Parlayan bir ışığa, ara sıra eşlik eden yumuşak bir bip sesinden başka ses yoktu. Isabel'in ilgisini en çok çeken, bölmenin orta kısmı oldu. Oraya doğru yürüdü, eliyle dokunmak ister gibi üç boyutlu küreye yansıyan Londra görüntüsüne yaklaştı.

Arkarian'ın elini havada çevirmesiyle küre de dönerek Westminster Sarayı'nın büyütülmüş bir görüntüsünü yansıtmaya başladı. Görüntü daha da yakınlaşarak yüzlerce insanın akşam yemeği için toplandığı, garsonların masaların arasında koşuşturduğu Büyük Salon'u gösterdi. Renkli giysiler içinde bir adam, insanlardan dikkatlerini kendisine yöneltmelerini istedi ve melodik bir şiir okumaya başladı. Dinleyenler, büyülenmiş gibiydi.

"Geoffrey Chaucer," diye açıkladı Arkarian. "Doğru zamanda, doğru yerde. Çok iyi, çok iyi." Tekrar elini salladı. Bu sefer görüntü o kadar küçüldü ki sarayda olanları artık ne görebiliyor ne de duyabiliyorduk.

"Bu... bunlar şimdi mi oluyor?" diye sordu Isabel, kekeleyerek.

Arkarian, ortaya üç tane el yapımı iskemle çıkardı. Isabel bir anda beliriveren iskemleleri görünce irkildi. Elimle, iskemleye oturmasını işaret ettim. Hep beraber, bir üçgen oluşturarak sessizce oturduk.

"Kürede şu anda görüntülemekte olduğum, bir zaman dilimi ve orada büyük bir sorun çıkmak üzere."

“İşte biz burada devreye giriyoruz.” diye açıklama yaptım.

“Evet,” diye onayladı Arkarian. “Hem de çok yakında Ethan. Isabel’le çalışmalarınız nasıl gidiyor?”

“Harika...”

Isabel’in fiziksel alanlarda ne kadar usta ve başarılı olduğunu Arkarian’a anlatmaya başladım. Ayrıca şifa yeteneğinin gösterdiği gelişmeden de bahsettim.

“Yine de hâlâ kendi isteğimle iyileştiremiyorum.”

“Sadece tutkuların körüklenince yapabiliyorsun.” diye çok yerinde bir yorum yaptı Arkarian. “Ancak yüreğinle hissedince...” Göğsünün ortasına yumruğunu götürdü. “İlk başlarda böyle olur.”

Arkarian, Isabel’i tamamen büyülemiş gibiydi. Arkarian’a hayranlık ve merak dolu gözlerle bakıyordu. Isabel’in bu kadar açık bir şekilde gözlerini dikmeyi bırakması için, hafifçe öksürerek dikkatini çekmeye çalıştım. Nihayet, gözünün ucuyla, utanarak bana baktı. “Evet, ne diyordun Ethan?”

Verdiği tepki hoşuma gitti, gerçi ne demek istediğini anlamamıştım. “Ben değil, Arkarian konuşuyordu.”

Isabel kafasını salladı ve yüzü pancar gibi kızarıp Arkarian’a döndü. Son on dakika içinde, bu ikinci kızarması oluyordu. Isabel’in nesi vardı böyle? Şimdi de saçlarına dokunmaya başlamış, bir kısmını kulağının arkasına atmıştı. “A tabii. Doğru ya,” dedi. “Evet, başarılı bir şekilde iki kere tedavi edebildim. Biri, parmağımı kestiğim zaman bilinçsizce iyileşmesini dilediğimde, diğeri ise...”

“Ve diğeri de ağabeyin bana vurduğu için kendini sorumlu hissettiğinde...” diye cümlesini tamamladım. Isabel’in beyninin tekrar normale döndüğünü görmek güzeldi.

“Peki diğer yeteneğin ne durumda?” diye sordu Arkarian yavaşça.

Isabel bana baktı, ben de ona baktım. Arkarian neden bahsediyordu? Boş boş bakışlarımız karşısında Arkarian iç geçirdi:

“Kendinizi sıkmayın. Zamanla olacaktır. Azimle ve çok çalışmayla gelişecektir.”

Bu konuda daha fazla bir şey söylemeden, Isabel’e Zamanın Bekçileri olarak görevimizin ne olduğunu açıklamaya başladı. “Her zaman bu şekildeydi,” diye anlatmaya girişti. “Hatırladığımdan çok daha eskiden beri, ki ben altı yüz yıldır yaşıyorum.”

Isabel’in gözleri neredeyse yuvalarından fırlıyordu:

“Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir?”

“Bu bir yetenek. Senin için şifa neyse benim için de genç kalabilme yeteneği öyle. Yaşlanmaya karşı bir çeşit direnç.”

“Vay be!”

“Her Anılan’ın iki yeteneği vardır. Bazen şanslıysak üçüncü bir yeteneğimiz de olabilir. Değişik hanedanlıklardan gelen temsilcilerin her biri, üyeliğe kabul edilme töreninde sana özel bir beceri armağan eder. Bu becerilerin gelişmesi bazen zaman alır. Bunun için çalışman gerekir. Fakat yetenekler farklıdır. Yeteneklerin, seninle birlikte doğar.”

Arkarian daha sonra Koruyucu'nun üyesi olan 'Anılan' insanların ne gibi amaçları olduğunu anlatmaya başladı. Kaos Düzeni'nin, çıkarları doğrultusunda bir gelecek oluşturmak için, kendini nasıl tarihin belli başlı bazı yönlerini değiştirmeye adanarak farklı bir bugün yaratmaya çalıştığını açıkladı:

“Kaos adını verdiğimiz bu karşı Düzen, kötülükle beslenir. Ölümler, yıkımlar, savaşlar, hastalıklar ve suçlarla... Ne kadar çok kötülük yaratırlarsa, orduları o kadar büyür ve bizimki de o kadar küçülür.” İskemlesinde öne doğru eğildi. “Gördüğün gibi Isabel, bizim savaşımız bu. Ve şimdi sen de bizden biri olmak üzeresin. Fakat bunu kabul etmeden önce bilmen gereken bir şey var: Bir görevde, bir şeylerin ters gitme olasılığı her zaman vardır.”

Isabel, Arkarian'ın söylediklerini düşünmek için bir süre yere baktı. Sonunda kafasını kaldırdı:

“Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum, ama sanırım kaçırdığım bir şey var.”

Arkarian, Isabel'den ne kadar etkilendiğini gösteren bir bakış attı bana. Tabii ki Isabel'in düşüncelerini okuyabiliyordu; ama Isabel kariyerinin henüz çok erken bir aşamasında olduğu için, bunu ona söylemeyecekti. Birçok insan, bunu öğrenince kendini rahatsız hisseder. Düşünce okumak, Arkarian'ın bahsetmediği ikinci yeteneği idi. “Devam et Isabel.”

“Bu ordulara neden ihtiyacımız var? Kaos denen bu Düzen, bu insanlar, neden geçmişle oynama derdinde? Amaçları ne?”

“Kaos Tanrıçası, dünyayı ayaklarının altına almak istiyor. Kendi düzeninin hâkimi olarak, dünyaya hükmetmek istiyor.”

Isabel’in gözleri kocaman açıldı. “Dünyayı ele geçirmek mi istiyor? Yani yönetmek gibi mi?”

“Düzen’in esas amacı, insan doğası da dâhil olmak üzere, iyi olan her şeyi yok etmek.”

Duydukları karşısında tepkisini görmek için sessizce Isabel’i izliyordum. Bu kadar şeyi bir anda kavrayabilmesi çok zor olacaktı.

“Kontrolü ele geçirmek için iki kere girişimde bulundular bile!” diye açıkladı Arkarian. “Üçüncü girişimleri son çatışma olacak.”

“İyiler kazanacak, öyle değil mi?” diye sordu Isabel, onay bekleyerek.

“Sorun şu ki Koruyucu’nun kazanacağı Kehanet’te belirtilmiş olsa bile Kaos, Kehanet’i değiştirmek için çok çalışıyor.”

“Bu yüzden tarihle oynuyorlar.” diye ekledim. “Belli başlı bazı geçmiş olayları değiştirerek, bugün dediğimiz zamanın üzerinde oynayabiliyor ve böylece yıkım ve karmaşa yaratıyorlar.”

“Orduları da bundan besleniyor.” diye tamamladı Isabel. Arkarian başıyla onayladı:

“Amaçları, büyümelerini ve başarılı olmalarını sağlayacak bir karmaşa ortamı yaratmak. Ve şimdi sayıları tehlikeli bir hızla artıyor.”

“Yani diyorsun ki Kaos, hastalık ve savaş gibi şeyler yaratıyor?” diye sordu Isabel.

“Büyük salgın hastalıklar.” diye açıkladım, anlamasına yardımcı olmak için. “Nerede bir felaket varsa orada Kaos Düzeni'nin parmağı vardır.”

“İnanılmaz! Fakat bu son çatışmanın gerçekleşmesine daha çok var, öyle değil mi?”

Arkarian cevap vermekten kaçınıyordu. Isabel bunu duymaya hazır değildi henüz. Bunu duyması yalnızca daha çok korkmasına sebep olurdu. Arkarian da bunu söylemek yerine tekrar, Londra'nın gözüktüğü holografik küreye gitti ve Westminster Sarayı'nın içinde olanları anlattıktan sonra görevimi açıkladı:

“Black Prince'ın oğlu, Kral III. Edward'ın torunu, genç Prens Richard'ın, İngiltere Kralı olduğundan emin olmak. Babası, bir yıl önce Fransa'da ölmüş ve yakında büyük babası da ona katılacakmış.

Meclisin kafasını karıştırmayı amaçlayan bazı planlar yapılmakta. Ama bu senin sorunun değil Ethan. Korkarım, önümüzdeki yirmi dört saat içinde, gelecek kralın hayatına kasteden bir suikast girişiminde bulunulacak. Senin görevin, onu korumak ve bu suikast girişimini etkisiz hale getirmek.”

“Ne zaman gidiyoruz?” diye sordum.

Arkarian dimdik durarak önce bana, sonra Isabel'e baktı:

“Bu gece.”

“Bu gece mi? Daha iki hafta bile olmadı! Isabel hazır değil.”

Anlaşılan Isabel öyle düşünmüyordu.

“Sen neden bahsediyorsun? Bu anlattıklarınızdan sonra, elbette ki hazırım. Hem de her şeyi yapmaya hazırım!”

Isabel’in hevesli olduğunu görmek Arkarian’ın hoşuna gitti ve gülümsedi. Herkes bir anda rahatladı. Fakat Isabel’in eğitmeni bendim ve bence hevesli olması yeterli değildi. Ona açıklamadığım o kadar çok şey vardı ki. Mesela, Kale’de gerçekleşen geçiş aşaması.

Arkarian –kafamdan geçenleri bildiği için, doğal olarak düşüncelerimi saklama zahmetine girememiştim– omzuma dokundu yavaşça. “Unutma, Isabel bu gece sadece gözlemci olarak orada bulunacak.” dedi.

“Tabii ki. Yine de öğrenmesi gereken daha bir sürü şey var. Fiziksel olarak Isabel hemen hemen her şey için hazır.”

“Teşekkür ederim,” dedi Isabel, gülümseyerek.

“Fakat diğer yeteneği ne olacak? Henüz ne olduğunu bile bilmiyoruz.”

Arkarian, boşuna korkuyorsun, der gibi elini havada salladı:

“Sen çok yetenekli bir Koruyucu’sun Ethan. İnançlı ol. Şimdi git ve Çırağını, ilk yolculuğu için hazırla. Gideceğin zamana sağ salim ulaşması senin sorumluluğunda.”

BÖLÜM 14

Ethan

Dağdan aşağı yürürken, Isabel'e bilmesi gereken şeyleri açıklamaya çalıştım: "Geçmişe doğru çıkacağın yolculuk sen yatağında uyurken gerçekleşecek."

"Bu biraz riskli değil mi? Yani geçiş neden Arkarian'ın dağında gerçekleşemiyor?"

"Sanırım geçiş her yerde gerçekleşebilir. Fakat o sırada vücudunun ve zihninin, huzurlu ve rahat olması çok önemli. Bu da genelde uyuduğumuz zaman olan bir şey."

"Peki. Yani bilinçsiz bir halde olmamız gerekiyor, öyle mi?"

"Evet, öyle de denebilir. Evinde, yatağında uyurken kimse sende bir tuhafılık olduğunu fark etmeyecek. Fakat her zaman, bir şeylerin anlaşılması gibi bir risk vardır. Çok kısa bir süreliğine gitmiş olsan dahi."

"Ama eğer evdeysem ve olağan bir şekilde yatağında uyuyor gibi görünüyorsam..."

"Ve annen seni kontrol etmek için odana gelirse..." diye düşüncelerini devam ettirdim. "Sadece uyuduğunu düşünecek."

"Tamam. Anladım."

“Ama eğer geçmişe gönderildiğinde Arkarian’ın dağında olursan ve tahmin edilenden daha uzun bir süre geçmişte kalman gerekirse, annen ya da seni görmek isteyen herhangi biri endişelenir ve seni aramaya başlar. Ve öğrendiklerime bakacak olursak, görevdeyken her zaman beklenmedik bir şeyin olma ihtimali vardır.”

Isabel, düşünceli düşünceli yere çevirdi gözlerini.

“Peki. Ama şu geçiş meselesini bir parça bile anlamış değilim.”

“Şöyle oluyor,” diyerek ona döndüm ve iyice anlaması için ellerimi de kullanarak açıklamaya başladım: “Ruhun bir anda ancak bir yerde olabilir. Fakat vücudundan çıkıp geçici olarak başka bir vücuda girebilir.”

“Peki o vücudun sahibine ne olur? Onun ruhu nereye gider?”

“Bilmiyorum. Belki o da başka bir zamanı ziyaret ediyordur. Bunu kafana takma.”

“Tamam. Uyuyor gibi görüneceğimden eminsen ama, değil mi? Annemin sürekli gelip beni kontrol edeceğinden filan değil, ama biraz evhamlıdır.”

“Seni uyandırmaya çalışmadığı sürece her şey yolunda gider.”

Kaşlarını çattı: “Peki ya uyandırmaya çalışırsa?”

“O zaman, olağan hiçbir hayati belirti göstermeden sanki komaya girmişsin gibi görürsün.”

“Ne!..”

Açıklamamı beklesin diye parmağımı havaya kaldırdım:

“Bu kadar endişelenme. Birkaç dakikadan daha uzun süre gitmiş olmayacaksın. On ya da en fazla yirmi dakika sürecek. Zamanın, biz ölümlüler tarafından nasıl düz bir çizgi gibi ölçüldüğü hakkında söylediklerimi hatırlasana.”

Isabel anlamaya çalışıyordu. “Evet, ama...”

“Bak, bu gece uykunda geçirdiğin bir dakika, geçmişte ve geçmişe olan yolculuğunda toplam bir güne denk gelecektir. Ben üç ay uzakta kalmıştım bir keresinde. Ve bu da alışılmadık bir durumdu. Ama o zaman bana çok ihtiyaçları vardı ve Arkarian, aşağı yukarı doksan dakika boyunca ölümlü hayatımda başımdan ayrılmamıştı.”

“Tamam, sanırım bu kısmını anladım.” dedi Isabel, ama bana öyle geliyordu ki sadece anlamış görünmek için başını sallıyordu.

“Ne olursa olsun alınması gereken bazı önlemler var.”

Isabel gerilmeye başlamıştı. “Önlem mi? Ne gibi? Ethan, hiçbir şeyi atlama sakın. O kadar çok şey bilmem gerekiyor ki...”

“Sakin ol! Unutma, bu gece yalnızca gözlemcisin. Bir şey yapman, bir şeye dokunman gerekmiyor. Hatta mümkünse kimseyle konuşma. Yalnızca, *konuşmamak* kuşku uyandıracak olursa konuş. Burada amaç, uyum sağlamak ve hatta mümkünse biraz tadını çıkarmak.”

“Bir şey daha var. Dil konusunda ne yapacağız. Yani şive farklılıkları gibi şeyler mesela?”

İçimden Arkarian’a çok kızıyordum. Isabel’i hazırlamam için biraz daha zaman veremez miydi bana?

“Kale dediğimiz bir yer var. Bir çeşit değişme bölgesi,” diye açıklamaya çalıştım. “Yolculuğa çıkmadan önce oraya gidiyorsun ve dönmeden önce de en son oraya uğruyorsun.”

“Neden adı Kale?”

“Bu ismi nereden aldığını bilmiyorum. Ama bence yaklaşıyor. Gördüğün zaman sen de anlayacaksın. Bir saraya benziyor, ama aynı zamanda içinde koca bir hisar ya da bir köy barındırıyormuş gibi. Gitmek üzere olduğun zaman dilimi için ihtiyacın olan her şeyi oradan edinebiliyorsun.”

“Kıyafet değiştirmekten filan mı bahsediyorsun?”

“Daha fazlasından. Görünümün, konuştuğun dil, o kültürle ilgili anlamın gereken şeyler, yani kısacası bilmen gereken her şey orada senin için hazır oluyor.”

Ben konuştukça Isabel daha çok geriliyordu. Kollarını kaşımaya, kulaklarını çekiştirmeye, ellerini ovuşturmaya başlamıştı ve hızlı hızlı konuşuyordu:

“Sanırım anlıyorum... Yine de emin değilim... Bir şeyleri unutacağım... Sen orada beni bekliyor olacak mısın?” Dönüp kollarımdan tuttu. “Orada olacaksın, değil mi? Bekleyeceksin. Şu... şu Kale denen yerde, değil mi Ethan? Öyle değil mi, Ethan?”

Sessizlik içindeki sokaklarının başında durduk. Genellikle onu buraya kadar getirirdim ve sonra o, tek başına yola devam ederdi. Ama bu gece evinin kapısına kadar bırakmaya karar verdim. Parmaklarını yavaşça kolumdan çektim ve sıkıca elini tutarak sokaktan aşağıya, verandalarında yanan ışığa doğru ilerlemeye başladık.

“Isabel, sana bir şey olmayacak. Seninle birlikte geçirdiğimiz şu son iki haftada senin hakkında bir şey öğrendiysem eğer, bu yolculuktan çok zevk alacaksın, eminim bundan. Söz veriyorum. *Bana güven.*”

Son iki sözcüğü duyunca, Isabel’in kaşları çatıldı. “Bir sorun mu var?” diye sordum.

“Hayır,” dedi aceleyle. “Aslında bir sorun yok. Sadece Bay Carter’ın söylediği bir şey geldi aklıma.”

“Carter her ne dediyse unut gitsin. Biliyorsun, Carter aptalın teki ve benden nefret ediyor.”

Başını salladı ve başka bir şey söylemedi. Patikadan aşağı yürürken söylemem gereken herhangi bir şey olup olmadığını düşündüm. “Her zaman kaçta yatıyorsan yine o saatlerde yat. Daha erken ya da daha geç değil, tamam mı?”

Yüksek sesle soluk aldı. “Tamam.”

Artık neredeyse verandaya gelmiştik. Tam, onu burada bırakabileceğimi düşünürken kapı açıldı ve Matt çıktı. “Bir şey daha var,” dedim aceleyle ve elini bıraktım. O anda ihtiyacım olan son şey, benden nefret eden, aşırı korumacı bir ağabeyle karşılaşmaktı. “Asla başım ağrıyor ya da kendimi iyi hissetmiyorum, diyerek yatacağını söyleme. Eğer öyle söylersen annen mutlaka daha sonra sana bakmaya gelir. Ya da senin durumunda bu kişi Matt de olabilir.”

Anladığını göstermek için hafifçe gülümsedi ve Matt’in veranda merdivenlerine doğru yaklaştığını görünce bana el sallayıp koşarak eve gitti.

Eve sağ salim girdiğinden emin olmak için durup arkasından baktım. Isabel yanından geçerken Matt'in söylediklerini duydum. "Tarih devi nasıl gidiyor? Bitiyor mu artık?"

Isabel gözlerini Matt'in suratına dikerek cevapladı:

"Aslına bakarsan Ethan'la ek süre istedik. Yapacak o kadar çok işimiz var ki, en az bir ay daha çalışmaya karar verdik."

Glmsemeden edemedim. Matt'in yüzündeki sıkıntıyı görmek için burada beklemeye değmişti. Isabel içeri girince Matt bana baktı. Uzaktan el salladıktan sonra arkamı dönüp karanlığa karıştım. Birkaç metre uzaklaştıktan sonra koşmaya başladım. Bu geceki görev için yapmam gereken birçok hazırlık vardı. Her şey yolunda gitmeliydi. Bu geceye kadar hep tek başıma çalışmıştım, ama şimdi Isabel'i de düşünmek zorundaydım. ırağımın sorumluluğunu taşıyordum.

Nedense bu görevde Arkarian'ın söylediğinden daha fazlası varmış duygusunu atamıyordum içimden. Igdlerim bunun Isabel'le ilgili olduğunu söylüyordu. Yoksa neden Mahkeme Heyeti, Isabel'in eğitimi için bu kadar acele etmiş oldu ki? Onlara sonuna kadar güvenmem gerektiğini biliyordum, ama yine de içimde bir huzursuzluk vardı.

BÖLÜM 15

Isabel

Annemin erkek arkadaşı Jimmy bizdeydi yine. Yan yana koltuğa çökmüşler televizyon izliyorlardı. Onlara yakalanmadan hızla yanlarından geçmeye çalıştım, ama Jimmy seslendi:

“İşte geldi hayatım! Sana söylemiştim, bu genç bayan kendi başının çaresine bakabilir. Öyle değil mi tatlım?”

İçten içe sinir olduğum halde bir şey belli etmedim. Elimden geldiğince cevap vermeye çalışarak bir şeyler homurdandım. Jimmy kötü bir insan değildi aslında, ama bana biraz itici geliyordu. Ufak tefekti; köşeli yapısı, bir şömineyi andırıyordu. Sesi, henüz gelişmemiş bir erkek çocunununki gibiydi. Olur ya, bazen çatlar, bazense erkeksi bir gelişmenin habercisi gibi kalınlaşır.

“Erkek arkadaşınla ne zaman tanışacağız?” diye sordu.

Gerçekten cevap vermek gelmiyordu içimden. O sırada midem kaynıyordu. Kendimi, kusacakmış gibi hissederken hiçbir sohbeta dahil olmak istemiyordum; annemle ve özellikle Jimmy ile. Son zamanlarda burada o kadar çok zaman geçiriyordu ki. Haftada birkaç kez burada kalıyordu.

En azından annem mutluydu. Anneme kötü davrandığından filan da şikâyetçi olamam. Onu güldürüyor. Tabii annem de mutlu olmayı ve yalnız kalmamayı hak ediyor. Matt ve ben büyüyoruz. Sonsuza kadar onunla yaşamaya cağız. Sadece Jimmy bazen çok sinir bozucu olabiliyor. Onu hiç ilgilendirmeyen şeyler hakkında bir sürü soru soruyor.

“Erkek arkadaşım değil.”

“Ya, ama eminim olmasını isterdin.” dedi şakaya alarak.

Of!

Neyse ki Matt geldi. O da aynen benim gibi Jimmy'den kaçarak üst kata yöneldi. Fakat Jimmy çok hızlı davrandı:

“Küçük prensesin nerede bu gece Matt?”

“Senin geleceğini duydu.”

Anlaşılan Matt'in neşesi yerindeydi. Jimmy, sadece güldü. Sinir bozucu bir kahkaha sesi... Bir anda kendimi o kadar bitkin hissettim ki tek istediğim yukarı çıkmak, akşam yemeğini, her şeyi unutmak ve hemen yatmaktı.

Yorgunluğum, her zamanki gibi annemin gözünden kaçmadı: “O çocukla her ne yapıyorsan seni tüketiyor. Geçen ay katıldığın triatlon yarışmasından beri seni bu kadar yorgun görmedim. Kendini fazla yıpratmıyorsundur umarım?”

“Hayır anne. Merak etme.”

“İyi o zaman. Söyle bakalım, yemek yedin mi? Sana bir tabak ayırdık. İstersen mikrodalgada ısıtabilirim senin için.”

Teklifi oldukça çekiciydi ama midemin bir lokma yemeği bile kaldıracığını sanmıyordum. “Gerek yok. Sanırım hemen gidip yatacağım. Biraz başım ağrıyor.” *Olamaz! Bunu söylediğime inanamıyordum!* “Yok, hayır. Yani aslında başım ağrımıyor...” Elimi kaldırıp o an ağrımaya başlayan başımı tuttum.

Annem ayağa kalkacakmış gibi hafifçe doğruldu:

“İyi misin canım?”

“Evet, iyiyim. Ağrı geçti bile. Gerçekten.”

Tuhaf tuhaf yüzüme bakmakta olan Matt’in yanından yürüyüp gittim. Peşimden odama kadar gelmesine hiç şaşmadım. İçeri girmesine fırsat vermeden kapıyı kapamaya çalıştım, ama Matt hızlı davranıp odama girdi ve plastik, yeşil pufuma attı kendini. “Senin neyin var?”

“Pardon? Bu soruyu sana ben sormalıyım. Ne hakla tarih öğretmenimle konuşarak beni kontrol etmeye kalkışırsın?”

Sanki bunu yapmak işinin bir parçasıymış gibi omuz silkti. İşi de beni boğmaktı herhalde.

“Neden Ethan’ı rahat bırakmıyorsun?”

“Ondan hoşlanmıyorum.” Nedense aniden tırnaklarıyla ilgilenmeye başladı.

“Siz eskiden arkadaştınız.”

“O çok eskidendi. Ethan...”

Ayakkabılarımı çıkarıp yatağın köşesine oturdum. Ethan’la arkadaşlıklarını bozan şeyi nihayet anlatacak gibiydi.

“Ethan, ne?” Köşeye sıkışmış gibi gözüktüğü için tatlı dille sormuştum.

“Seni ilgilendirmez Isabel.”

“Hadi ama. Hâlâ ilgilendirmiyor mu sence? Bana, Ethan’la o kadar çok görüşme, deyip duruyorsun. Sebebini sorunca da, iyi biri değil, diyorsun. Ama bana bir tane bile elle tutulur sebep göstermiyorsun.”

“Bak, mesele Rochelle’le ilgili.”

“Bu da her şeyi açıklıyor zaten.”

“Ne demek bu şimdi?”

“Söz konusu Rochelle olunca sen körleşiyorsun.”

Fena halde öfkelenmişti. Ayağa kalktı. “Ethan senin beynini mi yıkadı?”

“Aslına bakarsan, Rochelle hakkında tek kelime bile konuşmadık. Zamanımızı harcamamız gereken daha önemli şeyler var.”

Tek kaşını tam bir kemer şeklinde havaya kaldırdı. “Evet, bu arada o şeyler neymiş bakalım? Son zamanlarda Ethan’la, evde olduğundan daha çok zaman geçiriyorsun.”

“Konuyu değiştirme!” diye atıldım. Daha fazla ahret sorusu sormaması için dikkatini dağıtmaya çalışıyordum.

İkimiz de bir süre konuşmadık. Ne kadar yorgun olduğum her halimden anlaşılıyor olmalıydı.

“Bak Isabel, özür dilerim. Bu kadar üstüne gelmek istememiştim. Sadece, Ethan ve senin birlikte olduğunuz düşüncesi bana pek uymuyor.”

“Bu iyi bir şey.”

“Neden?”

“İlk olarak, biz birlikte değiliz. Sadece arkadaşız ve tarih projesi için birlikte çalışıyoruz. Hepsi bu!” Ne yazık ki hepsi buydu gerçekten. Ethan benimle bir ilişki kurmak istiyor gibi gözüküyordu. Belki de sadece, Matt’in baskıcı davranışları yüzünden dikkatli davranıyordu. “Hem ayrıca, ondan hoşlanması gereken insan benim, sen değilsin. Ve sırf bilesin diye söylüyorum, ben Ethan’ı seviyorum.”

“Beni endişelendiren de bu. Onunla çok vakit geçiriyorsun. Bu çocuk için eskiden beri neler hissettiğini biliyorum. Beş yaşından beri ona âşıksın.”

Bunu inkâr edebilirdim, ama bir faydası olmazdı. Ayrıca Matt’in endişelerinin temeli buysa, korkularını başarılı bir şekilde boşa çıkarırsam belki biraz rahat bırakırdı beni. Onu çok iyi anlıyormuşum gibi, samimi bir tavırla ellerimi havaya kaldırdım:

“Matt, emin ol duygularım tamamen kontrolüm altında. Körkütük âşık, o küçük, sıska kız değilim artık. Duygularımla başa çıkabilirim. Bana inanmalısın.”

Dikkatlice düşünerek bir süre yüzüme baktı. Sonunda ona ulaşmıştım sanırım. Bitkin bir şekilde kafasını sallayarak kapıya yöneldi. Eşikte durup hafifçe arkasını döndü:

“Kötü bir yalancısın Isabel. Ama ne demek istediğini anlıyorum. Şimdilik bir şeye karışmayacağım. Yine de sana zarar verdiğini bir duyarsam, yemin ederim onu doğduğuna pişman ederim.”

Kapıyı kapattı ve ben de nihayet yalnız kalabildim. Rahatlayarak derin bir nefes aldım. Artık ağrının iyice artmış olduğu yeri elimle ovmaya başladım. Çok yorgun olsam da uykuya dalamayacak kadar huzursuzdum. Ethan, normal davran, demişti. Söylemesi kolaydı. Tabii o, zaman değiştirme işini yıllardır yapıyordu. Bense ilk defa yapacaktım. Yataktan kalktım ve üzerimi değiştirip kırmızı saten şortumu, spor atletimi giydim. Kale'ye vardığımda üzerimde bunlar mı olacaktı? Şortumun üzerine flanel pijamamı giymeye karar verdim. Yatağa girip rahatlamaya çalıştım, ama boşuna. İmkânsız...

Her yerim bir anda kaşınmaya başladı; kafamın derisi bile. Yataktan çıktım ve saçlarımı tarayıp ensemden düzgünce atkuyruğu yaptım. Tam tekrar yatağa giriyordum ki aklıma tuvalete gitmem gerektiği geldi. Annemle, Matt'le ya da daha da kötüsü Jimmy'yle karşılaşmamak için koridorda hızla koştum. Onlarla karşılaşip anlamsız konuşmalar yaparak vakit kaybetmek istemiyordum. Bu kez yatağa yatıtığımda kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Parmaklarım karıncalanıyordu ve hızlı hızlı nefes alıyordum. "Sakin ol!" dedim kendi kendime. "Yavaş yavaş nefes al."

Uykuya daldım ve bir rüya gördüm. Rüyamda herkes vardı: Ethan, Matt, annem, Jimmy ve hatta daha bugün tanıştığım Arkarian bile. Hepsi, Ethan'la çalışmaya gittiğimiz gölün orada toplanmıştı. Herkesi çok net görebiliyordum. Sanki bir şeyi bekliyorlar ve vakit geçirmek için birbirleriyle konuşuyorlardı. Ben de rüyanın içinde olmalıydım.

Rüya bir anda rahatsız edici oranda gerçekçi olmaya başladı. Ben de oradaydım, ama o grubun bir parçası değildim.

Aniden, sanki rüyanın içine tanımlanamayan bir şey girmiş gibi, ürkmeye başladım. Bu şey her neyse, şeytansı, kötü bir his yayıyordu etrafa. Ben bunun çok iyi farkındaydım, ama diğer beş kişi kesinlikle anlamıyordu. Bir yuvarlak oluşturmuş, sessizce birbirleriyle konuşmaya devam ediyorlardı.

Uzaktan gelen bir kükreme duydum. Vahşi aslanların saldırıya geçtiklerindeki kükremeleri gibiydi. Bu sesle beraber etrafta kötü bir şeyin olduğu hissi iyice arttı. Kükreme bir türlü bitmek bilmiyordu. Sesin, ormanın derinliklerinden geldiğine yemin edebilirdim, ama sanki aynı zamanda kafamın içinden geliyordu. Yuvarlak bir grup halinde duran insanlara el sallayarak onları uyarmaya çalıştım. Hemen sağ taraflarında duran ağaçlara bakmaları için bağır-mak istiyordum:

“Orada bir şey var! Korkunç bir şey! Bunu hissediyorum!”

Onlara bağırdım. Fakat kimse beni duymadı. Kimse kötülüğün, şimşekler çakarak kocaman bir fırtına gibi giderek büyüdüğü, giderek güçlendiği ormana doğru bakmadı. Onları uyarmalıydım.

“Oraya bakın!” diye tekrar bağırdım. Gözlerimden yaşlar boşanıyordu. Ellerimi kocaman açtım ve ağzımın içini dehşet dolu bir çığlık kapladı.

Sonra onu gördüm. Yamuk yumuk suratında tek bir sarı gözün olduğu, garip kıyafetler içinde kocaman bir yaratıktı. Elindeki upuzun kılıcı, havaya kaldırmış, sallıyordu.

Öfkeden deliye dönmüş bir ayı gibi ormandan fırladı.

“Arkanızda!” diye son bir kez bağırdım; çünkü eğer bu kez de beni duymazlar ve koşmaya başlamlarsa hepsi bu iğrenç yaratık tarafından korkunç bir şekilde katledilecekti.

Kimse beni duymadı.

BÖLÜM 16

Ethan

Eve gittiğimde babamın beni beklediğini görünce çok şaşırdım. Babam gün içinde ne yaptığımdan, ne ettiğimden habersizdir genellikle. Annem ise farklıdır. Depresyonu çok ağırlaştığı zamanlarda bile benimle ilgilenir. Hatırlıyorum, bir keresinde uzun süren bir hastalığın ardından on gün boyunca hastanede yatmak zorunda kalmıştı ve o zaman bana, kızını bu kadar ani bir şekilde kaybetmiş olmanın acısını hiçbir zaman atlatamayacağını söylemişti. Ama bazen onun da zihninin dinlenmesi gerekiyor ve başını dinliyor.

“Akşam yemeğini kaçırdın.” dedi babam, yemek masasının ucuna doğru yaslanarak. “Tam bir rekor kırdın sayılır. Bu hafta, istisnasız her akşam geç kaldın.”

Sözlerine hem içerledim hem de şaşırdım. Bunu fark etmiş olması beni gerçekten şaşırttı. Acaba yine, annemin anlattığı gibi bir adam olmaya başlamış olabilir miydi? Bu konuda fazla ümitlenmemeye çalıştım. Neticede sırf annem onun başının etini yediği için de böyle davranıyor olabilirdi.

“Anlaşılan annene kiminle veya nereye gittiğini söylememişsin. Nasıl meraklanıyor biliyorsun.”

İşte bu her şeyi açıklıyordu. “Özür dilerim baba. Benim hatam. Anneme söylersin, Isabel’le birlikteydim.”

“Isabel Becket mi?”

“Evet, neden ki?”

“Hiç. Sadece onun adını ne zamandır duymamıştım. Matt’in kardeşi değil mi? Hani sürekli ağaçlardan atlayan kız.”

Isabel’in dünkü hali gözümün önüne gelince gülümse-dim. Defne ağacına tırmanıp, sırf benden daha uzun süre dayanabileceğini ispatlamak için baş aşağı otuz dakika boyunca sallanmıştı. “Artık öyle şeyler yapmıyor.” dedim babama. Sessizce ekledim: “Tabii meydan okuyan biri olmazsa.”

“Yani son birkaç haftayı Isabel’le geçirdin, öyle mi?”

“Evet doğru.” Hayret, babamın nesi vardı acaba? “Bu sorgulama da nereden çıktı baba?”

“Biraz tuhaf bence, hepsi bu.”

“Nesi tuhaf?” Aslında, *‘bu tuhaflığı nasıl oldu da fark edebildin’* diye sormak daha doğru olurdu.

Titriyormuş gibi kafasını salladı. “Isabel’le nerede geçi-riyorsunuz bunca zamanı?”

Bu sorularla lafı bir yere getirmek istiyordu. Keşke ne olduğunu tahmin edebilseydim, ama neyin peşinde olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. “Çoğunlukla gölün çevre-sinde dolaşıyoruz. Neden sordun?”

“Gölün çevresinde nerede Ethan? Şelalenin orada değil-dir herhalde?”

Sesi hafif bir gerginlik belirtisiyle alçaldı. Şimdi neden bahsettiğini az çok anlayabildiysem de, bunun hakkında açık açık konuşmamızın imkânı yoktu. Hatta Sera öldüğünden beri, yıllardır onun adını dahi ağzımıza almamıştık. Bazen onun adını babamın suratına bütün gücümle haykırmak istiyorum. Belki bu, onu, içinde bulunduğu bezginlikten ya da yıllar önce içine gömüldüğü şey her ne ise, ondan çıkarmaya yarardı.

“Gölün öbür tarafına gidiyoruz baba. Ama şelalenin oraya gitmiyoruz. O tuhaf çiçeklerin büyüdüğü yerden uzak duruyoruz.”

‘Çiçekler’ sözcüğünü duyunca babam kaskatı kesildi. Birkaç dakikadır kapının orada bizi dinlemekte olan annem içeri geldi ve bana sarıldı. “Aç mısın Ethan?”

Ben de ona sarıldım. “Pek sayılmaz anne. Sanırım hemen yatacağım.”

Başka bir şey söylemeden gitmeme izin verdiler, ki bu da iyi bir şeydi; çünkü odada o kadar boğucu bir hava esiyordu ki nefes almak zorlaşıyordu.

Odama girip kendimi yatağıma attım ve gözlerimi tavana diktim. Uyumak için çok erkendi; ama ben müthiş yorgundum. Birkaç dakika gözlerimi dinlendirmeye, sonra kalkıp duş almaya ve görev için hazırlık yapmaya karar verdim. Fakat o sırada uyuyakaldım ve o çok gerçekçi rüyalarımın birini gördüm. Rüyanın başladığını daha gözlerimi kapadığım anda hissediyordum. Fakat onu durduracak gücüm yoktu.

Bu kez yüzüyordum. Gölde, şelalenin yakınındaydım. Daha önce gördüğüm rüyalarındaki gibi küçük bir çocuk değildim. Şimdiki yaşımdaydım sanırım. Etrafta kimse yoktu. Sadece ben ve göl... Su, soğuk ve karanlıktı. Kapkaranlık bulutlarla kaplanmış gökyüzü suya yansiyordu. Sanki bir şeyleri bekliyordum. Birazdan ortaya çıkacak olan şeyi bilinçaltımın derinliklerinde biliyordum: Kötülük. Bunun için kullanabileceğim başka bir sözcük olamazdı. Etrafımda gittikçe büyüyen o düşünceleri, duyguları, korkuları tarif etmenin başka bir yolu yoktu.

Rüyamda geniş, hızlı kulaçlarla kıyıya doğru yüzmeye başladım. O tuhaf hissin yarattığı gerginlik midemde büyüyordu. Orada, ağaçların arasındaydı. İzliyor ve bekliyordu. Kükremesini duyuyordum ve vücudumdaki bütün tüyler dehşetle diken diken oluyordu. Sonra Sera'yı gördüm. Gölün kıyısında oynuyordu. Siyah bukleleri, taşlardan bir kale yaparken aşağı yukarı zıplıyordu.

“Sera!..”

Çok uzaktaydı. Beni duyamazdı. Kulaçlarımı hızlandırdım. Yaratık şimdi koşarak arkasından yaklaşıyordu.

“Sera! Ayağa kalk!”

Beni duymadı. Hayatımda hiç yapmadığım kadar hızlı kulaç atıyordum. Bütün kaslarım acıyor, ciğerlerim patlayacak gibi oluyor ve ben daha hızlı, daha hızlı yüzüyordum. Yaratık ona yetişip eliyle başını tutmadan Sera'ya ulaşmıyordum.

Kıyıya birkaç metre kalmışken yaratığın zafer çılgığı attığını duydum. Avının sadece birkaç adım ilerde olduğunu biliyordu. Sonra ağaçların arasından çıktığını gördüm. Sera'nın harekete geçmesi için yalnızca saniyeler vardı artık.

"Sera koş!.. Canını kurtar!"

Sera kafasını kaldırdı ve göz göze geldik. Yarı suyun içinde, yarı dışında, öylece donakaldım. *Aman Tanrım, olamaz!*

O artık Sera değildi. Bana dönüp kocaman, güven dolu gözlerle bakan yüzün sahibi, Isabel'di.

BÖLÜM 17

Isabel

Yatakta doğrulup oturdum. Kafam karmakarışık olmuştu. Tamamen ter içindeydim. Kalbim güm güm atıyor, sıkışyordu. Gözlerimde hâlâ yaşlar vardı. Etraf çok karanlıktı, ama gözlerim karanlığa hemen uyum sağladı. Saatim 23:46'yı gösteriyordu.

Rüyayı ve ne kadar korktuğumu yavaş yavaş hatırladım. Nereden çıkmıştı bu kâbus? Cehennemden elbette, başka nereden olabilirdi ki?

Soluklanmak ve kalp atışlarımı yavaşlatmak için sırtüstü yattım tekrar. Yavaşça gözlerimi kapattım ve titreyen ellerimi göğsümde kavuşturdum. O kadar gergindim ki bu halde asla başka bir yere geçiş yapamazdım. O lanet olası kâbus da her nereden çıktıysa oraya dönmeliydi.

Merdivenlerden çıkan ayak seslerini duyunca refleksiyle nefesimi tuttum. Annem... Ama yalnız değildi. Güldüğünü duydum. Biraz daha kalın bir ses gülererek karşılık verdi ona. Annem kıkırdayarak Jimmy'yi susturdu. Ayak sesleri kapımın önünden geçti ve uzaklaştı.

Sessizlik.

Sonra tavan arasından takırtılar geldi. O fare yine geri gelmişti anlaşılır. Ya da bir kuş çatıya girmişti ve dışarıya çıkamıyordu. Pencereden bir gıcırta duyuldu. Sonra bam diye bir ses geldi odamın karşı duvarından. Orası Matt'in odası. Muhtemelen yan dönerken, uykusunda kolunu duvara çarptı. Bu gece her ses, olması gerekenden çok daha yüksekmiş gibi geliyordu bana. Duyularım haddinden fazla çalışıyordu. Böyle devam edersem, hava ağardığında bile hâlâ uyanık olacaktım. Uyuyamazsam, o zihinsel ve fiziksel rahatlama evresine bir türlü ulaşmazsam ne olacağını Ethan'a sormayı unutmuştum. Herhalde uyanırken ruhum geçiş yapamazdı. Bunu düşününce, kalbim yine hızla atmaya başladı. Yarı uyanık bir haldeyken, komadaymışım gibi hissetmek istemiyordum. Ethan'ın haklı olduğunu düşünmeye başladım. Henüz hazır olmadığımı söylemişti. En azından psikolojik olarak.

Ethan'ı düşününce zihnim yavaşlamaya başladı. Yüzü, gözümde canlandı. Beni çağıran yumuşak sesini duydum. Kollarını bana doğru uzatmıştı. Yavaşça, uyku öncesi olan o yarı bilinçli rahatlama başladı. Vücudum hafif hafif uyuştu. Bir an için bedenim sarsıldı sonra hemen nefesimi yavaşlattım. Sorun yoktu. Sadece bir parça soluk soluğa kalmıştım yine. Ama sonra bu his gittikçe arttı. Direnmeye çalışsam da zihnim o bilinçlilik evresini çoktan geçmişti. Derin bir uykuya daldım. Aklımdan geçen son şey, müthiş bir hafiflikle, bedenimi ve zihnimi sonuna kadar özgür bırakmaktı.

BÖLÜM 18

Ethan

Nasıl olduysa, rüyanın içinden doğruca Kale'ye geçtim. Bu daha önce hiç olmamıştı. Sanırım bunu Arkarian'a borçluydum. Beynimi zehirleyen, bitmek bilmeyen bu kâbus-tan beni o kurtarmıştı. Peki ben neden kurtulamıyordum? Küçükken annem bir sürü psikoloğa götürdü beni. O korku dolu gecelere dayanabilmem için hepsi ayrı bir yöntem önermişti.

Işıkları açık bırakarak uyudum. Ayaklarımın dibine oyuncaklar koydum. Yumuşak müzikler, rahatlatıcı kasetler dinledim. Ilık, ballı sütler içtim. Odamda kanaryalar ve kırmızı balıklar besledim. Hiçbiri işe yaramadı. Her gece aynı kâbusları görüyordum. Ne zaman dağa gidip Arkarian'ı görmeye başladım, o zaman biraz azaldılar. Arkarian, bana zihnimi kontrol etmeyi ve fiziksel savunma hareketleri kullanmayı öğretti. Hareket etmek işe yarıyor gibiydi. Kendimi çalışmalara o kadar çok veriyordum ki bazen sırf yorgun olduğum için bütün gece deliksiz uyuyabiliyordum.

“Şuna bakın hele. Kimler gelmiş!”

Arkamı döndüğümde düşünebildiğim en kötü insanın yanında olduğumu gördüm: Carter. Bu tam bir sürpriz oldu; çünkü bugüne kadar Kale'de kimseyle karşılaşmadım. Yalnızca bazen Arkarian'ı gördüğüm olurdu. Görevle ilgili son

dakika bilgileri vermek için gelirdi. Özellikle de bilmem gereken birtakım değişiklikler olduysa.

Kale, hayret verici, tuhaf bir yerdir. Her yerinden merdivenler ve koridorlar geçer. En ufak ayrıntısına kadar özenle dekore edilmiş odalar vardır. Gerçi bu oda biraz garipti. Kırmızı ahşap parkelerle kaplanmıştı. İçeride hiç buhar olmasa da sanki bir saunadaymışsın gibi tuhaf bir sıcaklık hissi veriyordu.

“Ne işin var burada?”

Gerçekten aptalca bir soruydu. Carter, Düzenleyici'yi ne de olsa ve artık ikimiz de birbirimizin Koruyucu'dan olduğunu bildiğimize göre, gizliliği korumaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Zaten bu sefer de bu yüzden bana kızgındı herhalde.

“Şunu bilmelisin Ethan. Bütün bunlar senin marifetin. Benim kimliğimi açığa çıkardın. Tanınmaktan korkmadan konuşabileceğimiz tek yer Kale artık. Bundan böyle birbirimizle konuştuğumuz her kelime, birlikte yaptığımız her şey bizi huzursuz edecek. Yaptığını beğendin mi?”

“Her göreve gittiğimde burada seninle karşılaşacaksam, beğenmedim.”

Etrafa yayılan kırmızı sıcaklıktan içgüdüsel olarak gözlerimi korumaya çalışarak sağa sola baktım. Işık gerçekten çok rahatsız ediciydi. Odanın seçiminde Carter'ın parmağı olup olmadığını merak ettim doğrusu. Benden ne kadar nefret ettiği bir sır değildi. Beni rahatsız etmek için mevkii-nin ayrıcalıklarından faydalanmak tam Carter'a göre bir

davranış olurdu. Belki de bana iyi bir ders vermeye filan kalkışıyordu.

“Kimliğini bana açıklayacak kadar aptalca davranmasaydın benimle karşılaşmak zorunda kalmazdın belki.”

“Dersimi aldım.”

Geri çekilip kollarını birbirine doladı. “Ben o kadar emin değilim. Mahkeme Heyeti’nin önünde sana karşı delil sunacağımdan hiç kuşkun olmasın.”

Beni şaşırtmıştı. “Atina’ya mı gideceksin?”

Gülümsedi: “Evet. Senin duruşmanda ifade vermek için çağırıldım.” Tek elini cebine sokup bir şey çıkardı. Bakışlarında kendini beğenmiş bir üstünlük ifadesiyle parmaklarını yavaş yavaş açtı. “Hazır oraya gitmişken, bu belirleyici delili de sunmayı unutmayacağım.”

El yazımla Arkarian’ın adını yazdığım kâğıtı bu. Lanet olsun! Artık kanatlarımı asla alamayacaktım!

“Ben sana ne yaptım?” diye bir anda atılıverdim, istemeden.

Başını hafifçe yana eğdi. “Sorun, yapacakların Ethan. Şimdiye kadar bir sürü hata yaptın bile.”

“Ben de insanım. Hata yapmak doğamızda var.”

“Kendini bu şekilde görmekten vazgeç artık. Sen Koruyucu’nun bir üyesisin. Ve bu da hata yapma lüksünün olmadığı anlamına geliyor. Senin bir hatan, her şeyi, herkesin yaşamını tehlikeye atıyor.”

Bir çıtırtı duyunca irkilip arkama baktım. Hayır, Isabel değildi. Daha önce fark etmediğim bir şöminenin ateşi

çıtırdıyordu. Bir anda ateş büyüdü. Bu kadar sıcak olmasına şaşmamalıymış. Isabel'in neden bu kadar geç kaldığını merak etmeye başlamıştım, ama bir yandan da henüz gelmemiş olmasına seviniyordum. Dikkatimi tekrar Carter'a verdim:

“Sen de mükemmel değilsin. Kimse değil.”

“Ama *senin* olman gerekir.”

“Bu da ne demek oluyor şimdi?”

“Öğrenecek çok şeyin var demek oluyor.”

Bu adam canıma tak etmişti artık. Isabel her an gelebilirdi. Carter her nereye gidiyorsa yoluna devam etmeliydi. Ondand kurtulmanın bir yolunu bulmalıydım:

“Beni dinle. Sınıfta benimle o aşağılayıcı ses tonuyla konuşma hakkına sahip olabilirsin. Ama Kale'de ya da tarihte yollarımızın kesiştiği hiçbir yerde, bana hiçbir şey söylemeye hakkın yok.”

Kibirli bir tavırla başını havaya kaldırdı. “Belki de.” Açık bir kapıya doğru yürümeye başladı. Bir adım daha atacaktı ve böylece ondan bir süreliğine kurtulmuş olacaktım. İçime bir kurt düştü. Isabel'e dair en ufak bir işaret görebilmek için bu bunaltıcı odayı gözlerimle taramaya başladım. “Kimi bekliyorsun?” diye sordu Carter, tek bacağı kapının dışında, neredeyse gözden kaybolacakken.

“Birini beklediğimi nereden çıkardın?”

Yine üstünlük taslayarak kaşlarını çatı. “Acemiliğin her zamanki gibi kendini belli ediyor Ethan. Burnunun ucunda yün yumağı sallanan bir kedi yavrusu kadar gerginsin.”

Bu adam, küfürler savurarak kafasını duvara yapıştırma isteği uyandırıyordu içimde. Bu kadar kibirli olma hakkını nereden buluyordu? “Bir Çırağım var.” Daha o anda ne büyük bir aptal olduğumu, nasıl da istediği şeyleri eline verdiğimi anladım. Aklım ne zaman başıma gelecekti? Carter’ın benim için söylediği her şeyi, şu koca ağzım sayesinde doğru çıkarıyordum.

Tekrar odaya girdi ve vücudunun sağ tarafı yine belirdi. “Çıracak mı? Bana hiç Çıracak vermedi...” Sözüünü tamamlandıktan vazgeçti ve kapıdan çıktı.

Kapı arkasından kapandı. Carter tamamen gitmişti artık. O sırada bir şeyi fark ettim. Burası olmam gereken oda değildi. O zaman beni buraya ne getirmişti? O kâbus, rotamın şaşmasına sebep olmuş olabilirdi elbette. Yine de bu işte Carter’ın parmağı olduğu hissinden bir türlü kurtulamıyordum. Sadece bunu nasıl yapabilişti bilmiyorum. Carter, Kale’de çalışıyordu. Arkarian’ın dediğine göre Düzenleyici’ydi. Konuşmak için, beni bilerek buraya getirmiş olabilir miydi? Adam benden nefret ediyordu; bu kadarından emindim. Ve bu nefret, her geçen gün büyüyormuş gibi bir hisse kapıldım. Kendimi iyi kollamam gerekecekti.

Zaten onunlayken kendimi ne zaman güvende hissetmişim ki?

BÖLÜM 19

Isabel

Hızla yere çakıldım ve kendimi, yaları olan tuhaf bir zeminde yuvarlanırken buldum. Etraftaki ışık çok garipti. Sanki sis gibiydi ve nereden geldiği belli olmuyordu. Öylece etrafa yayılan bir ışıktı. Duvarlar boştu ve ilk başta oda beyazmış gibi göründü. Ama sonra dört tarafta, metrelerce yükseğe uzanan sütunları gözlerimle yukarı doğru takip edince, muhteşem desenlerle süslenmiş, rengârenk, yüksek bir kubbe gördüm. Tavanın göz alıcı güzelliği bütün ihtişamıyla fark edilsin diye, duvarlar özellikle boyanmamıştı sanki.

Ayağa kalkacağım sırada, Ethan ellerimden tuttu.

“İnişlerine daha çok çalışman gerek.”

Elini tuttum ve çabucak ayağa kalktım. Benim üzerimde pijamalarım vardı; ama Ethan, yatarken kot pantolon ve tişört giymeyi akıl etmişti.

“Kıyafet konusunda beni uyardığın için teşekkürler.”

“Tabii ya. Ben de unuttuğum bir şey var diyordum.”

Pijamamın üstünü çekiştirdim. “Bunu giymeyi iyi ki akıl etmişim. Normalde uyurken üstümde bu kadar çok şey olmaz. Bilmem gereken başka bir şey var mı?”

Ethan başını salladı ve eliyle çenesini tuttu. “Üzgünüm. Şu anda aklıma bir şey gelmiyor. Acele etmemiz gerek. Ne zamandır burada olduğumu bilmiyorum. Ama sanki yıllardır buradaymışım gibi hissediyorum. Sen neden geç kaldın?”

Elimden tutup geniş, sarmal bir merdivenden yukarı çıkarmaya başladı beni. Biz ilerledikçe arkamızdaki her basamak eriyip kayboluyordu. “Hemen uyuyamadım. Sonra da korkunç bir rüya gördüm.”

Ethan olduğu yerde donup kaldı. Ayaklarımızın altındaki basamak neredeyse kaybolacaktı. “Ethan!”

Son iki üç basamağı atlayarak, dar bir platforma geçtik ve oradan da koşarak bir odaya girdik. “Buradaki merdiven boşlukları gerçekten de çok sabırsız. Şimdi tamamen güvendeyiz. Rüyanı anlatsana bana.”

Fakat girdiğimiz oda bana rüyayı anında unutturdu. “Sonra anlatırım.” Önümüzde askılar dolusu, sıra sıra Ortaçağ giysileri uzanıyordu. Etrafımızdaki dört duvarın hepsi de yerden tavana kadar aynayla kaplanmıştı. “Giysileri kendimiz mi seçiyoruz?”

“Sadece yanlarından yürüyüp geç. İhtiyacın olan şey seni seçecektir.”

İnanılmazdı, ama aynen dediği gibi oldu. Sonunda üzerimde uzun, mavi, zarif bir elbise belirdi. Yakası düşük; kenarları beyaz, pamuklu bir kumaşla süslenmişti. Ayaklarımda bej rengi, yumuşacık sandaletler vardı. Aynada kendime baktım. Saçım, kızıl-kahverengi koyu bir renge

dönüşmüştü ve büyük bir kısmı, tokalarla, süslü taraklarla tepede topuz yapılmıştı. Geriye kalanlar da bukeler halinde omuzlarıma dökülüyordu. Ten rengim bile farklı gözüküyordu. Sanki daha açık tenli olmuştum. Burnum ve ağzım ise kesinlikle daha yuvarlaktı. Eteklerimi tutarak etrafımda döndüm. “Bu inanılmaz! Sanki bambaşka bir insan oldum!”

Ethan’ın üzerinde kahverengi, dar, kumaş bir pantolon ve krem rengi bir gömlek vardı. Gömlek, belindeki deri kemerin altına sıkıştırılmıştı. Ethan’ın da değişen tek şeyi kıyafetleri değildi. Saçı, kendi renginden çok daha koyu bir kahverengi olmuştu. Daha uzun ve hatta daha gürdü. Yüzüne yakından baktım; inanılmazdı! Burnu çok daha toparlaktı ve o sevimli çenesi tamamen kare şeklini almıştı. Güzel görüldüğü söylenemezdi. “Ne oldu sana böyle?”

Omuz silkip çenesinin bu yeni, kare gibi görünümüne gülümsedi. Sonra elini kaldırıp omuzlarımdan düşen bukeleri tuttu. “Kale bize yeni kimlikler veriyor. Unutma, ölümlü bedeninin hâlâ kendi zamanında, kendi yatağında duruyor. Ama olduğun kişi, yani ruhun burada.” Elini kalbinin üzerine koydu ve sonra gözlerine işaret etti. “Ve burada.”

“Sanırım anlıyorum. Görevimizi bitirene kadar bu bedenleri ödünç almış oluyoruz.”

“Evet. Gerçek kimliklerimizin güvende kalmasını sağlıyorlar.”

Tekrar aynaya dönüp karşımda duran yabancıya baktım. Ama kendimi farklı hissetmiyordum. Hâlâ kendim

gibiydim. Bir de gözlerim, bir parça bile değişmemişti. Omuz silktim. “Kılıktan kılığa girip oyun oynamak gibi. Sadece bu kez gerçek bir maceraya gidiyoruz. Bu oyun bende alışkanlık yapabilir.”

Ethan kılıcının yerinde olup olmadığını kontrol ettikten sonra elimden tuttu. “Bu kadar heveslenme! Daha işimiz bitmedi.”

Beni odanın ortasına götürdü. Tepedeki merkez noktasının altında birbirimize çok yakın bir şekilde durduk. Bir çeşit duş almamız gerekiyormuş. Ama Ethan’ın yüzünde fazla alaycı bir ifade vardı. O yüzden söylediğini ciddiye almadım. Hem zaten duş almak için çoktan giyinmiş durumdaydık. Ethan, neredeyse fark edilmeyecek kadar ufak bir hareketle başını salladı ve her ikimizin de üstüne, bir anda pırl pırl, rengârenk tozlar yağmaya başladı.

“Nedir bu?” diye sordum.

Ethan silkelendikten sonra, omuzlarımda ve saçlarımda kalan toz parçalarını temizledi. Tozlar dokunmamızla kayboluyordu. “Bu, ihtiyacın olan, bilmen gereken her şey. Geçmiş zamandayken aptal gibi görünmememizi ve kendimizi ele vermememizi sağlayan bir şey.”

“Çok teşekkürler.”

“Rica ederim. Şimdi söyle bakalım, adın ne? Nerelisin?”

“Adım Leydi Madeline. Dartmouth’luyum. İngiliz Kanalı’nın tam üzerinde yer alan bir kıyı köyü.” Derin bir nefes aldım. “Bu da nereden çıktı?”

“Bu senin yeni kimliğin. Ben de senin kuzenin Hugo’yum. Earl Montebtain’ın oğluyum. Hadi şimdi gidelim buradan. Çok vakit kaybettik.”

“Üzgünüm ama bütün bunları bana önceden anlatabilirdin. Sen benim Eğitimcimsin.”

Öfkeyle yüzüme baktı. “Bana yalnızca iki hafta verdiler, hatırladın mı?”

Cevap vermedim. Ben sadece şaka yapıyordum. Ayrıca bana anlatma fırsatı olmadıysa bu, onun sorunuydu. Erkekler bazen çok alıngan olabiliyorlar.

Başka bir merdivenden çıkmaya başladık. Bu kez dar basamaklar, neredeyse yetişemeyeceğimiz kadar hızlı kayboluyordu. Yukarı çıkınca, küçük, kare bir platforma geldik. “Neden geç kaldın?” diye sordu Ethan yine. Bu arada beni başka bir odaya soktu. Bu oda daha mütevazı döşenmişti ve sessiz sakin bir hali vardı. Eşyaların sadeliği, huzurlu bir ortam yaratmıştı. Tam ortada, hafif hafif yanan şöminenin etrafı, kare oluşturacak şekilde konmuş divanlarla çevrelenmişti.

“Bir türlü uyuyamadım.”

Odadan çabucak geçtik. Ethan karşımızdaki açık bir kapıya doğru götürdü beni. Kapının ötesine bakınca sadece karanlık ve büyüyen bir sis görünüyordu.

“Rüya mı seni uyutmadı?”

İlgisizce başımı salladım. Önümdeki zifiri karanlıkta bir şeyler görebilmeye çalışıyordum.

“Şimdi zamanımız yok. Ama bana sonra anlatmalısın, tamam mı? Hadi gidelim.”

Ayağımızın ucundaki o kocaman boşluğa adım atmakta bahsediyordu. Kendimi güvende hissettiğim yere kadar yürüdüm ve onu da bir adım geri çektim. “Dur bir dakika.”

Önce şaşırmış gibi baktı yüzüme, ama sonra anladı. “Bunu da açıklamadım, değil mi? Lanet olsun Arkarian! Mahkeme Heyeti bunu bana nasıl yapabilir? Sadece iki hafta!”

Bence cevabı çok basitti.

“Başarabileceğini düşündükleri için.”

Kaşlarını çattı. “Beni test etmekten başka bir şey değil bu.”

Odanın etrafına baktım ve girdiğimiz kapının kaybolmuş olduğunu gördüm. Artık sadece tek bir çıkış vardı: İlerisinde sisten başka hiçbir şeyin gözükmediği bu kapının eşiği. “Burası tam olarak nerede bulunuyor?”

“Kale mi?” Omuz silkti. “Ne orada ne de burada. Ölümlü dünyadayken burayı göremezsin. Tek bildiğim bu.”

“Uzayda mı?”

“Sanmıyorum. Arkarian’ın dediğine göre, iki dünya arasında bir yerde. Ama evrendeki en güvenli yer olduğundan hiç kuşku yok. Her ne kadar, iki dünyanın geçiş noktalarını içerse de, buraya hiçbir yerden girilemez. Sorun şu ki, burada fazla kalamayız. Çünkü burada zaman ölçülemiyor. Bize burada çok az zaman geçirmişiz gibi gelse de ölümlü dünyada tahmin ettiğimizden daha çok vakit geçiriyor olabiliriz.”

Tekrar elimden tutup, kapının tam eşiğine doğru çekti beni. “Bak, işte” dedi, boşluğu işaret ederek. “Gideceğimiz yer orası.”

“Sisten ve karanlıktan başka bir şey göremiyorum. Ama içimden bir ses, altımızda büyük bir boşluk olduğunu söylüyor.”

“Sadece ufak bir adımlık mesafe. Bütün maceralarımız hep böyle başlar. Bilinmeyen karşısında duyduğun korkunun seni durdurmasına *izin verdiğine* inanamıyorum.”

Suratına buz gibi bir bakış attıktan sonra derin bir nefes aldım. Sonunda birlikte yapmaya karar verdik. Gözlerimi kapalı tuttum. Sanki tavandan sert bir zemine inmişiz gibi geldi. Yere düştüm ve sol tarafımı soğuk, taş bir duvara çarptım. Meşalelerle aydınlatılmış, taş duvarlı bir koridor-daydık. Koridorun bir ucunda iki asker belirdi. Yalpalayarak ayağa kalktım. Ethan beni çekti.

“Acele et. Buraya gir. İlk önce nerede olduğumuzu bir anlayalım. Ondan sonra ortaya çıkarız.”

Girdiğimiz oda kocaman ve soğuktu. Tuğla bir şöminede ateş yanıyordu. Açık bir pencerenin üstünden, brokar perdeler sarkıyordu. Titreyen ateşten, perdenin üzerine yansıyan gölgeler, zümrüt yeşili desenleri daha da koyu gösteriyordu. Etrafta fazla eşya yoktu. Kocaman, dört direkli, ahşap zeminli bir yatak, tek bir ahşap masa ve sandalye ile ateşin karşısında, oldukça rahat gözüken bir koltuk vardı. Bütün oda, odun ve is kokuyordu.

“Ethan, buna inanabiliyor musun?”

“Hugo,” diye hatırlattı, fısıldayarak. “Konuşurken her zaman kimliklerimize sadık kalmalıyız. Bir süre sonra kendiliğinden olacak.”

Ne demek istediğini anladım. Biraz önce sorduğum soru yüzünden kendimi aptal gibi hissediyordum. Ethan ya da şimdilik Hugo, bu işi senelerdir yapıyordu ne de olsa. Bense heyecanımı gizleyemiyordum. “Şu yatağa bak!” Yatağın ortasına atladım ve anında içine gömüldüm.

“Kuş tüyü,” dedi Ethan. “Muhtemelen kaz tüyleriyle doldurulmuştur. Bir dakika ama. Sen sadece gözlem yapacaktın. Bir şeye dokunma, tamam mı? Yaralanabilirsin. Başım zaten yeterince belaya girdi. Bir yenisini de sen ekleme. Yaptığın her şey benim sorumluluğumda.”

Ellerini arkasında kavuşturup odanın etrafında yürüdü ve şömineye arkasını dönerek durdu. “Bu yatak kesinlikle önemli birine ait. Ama krala ya da prene ait değil bence. Buranın görüntüsünden hatırladığım kadarıyla...”

Kapının dışından konuşmalar ve ayak sesleri gelince Ethan sustu. Sesler daha da yaklaştı ve tam kapının önünde durdu. Bir iki kelime daha edildi ve biri ayrılıp yürümeye başladı.

Ethan’la hemen birbirimize baktık. Aniden, Ethan yatağın ortasına atladı. Beni yorgana yapışturarak üzerime çıktı. “Ethan, ne yapı...”

Hızla beni öptü. İlk başta şaşkınlıktan donakaldım. Çünkü bu beklediğim bir şey değildi. Ama sonra, birkaç saniye içinde her şey değişti. Bir yandan, bir yabancının

odaya girdiğinin ve Ethan'la beni öpüşürken görünce, olduğu yerde kaldığının farkındaydım. Diğer yandan ise, o an için sadece Ethan ve ben vardık. Başka birinin yatağında olmamız, hatta başka bir zaman diliminde olmamız bile aklımdan geçmiyordu. Sadece Ethan beni öpüyordu. Bunun dışında hiçbir şey önemli değildi.

Sonra Ethan, ziyaretçimizi yeni fark etmiş gibi davranarak yataktan zıpladı. Özür dileyerek ayağa kalkmaya çalıştı ve beni de yanında sürükledi. "Lordum," dedi, uzun boylu adamın karşısında beline kadar eğilerek, "beni affedin. Bu muhteşem odaya girdiğimde inanın sizin odanız olduğunu bilmiyordum. Bize bir dakika verirseniz bayım, odanızdan hemen ayrılarak ait olduğumuz yere, koridora döneceğiz."

"Ve yatağımı da, bulduğunuz gibi boş bırakacaksınız." dedi, uzun boylu adam. Kalın kaşlarından teki havada, eğleniyormuş gibi bakıyordu.

Ethan başını eğdi. "Evet bayım. Hiç şüphenez olmasın."

Adam bana baktı. "Senin adına üzüldüm evlat. Adın nedir? Ve... Arkadaşının adı?"

"Benim adım bayım, Hugo Montebtain. O da benim..." Ethan duraksadı. Yüzünde bir gerginlik ifadesi belirdi, ama sonra rahatladı. O dönemlerde, kuzenlerin öpüşmesi o kadar az rastlanır bir şey değildi. Beni takdim etmek için devam etti: "Kuzenim Leydi Madeline."

"Pekâlâ, genç Hugo. Sana ve güzel kuzenine bir lütufta bulunmayı çok isterdim, ama bu gece zamanım çok dar. Meclise sunacağım konuşmayı hazırlamam gerekiyor. Biz

burada konuşurken, sarayda bir sürü şey oluyor. Ümit edelim ki sonuçlar, yeni ve dürüst bir kral yönünde gelişsin.”

“Genç Richard nasıllar?”

Uzun boylu adamın gözleri hafifçe büyüdü. “Demek bir dostsun. Çocuk iyi, yatağında uyuyor.” Dikkatle Ethan’a baktı. “Hangi topraklardan selam getirdiniz bana? Birçok toprağım var, ama yine de isminiz tanıdık gelmedi. Fakat yüzünüzü bir yerden tanıyor gibiyim.”

“Dartmouth’tan geliyoruz efendim. İngiliz Kanalı üzerinde.”

“Maalesef. O topraklar benim değil. Daha önce tanıştık mı?”

“Hayır lordum. Bu şerefe daha önce erişemedim.”

Adam masasına yürüdü. “Çok yazık. Bana bir zamanlar tanıdığım bir adamı hatırlattın. Gözlerinde tanıdık bir şey var. O adam bir keresinde bana çok yardım etmişti. Yetenekli, genç bir beydi. Geri geleceğine söz vermişti, ama...” Üzgün bir şekilde elini havada salladı. “Benim için yaptığı şeyin karşılığını verme fırsatım olmadı ona. Sanki öyle biri hiç olmamış gibi.”

“Üzgünüm lordum. Ben size söz vermiş olsaydım mutlaka sözümde dururdum.”

Adam kafasını salladı. Gözlerini Ethan’dan bana çevirdi.

Hiçbir şey söylememem, hiçbir şeye dokunmamam ya da hiçbir şey yapmamam gerektiğini biliyordum ama bu fırsatı kaçırmak istemedim. “Söz ettiğiniz genç adam, belki de bir gün dönecektir lordum.”

Ethan elimi sıkıttı. Dikkat çekmemi istemiyordu. Bu sadece gözlem yapmak üzere çıkılmış bir yolculuktu. Bunu daha önce de söylemişti bana.

“Yıllar oldu Leydi Madeline,” diye üzüntüyle cevap verdi adam ve masaya çöktü.

Bu artık gitmemiz gerektiği anlamına geliyordu. Ethan tekrar başını eğdi ve adama mutfaktan arzu ettiği bir şey olup olmadığını sordu. Adam, kendi uşağının ne kadar tembel olduğundan yakındı, ama Ethan’ın teklifine yanıt vermedi.

Odadan çıkınca hafif bir sevinç çığlığı atmadan edemedim. Ethan eliyle ağzımı kapattı ve gülümsedi.

“Sessiz ol! Daha görevin yarısına bile gelmeden bizi öldürtmek mi istiyorsun?”

“Kimdi o adam? Tanıyor musun? O kadar ağır bir havası vardı ki.”

Kim olduğunu duyunca heyecandan tavana zıpladım.

“John Gaunt’tu. Tanıyamadın mı?”

“Unuttun mu, ben bir C öğrencisiyim.”

Yüksek sesle gülmeye başladı. “Bu, çok yakında değişecek.”

BÖLÜM 20

Ethan

Isabel tamamen büyülenmişti. Tam da böyle bir hayat yaşamak için doğmuş biriydi. Bunu anlamam uzun sürmedi. Eve döner dönmez, zihinsel yeteneklerini geliştirmek için çalışmaya başlayacaktık. İyileştirmek, iki yeteneğinden biri olacaktı bildiğimiz gibi. Ama şimdiye kadar başka bir yetenek kendini göstermemişti. Hâlâ zaman vardı; tabii bu görevi başarıyla tamamlarsak.

Yalnız bu gece, bir türlü kurtulamadığım tuhaf bir önsezi vardı içimde. Bir şeyler bilincimi rahatsız ediyordu... Bir şeyler ters gidiyormuş veya gidecekmiş gibi geliyordu. Belki de sadece Isabel yanımda olduğu için gergindim. Ondan ben sorumluydum sonuçta. Zarar görmesini istemiyordum. Çalışmalarımızın yetersiz olduğunu görmek de istemiyordum. Sanki karnıma bir böcek girmiş gibi içimde garip bir rahatsızlık vardı. Ayrıca, her adımımı bir öncekinden daha çok zorlaştıran tuhaf bir uyuşukluk yayılıyordu bacaklarıma.

Bu rahatsız edici hisleri bir kenara bırakıp o sırada sarayın hangi kanadını arşınlamakta olduğumuzu kestirmeye çalıştım. Arkarian'ın holografik küresini gözümün önünde canlandırarak John Gaunt'un yatak odasının yerini düşündüm

ve sonunda nerede olduğumuz kafamda netlik kazandı. Gitmemiz gereken yer çok uzakta değildi. Ama yanlış kat-taydık.

Yuvarlak merdivenlere doğru yürürken Isabel'in kesik kesik nefes aldığını duydum. Sadece gerginlikten olduğunu sanmıştım, ama sonra Isabel konuşmaya başladı. "John Gaunt'un odasında... Şey hani..."

Bir anda sustu ve nereye varmak istediği kafama dank etti: John Gaunt'un yatağında dudaklarına kondurduğum öpücük. Rahatsız edici bir his kapladı içimi ve güçlüğüle yutkundum. Yanlış bir fikre kapılmamış olmasını umuyordum. Isabel'i gerçekten seviyordum. Ayrıca birlikte geçirdiğimiz şu son birkaç hafta hayatımın en güzel zamanları olmuştu. Bir kızın, en iyi arkadaşın olmasını istemek yanlış bir şey miydi? Isabel için o an böyle hissediyordum. Bundan öte bir şey olur muydu hiç bilmiyorum. Belki bir gün, ben onu unutunca... Aklımdan onu geçirdiğime inanamıyordum. Rochelle diyecektim neredeyse. Rochelle'i unuttuğum. Hem de tamamen unuttuğum. O zaman bir anda saplanan bu acı da neyin nesiydi?

Derin bir nefes alarak kelimelerimi dikkatlice seçmeye çalıştım. Isabel'in duygularını incitmek, asla istemeyeceğim bir şeydi. "Hımm. O öpücükten mi bahsediyorsun?"

Kafasını salladı.

"O konuda gerçekten üzgünüm. O odada bulunmak için bir bahanemizin olması gerekiyordu. Önce sana sormak için zamanım olmadı. Umarım sorun olmamıştır."

İlgisizce elini salladı havada. “Hayır, tabii ki. Öyle olduğunu biliyordum.”

Gözükteğü kadar ilgisiz olmasını ümit ettim.

Meclisin toplandığı salonun kapısının önünden geçtik. Kalın, çift katlı kapıların ardından, karmakarışık seslerin hafif uğultusu duyuluyordu. Birazdan, John Gaunt gelecekti ve neden on yaşındaki yeğenin, İngiltere'nin gelecekteki kralı olması gerektiğini düşündüğünü açıklayacaktı.

“John Gaunt neden tahta kendisi geçmek istemiyor?” diye sordu Isabel, konuyu değiştirmek için.

“Tahta geçmek isterse, onu destekleyecek birileri olacağını hiç sanmıyorum. Kimse onun, olduğundan daha güçlü olmasını istemiyor. Kendi başına zaten çok zengin bir adam. Bu zamandaki diğer bütün soylulardan daha çok toprağa, daha çok unvana ve daha çok kontluk arazisine sahip. Ve gözlerini, alacağı daha başka unvanlara çevirmiş durumda.”

Geç olmuştu. Eğer John Gaunt haklıysa, biz gittiğimiz zaman genç prens derin bir uykuda olacaktı. Ve Arkarian'ın hesapları da doğruysa, söz konusu suikasttan önce oraya varmış olacaktık.

Koridor bomboştu. Hiçbir güçlkle karşılaşmadan prensin yatak odasının kapısına geldik. Prensın nöbetçileri nereye gitmişti? Saray korumaları neredeydi? Kapıyı açtım. Etrafta kimsecikler yoktu. Bu oldukça tuhaf bir durumdu. Özellikle de, on yaşındaki bu çocuğun yakında İngiltere kralı olacağını düşünecek olursak.

“Burası çok sessiz,” dedi Isabel, yarı karanlık odaya girerken.

Yaşlı bir kadın, şöinenin yanında oturmuş, iki büküm örgü örüyordu. Belli ki hizmetçi ya da dadıydı. Bizi fark edince kafasını kaldırdı:

“Kimsiniz? Ne istiyorsunuz?”

“İsimlerimiz önemli değil. Buraya prensi korumak için geldik. Nöbetçiler nerede?”

“Biraz önce çağrıldılar. Hemen döneceklerini söylemişlerdi.”

Kadın lafını bitirir bitirmez, bitişik odadan içeri, uzun, kırmızı pelerinli biri daldı. “Prensin yatak odasına sinsice girmekteki amacınızı belirtin hemen!” diye bağırdı bize.

Sergilediği kibir sinir bozucuydu. Kimdi bu adam? İçgüdülerim, suikastçının o olduğunu, kendine önemli biriymiş süsü verdiğini söylüyordu. Bizden cevap alamayınca bağırılmaya başladı: “Çıkın dışarı! Hemen odayı terk edin!”

“Biz prensi korumak için buradayız!” diye bağırdım. Hafif bir baş dönmesine karşı direniyordum.

“Kim size prensi korumanızı emretti?”

Sadece bir an tereddüt ettim: “John Gaunt.”

Yaşlı kadın, gözlerini kapüşonlu adamdan çevirip bana baktı:

“Hiçbirinizi tanımıyorum. Bu durumda neden hepiniz birden çekip gitmiyorsunuz? Bırakın da huzur içinde örgüme devam edeyim. Yoksa kralın nöbetçilerini mi çağırماما istersiniz?”

Kadın ağzını kapadığı anda, pelerinli adam odanın öbür ucundan fırlayıp kadının üzerine atladı. Adam ayağıyla sadece bir kere vurdu, ama bu bile yaşlı kadını sırtüstü yere uçurmaya yetti.

Isabel kadının yanına koştu.

Uyuyan çocuk gözlerini araladı. O sırada pelerinli adam çabucak yataktan bir yastık kaptı ve prensin yüzüne kapattı. Suikastçı gözlerimizin önünde prensi boğmaya çalışıyordu!

“Hugo, acele et!”

Seslenen Isabel’di. Bir gözlemci olarak, hiçbir şeye karışmaması gerektiğini biliyordu en azından. “Neden bir şey yapmıyorsun?”

Fakat ben çok ciddi birtakım sorunlar yaşıyordum. Neden bilmiyorum, ama bir anda uyuşmuş, yarı yarıya felç olmuş gibi hissetmeye başladım kendimi. Koşamıyordum, hatta yürüyemiyordum bile. Kafam kurşun kadar ağırlaşmıştı ve midem bulanıyordu. Oda gözümün önünde gidip gelmeye başladı.

“Hugo? Sorun ne? Hayalet gibi görünüyorsun.”

Bütün vücuduma yayılan acı yüzünden iki büklüm kıvranıyordum. Sonunda neler olduğunu anladım:

“Sanırım... Sanırım biri beni uyandırmaya çalışıyor. Kıpırdayamıyorum.”

Yaşlı kadın, saray kedilerinin beslenmesi gereken bir çöpten başka bir şey değilmişim gibi kaşlarını çatarak yüzüme baktı. Ayağa kalktı ve koridora koşarak bağıra bağıra

yardım çağırmaya başladı. Sonra aceleyle geri geldi ve suikastçının üstüne çullandı. Adam, kadını çok sert biçimde savurdu. Kadın geri geri havada uçtu ve kafasını masanın kenarına çarptıktan sonra baygın bir halde yere yığıldı.

“Hugo, ne yapacağız? Öylece durup seyirci kalamam! Yardım etmeme izin vermelisin!”

Genç prens artık tamamen uyanmıştı. Pelerinli adamın güçlü elleri altında var gücüyle hayatı için savaşıyordu. Ayağa kalkmayı başarabilmişim. Acıya ve kaslarıma yayılan ağırlığa direnerek kılıcımı çektim.

Suikastçı benimle mücadele etmek için arkasını döndü. Fakat ayakta bile duramadığımı görünce kılıcını çekmekten vazgeçti ve tek bir dirsekle beni yere serdi. Tekrar ayağa kalkmaya çalıştım, ama midem ağzıma geliyordu ve bir anda midemde ne varsa büyük bir şiddetle dışarı çıkardım. Kusmaktan bir saniye kadar fırsat bulunca kafamı kaldırıp etrafıma bakındım. Herkes bana bakıyordu. Hatta suikastçı ve prens bile durmuş beni izliyordu.

“Tanrım, Hugo! Ne yapabilirim?” diye sordu Isabel.

Ağzımdan yere sular damlarken kafamı sallamaktan başka bir şey gelmiyordu elimden.

Suikastçının dikkati bir süre için dağılmıştı. Genç prens bu fırsatı değerlendirip harekete geçti ve yatağın öbür ucuna doğru yuvarlandı. Fakat adam prensin peşinden yatağa atlayıp onu yakaladı ve tekrar yatağa yapıştırarak boğmaya devam etti.

Isabel, gözlerini kocaman açıp hiddetli bakışlarla bana doğru eğildi: “Üzgünüm Hugo, ama birimizin bir şey yapması gerek.” Kılıcına uzandı ve iki eliyle sapını sıkıca kavrayarak kılıcı havaya kaldırdı. Öfke dolu bir savaş çılgılığı atarak suikastçıya doğru atıldı.

Prensi bırakmak zorunda kalan adam, kılıcını çekmeye mecbur kaldığı için öfkeyle bağırarak geri döndü. Isabel ve suikastçı dövüşürken prens de onları izlemeye başladı.

“Hadi gidin!” dedim çocuğa, kapıyı işaret ederek. “Çıkın buradan. Kendinizi kurtarın majesteleri!”

Yerdeki pislige basmamak için dikkatli adımlar atan prens bana yaklaştı ve düello yapan çiftten gözlerini ayırmadan yanımda durdu. “Ben kızı tutuyorum.”

Karnımdan başlayarak göğsüme vuran acı giderek artmıştı. Göğsüm öne doğru çıkınca prens geri geri zıpladı.

“Yine mi kusacaksın?” diye sordu, gözleri hâlâ düello-dayken.

Kafamı salladım ve Isabel’e güvenmeye çalıştım. Ama tahminimce suikastçı, Isabel gibi bir çaylak değildi. Isabel için görevin gözlemden ibaret olması gerekiyordu, ama o iyi idare ediyordu. Pozisyonunu koruyarak, adamı geri geri birkaç adım atmaya zorladı. Adamın sırtı en sonunda duvara dayandı. Sonra, muhteşem bir ustalıkla Isabel adamı hedef aldı ve sol koluna güzel bir kesik attı. Ancak bu en fazla yüzeysel bir hasara yol açmıştı.

Prens yanımda coşkuya kapılıyordu. Fakat onu görmekte güçlük çekiyordum artık. Oda etrafımda dönüyordu. Bir an için bayılacağımı zannettim. Feci halde ters giden bir şeyler vardı.

Isabel aniden bir çılgılık attı. Yaralandığını sandım ve ayağa kalkmaya çalıştım. Görünüşe bakılırsa, yaralandığı için öfkeye kapılan suikastçı güç toplamış, Isabel'in kılıcını düşürmüştü. Kılıç havada uçtu ve pencerenin kenarına düştü. Isabel'in başı dertteydi. Fakat yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Suikastçı, öldürmek niyetiyle kılıcını Isabel'e doğrulttu, ama Isabel, karate becerilerini kullanarak adamı dizlerinin üzerine devirdi ve kılıcını elinden düşürttü. Prens tekrar sevinç çılgınlıkları atmaya başladı, kılıcı almak için koştu. Kılıç prens için çok ağırdı. Onu kaldırmakta güçlük çekiyordu. Bu arada, suikastçı kendini topladı ve Isabel'i sırtüstü yere savurdu. Çizmesinin kenarından bir bıçak çekti, prene nişan aldı.

“Dikkat et!” diye bağırdım.

Tam bıçağı atarken, Isabel adamın üzerine çullandı, bıçak hedefi şaşırıp tahta masanın bacağına saplandı.

O sırada kapılar ardına kadar açıldı. John Gaunt, birkaç askerle beraber odaya daldı ve hemen durumu anladı. Suikastçı, bu gece buradaki işini tamamlayamayacağını görünce koşarak pencereye gitti, dışarı atladı. Görevi berbat etmiş olsam da tek tesellim, Isabel'in sayesinde prensin hâlâ hayatta olmasıydı.

John Gaunt, askerlerine adamın peşinden gidip yakalamalarını emretti. Ama tabii askerler adamı asla bulamayacaklardı ve onu geri getiremeyeceklerdi. Askerler koşarak odadan çıktı. John Gaunt genç prensin iyi olup olmadığına baktı. Yerdeki kusmuğu görünce adımlarına dikkat etmeye başladı. Sonra Isabel'in ayağa kalkmasına yardım etti. "Leydim; majesteleri ve ben, sizlere çok minnettarız."

Bana elini uzattı, ama ben yerimden kıpırdayamıyordum. Göğsümdeki ağrı ve midemdeki bulantı son birkaç dakikadır o kadar şiddetlenmişti ki, yatağıma canlı dönmeyeceğimi düşünmeye başlamıştım artık. Ciğerlerim şişmişti, nefes almakta zorlanıyordum.

"O hasta, lordum," diyerek yanıma çöktü Isabel. "Ne yapmalıyım Hugo? Söyle ne yapayım?"

"Arkarian," diye güçlükle kulağına fısıldadım. "Burada olmaz ama..."

Kafasını kaldırıp John Gaunt'a baktı. "Bir odaya ihtiyacımız var."

Birkaç saniye içinde John Gaunt'un iki adamı beni kaldırdı. Koridorun sonunda bir odaya götürüp yatağa yatırdılar. Isabel teşekkür ederek adamları dışarı çıkardı.

"Arkarian!" diye bağırdı ve anında Kale'ye geri döndük. Arkarian düşünceli düşünceli kaşlarını çatmış bizi bekliyordu.

"Ethan, acele etmelisin."

Isabel, Arkarian'ı iterek yanıma gelmeye çalıştı. "Onun nesi var? Ben iyileştirebilir miyim?"

"Sabırlı ol Isabel. Çok yakında düzelecek."

Acı hafifliyordu ve artık nefes alabiliyordum. "Şimdi daha iyiyim." Doğrulup oturmaya çalıştım, ama tekrar arka üstü düştüm.

Arkarian açıklamaya başladı: "Şimdi bedenine daha yakın olduğun için kendini iyi hissediyorsun. Yakında tamamen iyileşeceksin. Ölümlü haline geri döndüğün zaman geçecek. Ama önce sana söylemem gereken bir şey var. Bir sorun..."

Midem kasıldı. Tekrar kusacağımı zannettim. Ağrı, başımın etrafını saran bir lastik gibi bastırıyordu. İki büküm oldum. Isabel geriye sıçrayıp bağırmaya başladı:

"Acele et Arkarian! Görmüyor musun? Yardıma ihtiyacı var!"

Arkarian başını salladı ve yüzünde tuhaf bir sabırsızlık ifadesiyle ellerini üzerimde gezdirdi.

"Gitmelisin o zaman!" diye emretti.

Ne söyleyeceğini sormadan, oda, içindikilerle beraber ortadan kayboldu.

BÖLÜM 21

Ethan

Uyandığım da babamı gördüm karşımda. Omuzlarımdan tutmuş beni sarsıyor ve yüzüme bakıyordu. Hemen bir şeyler düşünmeliydim. Ne zamandır böyleydim acaba? Birkaç dakikayı geçmiş olamazdı aslında, ama Kale'de geçirdiğimiz süreyi hesaplayamazdık. Orada çok oyalanmıştık. Yine de en fazla birkaç dakika geçmiş olabilirdi. Babam durumu anlamamalıydı. Bu çok tehlikeliydi. Hem benim için hem de benimle alakası olan diğer insanlar için. Hatta babam için bile tehlikeli olabilirdi. Ayrıca daha geçen hafta gizlilik kuralını ihlal etmiş, Arkarian'ın adını kâğıda yazmıştım. Mahkemeye çıkmama çok az zaman kalmıştı. Lanet olsun, çok dikkatli olmalıydım!

“Baba, beni sarsmayı bırak. Sorun ne?”

“Ethan? Buz gibi olmuşsun.” Bana öyle kuvvetli sarılıyordu ki parmakları omuzlarıma batıyordu. Sonra kendini toparlayıp geri çekildi. Gözlerini kısip dikkatlice yüzüme baktı. “Ne oldu sana?”

“Sadece uyuyordum baba.”

“Hayır, uyumuyordun.”

Yapmam gereken tek şey, komaya girmiş halimi, kendisinin uydurduğuna onu inandırmaktı. O anda korkuyla böyle konuşuyordu. Artık burada olduğuma, iyi olduğuma

ve ona cevap verebildiğime göre onu yatıştırmak çok zor olmamalıydı.

“Baba, ellerinle beni kendin tuttun. Bak bana, ben iyiyim.” Aslında bütün vücudum ağır bir uyuşukluğun altında eziliyordu. Ayağa kalkıp iyi olduğumu ispatlamamı istemezdi umarım.

“Garip bir şeyler oluyor Ethan.”

“Komik olma baba. Ne olabilir ki?” Israrla yüzüne baktım. Gözlerimi kırpmamaya veya kaçırmamaya çok dikkat ediyordum. Düşüncelerim yavaş yavaş toparlanınca, babamın burada, benim odamda, gecenin bu saatinde ne aradığını merak etmeye başladım. “Sorun ne baba? Annem mi?”

“Annen şimdi iyi.”

“Ne demek istiyorsun?”

Sanki annemin gelmesini bekliyor gibi kapıya doğru baktı. “Yine kötü bir rüya gördü. Hepsini bu. Rüyasında seni görmüş olmalı. Beni yataktan kaldırdı ve seni kontrol etmemi istedi. Ama o kadar derin uyuyordun ki nefes alıp almadığından bile emin olamadım. Sonra seni sarstım. Hiç tepki vermedin.”

“Ben çok derin uyurum baba.”

Yüzüme öyle bir bakış attı ki uydurduğum bu açıklamayı hiç de yutmuş gibi gözüküyordu. Sonra kafasını yere indirince teslim olduğunu anladım.

“Kafam... Kafam çok karıştı.”

“Kafanı karıştıracak bir şey yok aslında. Çok yorgundum ve ölü gibi uyuyakaldım. Rüya âlemindeydim.”

Rüya kelimesini duyunca gözlerini kocaman açtı yine.

“Sen de mi kâbus görüyordun?”

Gecenin başında bir kâbus görmüştüm, ama bundan bahsetmek istemiyordum. Tamamen bitkin durumdaydım.

“Hayır. Bu gece hep güzel rüyalar gördüm baba.”

Neredeyse gülümsedi. “Mutlaka bir kızla ilgili olmalı.”

Göl kenarında taşlardan kale yapan Isabel’in güven dolu bakışları geldi gözümün önüne. Ormandan çıkıp onu ele geçirmek üzere olan kötülüğü de aynı derecede hissettim yine.

“Ethan? İyi misin?”

Kafamdan kâbusu çıkarmaya çalıştım.

“Evet, iyiyim. Sadece çok yorgunum baba.”

Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü, ama hemen çıkmadı. “Bana söylemek istediğin herhangi bir şey varsa... Her ne olursa...” Hafifçe yüzünü çevirdi. Ay ışığı yüzüne vuruyordu. O şefkat dolu ve endişeli ifadeyi gördüm yüzünde. Duygularının nadiren su yüzüne çıktığı anlardaki bu ifade karşısında neredeyse ona her şeyimi itiraf edecek gibi oldum. Bu arzuya direnerek, yatağında yan döndüm ve yastığıma gömülerek, söyleyecek bir şeyim olmadığını anlatmaya çalıştım. Babama ya da herhangi birine Koruyucu’dan bahsetmek çok önemli bir kuralı ihlal etmek olurdu. Daha da kötüsü, babam bununla asla başa çıkamazdı.

BÖLÜM 22

Isabel

Bir hafta sonra Ethan tamamen iyileşti. Ethan'ın başına gelenler beni çok korkutmuştu ve bana asla böyle bir şeyin olmasını istemiyordum. Bu gece Atina'ya, İÖ 200 yılına, Mahkeme Heyeti'nin kurulmasından bin yıl sonraya gidecektik. Şimdi orası, Koruyucu'nun merkez karargâhı olarak kullanılıyordu. Orası aynı zamanda, hanedanlık efendilerinin, ölümlü zaman diliminden bağımsız olarak yaşadıkları yerdii. Mahkeme Heyeti'nin karşısında, Çıracak olarak üyeliğe kabul edilecektim. Geceyi orada geçirdikten sonra, ertesi gün Ethan'ın mahkemesi olacaktı.

Arkarian, kalmama izin verse bile duruşmayı benim de seyretmeme izin vermez diye düşünüyordum. Bütün bunlar daha uygun bir zamana denk gelemezdi. Annem ve Jimmy hafta sonu için kasabaya gidip ilk karın düşüşünü izleyeceklerdi. Sadece Matt'in dikkatini çekecek aptalca bir şey yapmamaya dikkat etmeliydim. Gece gelip beni kontrol etmemeliydi ki bu pek de olası bir şey değildi zaten. Annem burada olmadığı için zamanının çoğunu Rochelle'le geçirir, diye düşünüyordum.

Mahkeme Heyeti'yle tanışmak için sabırsızlanıyordum. Tabii sabırsızlandığım kadar gergindim de. Heyet, dokuz

hanedanlığın efendilerinden oluşuyordu. Bildiğim kadarıyla dört kadın, dört erkek ve bir de her iki cinse de ait olmayan bir ölümsüz. Sormak istediğim birçok soru vardı, ama yarısını bile sorabileceğimden kuşkuluydum. Arkarian'ın dediğine göre, bırakın gözlerinizi dikip soru sormayı, kafanızı kaldırıp yüzlerine bakmak bile cesaret istermiş.

“Çirkinler mi?” Arkarian'ın büyük salonunda, en sevdiği iskemlelerde oturuyorduk. Benimki neredeyse altımda paramparça olacakmış gibi duruyordu.

Ethan güldü. “Aşağı yukarı Arkarian kadar çirkinler.”

Arkarian, Ethan'a baktı. Sabrı taşıyormuş gibi gözüküyordu.

“Gözlerinin rengi tuhaf mı?”

“Benimkiler gibi mi?” diye sordu Arkarian. Bu kadar yakından bakınca tamamen nefes kesici gözükken o muhteşem eflatun renkli gözlerini yüzüme dikmişti.

Ethan benim yerime cevap verdi ki bu oldukça iyi bir şeydi; çünkü ben konuşabilecek durumda değildim. “Çoğunlukla öyle. Esas önemli olan şey sana nasıl baktıkları. Daha doğrusu, senin içini nasıl görebildikleri.”

“Anlamıyorum.”

“Onların hepsi birer *Gerçeği Gören*.”

Önce Ethan'a, sonra da Arkarian'a baktım.

“Düşüncelerini okuyabilirler. Her birini...” diye devam etti Ethan. “Hatta bilinçli olarak düşünmediğin şeyleri bile. Bir anda aklından geçiveren saçma sapan şeyleri mesela.”

“Hayır, olamaz!”

“Ben, Mahkeme Heyeti'yle tanıştığım zaman, Penbarin' den gözlerimi alamamıştım. Onu gördüğün an kimden bahsettiğimi anlayacaksın. Kocaman biri. Hem enine hem de boyuna. Tabii ki yüksek sesle hiçbir şey söylemedim ve gözlerimi dikmemeye de özen gösterdim. Fakat kendi kendime düşünmeden edemiyordum, *vay be, tam bir ayıcık!* Bu ilk düşüncemdi. Sonra da, *kahvaltıda ne yedi acaba, bir inek mi?..*”

Kahkahalarımı tutamadım. Fakat Arkarian'ın sesi oldukça ciddiydi.

“Şahsen ben insanların kahvaltıda ne yediklerini merak etmem. Düşüncelerimi daha faydalı şeyler için harcarım.”

Yani artık, sadece ne söylediğime değil, ne düşündüğüme de dikkat etmem gerekecekti.

Arkarian şefkatle omzumu tuttu. Kolumdan aşağıya doğru huzur verici bir sıcaklık yayıldı. “Ethan'a aldırma Isabel. O tanışma gününden bu yana, biraz da olsa olgunlaştı.”

O sırada aklıma bir şey geldi. “Bu muzırlıkları aklından geçirirken tam olarak kaç yaşındaydın?”

Ethan gülümsedi. “Beş, sanırım.”

Bunu duymak rahatlatıcıydı, ama yine de yeterli değildi. Ben kendi zihnimi tanıyordum. Aklımdan ne geçeceği hiç belli olmazdı. Arkarian'ı ilk gördüğüm zamanı hatırladım. O mavi saçlar nasıl da aklımı başımdan almıştı. Sonra bir de gözlerini görmüştüm: Mordu! O gözlerin içine bakmak

bile beni tedirgin etmişti. Her yerim karıncalanmıştı. O anda aklımdan geçenlerin hiçbiri kesinlikle masum şeyler değildi. Ama sonra yavaş yavaş kendimi toparladım ve onunla ilgili başka şeyler fark etmeye başladım; cildi mesela, açık renkti ve ipek gibi yumuşacıktı. Vücuduna gelince, elbette ki ne kadar yapılı olduğu gözümden kaçmamıştı! Kendi kendime, vay be, demiştim.

Ethan ve Arkarian'ın anlamlı anlamlı birbirlerine baktıklarını fark edince kendime geldim. Sebebini ilk önce anlamamıştım, ama sonra açıklığa kavuştu. Tam bir rezaletti benim için. “Ne oldu?”

Ethan baklayı ağzından çıkardı. “Arkarian'ın unvanının, Gerçek Ustası olduğunu söylediğim zamanı hatırlıyor musun?”

Karnıma rahatsız edici bir his oturdu. “Hı hı.”

“Yani işin aslı; ‘Gerçek’ kısmı, Gerçeği Gören anlamına geliyor.”

“Arkarian, aynı zamanda Gerçeği Gören mi?” diye sordum, sırf emin olmak için.

Arkarian kaşlarını havaya kaldırdı. Ethan sırtıyordu.

“Ne güzel,” diye nerdeyse fısıltıyla karşılık verdim. Arkarian'ın yanında onunla ilgili düşündüğüm bütün o utanç verici şeyleri hatırlayarak kıpkırmızı oldum. Ellerimle yüzümü kapatmamak için zor duruyordum. “Ne harika, değil mi? Bunu bana söylediğin için gerçekten çok teşekkürler Ethan. Tam bir Eğitimciymişsin doğrusu. Uzmanlık alanın da Çıraklarını utandırmak herhalde, doğru mu?”

İkisi de güldüler. Sonra Arkarian tekrar ciddileşti. “Artık gitseniz iyi olur. Birkaç saat sonra yola çıkacağız.”

Birlikte dağdan çıkıp, eve giden o uzun yoldan aşağı doğru yürürken, kafamın içinde zıplayan binlerce soruyla Ethan’ın başının etini yemeden edemedim. Ethan hepsini cevaplamaya çalıştı. Ama bazen bazı şeyleri özellikle söylemediği hissine kapıldım. Keşke ben de bir Gerçeği Gören olsaydım, diye düşündüm. O zaman düşüncelerini okuyabilirdim. Gerçi bunun pek de iyi bir fikir olduğundan emin değildim. Kim bilir ne saçma sapan şeyler geçiyordu aklından.

Fakat bir konu vardı ki onun hakkında konuşmaya bayılacağından hiç şüphem yoktu. Koruyucu’nun ‘kanat’ adını verdiği o güç hakkında. Bu büyük bir onurmuş. Hatta olabilecek en büyük onurlardan biriymiş. Ethan’ın ona erişmesine çok az kalmış. Birlikte çalışırken bundan binlerce kez bahsetti bana. Görünüşe bakılırsa gelecek doğum gününde, Atina’da yapılacak bir törende, bu güçle ödüllendirilmeyi bekliyormuş.

“Kanatlarını alınca ne olacak?”

Gözleri parladı. Mavi mavi pırıltıları, akşamın karanlığında bile görebiliyordum. “Kanatların maddesi filan yok.” dedi. “Bir kuşun ya da bir meleşinki gibi değil. Senin omuzlarından da çıkıyor. Bu, kazanman gereken bir güç. Bu gücü herkese vermiyorlar. Sadece, gücü kötüye kullanmayacağından emin olduklarına veriyorlar.”

“Bu güçle ne yapabiliyorsun?”

“Bedeninin maddesel olarak bir yerde çözümlüp başka bir yerde bütünleşebilmesi yeteneğini kazanıyorsun.”

“Vay be, inanılmaz bir şey!”

“Ne sandın? Sence neden sabırsızlanıyorum? Bundan daha üstün bir şey yok.”

Ethan yerinde duramıyordu. Bunun için onu suçlamazdım. Geçen hafta geçmişe yaptığımız yolculuğu hâlâ aklımdan çıkaramıyordum. Kendinizi bir anda oradan oraya ışınlayabildiğinizi düşünün bir de! Kavga esnasında kendini savunmanın en muhteşem yolu olurdu.

“Kanatları almaya hak kazanmak ne kadar sürüyor?”

“Üç aşama var: Çırak, Eğitimci ve Usta. Fakat kanatları herhangi bir aşamada alabiliyorsun. Bu tamamen Mahkeme Heyeti'ne kalmış bir şey. Bazı üyeler asla kanatlarını almazlar. Fakat bu, onların yeteneksiz olduğu anlamına gelmez. Mahkeme Heyeti'ne göre, o kadar büyük bir güçle başa çıkamayacaklardır sadece.”

“Sanırım anlıyorum. Bu durumda Arkarian hangi aşamada?”

“Arkarian bir Usta. Beş yüz doksan yıldır da kanatları var. Ya da sadece hava atıyor.”

Hava atmak mı? Buna kesinlikle inanmazdım. Arkarian'ı kısa bir süredir tanıyordum, ama öyle birine benzemiyordu. Tanıştığımız ilk anda bile onun samimi biri olduğunu hissetmiştim. Tanıdığım birçok insanın aksine, yapmacık tavırlar sergilemiyordu.

“Hava atmıyordur. Ayrıca biliyorum ki genç kalabilme yeteneğine sahip. Fakat altı yüz yıl? Bunu kavramak gerçekten çok zor; çünkü kesinlikle öyle göstermiyor.”

“Bedeni her zaman on sekiz yaşında birinin bedeni gibi olacak.”

Gerçekten ilgi çekici! “Ölümsüz olmadığına emin misin?”

Omuz silkti. “Hayır, sadece yeteneği öyle. Başkalarında da var, ama çok sık rastlanan bir şey değil.”

O sırada kafama bir şey dank etti. Arkarian’ın, o ileri teknolojiyle donatılmış odasında, tarihi görüntüleyerek geçirdiği hayatından başka hayatları da olmalıydı. Nereye gidiyordu? Kimlerle görüşüyordu?

“Acaba... Şey...”

“Ne?”

“Bilmem, sence biriyle...”

Ethan bana öyle bir baktı ki, sanki bir anda iki kafalı bir insan falan olmuşum.

“Sevgilisi mi? Bunu mu öğrenmeye çalışıyorsun?”

“Hayır, çalışmıyorum.” Aslında çalışıyordum, ama Ethan’ın alaycı tavrı karşısında konuyu kapatmak istedim. Tanıştığımız günden beri Arkarian’ı düşünmeden edemiyordum. Belki de sadece gizemli yaşam tarzıydı beni çeken. Bilmiyorum. Sadece onu çekici buluyordum.

BÖLÜM 23

Isabel

Her zamanki saatte yattım. Matt ortalıkta yoktu. Muhtemelen Rochelle'le birlikteydi. Onunla olup olmaması benim için bir şeyi değiştirmiyordu aslında. Aşk hayatı beni ilgilendirmiyordu. Matt'le ilk çıkmaya başladıklarında, Rochelle'le belki arkadaş olabiliriz, diye düşünmüştüm. Matt bu kızı gerçekten çok ciddiye alıyordu. Ama bir türlü arkadaş olmadık. Ayrıca Rochelle bana ilgisiz davranıyordu. Matt, benim abarttığımı düşünüyordu. Matt'e kalırsa, Rochelle asla yanlış bir şey yapmazdı zaten. Rochelle hakkında Matt'e kötü bir tek şey bile söyleyemezdim. Kafamı koparırdı. Fena halde tutulmuştu bu kıza! Her neyse, Matt geldiğinde, umarım vücuduma dönmüş olurum.

Çabucak uyuyakaldım. Ani bir düşüşle, Kale'deki odalardan birinde uyandım. Bu seferki bir müzeye benziyordu. Odanın etrafına heykeller dizilmişti; çoğunlukla, çıplak erkek çocuk heykelleri.

Ethan yine beni bekliyordu. Birlikte kıyafet odasına gittik. Bu seferki, bir öncekinden tamamen farklıydı. Üzerimde beyaz bir elbise oluştu. Yumuşak ama biraz şeffaf bir kumaştan yapılmıştı. Elbisemin beli, açık mavi bir kurdeleyle büzülmüştü. Omuzlarımda elbiseyle takım, beyaz bir

şal vardı. Ayaklarım çıplaktı. Saçlarım değişmemişti. Sadece tek bir örgü yapılmıştı. Yeni yüzümü incelemek için aynaya yürüdüm ve karşımda kendimi gördüm.

“Kimliğin kraliyet temsilcilerinden ve Ölümsüz’den saklanamaz.”

“Ya!..”

Ethan bana bakıp gülümsedi. “Seni tebrik etmeliyim.” dedi. Mutluymuş gibi görünmeye çalışıyordu. Hem de sanırım sırf benim için. “Şimdiden terfi etmişsin. Beyaz elbise henüz yeni olduğunu gösteriyor. Kemerin de öyle olmalıydı, ama mavinin açık tonunda. Bu da senin, üstün başarı gösteren bir Çıracık olduğun anlamına geliyor.”

İçten içe sevinçten coşarak Ethan’ın yürümesini bekle dim. Birkaç dakika sonra, Ethan aynı benimki gibi yerlere kadar uzanan bir kıyafetle geri döndü. Onun elbisesi, pe lerini ve kemeri tamamen siyahtı. “Senin siyah kıyafetin ne anlama geliyor?” diye sordum. Gerçi bunu sormama hiç gerek yoktu. Suratı o kadar asıktı ki bu bana her şeyi anlatıyordu.

“Onursuzluk,” dedi yavaşça. “En azından tekrar Çıracık seviyesine düşürülmedim.”

Ona yardımcı olmak istiyordum. Belli ki Koruyucu’daki hiyerarşi onun için çok şey ifade ediyordu. “Sana asla böyle bir şey yapmazlar. Hem boş ver, siyah güzel duruyor.”

Acı acı gülümsedi. “Hazır mısın? Unutma, burada zaman ölçülmüyor.”

“Evet, hadi gidelim.”

Yüksekteki odadan aşağı doğru, sarı bir sis bulutunun üzerine düştük. Hemen ardından da aşağı, kayalık, sert bir zemine indik. Yere düşer düşmez bacaklarımın üstüne devrildim. Masmavi gökyüzü, etraftaki kuş sesleri, çiçeklerden yayılan mis gibi kokular, daha gözlerimi bile açmadan açıklık bir yerde olduğumuzu anlamama yetti.

Ayağa kalkarken etrafıma iyice bir baktım ve kırmızı, mor, turuncu çiçeklerle kaplı, kocaman bir sürü ağaç olduğunu gördüm. Zemin, altın rengi taşlarla döşenmişti. Güneşin sıcaklığında parıldayan taş sütunlar vardı. Bir bahçedeydik. Üç tarafı, yüksek kolonlu verandalarla çevrilmişti. Dördüncü kenarda ise büyük, taş bir duvar vardı. Rengârenk, parlak ve ustaca biçilmiş çiçek öbeklerinin arasına banklar yerleştirilmişti. Manzara tam bir dinginlik veriyordu insana. Rahatlayıp düşünmek için harika bir yerdi.

“Nihayet gelebildiniz! Artık bir arama ekibi oluşturmam gerektiğini düşünmeye başlamıştım.”

Arkarian kollarını açmış sıcak bir gülümsemeyle bizi bekliyordu. Ethan, Arkarian'ın elini sertçe sıktı. Ben de aynı şeyi yapabilmeyi isterdim, ama Arkarian'ın o halini görünce nefesim kesildi. Yerlere kadar uzanan, gümüş rengi kıyafeti, aynı renk pelerini, arkasında serbestçe uçan mavi saçlarıyla göz alıcıydı. Harika görünüyordu.

Hafifçe gülümseyerek başıyla beni selamladı: “Atina'ya hoş geldin Isabel.” Tek eliyle havada yarım bir daire çizdi. “Çok güzel bir sabah, öyle değil mi?”

Yutkundum ve hafifçe öksürdüm. Boğulacağımı sandım bir an. Bu dakikalarda normal bir ses çıkaramayacaktım. Hepsi Arkarian'la ilgiliydi. Sadece varlığı bile beni tamamen büyülüyordu. Ayrıca, havanın bu kadar sıcak olması da beni zorluyordu. Birkaç saat sonra ne kadar ısınacaktı kim bilir?

Arkarian kolumdan tuttu. "Gergin olmana gerek yok. Hadi içeri geçelim. Orası çok daha serin."

Ethan, siyah kıyafetini çekiştiriyordu.

Arkarian, Ethan'ı rahatlatmaya çalıştı:

"Sadece formalite Ethan. Yaptığın onca iyi şey gözden kaçmayacak. İnan bana. Bunu anlamalarını sağlayacağım."

"Teşekkürler Arkarian."

Arkarian, bizi beyaz duvarları olan, parlak mermer zeminli bir odaya götürdü. Bizimle birlikte, alçak bir oturma bankı olan masaya yerleşti. Masanın üzeri, taze pişmiş sıcak balıklar, bürülceler, incirler ve ekmekle doluydu. Hemen ufalanacakmış gibi gözüken bir peynir de vardı. Arkarian bize bu peynirin keçi sütünden yapıldığını açıkladı.

Yemeğin kokusunu alınca bir anda acıktım. Kahvaltı olarak pek alışıldık bir yemek değildi, ama yedik. Ethan yemeğiyle oynamakla yetindi. Sonra Arkarian bizi odalarımıza götürdü. "Bir süre dinlen," dedi bana. "Çok geçmeden çağırılacaksınız." Ethan'a döndü: "Konuşmamız gerek. Yarın vereceğin ifadeni gözden geçirmeliyiz."

Birlikte odadan çıktılar. Yalnız kalınca, odanın etrafında tuhaf bir gerginlikle yürümeye başladım. Etrafımdaki her

şey beni hayrete düşürüyordu. İlk olarak yer, taş bir zemin için oldukça sıcaktı. Sanki alttan ısıtılıyormuş gibiydi. Buna karşılık, odanın içinde muhteşem bir serinlik hissediliyordu. Dört tarafında sütunlar olan ve etrafından özenle seçilmiş bir tül sarkan yatak, odanın ortasında duruyordu. Duvarlardan birinin önünde oymalı bir şezlong, onun yanında mermer bir masa ve masayla takım bir iskemle vardı. Karşı tarafta ise, tamamen açık bir pencereden o muhteşem altın bahçenin manzarası görünüyordu.

Şezlongun üstüne oturup bir süre kuşların cıvıldayarak uçuşmalarını izledim. Manzarayı izlerken içimi huzur kaplamaya başladı. Sabahın sicağıyla, bu rahatlama üst üste gelince, yavaş yavaş gözlerim kapandı. Tam o sırada, dışarıdan gelen, muhtemelen sert bir kapının çarpma sesiyle gözlerim kocaman açıldı yine. Bahçenin uzak köşelerine doğru baktım. Çok geçmeden, kahverengi kıyafetli, belinde sarı kuşak ve üstünde pelerin olan bir adam gözüktü. Adamı daha iyi görebilmek için hafifçe ileri sarktım. Adam hızla bahçeden geçip gitti.

Bir an için gözlerime inanmadım. Hemen pencereden içeri kayarak saklandım ve derin derin nefes aldım. O olabilir miydi? Son bir kez bakmak, aşağıdaki binalardan birine girip gözden kaybolmadan yakalamama yetti. Evet, oydu: Tarih öğretmenim Bay Carter.

Tekrar yere doğru eğilirken bazı şeyleri anlamaya başladım. Mesela, Bay Carter'ın, Ethan'la olan ilişkisi. Evet, tamam, birbirlerini sevmiyorlardı. Aralarında büyük bir düşmanlık olduğunu da hissediyordum. Fakat aynı zamanda,

aralarında çok önemli bir bağ olmalıydı. Bu kesinlikle Koruyucu ile ilgili bir şeydi. İkisi de birbirlerinin, Koruyucu'nun üyesi olduklarını biliyorlardı. Ve işte bu bilgi, ikisi yan yanayken her şeye yansiyordu. Bu aynı zamanda, Bay Carter'ın benimle yaptığı o tuhaf konuşmayı, beni uyarırken bir yandan da arkadaşlığını sunmasını açıklıyordu.

Peki bu, benimle ilgili gerçeği bildiği anlamına mı geliyordu? Bugün burada, Koruyucu'nun resmi üyesi olacağımı biliyor muydu?

Daha fazla düşünecek zamanım olmadı; çünkü Ethan kapıyı açtı ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Yerde ne işin var?" Siyah kıyafetleri ve peleriniyle gerçekten çok asil ve göz alıcı gözüküyordu. Yere doğru eğilerek ellerini uzatıp kalkmama yardım etti. "Herkes hazır. Seni bekliyorlar."

Bunu duyunca ellerim buz gibi oldu, kaskatı kesildi. Ayağa kalkınca ellerimi sallayıp parmaklarımı sıktım. Tekrar hissedebilmek için birkaç kere elimi açıp kapadım.

Ethan cesaret verici bir gülümsemeyle yüzüme baktı. "Endişelenmeyi bırak. Herkesi hayran bırakacaksın."

"Teşekkürler, ama sana inanmıyorum. Burada ne işim olduğunu bilmiyorum artık. Ayrıca birkaç dakika önce kimi gördüğümü bilsen..."

Yavaşça başını kaldırdı. "Carter'ı mı?"

"Evet!"

"Ben de gördüm. Yarın duruşmada delil sunacak."

"Senin duruşmada mı?"

"Evet."

“Hayır, olamaz!”

“Aynen öyle. Ne yapıp edip iyi bir ceza aldırarak bana. Endişelenme, senin kabul törenine gelmeyecek.”

Aklıma bir fikir geldi: “Yarın duruşmada ben de tanıklık yapabilir miyim?”

Gülümseyerek yüzüme baktı: “Her şeyden önce, diyelim ki duruşmayı izlemene izin verildi, ne söylemeyi düşünüyorsun?”

“Mesela, seni uzun zamandır tanıdığımı ve... ve iyi bir ...”

“Eğitmen olduğumu mu? Henüz doğru dürüst yere nasıl inileceğini bile gösteremedim sana. Benim berbat ettiğim bir görevi sen tamamladın. Sadece gözlem üzerine kurulu bir göreve çıkmışken, Kaos Düzeni'nin bir üyesiyle temasa geçmek zorunda kaldın. Evet, tabii. İyi bir Eğitmen olduğumu söylediğinde eminim sana inanırlar.”

“Hey, kendine karşı bu kadar acımasız olma. Sen iyi bir Eğitmensin. Sana güveniyorum Ethan.”

O sırada beyaz hol boyunca yürümeye başlamıştık. Bu son sözümü duyunca, Ethan durup bana baktı. “Teşekkürler Isabel. Söylediklerin benim için çok değerli. Şimdi senden benimle ilgili bu sorunları unutmanı istiyorum. Bugün, senin günün. O salona başın dik gireceksin. Olması gerektiği gibi. Tamam mı?”

Ciddiyeti karşısında gülümsedim. O sırada, önümüzdeki kapılar sessizce geriye doğru açıldı ve yuvarlak salondan dışarıya, daha önce hayatımda hissettiğim bütün güçlerin

ötesinde bir gücün yayıldığını hissettim. Anında ağzım kupkuru oldu ve ellerim tekrar hissizleşti. Fakat o sırada açık kapının önünde yüzünde bir gülümsemeyle Arkarian belirdi.

“Seninle tanışmak için sabırsızlanıyorlar.” dedi, pelerinin kapüşonunu saçlarımin tepesine kadar çekerek.

Bense bundan şüphe ediyordum.

Arkarian’ın düşüncelerimi okuyabildiğini unutmuşum. “Unutma, sen Anılanlardan birisin.”

Sözleri beni rahatlattıysa da bu sadece birkaç saniye sürdü. Geri çekilip, geçmemiz için yolu açınca sinirlerim tekrar gerildi. Sanki bahçedeki bütün kuşlar mideme yerleşmişti ve şimdi oradan çıkmak için göğüs kafesimi sıkıştırıyordu.

Ethan kolumdan tuttu. Eğitimcim olarak, içeri kadar bana eşlik etme hakkına sahipti. Bu gerçekten de çok iyi olmuştu; çünkü dizlerim, birer dizden çok titreşen jöle gibiydiler.

Beni, Mahkeme Heyeti’nin dokuz üyesinin, eşit aralıklarla, dokuz basamaklı bir saat gibi oturdukları yuvarlağın ortasına götürdü. Önümde bir iskemle belirdi. Arkarian’ın odasında kullandıklarına benziyordu. Kapüşonumun altından hafifçe bakınca, Arkarian’ın uzakta, görüş alanımın tam karşısında olduğunu gördüm. O da kapüşonunu takmıştı. Yüzü biraz karanlık olsa da, derin eflatun gözlerini hâlâ görebiliyordum. Gözleriyle bana gülümseyip küt küt çarpan kalbimi biraz olsun yatıştırdı.

İskemleye yerleşince, Ethan cesaret verici bir tavırla kolu-
ma dokundu ve sonra tam karşımızda duran Ölümsüz'e
baktı. "Size, Çırağımı takdim ederim. Isabel Becket." Eği-
lerek selam verdikten sonra, yuvarlağın içinden çıkarak
Arkarian'ın arkasına gidip durdu. Artık tek başıyaydım.
Derin bir nefes aldım.

Anladığımı kadarıyla, Mahkeme Heyeti'nin her bir üyesi
kendini tanıttı ve bana özel bir yetenek armağan ede-
cekti. Kendi hanedanlıklarını temsil eden bir yetenek. İlk
önce, Ölümsüz'ün sol tarafında oturan Leydi Devine ko-
nuştum. Ayağa kalkıp bana yaklaştı. Çok güzel bir kadındı.
Kan kırmızı, ipek gibi saçları omuzlarından aşağı, baldır-
larına kadar uzanıyordu. Üzerinde dökümlü, bol, beyaz bir
elbise vardı. Elbisenin beli, altın işlemelerle örülmüş bir ke-
merle bağlanmıştı. Çıplak ayakları küçük ve bembeyazdı.

"Kutsal Hanedanlık adına hoş geldin Isabel. Sana, acıya
dayanabilme becerisini bahşediyorum."

Leydi Devine'nin gücünü ve ihtişamını bu kadar yakın-
dan hissedip de biraz kıvrınmamak elde değildi. Tam ola-
rak korkutucu sayılmazdı. Sadece fazla etkileyiciydi. Kaçıp
bir yorganın altına girip büzülmek istedim. İçimde derin-
lerde, çok iyi biliyordum ki bana zarar vermeyecekti; fakat
aynı zamanda, istese parmağını dahi kıpırdatmadan bunu
yapabileceğini hissediyordum. Ne kadar istediysen de göz-
lerinin içine bakamadım. Ve gözleri, bunu yapmam için
beni tahrik ediyordu.

Leydi Devine yerine dönünce, solundaki adam ayağa kalkıp bana doğru süzüldü. Kendini Meridian olarak tanıttı. Ufak tefek bir yapısı vardı. Sanki çıplak ayaklarının üzerinde yürümüyormuş da, havada süzülüyormuş hissini uyandırıyordu.

“Kavanah Hanedanlığı adına hoş geldin Isabel. Sana, iyiyle kötüyü, gerçekle hayali ayırt edebilme bilgeliğini bahşediyorum.”

Bir sonraki, Brystianne'di. Kendini Averil Hanedanlığı'nın kraliçesi olarak tanıttı. Bu kadın kafamdaki kraliçe görüntüsünün tıpa tıp aynıydı. Kabarık etekleri, parıldayan altın işlemlerle süslenmiş elbisesinin içinde çok soylu görünüyordu. Ayaklarında altın sandaletler vardı. Başak sarısı saçları, başının üstünde topuz yapılmıştı. “Hoş geldin Isabel,” dedi gülümseyerek. Elini kafamın üzerinde gezdirip gözlerini kırıştıtarak üzerime pırl pırl tozlar döktü.

“Armağanım, kendi kalbini iyileştirme becerisi.”

Ardından Sör Syford geldi. Syford Hanedanlığı'nı temsil ediyordu. O kadar uzun boylu ve geniş omuzlu bir adamdı ki, içgüdüsel olarak geri çekildim. Kendimi durdurmak için çaba göstermem gerekti. Tam önüme gelip kömür karası gözleriyle üzerime eğildi. Gözleri kapkaraydı; ama inanılmaz derecede şefkatli bakıyordu.

“Sana karar verebilme becerisini bahşediyorum. Her zaman bedeninin içinde saklı olan ruhu görebilmen dileğiyle.”

Ada Hanedanlığı'ndan Elenna, beni bilgiye ulaşma becerisiyle donattı. Onun yanında duran, Yakarış Hanedanlığı'ndan Lord Alexandon adında biri, bana cesaret gücünü verdi ve sözlerine mizah katarak ekledi:

“Gerçi şimdye kadar şahit olduklarımıza bakılacak olursa buna pek de ihtiyacın yok zaten.”

Sözleri, bütün hanedanlık temsilcilerinin gülümsemelerine sebep oldu. Hatta birkaçı sesli sesli kahkaha attı. Lord Alexandon geri çekilince, Gökyüzü ve Deniz Hanedanlığı'ndan Arabella kalkıp yanıma doğru süzüldü. Yakına geldikçe, gözlerim yüzüne kilitlendi. O kadar beyaz ve o kadar zarifti ki yarı saydam teninin altından incecik mavi damarları görebiliyordum. Ten rengi de dudakları gibi uçuk maviydi. Ama en fazla hayranlık uyandıran şey kirpikleriydi. Upuzun ve kalındılar. Üzerleri mavi buz parçalarıyla kaplanmış gibi gözüküyordu. Mavi damarlı beyaz elleriyle başımın üzerinde bir şekil çizdi ve çok zarif bir ses tonuyla, armağanının görebilme becerisi olduğunu ilan etti. “Her yerde ve her türlü karanlıkta...” diye ekledi gülümseyerek.

Sonra Penbarin geldi. Aynı Ethan'ın tarif ettiği gibi kocamandı. Hatta düşündüğümden çok daha uzun boy-luydu. Tam bir devdi. Karşımda durunca, üzerime ürkütücü bir gölge düştü.

“Samartyne Hanedanlığı adına, hoş geldin Isabel. Sana öngörü ve anlama becerisini armağan ediyoruz.”

Sonra geri çekildi. Artık karşımda, tek bir cinsiyete ait olmadığı söylenen Ölümsüz duruyordu. Ondan bahsederken

kadın mı yoksa erkek mi demeliyim diye düşündüm. 'O' demek biraz saygısızca olur gibi geliyordu. Ölümsüz, başında kapüşonuyla gelip karşımda durdu. Ciddi ama yumuşak bir ses tonuyla konuştu:

"Benden Lorian diye bahsedebilirsin. Ben, Koruyucu Hanedanlığı'ndanım. Seni altıncı hisle ödüllendirerek, hoş geldin diyorum."

Lorian duraksayınca hafifçe başımı kaldırdım, ama Ölümsüz'ün gözlerinin içine bakamadım.

"Artık, armağanlarımızı sunduğumuza göre Isabel, sana soruyorum: Onları kabul etmek ve Çıraklık konumunu üstlenmek istiyor musun?"

Lorian, gözlerini bana dikmiş olmalıydı. Fakat sanki bakışları içimden geçiyordu. Altımda iskemle olduğu için şükrediyordum. Buz gibi parmaklarımla sınımsız tutundum.

"Isabel," diye devam etti Lorian. "Koruyucu'ya sadık kalacağına, gizlilik kurallarına bağlı kalacağına, Kaos Tanrıçası ve ordularıyla yapılacak olan nihai savaşta, Koruyucu'ya hizmet edip onu savunacağına yemin ediyor musun?"

Güçlkle yutkunararak evet anlamında başımı salladım.

Salonun içinde sevecen kahkahalar yükseldi. Lorian şefkatle açıkladı: "Sözlü yemin etmen gerekiyor."

"Ah, evet, tabii ki..." diye kekeledim. Yüzümün yandığını hissediyordum. "Yemin ediyorum!"

Lorian gülümsedi. Ona bakmıyordum, ama gülümsediğini hissetmiştim. Yüzüne bakmak için büyük bir istek

duydum. Eğer bir saniye daha düşünseydim asla yapamazdım. Hiç düşünmeden başımı kaldırdım ve Ölümsüz'ün bakışlarıyla karşılaştım.

Gördüğüm şey karşısında, hem bedenim hem de ruhum sarsıldı. Nefessiz kaldım ve sırtüstü, iskemleden parıldayan zemine düştüm.

Lorian geri çekilip Ethan'a baktı. Ethan yanıma geldi ve ayağa kalkmama yardım etti. Çabucak iskemleye oturdum.

“Sorun değil,” dedi Ethan. “Ölümsüz'ün yüzüne bakanların birçoğu ölmüştü.”

Belli ki şaka yapıyordu. Herkes gülmeye başladı; en çok da Lorian. Ethan'ın sözleri yatıştırıcıydı. Aslında beni bu derece etkileyen şey ne korku ne de Lorian'ın renksiz ama yine de pırl pırl parlayan teniydi. Beni bu derece etkisi altına alan şey, gözlerinin şekli ve rengiydi; yuvarlak, eflatun gözleri öyle derin bakıyordu ki...

Tıpkı Arkarian'inkiler gibi.

BÖLÜM 24

Ethan

Isabel'in üyeliğe kabul töreni çok iyi gidiyordu. Özellikle Arkarian kendini aştı. "Son altı yüz yıldır kimseye böylesi armağanlar verildiğini görmedim!"

Isabel de Arkarian'ın coşkusuna katılmadan edemiyordu. Onun adına ben de çok sevindim. Sonuçta o benim Çırağım. Arkarian törenden sonra kutlama yapmamızı önerdi. Bizi, at sırtında, meşhur bir Yunan tiyatrosu izlemeye götürdü. Sofokles adında bir oyun yazarının, iki yüz yıl önce yazdığı bir trajedi oynanıyordu. Arkarian her sahneyi bize açıkladı. Isabel içmeden sarhoş olmuştu. Uzun diyaloglar üzerine kurulu, etkileyici bir oyundu. Bazı sahneler rahatsız edici olmasına rağmen, Isabel oyundan çıktığında gülümsüyordu. Bir yandan da gözyaşlarını siliyordu.

Arkarian, saraya dönüş yolunda bizi dolaştırıp antik şehrin bazı önemli yapılarını gösterdi. Partenon, şimdiye kadar gösterdikleri arasında en ihtişamlısıydı. İki yüz yıl kadar önce inşa edilmişti. Tamamı mermerden olan bu yapı, akropolün tepesindeki tanrılar için bir anıt gibi duruyordu. Gökyüzüne doğru uzanan sayısız sütun vardı.

Başka bir zaman olsaydı, bu akşamüstü gezisinden ve izlediğimiz tiyatrodan büyük keyif alırdım. Fakat mideme

kramplar giriyordu. Mahkemem bir gün sonra şafak vaktinde gerçekleşecekti. Etrafta, duruşmanın saatlerce süreceğine dair söylentiler dolaşıyordu. Mahkemede o kadar saat ne halt edecektik? Aleyhime tanıklık yapacak kaç kişi çağırılmışlardı? Kaç tane delil sunulacak olabilirdi ki?

Bir hizmetçi gelip atları bakıma götürürken Arkarian bizi, dışardan çok daha serin olan saraya soktu. İçeri girip havadar hole geçince, Arkarian elini omzuma koydu. "Sakin ol Ethan. Mahkeme Heyeti'nin sana ne kadar saygı duyduğunu unutuyorsun. Senin çalışmalarına bayılıyorlar. Seni alkışlıyorlar ve en önemlisi seninle birlikte gülüyorlar."

Arkarian'ın sözleri gerçekten de rahatlatıcıydı. Günün geri kalan kısmını Isabel'le birlikte huzur verici bahçede geçirdik ve ben de Arkarian'ın tavsiyelerine uymaya çalıştım. Fakat bunu yapmak hiç de kolay değildi. Ben böyle bir hayat yaşamak için doğmuştum. Bir Koruyucu olmak benim kanımda vardı. Şimdi bunu benden alırlarsa ne yapardım?

Hafif bir akşam yemeğinden sonra, Isabel odasına çekildi ve ben de hemen yattım. Tamamen bitkin düşmüştüm. Arkarian beni sarsmaya başladığında sanki gözlerimi kapatalı bir saniye bile geçmemişti:

"Hadi kalk Ethan. Şafak sökmek üzere. Geç kalmamalısın. Heyet toplanmaya başladı bile."

Simsiyah kıyafetlerimi hemen üstüme geçirdim. En son kapüşonumu taktım ve başımın önüne kadar çektim. Yüzümü ne kadar saklarsam benim için o kadar iyiydi. Fakat Arkarian benim gibi düşünmüyordu.

“Kapüşonun aşağıda olmalı Ethan. Sen de çok iyi biliyorsun.”

Homurdanarak kapüşonu indirdim ve uzun koridor boyunca Arkarian’ı izledikten sonra, mahkeme salonunun kapısının önünde durdum. Ellerim bir anda işe yaramaz hale geldi. Sanki kollarıma bağlı degillerdi. Bu mantıksız histen kurtulmak için ellerimi sıktım.

“Rahatla Ethan,” dedi Arkarian. Beni yatıştırmaya çalışıyordu. “En kötüsünü düşünmekten vazgeç.”

“O kanatları istiyorum Arkarian.”

“Biliyorum. Ve alacaksın da.”

Kaşlarımı kaldırıp yüzüne baktım. “Hâlâ alabilir miyim sence?”

“O kadar büyük bir suç işlemedin Ethan. Mahkeme seni yargılarken adil davranacaktır. Bu senin ilk suçun ne de olsa...”

Yan taraftan bir kapı açıldı ve ardından, sarı kahverengi giysileri içinde Carter çıktı. Bize doğru yürüdü. “Peki ya ikinci bir suç da işlediyse?” diye fısıldadı Arkarian’a.

Arkarian’ın yüzünün rengi attı. Aklından geçenleri anlamam için Gerçeği Gören olmama gerek yoktu. Düşüncelerimi Arkarian’a açtım. Sınıfta Isabel’le başımızdan geçen olayı canlandırdım gözümde. Ona, isminin yazılı olduğu kâğıdı gösterdim. Arkarian cesaret verici bir şekilde sessizce kolumu tuttu. Carter karşımızda duruyordu. “Arkarian, Ethan, tekrar görüşeceğiz. Hem de daha ilginç koşullarda...”

Vücudumdaki bütün kaslar gerildi. Yerinde duramayan yumruklarımı o adamın suratının ortasına geçirmeyi nasıl da isterdim!

Arkarian düşüncelerimi yatıştırmak için yüksek sesle öksürdü. Bu duvarların arkasındaki herhangi birinin anlamasına fırsat vermeden, onun ne demek istediğini anladım. Carter'ın bir Gerçeği Gören olmadığını biliyordum. Fakat Heyet'in diğer dokuz üyesi öyleydi. Kapılar açıldı ve üçümüz içeri girmek üzere kapıya döndük. Tam o sırada kordondan koşarak Isabel geliyordu.

“Bekleyin!”

Arkarian kafasını salladı. “Senin için banyolarla, rahatlatıcı masajlarla geçecek güzel bir gün planlamıştım.”

Isabel, Carter'ı sinirli bir şekilde, başıyla selamladı. Carter, Isabel'in burada olması beklediği bir şeymişçesine kaşlarını havaya kaldırdı. Karşılık olarak hafifçe başını eğdi. “Sana söylediklerimi hiçbir zaman unutma Isabel.”

Arkarian meraklı gözlerle bana baktı. Omuz silktim. “Neden bahsettiğini bilmiyorum,” dedim.

Carter ukalaca gülümsedi. Hepimize yarım bir selam verdikten sonra mahkeme salonuna girdi. Arkarian bakışlarıyla Carter'ı takip etti. Sonra yanımızda telaşla beklemekte olan Isabel'i hatırladı.

“Arkarian, ben banyo ya da masaj istemiyorum. Neler olduğunu görmek istiyorum. Orada olmak istiyorum; Ethan'ın yanında!” dedi Isabel, gözlerini, gerginlikle ovuşturduğu parmaklarına çevirerek.

Arkarian derin bir nefes aldıktan sonra gözlerini kapayıp düşünmeye başladı. Yemin ederim ki o anda biriyle iletişim kuruyordu. Tahminimce Lorian'la... Isabel için izin istiyordu. Bir anda gözlerini açtı:

“Duruşmayı izleyebilirsin. Ancak tek bir kelime dahi etmeyeceksin. Beni anlıyor musun? Ne olursa olsun, Ethan için durum nasıl gözükürse gözüksün... Tamam mı Isabel?”

“Söz veriyorum.”

“O halde, tamam. Hadi Ethan, şu işi halledelim. Sana tek bir tavsiye verebilirim. Düşüncelerini sakın, zihnini açık tut. Heyet'in sana armağan ettiği becerileri hatırla. Ruhunu tazelemek için onlara başvur.”

Sözlerini kafama kazımaya çalıştım, ama kalbim öyle hızlı atıyordu ki sanki yer değiştirmiş de kulaklarımın arasına geçmişti. Neticede zorlukla, Arkarian'ın peşinden içeri girebildim. Beni çemberin ortasına götürüp önüme bir iskemle çıkardı. Sonra çemberden çıktı ve mermer, kare bir platformun üzerine çıkarak, kristal kürsünün arkasındaki yerini aldı. Sanki kristal kürsüden güç alıyormuş gibi ellerini üzerine koydu ve benim için hazırladığı ifadeyi sunmaya başladı. Sözlerine, ne kadar cesur ve maceracı ruhlu biri olduğumu, bana yeni verilmiş olan Eğitimlik görevini nasıl içten bir istekle üstlendiğimi anlatarak başladı. Bu görev için duyduğum heyecanla, heyetin gözünde başarılı olma arzum üst üste gelince, üzerimde baskı oluşturduğunu ve şu an mahkemede bulunmama sebep olan davranışımın bu baskının sonucu olduğunu savundu.

Benim için söylediği bütün o güzel şeylerin yarısına gelince, ne yapmaya çalıştığını anladım. Benim hatalarımın yükünü tamamen kendi üzerine alıyordu. Mahkemeyi, benim hatalarımın, *kendisinin* suçu olduğuna ikna etmeye çalışıyordu.

Arkarian, düşüncelerini kendine sakla der gibi bir bakış attı bana. Bunu yapamazdım, hatalarımın sorumluluğunu üstlenmesine seyirci kalamazdım. Asla!.. Bu yüzden, Arkarian'ın sesli olarak söylediği şeyleri, kafamdan karşıt şeyler geçirerek bastırmaya çalıştım. İçimden, bütün bu olanların nasıl benim aptallığım olduğunu, Isabel'i etkilemek için öyle davrandığımı, gizlilik kuralını kendi aptallığım yüzünden ihlal ettiğimi tekrar edip durdum.

Arkarian benim lehime konuşmaya devam ediyordu, ama artık bitkin düşmüştü. Konuşmasını bitirince Lorian, teşekkür edip oturmasını istedi. Arkarian yerine oturmadan önce bana bakıp çeneni kapat artık der gibi, kaşlarını kaldırdı.

Sıradaki kişi Carter'dı. Bir konuşma hazırlamamıştı. Buna çok şaşırdım. Beni onaylamadığını söylemek için can atıyor olmasını beklerdim. Yalnızca susup soruların sorulmasını bekledi. İlki, gizlilik kuralının ihlaliyle ilgiliydi. Olayı, kendi bakış açısından, sınıftaki bir öğretmen olarak, aşağı yukarı olduğu gibi anlattı.

“Olaya başka biri şahit oldu mu?” diye sordu Penbarin, Lorian'ın sağ tarafında oturduğu yerden.

“Sadece bir kişi: Rochelle Thallimar adında bir kız. Tamamen görüş alanındaydı ve olayı dikkatlice izledi.”

Hayır, olamaz! Rochelle olmamalıydı! Burada oturmuş, başka hiç kimsenin görmemiş olmasını diliyordum, ama anladığım kadarıyla durum beklediğimden daha kötüydü. Arkarian yüzüme bakıp umudumu kaybetmemem gerektiğini söylemeye çalıştı.

“Bu kızla ilgili herhangi bir bilgimiz var mı?”

Penbarin’in sorusunu, Leydi Devine yanıtladı:

“Rochelle beş yaşındayken, annesi evde şüpheli bir kazada öldü. Babası saldırgan bir adamdı. Hâlâ da öyle.”

Bunu duyunca başımı kaldırdım.

“Rochelle, yıllarca saldırgan babasıyla yaşayarak, ülkede bir oraya bir buraya taşındı. Adam iki kere evlendi. Rochelle sonuncu üvey annesiyle iyi anlaşıyor. İki sene önce bu kadını, babasının elinden kurtarmıştı. Adam, beyzbol sopasıyla kadını döverek öldürmek üzereydi. Rochelle fiziksel olarak araya girdi. Kadın o kadar çok darbe almıştı ki olaydan sonra on beş gün boyunca komada kalmıştı.”

Herkesten şaşkınlık nidaları yükseldi. Isabel’in ağzı açık kaldı. Gözleri nefretle dolmuştu.

“Gerard Thallimar tutuklanarak sekiz yıl hapis cezasına çarptırıldı. Rochelle, üvey annesi iyileşince onu da alıp Veridian’a taşındı.” Leydi Devine düşüncelerini toparlamak için duraksadı. “Yani, Angel Falls’a demek istedim. Yeni bir hayata başlamak umuduyla buraya yerleştiler.”

Bütün bunları bilmiyordum. Bir yanım daha çok şey duymak istiyordu. Bir yandan da, Rochelle'in özel hayatına tecavüz ediyormuşuz gibi hissediyordum ve Leydi Devine'in susmasını istiyordum.

Ama o susmadı: "Etrafında büyük bir negatif enerji var. Ya çocukluğunda yaşadığı zorluklardan ya da çok daha kötü bir şeyden kaynaklanıyor."

"Ne gibi bir sonuca varıyorsunuz Leydi Devine?" diye sordu Lorian.

"Kızın oldukça güçlü bir zekâsı var."

Ne yapıyorlardı böyle? Rochelle hakkında atıp tutmaları nedense bana doğru gelmiyordu.

"Ve bence kötülük yapma olasılığı çok yüksek biri."

"Yeter!"

Kendime hâkim olamadım. Bir yandan da bu kızı savunuyor olmama hayret ediyordum. Onu sevmiyordum bile. İsteyerek en iyi arkadaşımın aramızı bozmuştu. Yine de, yaşadıkları sadece Rochelle'i ilgilendirirdi. Sınıfta yaptığım o ufak numara, Rochelle'in özel hayatının bu derece yargılanmasıyla sonuçlanmamalıydı.

Lorian bana döndü. "Söylemek istediğin bir şey mi var Ethan?"

Derin bir nefes aldım. "Rochelle kötü biri değil."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Tam olarak bilmiyorum." diye dürüstçe cevap verdim. "İçgüdü, belki de. Bunu açıklayamıyorum. Ama o kızı tanıyorum."

“Onu ne kadar tanıdığından bahset bize.”

Tanrım, nereden başlayacaktım. Onlara şeyi anlatamazdım. Rochelle hakkında daha fazla tatsız gerçeğin açığa çıkmasına izin vermeden düşüncelerimi durdurdum. “Aklına koyduğunu yapan biri. Evet, birçok insanın yapmayacağı şeyler yapıyor. Fakat bence bunları kötülük olsun diye değil, sadece ortalığı karıştırmak için yapıyor.”

“Kaos Tanrıçası binlerce yıl önce ortalığı karıştırmak istemeseydi, bugün bu Koruyucu’ya ihtiyacımız olmayacaktı Ethan. Öyle görünüyor ki Rochelle, Tanrıçanın büyük planı için tam da uygun insan.”

“Hayır, Rochelle kötü biri değil. Bunu size açıklayamam. Sadece öyle olmadığını biliyorum.”

“Bize elle tutulur bir sebep göstermelisin.”

“İçgüdülerime güveniyorum. Üzgünüm, elimde sadece bu var.”

“Hımm.” Lorian konuyu kapatıp Carter’e başka birinin görüp görmediğini sordu.

“Hayır,” dedi Carter. Sonra boğazını temizledi. “Fakat kuralın *ikinci* kez ihlaline sınıftaki herkes şahit oldu.”

Carter’ın sözleri karşısında salonda bir uğultu yükseldi. Lorian bir bakışıyla herkesi susturdu. Carter’a açıklamasını söyledi. Carter, üzerinde benim el yazımla *Gerçek Ustası* kelimelerinin karalanmış olduğu kâğıdı çıkardı. Kâğıdın nasıl sıranın üzerinde, herkesin görebileceği bir şekilde apaçık durduğunu anlattı.

Heyet'in bazı üyeleri kendi aralarında mırıldanmaya başladılar. Eminim diğerleri de sessizce iletişim kuruyordu. Herkes yanlış bir fikre kapılmak üzereydi.

“Öyle olmadı!”

Arkarian sert bir bakışla beni uyardı.

Isabel, çemberin içine gelmek ister gibi ayağa kalktı, ama Arkarian onu kolundan çekip oturttu.

“Sessizlik!” Lorian bütün salonu susturdu. “Bir de senden dinleyelim Ethan.”

Kendimi toparlamaya çalışarak derin bir nefes aldım. Bana inanmalarını sağlamalıyım. Arkarian'ın ismini toplum içinde ifşa etmek gibi bir niyetim olmadığını anlamalıydılar. Olanların, Carter'ın söylediğiyle uzaktan yakından ilgisi olmadığını bilmeliydiler. Ayrıca Isabel'in de başının belaya girmesine sebep olmak istemezdim. Herhangi bir şeyle suçlanacağından değil, o benim Çırağım'dı. Onun sorumluluğu tamamen benim üzerimdeydi.

“O kâğıt, sadece Çırağım tarafından görülecekti. Ayrıca en ufak bir dikkat çekmeyecekti. Fakat timsah suratlı...”

Sustum ve sandalyeme çivilendim. Kafamı kaldırıp bakmaya cesaret edemiyordum. Salona yayılan sessizlik kulaklarımı sağır etmişti. Biraz önce o uygunsuz kelimeleri sarf eden kişi ben değilmişim gibi, yutkunup devam etmeye çalıştım: “Bay Carter bütün dikkatleri üzerimize çekti. Ben çok dikkatliydim.”

“Rochelle, o küçük kalem gösterine şahit olurken dikkat ettiğin gibi, değil mi?” diye sordu Lorian. Cevabı zaten biliyordu.

“Kabul ediyorum. O sırada bir hata yaptım. Fakat kâğıda yazdığım şeyi sınıfta kimse görmedi.”

“Yemin edebilir misin?”

Edebilir miydim? Gerçekten de ne kadar dikkatliydim acaba?

Lorian, Carter’a döndü. Carter söylediklerimi kabul etmek durumunda kalmıştı. “Kâğıtta yazan şeyi, Ethan’dan, Isabel’den ve benden başka hiç kimsenin görmemiş olması mümkün. Tabii o sırada ben, Isabel’in Koruyucu için seçildiğini bilmiyordum. Bundan şüphelenmiştim, ama...”

Lorian elini kaldırıp Carter’a susmasını işaret etti.

Kısa bir sessizlik oldu. O sırada Heyet, konuşmadan düşünce alışverişinde bulunuyordu. Sonra Lorian, Carter’a dönüp karakterim hakkında kişisel olarak ne düşündüğünü, uçma gücünü kazanmaya hazır olup olmadığını sorunca şaşkınlıktan donakaldım.

Arkarian yerinden fırladı:

“Niçin bana sormuyorsunuz bu soruyu? Ethan’ı yıllardır tanıyorum. Bugüne kadar yaptığı ve düşündüğü her şeyi biliyorum. Ethan’ın kalbinin derinliklerini ben biliyorum.”

Lorian elini havaya kaldırdı:

“Bu doğru olabilir Arkarian. Fakat Marcus da onu senelerdir tanıyor. Sınıfta onunla çok uzun bir zaman geçirdi. Senin fikrini zaten aldık. Bu arada düşüncelerinizle istemeden de olsa o kadar güçlü ve net belirttin ki fikrini, bizim iletişimimiz bile tıkandı.”

Arkarian güzelce cevabını alınca tek kelime etmeden yerine oturdu. Lorian, cevap vermesi için yüzünü Carter'a çevirdi. Carter, gözlerini kısarak, düşünceli düşünceli bana baktı. "Gözlemediğim kadarıyla..." diye lafa başladı. Kendi kendime homurdanarak, hadi bitir şu işi artık dedim. "Bu çocukta büyük bir potansiyel var."

Bunu duyunca şaşkınlıktan kalakaldım. Bu iltifat da nereden çıktı, diye düşünerek gözlerimi gözlerine diktim.

"Ethan'da büyük bir cesaret, kararlılık ve yetenek olduğunu hissediyorum. Bunu bir yere kadar görüyorum da..."

Tamamen allak bullak oldum. Penbarin, Arabella ve diğerleri birbirlerine bakıp onaylar gibi başlarını salladılar.

"Fakat hâlâ öğrenmesi gereken çok şey olduğunu düşünüyorum. Bu da ancak zaman içinde olgunlaşmasıyla gerçekleşecek. Bu durumda, benim fikrim, Ethan'ın, kanatlarını almak için hazır *olmadığı* yönünde."

Heyet kendi arasında mırıldanırken, Carter'a teşekkür edildi ve artık gidebileceği söylendi. Carter salonu terk edince, ortalığa bir sessizlik çöktü. O sırada, üyelerin kendi aralarında sessizce iletişim kurduklarını hissedebiliyordum. Isabel ve Arkarian, endişeli fakat umut dolu gözlerle bana bakıp gülümsediler. Asırlar gibi geçen uzun bir süreden sonra, Lorian ayağa kalktı ve bana da kalkmamı işaret etti. Ölümsüz, bana yaklaşıp iki elini birden başımın üzerine kaldırdı. Bir anda bütün salon gözleri kör eden bir aydınlığa büründü. Gözlerimi kırpmamaya çalıştım. Bu yalnızca Lorian'ın bana sunduğu bir armağandı.

“Hanedanlığın armağanlarıyla ilk donatıldığı zaman daha bir çocuktun. Şimdi bu ışıkla, o armağanları yeniliyorum...”

Lorian, bir adım geri attı. Işık bir araya toplanıp sadece başımın ve omuzlarımın üzerinde birikti. Kafamın derisi, üstümdeki elektriğin etkisiyle karıncalanmaya başladı. Sonra bu enerji, çabucak kafamın içine girip vücudumun geri kalanına yayıldı. Bilinçaltımdan gelen bir görüntü, beş yaşımdayken, hanedanlık efendilerinin bana hediyelerini bahsettiği günü canlandırıyordu. Şimdi o günü yeniden çok net görebiliyordum:

Yerlere kadar uzanan kırmızı saçları dalgalanarak, titreyen dizlerime dokunan Leydi Devine. “Canlandırma,” diye fısıldıyordu kulağıma. Ne demek istediğini şimdi anlıyordum. Bu sayede eşyaları hareket ettirip, illüzyon yaratabiliyordum. Canlandırma yeteneği, diğer becerilerimi güçlendiriyordu. Sonra, Meridian bana doğru eğiliyordu. Bana sağlıklı düşünebilme becerisini veriyordu ki o sırada buna çok ihtiyacım vardı. Arkasından Brystianne gelip affetme gücünü vermişti. Sonra Sör Syford, ileride bildiklerimi başkalarıyla da paylaşabileyim diye bana aydınlanma gücünü vermişti. Elenna, fiziksel beceri ve güvenlik sunmuştu. Yakarış Hanedanlığı’ndan Alexandon, Isabel’e verdiği gibi bana da cesaret veriyordu. Arabella, yarı saydam ve buzlu teniyle, bana doğru süzülüp elleriyle başımın üzerinde bir şekil çizerek gerçeği yanılgıdan ayırt edebilme yeteneğini sunuyordu. Sonra Penbarin, kocaman bedeninin bu küçük çocuğu korkutacağını bildiği için yavaşça

yaklaşmıştı yanıma ve gülümseyerek, çocuk yüzümün kenarını okşamıştı. “Anlayış ve özgüven,” dediğini şimdi netlikle hatırlayabiliyordum.

Işık, üzerimde dağılıp, çocukluk anılarım ortadan kaybolunca kafamı kaldırdım. Etrafıma baktım. Herkes aynen oldukları gibi oturmaya devam ediyordu. Fakat bütün efendilerin birer birer zihnime dokunduklarını hâlâ hissedebiliyordum.

Lorian hiç hissettirmeden bana yaklaştı. “Ve şimdi sana olan armağanımı yeniliyorum.” dedi Ölümsüz, tek elini kaldırıp başımın üzerine eğilerek. “Sana, ruhunu güçlendirmesi, içini doldurması için olgunluk ışığını bahşediyorum.”

Bu sözlerle, bütün vücudum sanki yıldırım çarpmış gibi sarsıldı. Bir an için bayılacağımı sandım. Lorian hafifçe başını eğdi:

“Ethan Roberts; mahkeme, Eğitimci pozisyonundan mahrum edilmemen konusunda fikir birliğine vardı.”

Tekrar dengemi bularak, içime büyük bir rahatlamanın yayıldığını hissettim. Bu sözler, henüz her şeyi kaybetmemiş olduğuma dair umut vermişti bana.

“Eğitmenlik, Koruyucu’daki en önemli görevlerden biridir. Böyle bir sorumluluğu taşımak ve gelecek nesillerimizi eğitmek her üyenin yapabileceği bir şey değildir.”

Evet! Bu harika bir haberdir. Lorian’ın ses tonu ciddileşince, belki de fazla harika bir haberdir, diye düşündüm. “Fakat uçma gücü tamamen başka bir meseledir. Bu nedenle,

üzülerek belirtiyorum ki kararımız, kanatlarını *almaman* yönünde. Ne şimdi ne de gelecek doğum gününde...”

Kendimi tutamayıp sordum:

“Peki, ne zaman alacağım öyleyse?”

Ölümsüz, gözlerimin içine öyle bir baktı ki oradan koşarak kaçmak istedim. Gözlerimi kaçırmamak için çok çaba sarf ediyordum. Lorian, söylediklerini kelimesi kelimesine anlamam için yavaşça konuştu.

“Kanatlarını almaman konusundaki kararımız sonsuza kadar geçerli Ethan.”

Olabilecek en kötü karardı.

BÖLÜM 25

Isabel

Ethan, mahkemenin kararını duyduğu anda, onların güvenlerini tekrar kazanmak için yemin etti. Son bir hafta boyunca, ilk gerçek görevim için beni hazırlamaya çalıştı. Arkarian, görevin ne zaman ve nerede olacağına dair en ufak bir ipucu vermeyi reddediyordu. Bununla birlikte her gün en sevdiğimiz yerde çalışmaya devam ettik. Gölün en uzak köşesinde, etrafı dağ ormanları ve yüksek kayalarla çevrilmiş bir açıklıkta. Yeterince gizli bir yerdi. Özellikle de kış geldiği ve ilk kar düştüğü için etrafta kimsecikler yoktu.

Kılıç konusunda ilerleme kaydetmeye başladım. Ethan da kabul töreninde bana verilen yetenekleri açığa çıkarma becerimi geliştirmem için canla başla çalışıyordu. O ana kadar açığa çıkan tek yeteneğim, Gökyüzü ve Deniz Efendisi Arabella'nın vermiş olduğu, her türlü karanlıkta gör-bilme yeteneğiydi. Odamda otururken ay ışığında kitap okuyabilmek gerçekten heyecan verici bir deneyim oldu benim için. Fakat doğuştan sahip olmam gereken diğer yeteneğimi hâlâ keşfedememiştim ve bu da Ethan'ı hayal kırıklığına uğrattıyor, çılgına çeviriyordu. Ama en azından iyileştirme gücüm geliyordu. Gerçi bu da bana çok yavaş oluyormuş gibi geliyordu. Sonuçta sahip olduğum tek güç

buydu ve bu gücün, ihtiyaç duyulduğunda hazır ve gelişmiş olmasını istiyordum.

“Bu tarafa!” diye bağırdı Ethan, körelmiş kılıcımın ucuna hamle yapıp düşürerek. “Daha hızlı Isabel! Düşmanların oturup nereden vuracağına karar vermeni beklemeyecek.”

“Çok komik Ethan. Buna ne dersin?” Tekrar vuracakmış gibi gözükerek, hızla yere eğildim ve aşağıdan kılıcımı tam gırtlığına dayadım.

Ethan teslim olmuş gibi ellerini havaya kaldırdı ve bir adım geri çekildi. “Hım, ben ne iyi bir öğretmenmişim!”

“Ellerim soğuktan donmamış olsaydı o kılıcı tam boğazına saplar öbür taraftan çıkarırdım.”

Ethan gülerek ateşe çalı çırpı ekledi. “Biraz sıcak çikolata içmeye ne dersin?”

“Evet, lütfen.” Son zamanlarda, ısınmak ve güç toplamak için yanımızda yiyecek içecek getirmeye başlamıştık. Bu seferki sıcak çikolataydı.

O, içeceklerimizi hazırlarken ben de yanına çöküp ateşte ellerimi ısıtmaya başladım. Yakınlardan gelen bir dal çattırtısı duyunca ikimiz de dikkat kesildik. “Duydun mu?”

Ethan konuşmadan kafasını sallayıp ayağa kalktı ve kaşlarını çatıp etrafa baktı. Fakat o sırada bizi korkutan şeyin ne olduğunu gördüm. Küçük, kahverengi bir tavşan, muhtemelen bizim ateşimizde ısınmak için yuvasından çıkmış, yanımıza gelmişti. Belki de sıcak çikolatanın kokusunu almıştı.

“Yere bak Ethan.” Ağaçların arasını işaret ettim.
Ethan, tavşanı görünce kaşlarını daha da çok çattı.
“Sorun ne?”

“Sanırım yaralanmış. Baksana, nasıl da yana eğik duruyor. Yan tarafında kan mı var?”

Daha iyi görebilmek için yerimden kalktım. Tavşan kendiliğinden bana doğru geldi. Ayaklarımın dibine gelince durdu. Ağzım açık bir şekilde tavşana bakakaldım. Sonra Ethan’a döndüm. “Buna inanabiliyor musun?”

Tavşan poposunun üzerinde oturup n ayaklarını havaya kaldırdı. Kk, yuvarlak gözleriyle öylece bana bakıyordu, neredeyse bir insan gibiydi.

Yarasına dikkat ederek onu kuağıma aldım.

“Onu iyileştirmeni istiyor.” dedi Ethan. “Senin şifacı olduğunu hissetmiş olmalı.”

“Hayvan şifacısı mı?”

“Neden olmasın? Madem yeteneklisin, bu yeteneğin neden insanlarla sınırlı olsun ki?”

“Vay be! Peki, nesi var bu tavşanın?”

Ethan gülmeye başladı. “şifacı olan sensin Isabel. Bunu sen öğreneceksin.”

Bağdaş kurarak yere çöküp tavşanı fazla kıpırdatmaya dikkat ederek kuağıma aldım. Tavşan gıkını bile çıkarmadan yalvaran gözlerle bana bakmaya devam ediyordu. Parmaklarımı yavaşça ayaklarının üzerinde gezdirdim ve kısa bir süre sonra, kırık bir kemiğe denk geldim. Derinin altında kopmuş bağların, zedelenmiş liflerin olduğu

yeri parmaklarımda hissediyordum. “Ormanda nasıl böyle yaralanmış olabilir?”

“Hımm, güzel soru.” Ethan da yanıma çöktü, ama gözlerini etraftan ayırmıyor, bunu yapan şeye dair bir işaret arıyordu.

Tavşanla ilgilenmeye devam ettim. Şefkatle kulağına fısıldadım. Kırılmış kemiğinin, kopmuş liflerinin iyileşmesini diledim. Bunu yaparken her şey gözümde canlanıyordu. Kemik tekrar kaynıyor; kan, damarlara geri gidiyor; zedelenmiş lifler, en ufak bir iz kalmadan iyileşiyordu. Tavşan bir anda kıpırdayarak kucağımdan atladı. Sonra hoplayıp zıplayarak, inanılmaz derecede hızlı, geldiği yere doğru koştu.

“Bana kalırsa iyileşti.” dedi Ethan. Ses tonunda hafif bir hayranlık vardı.

“İnanılmaz bir şeydi! İyileşmesini resmen kafamın içinde gördüm.”

“Belki de önünü tıkayan şey buydu. Gözünde canlandırmamak.” Ethan konuşurken ayağa kalktı ve açıklığın ucunda ormanın başladığı yere kadar gitti.

Ben de yanına gidip durdum. “Sorun ne Ethan?”

“Bilmiyorum. İçimde tuhaf bir his var.”

“Duruşmada söylediğin gibi mi?”

Yüzüne acı dolu bir bakış yerleşti. Söylediğime hemen pişman oldum. Niyetim ona, Heyet’in karşısında Rochelle’i nasıl savunduğunu hatırlatmak değildi. Bu anılar henüz

üzerinde konuşamayacağımız kadar tazeydi onun için. Ethan, söylediğim şey karşısında tek bir kelime bile etmedi.

Geri dönüp ateşi söndürmeye başladı. “Sanırım artık gitmemiz gerek.”

“Tavşan yüzünden mi rahatsız oldun?”

“Hem evet hem de hayır. Kafamı karıştıran şey, o tavşanın seni bulmuş olması değil. Hayvanların altıncı hissi insanlarınkinden daha güçlü olabilir bazen. Beni endişelendiren şey, onun nasıl o şekilde yaralanmış olduğu.”

“Ethan, bu çevrede kimse olamaz. Hava çok soğuk zaten.”

“Biz buradayız ya. Bence o tavşanın bacağı kendi kendine kırılmadı.”

“O sevimli yaratığa kim böyle bir şey yapmak ister ki?”

“Belki de Isabel, *kim* diye değil, *ne* diye sormalıyız.” Birkaç saniye içinde ateşi söndürdü. “Eşyalarını topla. Ormandan vahşi bir hayvan çıkıp bizim de bacağımızı kırmandan buradan gidelim.”

Şaka mı yapıyordu, ciddi miydi anlayamıyordum. Fakat büyük bir telaşa kapıldığı kesindi. İçgüdüleri onu yine harekete geçirmişti. Aceleyle eşofman üstümü aldım ve getirdiğim diğer eşyalarımı topladım.

Dağdan aşağı indiğimiz sırada, yolun yarısında en önemli şeyi unuttuğumu fark ettim: Sırt çantam. Okul eşyalarımın hepsi ondaydı. Hava kararmadan çalışabilelim diye okuldan çıkınca doğruca buraya gelmiştik. “Geri dönmem lazım.”

Ethan yürümeye devam ediyordu. “Olmaz! Çok geç oldu.”

“Okul çantamı orada unuttum.”

“Okul çantan mı? Nasıl bu kadar...”

“Ne yapayım, unuttum işte! Sen devam et. Koşarak gidersem çabuk dönerim.”

Geriye dönerken kolumdan tutup çekti. “Unut gitsin Isabel.”

“Çantam yarın okulda lazım olacak.”

“Sabah erkenden gelir alırız.”

“Su geçirmez değil. Bütün çiyler ve kırağılar içine girer. Kitaplarım mahvolur. Bir de bütün gece kar yağarsa... Gidip gelmem on, on beş dakikadan fazla sürmez.”

Söylediklerim fayda etmedi. “Hayır Isabel. Geri dönme-yeceğiz. Bana güvendiğini söylemiştin. Şimdi bunu kanıtla.”

Konuşmadan yola devam ettik. Eve gelince hemen içeri girdim. Camdan dışarıya baktım. Ethan gözden kaybolana kadar bekledim. Kafamdan bir dakika boyunca saniyeleri saydım. Ethan'ın evine doğru yola çıktığından emin olunca, ön kapıdan çıkıp hızla koşmaya başladım. O dağda korkacak bir şey yoktu. Bugüne kadar hep orada çalışmıştık. Ethan, tavşanın yaralanmasından etkilenmişti sadece. Belki kendi kendine yaralanmıştı. Bunu nereden bilecektik ki? Ayrıca Ethan, mahkemedен beri sürekli böyle gergindi. Bütün kurallara harfi harfine uymaya dikkat ediyordu. Bu işi gerçekten çok büyütmişti.

Dağın yarısına kadar koşarak tırmandıktan sonra nefes nefese durdum. Hava kararmaya başlamıştı, ama her şeyi çok net görebiliyordum. Karanlık artık problem değildi. Arabella'nın verdiği görüş aydınlığı gücü tahmin ettiğimden de hızlı geliyordu. Bu hızla devam ederse... Onu kontrol etmeyi öğrenmeliydim ki, kapatmam gerektiğinde kapatabileyim. Yoksa bana yardım edeceği yerde problem olacaktı.

Etrafa bir göz attım, ama çantam bıraktığım yerde değildi. Acaba Ethan, başka bir yere mi koymuştu? Hatırlamıyordum. Öyle olamazdı. Ethan'ın ilgilendiği tek şey, programı takip etmemizdi. O zaman neredeydi? İçimi çok kötü bir his kaplıyordu. Korkunç bir şeyin olacağı düşüncesiyle ensemdeki bütün tüyler diken diken olmuştu. Kalbim sıkıştıyordu. Yoksa Lorian'ın verdiği altıncı his mi devreye giriyordu?

Ormanın içinden gelen bir çatırtıyla bütün vücudum baştan aşağı titredi. Kollarım kaskatı oldu. Kafamdan bir sürü şey geçiyordu. Korkudan ölmek üzereydim. Sakin olmaya çalıştım. Bu sefer gerçekliğinden emin olduğum ikinci bir ses duydum. Bir şey dalları ezmişti. Artık orada bir şeyin olduğundan emindim. Her ne ise, etrafa çok kötü bir his yayıyordu.

“Ethan?”

Tabii orada olmadığını biliyordum. Ethan çoktan evine gitmiş, buz gibi ayaklarını sıcak suda dinlendiriyordu herhalde. Aslında ben de bunu yapıyor olmalıydım. O an kendi sesimi duymaya ihtiyacım vardı. Bu yüzden ona seslenmiştim.

Tanıdık bir isim söylemek iyi gelebilirdi. Belki korktuğum şey sadece hayal ürünüydü.

Sağ tarafımdan bir gölge geçiverdi. Olduğum yere çivilenmiş, nefesimi tutuyordum. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Hava hızla kararmaya başlamıştı, ama karanlık, görüşümü etkilemiyordu. Ne kadar büyük olduğunu düşünecek olursak, gölge şaşılacak derecede hızla ve dikkatlice ilerliyordu. Yaklaştıkça neye benzediğini görebilmeye başlıyordum:

Bir adamdı; büyük bir adam. Uzun boylu ve iriydi. Ayaklarında siyah, deri çizmeler vardı. Beline doladığı hayvan kürkü, gümüş kemerli bir tokayla sıkıca bağlanmıştı. Ormanın içinden hızla açıklığa doğru çıktı. Yerime çivilenmiş gibiydim. Kocaman adımlarla bana doğru ilerliyordu. Bir elinde çantamı tutuyordu. Çantayı parmaklarının arasından yere bıraktı.

Kaç hadi! Koşmaya başla! Şimdi arkana dönüp koşmaya başlarsan belki kaçabilirsin! Nedense peşimden koşacağından şüphe ediyordum. Fakat ayaklarım bir türlü kıpırdamıyordu. Adam galiba bir çeşit güç kullanıyordu üzerimde.

İyice yaklaştı. Kolunu uzatsa dokunabilirdi. Karşımda neyin durduğunu görünce başım dönmeye başladı; sersemledim.

“Seni daha önce de gördüm ben.”

Sesi, gırtlaktan gelen boğuk ve kalın bir sestti. “Rüyada tanışmıştık.”

“Benden ne istiyorsun?”

Başını bir yana yatırdı. “Seni, günün her saatinin gece yarısı olduğu bir yere götüreceğim.”

“Neden bahsediyorsun? Anlamıyorum.”

Başını dikip eldivenli kocaman elini yüzüne doğru götürdü. Yüzünde bir maske varmış. Maskeyi çıkardı. Kusacak gibi oldum. Mideme kramplar giriyordu, iki büklüm kasılmışım. Adamın suratı korkunçtu. Yüzünün yarısı yara izleriyle doluydu ve bazı organları yoktu.

Tek parmağıyla çenemi tutup başımı havaya kaldırdı. “Şimdi anladın mı?”

“Ben... Ben sadece çok öfkeli ve acı çeken bir adam görüyorum karşımda.”

Öyle yüksek sesli bir kükremeye karşılık verdi ki sağır olmamak için kulaklarımı kapatmak zorunda kaldım. Beni kendime getiren şey bu kükremeydi sanırım. Ne yapmam gerektiğine karar vermek için altıncı hisse ihtiyacım yoktu artık. Yavaşça eğilerek sırt çantamı aldım ve geri çekilmeye başladım. Karşımda duran bu çirkin, nefret dolu adamdan uzaklaşmam gerekiyordu.

Kaçmaya çalıştığımın farkındaymış gibi tek, sarı gözle beni izliyordu. “Benden kaçamazsın Isabel.”

İsmimi söyleyince baştan aşağı ürperdim. Alay eder gibi devam etti:

“Ethan denen o çocuğa sor. Söyle ona, bana illüzyonlarını kullanarak ulaşabilir. Ona geleceğimi söyle.”

BÖLÜM 26

Ethan

Çırağım hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da keçi gibi inatçı, kafasının dikine giden biri olduğuydu. Bu yüzden evden çıktıktan sonra, geri dönüp onu bir kontrol etmek istedim. Kış geldiği için hava daha erken kararmaya başlamıştı, ama bu Isabel'i o dağa gitmekten alıkoymayacaktı. Artık karanlıkta bile çok iyi görebiliyordu.

Kapıyı, Isabel'in annesi Carol açtı. Saçları ıslak, üzerinde koyu lacivert bir bornoz vardı. Duştan çıkmış olmalıydı.

“Birkaç dakika önce kapının kapandığını duydum. Gidip bir bakayım, odasında mı.”

Bir iki dakika sonra geri gelip kafasını salladı:

“Hayır, odası öğlen bıraktığı gibi duruyor. Ama yemin ederim az önce kapının kapandığını duydum.”

Teşekkür ettim. Kalbim hızla çarpmaya başlamıştı. Carol gergin olduğumu fark etti:

“Bir sorun mu var? Matt birazdan gelir. Belki o biliyordur nerede olduğunu. Biliyorsun, kardeşini gözünün önünden ayırmıyor.”

“Evet, fark ettim.”

“Endişelenmem gereken bir şey var mı Ethan?”

“Hayır hayır. Kesinlikle yok. Ona bir şey söyleyecektim sadece. Eminim yakında gelir. Ben daha sonra uğrarım.”

“Peki canım.”

Oradan uzaklaşır uzaklaşmaz koşmaya başladım. Attığım her adımda, daha da hızlı olmam gerektiğini hissediyordum. İçimi kaplayan bu telaşın nereden kaynaklandığını tam olarak bilmiyordum. Sanırım içgüdülerim zaman içinde güçlenmişti. Bu gece o ormanda korkunç bir şeyin varlığını öyle güçlü hissetmişim ki bunu göz ardı edemezdim. Belki Isabel’le çalıştığımız bütün o günler boyunca hep oradaydı ve bunu daha önce hissetmiş olmam gerekiyordu. Lorian yeteneklerimi güçlendirdiği halde ancak şimdi fark edebiliyordum.

Yolun yarısından fazlasını tırmanmışken o kükremeyi işittim. Olamaz! Bu sesi daha önce binlerce kez duymuştum; fakat yalnızca rüyalarımda.

Tekrar koşmaya başladım. Elimden geldiğince hızla koşuyordum. Göle yaklaşmış sayılırdım. Hava neredeyse tamamen kararmıştı. Çalılara, dallara ve ağaç kütüklerine takılıp duruyordum. Tam o sırada, aşağı doğru koşmakta olan Isabel’le çarpıştık. İkimiz de devrildik ve yirmi metre kadar birbirimize tutunarak yamaçtan aşağı yuvarlandık. Sonunda devrilmiş bir ağaca çarpıp durduk.

“Ethan!”

“Isabel, iyi misin?”

“Evet, şimdi iyiyim. Özür dilerim. Arkama bakıyordum, geldiğini görmedim.”

“O duyduğum kükreme neydi?”

Isabel telaş içinde ayağa kalktı, çantasını aldı ve beni kolumdan çekiştirmeye başladı. “Buradan uzaklaşmalıyız.”

“Orada ne gördün Isabel?”

Isabel koşmaya başlamıştı. Hâlâ kolumdan çekiştiriyordu. “Hayatımın en kötü kâbusunu gördüm.”

Bunu duyunca yerime çakıldım. Isabel yürümeye devam ediyordu. “Hadi Ethan. Senin için oraya geri döneceğimi sanıyorsan, yanılıyorsun.”

Söylediği şeyi komik buldum. Peşinden koşarak ona yetiştim. “Bir çanta için oraya dönüyorsun, ama benim için dönmezsin, öyle mi?”

Isabel gülümsemedi. “Kapa çenenini Ethan. Sadece yürümeye devam et.”

Dağdan inip evlerine gittik. Isabel’e içeri girip annesine eve geldiğini ve birkaç dakika benimle verandada oturacağını haber vermesini söyledim. Isabel yüzüme tuhaf tuhaf baktı, ama itiraz etmedi. Eve girip dışarı çıkması sanki saatler sürdü. Matt eve gelmişti. Ona, neden geç kaldığı ve neden benimle konuşması gerektiği hakkında iyi bir hikâye uydurmak zorunda kalmıştı.

İçeriden meyve suyu getirdi. Yaslandığım çitin üstüne zıplayıp oturdu. Meyve suyundan bir yudum aldıktan sonra, kazağının koluyla ağzını sildi. “Seni dinlemeliydim.”

Devam etmesini bekledim. Karanlığa doğru baktı. Neler görebildiğini merak ettim. Herhalde birçok insanın, orada

olduklarını hayal dahi edemeyecekleri bir sürü gece hayvanı görüyordu. “Orada bir şey gördüm. Gölün orada...”

“Ne gördün?”

Yüzünü bana çevirdi. “Bir adam.”

“Bir *adam* mı?” Ne demesini bekliyordum bilmiyorum. Ama benim hissettiğim tehlike, kötülük, bir adamdan çok daha fazlasını içeriyordu.

“Dev gibiydi.”

Birazdan söyleyeceklerinden korkuyordum. Tüylerim diken diken olmuştu.

“Yüzünde bir maske vardı. Sonra maskeyi çıkardı. Suratı...” Eleriyle yüzünü kapadı. “Ethan, suratı dehşet vericiydi.”

Ağzım kurumuştu. Kelimeler ağzımdan güçlkle çıktı. “Adamın suratı neye benziyordu?”

Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Yüzünün sadece yarısı vardı. Her yeri yara içinde, tren yolu gibi zik zak izleriyle doluydu.”

“Ne?”

“Yara izi Ethan.” Şaşkınlığımı yanlış yorumlamıştı.

“Hayır, onu demek istemedim. Yani böyle bir şey nasıl olabilir?”

Omuz silkti. “Bilmiyorum. Bana inanmıyor musun?”

“Elbette elbette... Hayır, sadece anlattığın insan gerçek biri değil.”

Çitin üzerinden yere atlayıp karşımda durdu. “Ya, öyle mi? Orada olmalıydın.”

“Sen de orada *olmamalıydın.*”

“Yani senin sözünü dinlemedim diye bana inanmayacak mısın?”

“Bunu demek istemedim.”

“Evet, demek istemedin. Ama yüzünden okunuyor. Hava kararmış olabilir, ama inan bana yüzündeki ifadeyi sanki bir meşale tutmuş kadar net görebiliyorum.”

“Isabel...” Onu sakinleştirmeye çalışıyordum. Fakat verdiği tarif çok gerçekçiydi. Ya da çok hayal ürünüydü demeliyim. Benim kafamda, benim rüyalarımda, benim kâbuslarımda yaşayan şeyin tıpa tıp aynısıydı. Ablam on yaşındayken o korkunç beyin kanamasından öldüğü günden beri peşimi bırakmayan o şeyi anlatıyordu. Yalnızca benim bilinçaltımda var olan bu adamı, bu yarattığı Isabel nasıl görmüş olabilirdi ki?

“O adam... O yaratık sana zarar verdi mi?”

Isabel hayır diye karşılık verdi: “Sanırım beni tehdit etti yalnızca. Bir de benimle oyun oynuyor gibi bir hali vardı.”

“Nasıl yani?”

“Çantamı almıştı. Sanki bunun için geri geleceğimi biliyordu. Ve bana, beni günün her saatinin gece yarısı olduğu bir yere götürmek istediğini söyledi.”

Söylediği şeyler tamamen rüyalarımından çıkmış gibiydi.

“Ethan? İyi misin? Bayılacak gibi duruyorsun.”

Beni soğuk, sert zemine oturttu. “Sorun ne Ethan? Neden bu kadar şaşkın görünüyorsun?”

Tamamen sersemlemiştim. Neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. “Rüya görüyor olmalıydın. Bir şekilde benim rüyalarım ile bağlantı kurdun.”

“Ne! İnan bana, o dağın tepesinde rüya görmüyordum. Adam karşımdaydı. Kocaman parmağını çenemin altına dayamıştı. Kafamı kaldırıp o korkunç suratına bakmamı istiyordu.”

“Sana dokundu mu?”

“Evet, yalnızca bir saniyelğine... Bir şeyler söyledi. Sonra ortadan kayboldu.” Parmaklarını şaklattı. “Öylece, puf diye ortadan kayboldu.”

“Sana ne söyledi?”

“Ondan kaçamayacağım ile ilgili bir şeyler geveledi. Beni her yerde bulabilirmiş. Uykumda bile. Bana adımla hitap etti. Senin adını da biliyordu ayrıca. Dedi ki: Ethan denen çocuğa sor. Ona söyle, bana illüzyon kullanarak ulaşabilir. Ona geleceğimi söyle.”

“Olamaz!”

“Kim o adam?”

Isabel’e baktım. Benim bile anlamadığım bir şeyi ona nasıl açıklayabilirdim? “Onun kim olduğunu ya da ne olduğunu bilmiyordum. Birkaç dakika öncesine kadar, o yaratığın hayal ürünü olduğunu sanıyordum. Çocukluğumda yaşadığım korku dolu travmanın geride bıraktığı bir iz olduğunu düşünüyordum.”

Isabel ellerini beline koyarak gözlerini yüzüme dikti. “O adam gerçektir Ethan. Senin benim kadar gerçektir.”

Aradığım cevapları kimin verebileceğini anladım bir anda. Ayağa kalkıp koşmaya başladım. Ama evime gitmeyecektim.

“Hey! Nereye gidiyorsun?” diye bağırdı Isabel.

“İhtiyacım olan cevapları verebilecek tek kişiyi görmeye...”

BÖLÜM 27

Ethan

Arkarian, dağdaki odasında beni bekliyordu. Onun konuşmasına fırsat vermedim. Çok telaşlıydım. Kafamın içinde bir sürü soru uçuşuyordu. “Olanları gördün mü?”

“Hayır görmedim. Fakat varlığı bütün dağda hissedildi. Isabel nasıl? Bir şeyi yok ya?”

“Isabel iyi. Kimdi o adam? Ve neden benim rüyalarımdaydı?”

“Ethan, otursan iyi olur. Isabel’in iyi olduğundan emin misin?”

“Evet!”

Bir iskemle çıkarttı. Iskemleyi kenara attım.

“Söyle Arkarian! Kimdi o yaratık?”

Arkarian oturup derin bir nefes aldı. Cevap vermesi uzun sürüyordu.

“Hadi!”

“Onun adı Marduke.”

“O ismi bir yerden biliyorum. Söyle, nereden?”

“O, ablanı öldürmüştü.”

Sözleri bıçak gibi saplandı. Bir an için başım döndü. Yere düşeceğimi sandım. Arkarian çabucak sandalyeyi altıma çekti. “Kâbuslarımin gerçek olduklarını mı söylemeye çalışıyorsun?”

Bir türlü cevap vermiyordu. “Arkarian!”

“Yıllar geçtikçe biraz şekil değiştirdiler sadece. Ablan öldürüldüğü anda orada olan tek şahittin. Fakat kimse sana inanmadı. Elbette, tarif ettiğin şey ortalama bir yetişkinin kabul edebileceği türden değildi. Hatta ortalama bir polis memurunun bile... Hayal dahi edemezlerdi. Bir ağaç kadar uzun, ayı gibi iri, tek gözlü, yarım suratlı, karpuz gibi kocaman elli, binlerce aslan kükremesi kadar yüksek sesle bağırان biri... Seni psikoloğa götürmelerine şaşmamalı.”

“Fakat sen biliyordun doğruyu söylediğimi.”

“Evet biliyordum. Ancak zarar görmüş genç beyninin, gerçekte baş edemeyeceğine karar verildi. Akıl sağlığını kaybetmek üzereydin. Hem de o kadar erken bir yaşta.”

“Sen de beni yanına aldın ve bunca zaman boyunca bana yalan söyledin, öyle mi?”

“Tek yaptığımız şey seni korumaktı Ethan. Sana hiçbir zaman yalan söylemedik. Hayatının en zor döneminde seninle ilgilendik. Ablanı o şekilde kaybetmek... Çok trajik bir olaydı. Baksana aileni nasıl etkiledi. Özellikle de babanı. O olaydan sonra asla eskisi gibi olamadı.”

Söyledikleri kafamı karıştırmıştı. “Babamın eskiden nasıl biri olduğunu nereden biliyorsun? Onu tanıyor muydun yoksa?”

Arkarian bir süre kıpırdamadan sustu. “Biliyorsun benim işim gözlem yapmak. Uzun zamandır buralardayım.”

Söylemediği bir şeyler olduğunu hissediyordum, ama o anda beni ilgilendiren konu babam değildi. Bu yüzden

konuyu kapatmasına izin verdim. “Peki, söyler misin, bu Marduke denen yaratık neden Isabel’in peşinde?”

“Bilemiyorum.”

“Bu yeterli değil. Sen her şeyi biliyorsun.”

“İltifat ediyorsun Ethan. Isabel’in peşinde olduğunu düşünmene sebep olacak bir şey mi söyledi?”

“Onu tehdit etti.”

“Nasıl? Ne dedi?”

Homurdanmaya başladım. “Bilmiyorum. Onu her yerde bulabileceğiyle ilgili bir şeyler söylemiş. Rüyalarında bile. Isabel’e bir zarar verir mi Arkarian? Bunu söyleyebilir misin?”

Yüzüme baktı. Belli ki kafası çok karışmıştı. “Lorian’la görüşmem gerekecek. Bazı planlarda değişiklik yapmamız gerekebilir.”

“Ne planı?”

“Bunu sana söyleyemem.”

“Gene mi sır? Sizler bizim hayatımızla kumar mı oynuyorsunuz? Biz ölümlüyüz Arkarian. Ölebiliyoruz.”

“Ben de ölümlüyüm Ethan.”

“Sana inanmıyorum. Sen altı yüz yaşındasın.”

“Evet, ama sadece yeteneklerim sayesinde bu kadar uzun yaşayabildim. Bunu sen de biliyorsun. Beni dünyadan uzaklaştıran şey de yine aynı yetenek.” Elini açıp bir bıçak çıkardı ortaya. Bıçağın sapını bana doğru uzattı. “Eğer bunu alıp kalbime saplarsan, kırmızı kanlar akar. Çabucak ve etkili bir şekilde ben de ölürüm.”

“Peki, gözlerin neden eflatun? Zamanla renk değiştirdikleri hikâyesini dinlemek istemiyorum. Mor gözleri olan hiçbir ölümlü görmedim hayatımda. Bir tek Lorian var.”

Sakin olmak için derin bir nefes aldı. Gerçi bunu yapmaya ihtiyacı olan kişi bendim. “Gözlerim neden bu renk bilmiyorum. Fransa’da doğdum. Annem çok güzel bir kadıymış ve kocası yokmuş. Doğum sırasında ölmüş. Beni doğururken. Bu yüzden gözleri ne renkti bilmiyorum. Ortada birçok dedikodu dolaşsa da babamın kim olduğuna dair en ufak bir fikrim yok. Sanırım gözlerim bir zamanlar maviydi. Ve evet Ethan, zaman içinde renk değiştiriyorlar. Sizin ölümlü dünyanızda dolaşamamamın birçok sebebinden bir tanesi de bu işte.”

Söyledikleri mantıklı geldi. İlk anda öfkem geçmeye başlamıştı. “Peki bu Marduke, o da mı altı yüz yaşında?”

“Hayır, daha yaşlı.”

“Ölümsüz mü?”

“Bugüne kadar gördüğüm tek ölümsüz, Lorian’dır. Henüz Tanrıça ile tanışmadım. O yüzden endişelenme. Marduke ölebilir. Ve zamanı geldiğinde ölecektir.”

Bir anda bulmacanın parçaları birleşmeye başladı. “Kehanet’te adı geçen o, değil mi? Hani şu kötü olan. Nasıldı?”

“Bir gün gelecek ve bir gün gidecek olan hain.”

“Evet, ama bir yerde onun bir tanrı filan olduğundan bahsetmiyor muydu?”

“Bildğim kadarıyla hayır.”

“Fakat mutlaka atalarından biri ölümsüz olmalı. Eğer senden de yaşlıysa...”

“Öyle olması gerekmiyor. Sadece gençliğini geri kazanmak gibi bir yeteneği var.”

“Tamam, ama sen on sekiz yaşındayken yaşlanman durdu. Marduke ise büyümeye devam etmiş.”

Arkarian cevap vermedi. Yaşlanmayı durdurma becerisine nasıl sahip olduğunu merak ediyordum. Acaba kalıtsal bir yetenek miydi, yoksa çok çalışmayla, kanatlar gibi elde edilecek bir güç müydü? “Atalarının kimler olduğunu merak ediyorum.”

“Bunu asla öğrenemeyeceğimizden eminim. Bunca zamandır atalarımla ilgili hiçbir şey bulamadım. Bundan sonra bulacağımı da sanmıyorum.”

Arkarian, bildiği bazı ipuçları olsa bile, bana söylemeyecekti. Babasıyla ilgili dedikoduları da anlatmayacaktı. Bu işin gizemini çözebilmek için Kehanet’te belirtilen şeyleri hatırlamaya çalıştım. Fakat Kehanet’i duyalı çok zaman olmuştu. “Kehanet’i tekrar okumak istiyorum, ilk okuduğumda anlamayacak kadar küçüktüm.”

Bir süre tereddüt etti. İsteğimi geri çevireceğini düşündüm. “Nasıl gideceğini hatırlıyor musun?”

“Sanırım bulabilirim.”

“Kurallara uyacağına söz ver. Kurallara göre hareket edersen sana bir zarar gelmez.”

“Peki. Isabel de benimle gelebilir mi? Şu aralar sahip olduğu karanlıkta görebilme yeteneğiyle çok işime yarayabilir.”

Arkarian güldü. “Hiç fena bir yetenek değil. Keşke bende de olsaydı.”

“Gelebilir mi yani? Artık Çıraklığı resmiyet kazandı. Onun da gerçeği öğrenmesi gerek.”

Arkarian isteksizce kabul etti. “Pekâlâ. Gitmeden önce buraya uğrayın. Geç kalırsanız peşinizden arama ekibi gönderirim.”

“Kaybolmayacağız.”

“Belki evet, belki de hayır. Mutlaka yorulacaksınız ve ikinizin de kanatları yok.”

“Dikkatli oluruz.”

“Bu yakınlarda gitmeniz gerek. Isabel’in ilk görevine çok az kaldı. İyileştirme yeteneğini geliştirmesi lazım.”

O konuda ne kadar ilerleme kaydettiğini anlatabilirdim, ama çok geçmeden üzerime büyük bir yorgunluk çöktü. Eve gidip sıcacık yatağıma uzanmak istiyordum. Hafifçe omuzlarına dokunarak “iyi geceler,” dedim. Tam kapıdan çıkacakken, Arkarian tuhaf bir laf etti.

“Baban sana hiç garip sorular sordu mu? Ya da uyuduğun zaman nereye gittiğini merak etti mi?”

Bu soru beni çok şaşırttı. Fakat o kadar yorgundum ki, neden böyle bir şey sorduğunu bile merak etmedim. Sadece şaşkınlıkla suratına baktım ve oradan ayrıldım.

BÖLÜM 28

Isabel

Ethan sürprizlerle dolu biri. Anlaşılan macera dolu bir yolculuğa çıkacaktık. Antik bir duvarın üzerindeki, çok eskiden kalma bir yazıtı okumak için yer altında bir yere gidecektik. Cumartesi sabahının erken saatleriydi. Güneş ufuk çizgisinde yeni belirmişti. Erkenden uyanan vahşi doğanın dışında herkes derin bir uykuydu. Hem neden kalkacaklardı ki? Hava buz gibiydi.

Annem ve Matt'e not yazdım. Eve geç döneceğimi söyledim. Anlaşılan bu yolculuk bütün bir günümüzü alacaktı. Onlar uyanmadan evden çıkmam çok iyi olmuştu. Özellikle de Matt uyanmadan... Ethan'la olan ilişkim hakkındaki şüphelerinden, sorularından bıkmıştım artık. Hem de ne ilişkiydi ama! John Gaunt'un odasındaki o öpücükten beri kafam karmakarıştı. Ethan hiçbir girişimde bulunmuyordu. Tamam, sahte bir öpücük olduğunu açıklamıştı, ama sonuçta böyle bir şey olmuştu. Ben de bundan biraz keyif aldım tabii. Ethan'a göre sadece arkadaşlık oysa. Çalışmalar sırasında çok yakınlaştığımız anlarda bile hiçbir şey yapmadı. Son zamanlarda birlikte o kadar çok zaman

geçirdik ki. Ethan'ın yanında bu kadar çok zaman geçirmek benim hayalimdi. Eksik olan tek şey biraz duygusallık. Aramızda bir ilişki olması için onu zorlamaya kalkarak kendimi aptal durumuna düşürmek istemiyordum. Ayrıca böyle bir şey, yeni başlayan arkadaşlığımızı mahvederdi ve ben de onu tamamen kaybetmiş olurdum.

Böyle bir riske giremezdim. Onunla arkadaş olmayı seviyordum. Birlikte çok eğleniyorduk. Ondan gerçek bir işaret gelene kadar beklemem gerekiyordu, hepsi bu.

Kapıyı ardımdan kapatırken Ethan'ın, dışarıda beni beklediğini gördüm. Eldivenli ellerini ağzına götürmüş, parmaklarını ısıtmaya çalışarak nefes veriyordu. "Not bıraktın mı?"

"Hı hı."

"Söylediğim malzemeleri aldın mı?"

Günlük yürüyüşlerim için kullandığım çantayı işaret ettim. İçindekileri tek tek saymaya başladım:

"Matara, çakı, kuru kayısı, iki elma, iki adet ip, defter, kalem, küçük ilkyardım çantası ve tabii, bir de benim eklediğim bir şey ki bu en önemlisi. Sen unutmuştun."

"Ne o?"

Gülümseyerek cevapladım: "Çikolata."

"Öncelikle neye ihtiyacın olduğunu biliyor olman güzel."

"Ben daha önce de dağda yürüdüm."

"Buna inanırım işte. Tamam. Çikolatayı dönüş yolu için sakla. En çok o zaman ihtiyacımız olacak."

Arkarian'ın yerine doğru ilerlemeye başladık. "Hadi söyle artık. Nereye gideceğiz?" Dağa doğru işaret ettim. "Arkarian'a mı uğrayacağız?"

"Arkarian o dağda yaşamıyor."

"Ya? O zaman nerede yaşıyor?"

Omuz silkti. "Hiç söylemedi. Ben de sormadım. Sen neden merak ediyorsun?"

Dürüst olmak gerekirse ben de bilmiyordum. Sadece... Bunu Ethan'a asla söyleyemezdim, ama Arkarian'la ilgili her şeyi öğrenmek için can atıyordum. "Arkarian ilginç biri. Sence de öyle değil mi?"

"Tek bildiğim şey, bizim dünyamızda fiziksel olarak bulunamadığı. Saçları ve gözleri çok dikkat çeker."

Bunu duyunca nedense bir üzüntü çöktü içime.

"Ve tabii bir de hiç yaşlanmaması gibi bir gerçek var ortada." diye devam etti. "Onu tanıyan biri, kendisi yaşlanırken Arkarian'ın nasıl olup da aynı kalabildiğine şaşırır. Sanırım, Arkarian da bunu kimseye açıklayamayacağı için kendini soyutlamış."

"Bu çok kötü bir şey!"

Ethan yürümeyi bırakıp döndü ve yüzüme baktı. "Neden? Eminim onun gibi birileri daha vardır. Herhalde hep birlikte yaşıyordur." Omuz silkti. "Bilmiyorum."

Arkarian'ın, kendisi gibi insanlarla yaşıyor olabileceği düşüncesi bir şekilde beni rahatsız etmişti. Yolun geri kalanında konuşmadık. Dağa vardık. Kaya, önümüzde kaybolarak geçmemize izin verdi.

“Arkarian geleceğimizi biliyor muydu?”

“Biliyor. Ama o burada olmayacak. Bu yüzden fazla ümitlenme.”

Meşalelerle aydınlatılmış tünele adım atınca sabrım taşı artık: “Senin neyin var bugün?”

Beni duymazlıktan geldi.

Arkarian'ın sekizgen odasına doğru ilerledik. Holografik kürenin ışığı, odanın içinde hafifçe yanıp sönüyordu. Kürenin yanında, bir harita ve üzerinde yapmamız gerekenlerin yazılı olduğu bir not vardı. Ethan haritayı ve notu cebine attıktan sonra, bir kâğıt parçasına ayrıldığımız saati yazıp bıraktı.

Boş bir dolabı andıran başka bir odaya geçtik. Ethan arka duvarın üzerinde bir şeyler arayarak elini gezdirdi. Ne yaptığını tam olarak göremedim, ama küçük bir kilit sesi duydum ve arkadaki panel açılıverdi. İlerledik. Panel arkamızdan kapanırken üzerimize toz parçaları yağdı. Girdiğimiz yerde daha etrafa bile bakmadan, oda hareket etti. Hızla aşağı doğru inmeye başladı. Bir çeşit asansörde olduğumuzu anladım. Sonunda yere indik. Serin bir rüzgâr uğuldayarak yüzüme çarptı, sonra geçti. Etraf, nem ve toprak kokuyordu. Fakat her yer kapkaranlıktı.

Ethan'ın, sırt çantasında bir şeyler arandığını duydum. “Lanet olsun!”

“Sorun ne?”

“Feneri önceden çıkarmalıydım. Sırtımdaki çantada, bulabilir misin?”

Dudak bktm: "Bir Şey göremiyorum ki."

"Çok komik. Görme yeteneğini kullanmaya ne dersin?"

"Yeteneğim loş ıŐıkta işe yarıyor, zifiri karanlıkta değil."
diye aÇıkladım.

Hiçbir Şey görmeden sırt çantasını bulabilmek için elle-
rimi uzattım. O sırada Ethan tekrar bana dönmüş olmalı
ki, tuttuğumu sandığım Şey, çantası değil, ceketinin n
cepleriydi. Çoktan ellerimi ceplerine sokmuŐtım bile.

"Hey, ne yapıyorsun?"

"Pardon," diye mırıldandım. Neyse ki etraf kapkaranlık-
tı da yüzümün nasıl kızardığını görmemişti.

"Benim için hava hoş." dedi gülerek. Ellerimi çıkardım
ve üzerinde gezdirerek nihayet sırtındaki çantaya ulaŐtım.
Parmaklarım soğuk ve metalik bir Şeye denk geldi. Dışarı
ıkardım, düğmeyi buldum ve feneri yaktım. Artık çok net
görebiliyordum. Fenerin aydınlattığı alanın çok daha ötesi
bile apaydınlık olmuştu.

"Vay be! Őuraya bak!" diye bağırdım. Ethan'ın greme-
diğini unutmuŐtım.

"Ne var?"

Feneri, aşağıya inen merdiven duvarlarının üzerinde
gezdirdim. Sütunlarda muhteşem oymalar vardı.

"Burayı hatırlıyorum" dedi, feneri alarak.

DŐmemeye dikkat ederek, basamakları tek tek inmeye
başladık. O kadar nemli bir yerdi ki duvarlarda oluşan su
damlacıklarını görebiliyorduk. Arada bir yukarıdan tepe-
mize dŐuyorlardı.

“Arkarian seni buraya getirdiğinde kaç yaşındaydın?”

“Beşinci yaş günümde, kabul törenimden hemen sonra buraya gelmiştik.”

“Peki, yolu hatırlıyor musun?”

Alaycı bir kahkaha attı ve elini cebine götürdü: “Arkarian bu yüzden harita bıraktı.”

Bitmez tükenmez merdivenleri inmeye devam ettik. Neyse ki *klostrofobim** yoktu. Hava burada oldukça boğucu ve nemliydi. Bir süre sonra alışınca rahatladım. “Şuna bak!” Duvarda, Yunan mitolojisindeki tek gözlü dev Kiklop’un resmi vardı.

Ethan yanıma gelip durdu. “Bunlardan üç tane olması gerek. Şimşek, Gök Gürültüsü ve Yıldırım. Acaba bu hangisi?”

Ethan’ın sözleri beni bir anda gerdi. Korkuyla etrafıma bakındım. “Aman neyse. Kimin umurunda. Yeter ki aşağıda bunlardan biriyle karşılaşmayalım.”

Ethan birkaç basamak daha inip feneri bronz bir kabartmanın üzerine tuttu. Kazağının koluyla üzerindeki tozu sildi. “Hidra,” dedi.

“Herkül’ün öldürdüğü yüz başlı canavar mı?” Ben de birkaç basamak inip yakından baktım.

“Herakles,” diye açıkladı Ethan. “Ona Herkül adını Romalılar vermişti. O isim kaldı sonra.”

“Bunu biliyordum.”

* klostrofobi: kapalı yer korkusu

Ethan gülümseyerek bana baktı. “Canavarın bütün kafalarını kılıcıyla tek tek kestikten sonra, boyunların her birinin üzerine yanan meşaleler batırdı. Bu sayede kafalar tekrar çıkmayacaktı. Fakat canavarın bir kafası ölümsüzdü. Onu da kestikten sonra, toprağın altına gömdü.”

“Ne çok şey biliyorsun.”

Omuz silkti. Yürümeye devam ettik. Sonradan anlaşıldı ki duvarlar mitolojik figürlerin resimleriyle doluymuş. Bütün bu sanat eserlerini kim bir araya getirip, geçmişe açılan bir geçit gibi tünele dizmişti acaba? Sonra karşımıza Rhus’un resmi çıktı. Ay tanrısıymış. Burada yarı insan yarı at olarak resmedilmişti. “Burası inanılmaz bir yer! Burayı başka kim biliyor?” diye sordum. “Arkeologlar bu eserleri incelemek için canlarını verirlerdi.”

“Öyle değil mi? Burası halka açılıp yağmalandırılmayacak kadar değerli bir şehir. Koruyucu tarafından korunmakta.”

“Koca bir şehir mi yatıyor burada?”

“Yatıyordu. İsmi de Veridian şehriydi. Kehanet’te adı geçiyor.”

“Nasıl saklı kalabilmiş ki?”

“Buraya kim gelecek? İlk önce dağa girmeleri gerekir. Dışardan bakıldığında burası milli park alanı. O yüzden hiçbir büyük kuruluş buraya gelip kazı filan yapamaz. Yasak; yani en azından şimdilik güvende.”

“Peki ya Düzen?”

“Şehrin var olduğunu biliyorlar. Ama şimdiye kadar buraya girmiş olduklarına dair en ufak bir delil yok. “

“Kehanet'ten haberleri var mı?”

“Elbette, en başından beri. Neden Angel Falls bizim gibilerle dolu sanıyorsun?”

O söyleyene kadar bunu fark etmemiştim. Şimdi anlamaya başlıyordum. “Asıl olay bu antik şehirde, değil mi? Bizler buraya sürüklenmişiz. Hem de her iki tarafın güçleri.”

“Kehanet'te son savaşın burada olacağı söyleniyor.”

“Vay be! Yani sen diyorsun ki Koruyucu'nun ve Düzen'in üyeleri çoğunlukla bizim kasabamızda yaşıyor, öyle mi? Bu harabelerden yayılan enerjiyle buraya sürüklenmişler.”

“Evet doğru. Görünüşe bakılırsa, onlarla ölümlü dünyamızda da görüşüyoruz.”

“Yani yukarıda her gün görüp konuştuğumuz insanlar, Düzen'in üyeleri olabilirler ve bizim de bundan hiç habermiz olmaz, öyle mi?”

“Evet. Ve güvenliğimiz için bu böyle kalmalı. Gerçi Kehanet'e göre, kimlikler yavaş yavaş açığa çıkacak, bu da savaş zamanının yaklaştığının belirtisi olacaktı.”

“Ama Ethan, bu zaten olmaya başladı bile! Bay Carter'ın, Koruyucu'dan olduğunu öğrendik.”

Bir süre sustu. “İyi ama bunu ben yaptım. Benim hatamdı.”

“Hata olduğundan emin misin? Belki de sadece Kehanet tarafından bir piyon gibi kullanılıyordun.”

“Lanet olsun, haklı olabilirsin. Gerçi timsah suratlının Kehanet’te adının geçtiğini hiç sanmıyorum.”

Aşağı doğru inmeye devam ettik. Etrafımızdaki şeylerle oyalanmamaya çalışarak daha hızlı ilerliyorduk. Kehanet’te yazan şeyleri kendi gözlerimle görmek için büyük bir istek duymaya başlamıştım.

Fakat yolumuz biraz değişmişti. Merdivenler daralmaya başlamıştı. Basamakların bazılarının kenarları aşınmıştı. Bir noktada yol, tamamen kayboldu. En son basamak kırılmış, arada en az on metrelik bir yarık oluşmuştu. Aşağıya baktım. Yeri görmeye çalıştım, ama o kadar yüksekteydik ki başım döndü. İki taraflı duvarlar sanki aşağı, sonsuza kadar uzanıyordu. Yarığın öbür tarafında merdivenler tekrar başlıyordu, ama bizim işimize yaramazdı. Karşıya geçmek imkânsızdı. Yolculuğumuz burada sona ermişti.

“Evet, buraya kadarmış.”

Ethan, feneri haritaya tuttu. Ayaklarımızın dibinde zifiri karanlık, dipsiz bir uçurum vardı. “Neden bahsediyorsun? Yolculuğumuz daha yeni başladı.”

“Karşıya geçemeyiz Ethan.”

Haritayı ve talimatları çıkarıp arkamı dönmemi söyledi. Kâğıtları sırtıma dayayarak incelemeye başladı. “İşte burada. İlk köprünün burada olduğunu yazıyor.”

Gözlerimi kaldırıp karşı tarafa doğru baktım. “Dinle beni. Uçurumun en az elli metre aşağı gittiğini görebiliyorum. Sana garanti veririm ki burada köprü falan yok.”

Haritayı katlayıp Arkarian'ın yazdığı talimatlarda belirtilen bir noktayı gösterdi. O kadar gerilmiştim ki tahammülüm kalmadı:

“Ne var orada?” dedim öfke dolu, alaycı bir sesle.

İşaretlenmiş noktaya parmağıyla iki kere vurdu. “Şurada yazan şeyi oku.”

Tekrar baktım. “Hayal gücünüzü kullanarak köprüyü geçin. Sol taraftan ilerlemeye dikkat edin.”

“Tabii ya.” Kâğıdı katladı. “Hadi gidelim.”

Koluna öyle bir yapıştım ki iki sayfayı elinden düşürdü. Sayfalar yarıktan aşağıya süzülüp sonsuza kadar kayboldular.

“Bu kötüye işaret.”

Ethan tuhaf tuhaf yüzüme baktı. “Batıl inançların olduğunu bilmiyordum.” Yüzüme bakmaya devam ederek, soğukkanlılıkla tek avucunu açtı ve kâğıtların geri gelmelerini istedi.

Ağzım dehşetle açık kaldı. Kâğıtlar, yerçekimine karşı koyarak Ethan'ın zihinsel isteğine boyun eğmiş ve parmaklarının arasına konmuştu. Ethan onları katlayıp cebine koydu.

Kâğıtları nasıl kurtardığını anlamaya çalışıyordum. “Aşağı düşersen yeteneğini kullanarak *beni de* kurtarabilir misin?”

“Gücümün canlılar üzerinde etkisi yok. Onların kendi iradeleri var.”

“Bu durumda ben burada kalacağım.”

“Kehaneti okumak istemiyor musun?”

“İstediyimi biliyorsun, ama orada olmayan bir köprüden geçemem Ethan!”

“Peki ya köprü buradaysa?” Parmağıyla kafasını işaret etti.

“Hayır, o kadar güçlü bir hayal gücüm yok.”

Aklına bir fikir gelmiş gibi kafasını kaldırdı:

“Pekâlâ. Bu işi senin için kolaylaştıracağım.”

Feneri tam önümüze tutarak yarığa doğru dönüp gözlerini kapattı. Transa geçmişçesine sakin görünüyordu. Gözlerini tekrar açınca önümüzde bir köprü belirmeye başladı. İşini bitirdiğinde artık yarık gözüküyordu. Onun yerini, rengârenk güllerle, lalelerle dolu bir bahçe almıştı. Bahçeden o kadar yoğun bir çiçek kokusu geldi ki üç kere arka arkaya hapşırdım.

“Özür dilerim.” diye homurdandı. “*Hem batıl inançların hem de alerjin olduğunu biliyordum.*”

“Ha... ha... ha...”

Elimin tersiyle burnumu kaşıyıp kendime geldim. “İkisi de yok aslında. Yalnız bu bahçede o kadar çok çiçek var ki...” Gördüğüm şeyi idrak etmeye çalışarak manzaraya baktım. Gerçekten muhteşemdi. Bahçenin tam ortasından tahta bir köprü geçiyordu. İki insanın yan yana yürüebileceği kadar genişti. Kenarları iplerle çevriliydi.

Ne kadar baş döndürücü olursa olsun, önümdeki şeyin ne olduğunu biliyordum. Bu bir illüzyondu. Atalarının dağ

kulübelerini nasıl canlandırdığı geldi gözümün önüne. Evet bu manzaradan etkilenmişim, ama yine de ikna olmamışım.

“Yapamam Ethan. Unut bunu. Bu yalnızca bir illüzyon. Uçurum hâlâ orada.”

“Elbette. Fakat karşıya geçmene yardım edecekse, neden bundan faydalanmayasın ki?”

“Anlamıyorsun.” Ellerimi havada sallamaya başladım. “Orada hiçbir şey yok! Köprü filan yok! Beni kandırmazsın.”

Ne kadar inançsız olduğumu görünce homurdanmaya başladı. “Isabel, ben geçersen sen de geçer misin?”

Bunu düşünmem gerekti. “Karşıya geçersen ve hâlâ yaşıyor olursan, ben de geçerim. Ama böyle bir şey olmayacak. Gerçekten geçmeyi düşünmüyorsun, değil mi?”

Bir an bile tereddüt etmedi. Onu durdurmak için ileri atıldım. Bile bile ölüme gidiyordu. Fakat inanılmaz bir şey oldu. İlk tahtaya adım attı ve bir santim bile düşmedi. Yürümeye devam etti. Karşıya geçince bana dönüp el salladı. “Sıra sende!”

Yutkundum. Ben bunu nasıl kabul etmişim? Tamam, biraz önce kendi gözlerimle Ethan’ın karşıya geçtiğini görmüştüm. Fakat Ethan’ın inancı benimkinden çok daha güçlüydü. On iki senedir Koruyucu’nun üyesiydi. Bu, benden on bir sene ve on bir ay önde olduğu anlamına geliyordu.

“Acele et. Yoksa illüzyon kaybolacak. O zaman hâlâ öbür tarafta mı olacaksın?”

Evet, burada, ayaklarım yere basıyor olacağım, diye düşündüm kendi kendime. “Tamam,” diye seslendim. “Hayali bir köprü, ayaklarımın altında hiçbir şey olmamasından iyidir.” diye söylendim. Gözlerimi kapattım ve ilk adımı attım.

“Sol tarafa!” diye bağırdı Ethan. “Sol taraftan yürü!”

Çabucak sol köşeye koşarak sallanan ipe yapıştım. Neredeyse dengemi kaybediyordum. Köprü ayaklarımın altında sallanıyordu. Tekrar dengemi bulmaya çalıştım. Köprü-nün gerçekmiş gibi gelmeye başladığını fark edince elimi hafifçe ipten bıraktım. Fakat oyalanmadım. Ethan’ın illüzyonu ne kadar sürecekti hiç bilmiyordum. Son iki basamağı hızla koşarak karşıya geçtim. Dizlerimin bağı şeker pekmezi gibi çözülyordu.

Doğruca Ethan’ın kollarına koştum. Ethan dengemi bulmama yardım etti. İkimiz de kahkahalarla gülmeye başladık. Ben rahatladığım için gülüyordum, o ise ne kadar şüpheli biri olduğuma gülüyordu.

Arkama baktığım sırada köprü parçalanıp, en ufak bir ses bile çıkarmadan gözden kayboldu.

Yolumuza devam ettik. Zemin yavaş yavaş değişmeye başlamıştı. Yol artık daha belirsizdi. Bazı yerlerde topraklar, kum ve çakıl birikintileriyle kesiliyordu. Alçak bölgelerde ufak dereler oluşturan akıntılar vardı.

Bu suların nereden geldiğini merak ediyordum. “Bu antik şehir tam olarak nerde?”

“Gölün altında.”

“Gerçekten mi? Biraz korkutucu geldi bana. Üstünde o kadar su...”

“Biliyorum, ama güvendesiniz. Merak etme.”

Aslında hiç ikna olmamıştım, yine de kayalıkların üzerinden sürünerek ilerleyen Ethan’ı takip etmeye devam ettim. Bir yandan da acil bir çıkış yolu olup olmadığını merak ediyordum. Acil bir çıkış yoluna ihtiyaç duyarsak ne yaparız, diye düşünmeden edemiyordum. Birkaç saat süreli aşağı inmiştik. “Giriş ve çıkışı tek bu yol mu?”

“Gölün dibinde başka bir giriş olduğunu da duymuştum. Ama Arkarian’ın odasına bağlı olan bu yol en kolayı.”

Göğsüm sıkışıyordu, ama aldirmamaya çalışıyordum. Kendi kendime, o ana kadar havasız kalmakla ilgili hiçbir problem çıkmadığını hatırlattım. *Şimdi icat etme!* Ethan sırt çantamdan ipi çıkararak aklımdan geçen kötü düşüncelerden uyandırdı beni:

“Al bunu. Oradaki sütunlardan birine bağla, tamam mı?” Kaşları çatık, hafifçe gülümseyerek yüzüme baktı. “Sağlam düğüm atmayı biliyor musun diye sormama gerek yok herhalde?”

Cevap vermedim. Hemen ipi aldım ve güzelce bağlayarak düğümü iki kere kontrol ettim.

Ethan gülümseyerek kafasını salladı. “Sormama gerek olmadığını biliyordum.”

Ethan'ı takip ederek ipele bir alt kata indim. Burada yol, bir çeşit göçük tarafından kesilmişti. Yolu açmamız birkaç dakika sürdü. İlerlemeye devam ettik. Sürekli aşağı doğru gidiyorduk. Takip ettiğimiz taş patika artık neredeyse tamamen kaybolmuştu, ama gittiğimiz yönü hâlâ netlikle görebiliyorduk. Ethan sık sık haritayı ve talimatları kontrol ediyordu. Bazen de sırf soluklanmak, bir şeyler içmek ya da yemek için duruyorduk.

“Neredeyse geldik,” dedi Ethan, ağzında bir elma, bana dönerek.

“Önüne bak!”

Bir anlık bir dikkat kaybıyla neredeyse taş bir duvara tosluyordu.

“Aradığımız şey bu mu?” diye sordum.

“Hayır, ama bekle bir dakika. Bu duvarla ilgili bir şey hatırlıyorum.” Talimatların yazılı olduğu kâğıdı çıkarıp okumaya başladı. “Anahtara gerek yok. Mavi güvenli. Kırmızıda donarsın.”

“Ne?” Omzunun üzerinden eğilip kendi gözlerimle okudum. “Hiçbir şey anlamadım. Ne demek istiyor?”

Ethan elini taşların üzerinde gezdirdi. Birkaç saniye sonra hafif bir kilit sesi çıktı. Taşlar öylece kayboldu ve bir kapı belirdi. İçeri adım attık. Uzun, dar bir tüneldeydik. Ethan ilerledi. Onu tutup geri çektim ve fenerini ileri tutarak, gözden kaçırdığı şeyi gösterdim. Önümüzde ışıklı bir şekil vardı. Lazer ışığı gibi bir duvardan diğerine uzanıyordu.

Bazıları kırmızı, bazıları maviydi. Yolumuzu keserek tam önümüzde değişik aralıklarla ve değişik yüksekliklerle çapraz oluşturmuşlardı.

“Tamam,” dedi. “Şimdi hatırladım.”

“Arkarian’la geldiğinizde nasıl geçmiştiniz bunları?”

Yere en yakın duran ışıklara baktı. “Ben bunların altından sürünmüştüm. Arkarian da kanatlarını kullanmıştı.” Bana baktı. “Belki sen de öyle yapabilirsin.”

En aşağıdaki kırmızı ışık, yerden sadece bir karış yüksekteydi. “Beş yaşındayken oldukça cılız bir çocuktun herhalde.”

“Hım. Eh, ne yapalım? Bu kadar yolu geri dönmek için gelmedik.”

Cebinden bir kalem çıkarıp mavi olan ilk ışığı denedi. Hiçbir şey olmadı. İkinci ışık kırmızıydı. Kalem ışığa temas eder etmez buz kesildi ve çıtırdayarak ortadan ikiye ayrıldı. Ethan bana baktı ve yutkundu.

Lazerlerin arasından geçmemiz saatler sürdü. Bazen vücudumuzu hayal dahi edemeyeceğimiz şekillere sokmak zorunda kaldık. Nihayet, Ethan hepsini geçip kendini yere attı. Ben son lazerde takıldım. Tuhaf şekillerde durmaktan baldırlarım acıyordu. Fakat sadece son bir lazer kaldığı için gücümü topladım. Yüksekliği kalça boyumdaydı. Üzerinden atlamaya karar verdim. Tam tek bacağıma havaya kaldırmıştım ki, mesafeyi iyi hesaplayamamış olduğumu fark ettim. Ethan’a baktım. Hemen ayağa fırladı ve yardıma

koştu. Neredeyse başarıyordum, ama son anda dengemi kaybettim ve kolumu açmak zorunda kaldım. Kazağımın kolu lazere değdi. Kazak tamamen buz tuttu. Kolumda buzun soğukluğunu hissettim. Ethan hemen çıkarmama yardım etti ve kazağı yere attı. Kazağın kollarının bin parçaya bölündüğünü gördük.

“Zaten bu kazağı sevmiyordun, değil mi?”

Mahvolmuş kazağıma bir kez daha baktım. Çok eski ama çok sevdiğim bir kazaktı. En azından orada parçalara ayrılan şey kolum değildi. “Evet, rengi bana yakışmıyordu.”

Ethan'ın arkasından yola devam ettim. Tam arkamda bir kapı belirip hızla çarparak, renkli lazerlerin üstüne kapandı. Tüylerim diken diken olmuştu ve bunun üzerimde bir kazak olmamasıyla hiç ilgisi yoktu. “Baksana Ethan, bütün bu kapılar ve görünmeyen köprüler dönüş yolumuzda da olacaklar, değil mi?”

“Ne?”

Bu kadar dalgın ve umarsız davranması sinirime dokunuyordu. Tekrar bir şeye toslamak üzere olduğunu görünce koşup kolundan çektim. Krom ya da demir gibi gözükten parlak metalik bir maddeden yapılmış kocaman bir kapı vardı.

“Gümüş.”

“Emin misin?”

“Eminim, hatırladığım kadarıyla burası yer altı mezarı.”

“Peki bu... Bu yer altı mezarından nasıl geçeceğiz?”

“Sanırım...” Emin olmak için Arkarian’ın talimatlarına baktı. “Evet, tamam.”

“Ne? Versene ben de bakayım.” Kâğıtları alırken kendi kendime söyleniyordum. “Her yer tuzak dolu! Bu aptal zımbırtıları buraya koyanı bir görsem...”

Ethan’ın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Isabel, hayır!”

“Ne oldu?” diye sordum hemen, ama cevap vermeden geri çekildi. “Ne yaptım ben?” diye bağırdım, yüzündeki telaşı görünce.

“Sadece bir dilek dileme hakkımız vardı. Kapının açılmasını dileyecektik, ama sen burayı yapan kişiyi görmeyi diledin.”

Buna rağmen mezarın kapısı açılmaya başladı. Korkuyla, açılan kapiya baktım. İçerden sinir bozucu iniltiler geliyordu. Artık yalnız değildik. “Hayır, olamaz!”

Kapı ardına kadar açıldı. Kalkan tozlar dağılmaya başladıkça bir adam silueti belirdi. Adam ceketinin omuzlarından toz kalıntılarını siliyordu. Bir an için gördüğüm şeye inanamadım. Birkaç kez gözlerimi kırıştırdım. Adam bize doğru bir adım attı. Hayretler içinde haykırdım:

“Jimmy!..”

“Merhaba Isabel,” dedi. Sesi, daha önce hiç duymadığım kadar kalın ve gerçek bir erkeğinki gibiydi. Ayrıca gözleri de yine Jimmy’nin gözleri olmasına rağmen, çok daha şey... Bilmiyorum, zeki bakıyordu.

“Jimmy?”

Ethan yanıma geldi. “Annenin erkek arkadaşı olan Jimmy mi?”

Başımı salladım. Şok geçiriyordum. “Hı hı...”

Ethan benden önce kendini topladı ve Jimmy’nin tokalaşmak için uzattığı elini sıktı. “Memnun oldum.”

“Ben de memnun oldum demek isterdim, ama esas Isabel beni buraya çağırmadan önce daha memnundum.”

“Kusura bakma.”

“Önemli değil Isabel. Bazı şeyler kaderde vardır. Bence şu anda burada buluşmamız da kader.”

“Kehanet’ten mi söz ediyorsun?” diye sordum. Kafam hâlâ karmakarışıklı. “Bu tuzakları gerçekten de sen?.. Nasıl yaptın bütün bunları?”

“Öyle bir zaman geldi ki artık şehrin korunması gerekiyordu.” dedi ve parmağını göğsüne götürdü. “Bu işi benim yapmamı istediler.” Omzunun arkasına işaret edip, üçe ayrılan yolu gösterdi. “Size biraz zaman kazandırırım. Ortadaki yoldan gidin. Soldakinden giderseniz ölürsünüz.”

“Peki, sağdakinden?”

“Orada da diri diri gömülürsünüz.”

“Yani farkı nedir?” diye sormadan edemedim.

“Sadece ortadaki yolu unutmayın yeter.”

“Bilmemiz gereken başka bir şey var mı?” diye sordu Ethan. Jimmy daha çok yardımcı olabilir diye sevinmişti.

Kafasını salladı. “Aklıma başka bir şey gelmiyor. Yalnız dönüş yolunda kuralları ters çevirmeyi unutmayın. Biliyorsunuz, köprünün sağından geçin. Kırmızı lazer güvenli,

bunun gibi işte. Şimdi gitmem gerek. Annen benim için İtalyan mantısı pişiriyor. En sevdiğim yemek. Beni çağırmanın sıradaki tam ona sarılıyordum.”

Yüksek sesle bir kahkaha attım. Sanırım sinirlerim bozulmuştu ve hâlâ kendime gelememiştim.

“Annene geç kalacağını ve bir şeyin olmadığını söylerim. Annen senin için endişeleniyor Isabel.”

Arkasını dönüp gidecekken el salladı. Hemen koluna yapıştım. “Annem biliyor mu?”

Kolundan elimi çekti yavaşça. “Hayır, hiçbir şey bilmiyor. Bu şekilde olmalı, yoksa zarar görebilir.”

Jimmy öylece kaybolup giderken arkasından bakakaldım. Sonunda Ethan kolumdan çekti. “Hadi yürü. Jimmy’yi duydun. Vakit baya geç olmuş olmalı.”

Ortadaki yoldan yürümeye başladık. Bu yol diğerlerine hiç benzemiyordu. Yerler gümüş taşlarla döşenmişti, ayrıca duvarlar da gümüştü. Yolun sonunda açık bir alana geldik. Ethan çocuklar gibi sağa sola koşmaya başladı. “Hey, burayı hatırlıyorum.”

Yuvarlak bir duvarın arkasına geçti. Ben de peşinden gittim. Bir aralık buldu. Birkaç kere sağa sola dönerek ilerledikten sonra bir çeşit labirentte olduğumuzu anladım. Neyse ki Ethan yolu biliyor gibi gözüküyordu. Önümde coşkuyla, koşarak ilerliyordu. Bir duvarın önüne geldik. Çok yüksek ve çok geniş bir duvardı. Üzeri, resimlerle, şekillerle ve hiyerogliflerle doluydu.

“İşte bu!” diye bağırdı.

Duvarın bir ucundan öbür ucuna yürüdüm. Şaşkınlık içinde kafamı sallıyordum. “Muhteşem bir şey, ama hiç-birini okuyamıyorum.”

“Şifreli yazılmış.”

“Ya, öyle mi? Harika o zaman. Umarım çantanda bir şifre çözücü vardır.”

“Ha ha, çok komik. Bizim çözmemiz gerekiyor.”

“Tabii ki de ben ne sanmıştım ki? Biliyorsun, akşam ye-meği için geç kaldık bile. Bu iş daha ne kadar sürer?”

Sadece bakıp gülümsedi. Gerçekten sinir olmuştum. Bu kadar ukala davrandığı zaman ondan nefret ediyordum. Tamam, *ben de ona* bilgiçlik taslıyordum, ama bu farklı bir şeydi. *Erkek işi* olarak gördüğü güreş, okçuluk, doğal ha-yat gibi konularda, sırf kızım diye yetersiz olduğumu dü-şündüğü için, bilgiçlik taslanmayı hak ediyordu.

Birkaç dakika içinde şifreyi açıkladı. Ve her şifre gibi, bu da bir kere öğrendiniz mi çok basit görünüyordu. Her yedinci harf İngilizceydi, sadece ya yan yatırılmış ya ters çevrilmiş ya da bunun gibi farklı bir şekle sokulmuştu.

Defterimi ve kalemimi çıkardım. Birlikte şifreyi yazmaya başladık. Bu iş çok uzun sürdü; çünkü duvar kocamandı. Kehanet, beklediğimden daha uzun bir şeydi anlaşılın. Nihayet bütün harfleri not ettik ve sırtımızı duvara dayaya-rak oturduk. Fiziksel olarak yorgunluktan ölüyorduk, ama zihinsel olarak müthiş açılmıştık.

Sayfaları en başa çevirip defteri Ethan'a uzattım:

"Sen yap. Kehanet'i sen oku."

Tuhaf tuhaf yüzüme baktı. "Neden ben?"

"Bilmiyorum. Bütün bu olanlar beni biraz korkutuyor sanırım. Hem sen bunları daha önce de okudun. Biraz olsun biliyordur."

"Beş yaşında okumuştum Isabel. Pek bir şey hatırladığımı söyleyemeyeceğim. Hadi ver, yine de ben okuyayım."

Defteri aldı ve okumaya başladı.

Gözlerimi kapattım ve sözcüklerin içime akmasına izin verdim.

*"Dünya özgürlüğüne kavuşmadan önce
Katledilen bir masumiyet çiçek açacak
Veridian antik şehrinin üzerinde, ormanın derinliklerinde
Dokuz kişi açığa çıkacak
Bir kral hükmedecek,
Ama önce, tertemiz kalbiyle bir lider uyanacak
Ve ruhu eski, yaşı bilinmeyen bir savaşçı,
Zarafet ve öngörüyle yolu gösterecek
Dikkat! Dokuz kişi görecektir hainin geldiğini ve gittiğini
O günden sonra uzun ve acı dolu bir savaş başlayacak
Anılanlar bir araya gelecek,
Şüphe aralarındaki uyumu bozacak.
Bir soytarı koruyacak, bir şüpheli gölge düşürecek
Ve cesur yürekli genç bir savaşçı can verecek*

*Kimse zafer kazanmayacak, ta ki kayıp savaşçı geri dönene
Ve korkusuz biri, aydınlığın ve gücün rehberliğinde
yolculuğunu tamamlayana kadar.*

*Kulak verin! Son iki savaşçı hem felaket hem de huzur
doğuracak.*

Şüphelerin ortasından teki sıyrılacak

Diğeri kötülüğün tohumu

Biri zafer kazanırken diğeri ölüme kavuşacak.”

Birkaç dakika sessizce oturup söylenenleri anlamaya çalıştık. Kehanet’i ikinci kez okumuş olduğu için Ethan’ın daha iyi anlayabileceğini düşündüm. “Ne anlama geliyor?”

Dalgınlıkla yüzüme bakıp hafifçe omuz silkti. “İlk önce, ruhu çok eski olan savaşçının...”

“Onu anladım. Savaşçı, Arkarian.”

Ethan susuyordu. Sanırım, Kehanet’le ilgili bana söylemek istemediğı bir şeyler vardı.

“Kehanet’te senin de adın geçiyor mu?” diye sordum.

Ağzını açtı, ama bir şey söylemedi.

“Ethan, bana bildiklerini anlat. Artık ben de bu işin içindeyim. Benim de bilmem gerekiyor. Bugün beni bu yüzden buraya getirmedi mi?”

“Pekâlâ. Sanırım senin adın da geçiyor.”

“Ne!”

“Evet, bak...” İkinci sayfanın ortalarındaki bir satırı işaret etti. “Korkusuz biri, aydınlığın ve gücün rehberliğinde

yolculuğunu tamamlayana kadar...” Ne demek istediğini anlamıyordum. Ethan’a baktım. Gerginlikle sağ bacağına sallıyordu.

“Peki ya sen?” diye sordum. “Kehanet’te sen de varsın, öyle değil mi?”

Gözlerini kaçırıldı. Cevap vermeyecekti. Ama cevabı biliyordu. Ve bildiği şey her ne ise onu germiş, rahatsız etmiş hatta belki korkutmuştu bile. “Senden nerede bahsediliyor Ethan?”

Ayağa kalkıp kotundaki tozları silkeledi. Ben de yerimden kalktım. Cevabı almakta kararlıyım. “Hangi satır, söyle. Bildiğini biliyorum.”

“Bilmiyorum. Gerçekten. Sadece tahmin edebiliyorum.”

“Tamam, o zaman tahminini söyle.”

Bir an için tereddüt etti. Gözlerini labirente doğru dikmiş, fenerin ışığının yetişmediği karanlıklara bakıyordu. Cevap vermeyeceğini düşündüm.

“Pekâlâ, söylüyorum. Bence ben, cesur yürekli genç savaşıyım.”

Defteri elinden kaptım ve satırı okurken nefesimi tuttum. “*Cesur yürekli, genç bir savaşçı can verecek,*” diye fısıldadım.

Üzerimize büyük bir sessizlik çöktü. İçi harabelerle dolu bu kocaman şehir mezarlığında olmak beni bir anda boğmaya başladı. Her yerimi büyük bir sıkıntı kapladı. Derin bir nefes almaya çalıştım.

Ethan defteri elimden alıp çantama tıktırdı. “Geç oldu. Hadi çıkalım buradan. Kehanet hakkında başka bir zaman düşünürüz. Nefes alabildiğimiz bir yere gidince. Sadece aptal defteri koyduğun yeri unutma, tamam mı?”

Başımı sallayarak, labirentten çıkana kadar peşinden yürüdüm. Fakat beynim hâlâ o cümlelerle doluydu. Tekrar tekrar kafamdan geçiyorlardı. Orada benden bahsedildiğini düşünmek... Tam olarak ne anlama geliyordu? Kabul ediyorum, Kehanet’in bir kısmı benim için tamamen anlaşıl-mazdı. Fakat bir kısmını anlıyordum. İşte o kısmı da beni korkudan öldürmeye yetmişti.

BÖLÜM 29

Ethan

Isabel'e görevi verildi. Görevde şifa yeteneğini ve altıncı hissini kullanmaya ihtiyacı olacaktı. Massachusetts'te bizim yaşlarımızda bir kız vardı, 1759 yılında. Sağlık durumu çok kötüydü. İsmi Abigail'di. Çocukluk hastalıklarının birçoğunu atlatmıştı, ama yine de iyileşemiyordu. Tam tersi, ölüme gittikçe daha çok yaklaşıyordu. O yıllarda, kızamık, difteri ve çiçek hastalığı gibi birçok bulaşıcı hastalık çocukların ölümüne neden oluyordu. Fakat Arkarian'a göre işin içinde bir iş vardı.

Okuldan çıktık ve Arkarian'ın büyük odasına geldik. Arkarian bize görevlerimizi açıklamaya başladı:

“Isabel, sen eve bir hizmetçi olarak gireceksin. Fakir ailene yardım edecek olduğun için çok memnun görüneceksin. Orada bulunduğun süre içinde, Abigail Smith adlı kızla arkadaşlık kuracaksın. Sağlık sorununun ne olduğunu anlamaya çalışacaksın. Eğer doğal bir hastalık değilse, onu iyileştireceksin.”

“Peki ya doğal bir hastalıkça?.. Öylece ölmesine izin mi vereceğim?”

“Doğal bir hastalıkça geçmişten de biliyoruz ki iyileşecektir.”

“Peki, doğal bir hastalık mı yoksa bir komplo mu olduğunu nereden anlayacağım?”

Arkarian kaşlarını çattı. “Anlarsın. Yeteneklerini kullan.”

“Onlar nasıl insanlar?”

“New England’ın önde gelen ailelerinden. Abigail’in babası, Boston’dan çok uzakta olmayan bir çiftlik cemaatinde papazlık yapıyor. Dört çocuklu mutlu bir aile. Çok zengin sayılmazlar ama geçiniyorlar. Annesi Elizabeth ve babası William, Abigail için çok endişeleniyor. Özellikle annesinin çok fazla üstüne düşmesi, Abigail’i hem endişelendiriyor hem de biraz boğuyor. Okulda eğitim görmüyor. O zamanlarda kızların birçoğu okula gönderilmezdi. Fakat büyükannesi ona evde öğretmenlik yapıyor ve çok da başarılı. Abigail kitapları çok seviyor. Onun çok hevesli bir okuyucu olduğunu göreceksin Isabel.”

Henüz benimle ilgili bir şey söylememiştii. Düşüncemi sezerek bana döndü:

“Şimdi, Ethan, bu aslında genel olarak Isabel’e verilmiş bir görev. Fakat henüz yeni sayıldığı için, son zamanlarda gerçekleşen rahatsız edici olaylar ışığında, senin de onunla beraber gitmene ve yardımcı olmana karar verildi.”

Isabel bana bir bakış attı. Yeteneklerinden şüphe ettiğimizi düşündüğü için suratı asılmıştı. Bazen çok alıngan olabiliyordu. Her an kendini ispatlamak zorundaymış gibi davranıyordu. “Sırf fedailik yapmak için mi orada olacaksınız?” diye sordu kızınca.

Görevimi açıklaması için Arkarian'a baktım. "Hem evet hem de hayır Isabel. Her görevde biraz tehlike payı vardır. Bir de son zamanlarda etrafta alışılmadık şeyler olmaya başladı. Ethan'ın, her şey yolunda mı diye etrafı kolaçan etmesi iyi olur. Unutma, yeteneklerin hâlâ gelişme aşamasında. Seni oraya desteksiz göndermek sorumsuzca bir davranış olur. Hâlâ bir Çırağsın; yeni bir Çırak."

Isabel sessizce başını salladı. Arkarian tekrar bana döndü. "Şimdi sen Ethan, sadece ortalığa göz kulak olmak için orada olacaksın. Tabii, Abigail'in nesi olduğunu öğrenerseniz, Ethan bu kötülüğün kaynağını bulup yok etmekte sana yardımcı olacaktır."

Anlamıştım. Bir şeye karışmadan Isabel'e göz kulak olacak ve suçluyu bulup her kim ise hakkından gelecektim. "Ne zaman gidiyoruz?"

"Bu gece. Hazırlanın."

Arkarian'ın odasından çıktık. Isabellerin evine doğru yürümeye başladık. Isabel konuşmuyordu. Kahverengi gözleri normalden çok daha kocamandı; bakışlarını patıkaya dikmiş, elleri ceplerinde yürüyordu.

"Bir şey mi oldu?" diye sordum.

Dalgın dalgın bana baktı. "Hı?"

"Gergin filan değilsin, değil mi?" Rahatlatmaya çalışıyordum. "Bu çok rutin bir görev yani."

"İyileştirme becerilerim hiç de iyi değil Ethan." dedi endişeli bir şekilde.

“Isabel dinle. Sen artık hazırsın. Öyle olmasaydın Korumacı seni bu görev için seçmezdi. Onlara güven.”

Ellerini cebinden çıkarıp nefesiyle ısıtmaya başladı. “Ya başarısız olursam? Kim bu kız? Ya ölürse, o zaman ne olur? Bir günde bu yaşadığımız dünya korkunç bir şekilde değişir mi?”

“Bunu düşünmek bize düşmez. Bizim görevimiz, şimdinin ve tabii geleceğin de, olması gerektiği gibi gerçekleşmesini sağlamak. Eğer tarih, bu Abigail denen kızın 1759 yılında ölmemesi gerektiğine karar vermişse o zaman ölmeli. En azından, bizim orada bulunacağımız birkaç günlük zaman diliminde...”

“Kim olduğunu tam olarak bilmiyoruz demek istiyorum. Yani acaba yaşlandığı zaman önemli biri mi olacak?”

Ona bildiklerimi anlattım: “On dokuz yaşına geldiğinde, John Adams adında parlak bir avukatla evlenecek.”

Bir an düşündü: “Başkan John Adams’tan bahsetmiyorsun herhalde?”

“Tabii Abigail on dokuz yaşındayken John Adams henüz başkan olmayacak. Fakat doğru, başkandan bahsediyorum. Şeyi de biliyorsundur tabii, değil mi? Abigail’in oğullarından biri daha sonra Amerika’nın altıncı başkanı olacak.”

“Vay be!” diye iç geçirdi. Yere bakıp ayağıyla bir taşla tekme attı.

“Sorun ne?” diye sordum, endişelendiğini görünce.

“Ya başaramazsam Ethan? Bu çok büyük bir sorumluluk.”

“Eğer başaramazsan ki böyle bir ihtimal her zaman var, dua edelim de Abigail’in zamansız ölümünün, şimdi ve gelecek üzerinde çok büyük etkileri olmasın.”

“Senin hiç başarısız olduğun oldu mu?”

Bu soruyu sormasını bekliyordum ve sormasından korkuyordum aynı zamanda. “Evet, tabii ki.”

“Sonuçları ne olmuştu?”

“Daha geçen sene gittiğim bir idam görevi vardı. Bir kadının öldürülmesini engelleyecektim. Cinayeti işleyecek adamın asker kılığına gireceğini biliyordum. Oraya vardığımda Elizabeth Howart adlı bu kadın bahçede bir direğe bağlanmıştı ve kırbaçlanıyordu. Asker işini o kadar acımasızca yapıyordu ki katilin o olduğundan hiç şüphem kalmamıştı. Askeri ancak, bir illüzyon yaratıp Elizabeth’i ölmüş gibi göstererek durdurabildim. Asker, Elizabeth’i sıcak öğlen güneşinde çürümeye bırakarak arkasını dönüp uzaklaşınca gidip iplerini çözdüm. Kurtulabilmek için yakınlardaki bir ormanlığa saklandı. Kendini kurtarabildiğini sanmışım; çünkü hâlâ nefes alabiliyordu ve ben de cinayeti engellemişim. Görevim tamamlanmıştı. Fakat Elizabeth birkaç gün sonra, hızla ilerleyen bir hastalık yüzünden ölmüştü.”

“Olamaz.”

“Yapmam gereken tek şey, yaralarını sarmak ve iyileştigiğinden emin olana kadar onu güvenli bir yere götürmekti. Ama bunu o sırada düşünmemiştim.”

“Geri dönemez miydin?”

“Aynı zamana ancak bir kez gidebilirsin.”

“Peki, bir şey oldu mu?”

“Yani şimdiki zamanda herhangi bir değişiklik olup olmadığını mı soruyorsun?”

Kafasını salladı. Bir yandan yürümeye devam ediyorduk.

“O gece, on üç kişinin resmi olarak kaybolduğu kayıtlara geçti.”

Kolumdan tuttu. “Ne demek istiyorsun?”

“Elizabeth Howarth’ın hayatıyla oynandığı ve ölmesi gereken zamandan daha erken öldüğü için, eskiden var olan bazı akrabaları artık hiç var olmamış gibiydiler.”

“Peki, bütün o akrabalara ne oldu? Bir anda yer yarılıp...”

“Hayır, hiç öyle değil. Arkarian’a göre bazılarının kaderlerinde doğmak vardı zaten; sadece başka aile bağlarıyla.”

“Bu korkunç bir şey Ethan!”

“Sadece bir şans verilir. Biri ölürse, ölmüştür Isabel. Kaos Tanrıçası birinin erken ölmesine yol açıyorsa ve Koruyucu da bunu engelleyemediyse artık yapacak başka bir şey kalmamıştır. Ölüm söz konusu olunca, ikinci bir şans yoktur.”

“Lanet olsun!”

“Haklısın, bu büyük bir sorumluluk. Fakat neyse ki, Koruyucu genelde doğru zamanda devreye girip bizi oraya göndermeyi başarıyor. O başaramadığım tek görevdi. Bir de seninle gittiğimiz gece var. O gece durumu sen kurtarmasaydın çok büyük bir felaket olurdu.”

Isabel gülümsüyordu: “Her neyse, o gece ben de çok şey öğrendim.”

Yolun geri kalanında konuşmadık. Evlerine gelince kapıda durdu, bana döndü ve ciddi bir ses tonuyla konuşmaya başladı:

“Söz veriyorum Ethan. Berbat etmeyeceğim.”

Isabel adımını içeri atarken mutlu görünüyordu. Ne demek istediğini anlamıştım: Isabel elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışacaktı. Ve biliyordum ki bu, Koruyucu'nun ihtiyacı olandan çok daha fazlası demektir. Fakat bu geceki görevde her zamankinden daha büyük bir tehlikenin olacağını seziyordum. Arkarian'ın ne kadar endişeli olduğu yüzünden anlaşılıyordu. Arkarian'a göre, o gece tehlikede olacak tek kız, Abigail adındaki hasta kız olmayabilirdi.

Isabel de tehlikedeydi.

BÖLÜM 30

Isabel

Bu sefer biraz akşam yemeği yedim. Aslında aç değilim; ama yemek yemem bekleniyordu. Midemin içi kaynıyordu yine. Jimmy geldi ve her zamanki gibi, hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi davrandı. Önceki gece onunla mezarlıkta karşılaşmış olduğumuza dair tek işaret, annemle televizyon izlemek için kapıdan çıkmadan önce yüzüme uzun bir bakış atmasıydı.

Elimi yüzümü yıkayıp duş aldıktan sonra yatağa girdim. Bu sefer annemin beni kontrol etmeye gelmesinden endişelenmiyordum. İçimden bir ses Jimmy'nin onu meşgul edeceğini söylüyordu. Bir an Matt'i düşündüm; ama o da henüz eve gelmemişti. Geceyi arkadaşlarıyla dışarıda geçirecekti.

Uyumam biraz zaman aldı. Vücudum her ne kadar yorgun düşmüş olsa da içimde huzursuz bir enerji dolaşmaktaydı. İçinde Kehanet'in yazılı olduğu defteri aldım elime. Son zamanlarda hemen hemen her gece Kehanet'i okuyor, ne anlama geldiğini çözmeye çalışıyordum. Fakat gözlerim kapanmaya başladı. Boşluğa düşüyormuşum gibi sarsıldım ve sonra yaylı bir zemine düştüm.

Hayatımda gördüğüm en güzel odalardan birinde açtım gözlerimi. Evrenin bütün renklerine sahip olan bir ressam bile, bu odanın yansıttığı muhteşem görüntüye eş bir eser yaratamazdı. Her tarafta çeşit çeşit duvar resimleri vardı. Soyut resimler, manzara resimleri. Bazı manzara resimleri o kadar gerçekçiydi ki öylece resmin içine girebilmişsiniz gibi geliyordu. Kale'nin içinde, yattığım yerden kalkmadan tavana çevirdim kafamı. Orası da aynı odanın içi gibi capcanlı renklerle bezenmişti.

“Hiç fena sayılmaz, öyle değil mi?” Ethan çoktan gelmiş beni bekliyordu.

Hayranlıkla başımı sağa sola çevirdim. “Bütün bunlar nasıl yapılmış? Bu odaları kim dekore ediyor?”

Omuz silkti. “Arkarian, bir odanın seni seçmesinin muhakkak bir nedeni vardır, demişti. Başka bir şey söylemedi ama.”

Yere eğilip kalkmama yardım etti. Ayağa kalkarken acıyan kalçamı tuttum. Yere düşmemin hızıyla herhalde morarmaya başlamıştı. Bir anda öfkelen dim:

“Bu inişlerin bir püf noktası var, değil mi Ethan?”

“Evet, niye ki?” diye cevap verdi. Kızgın olduğumu anlamamıştı bile.

Kolunu ittim. “O zaman neden göstermiyorsun?”

Önce şaşkınlıkla baktı yüzüme, sonra utanarak hafifçe gülümsedi. “Özür dilerim. O kadar zor değil. Söz veriyorum, yakında çalışırız.”

Bir sürü merdiveni tırmandıktan sonra elbise dolabına geldik. Üzerimde, gri uzun bir etek ve onun altında krem rengi bir iç eteklik vardı. Boğazıma kadar kapalı beyaz bir gömlek giymiştim. Ayaklarımdaki siyah ayakkabıların parmak uçları aşınmıştı. Saçlarım, solgun kahverengi, geriye doğru sıkıca yapıştırılmış ve tepemde, tokalarla sıkıca tutturularak, yuvarlak bir topuz yapılmıştı. Başımda üçgen şeklinde beyaz bir şapka vardı. Ten rengim sanki hiç gün ışığı görmemişti; kireç gibiydi. Ethan, paçaları bileklerine kadar bile uzanmayan koyu gri bir pantolon giymişti. Üzerinde bej rengi bir gömlek vardı ve ayakları çıplaktı. Şapkasının kenarlarından siyah, kıvrıkcık bukleler sarkıyordu. Olduğundan daha ufak tefek bir görüntüsü vardı. İkimiz de kesinlikle sade giysiler içindeydik ve temiz, fakir; ama olduğumuzdan daha genç gözüküyorduk.

Gideceğimiz yerde ihtiyacımız olacak bilgiyi almak için tozun altında durduktan sonra çıkış kapısına doğru yürüdük. Gözümün önünde belirmeye başlayan şeyi görünce bir anda şaşkınlık içinde geri çekildim.

Ethan bana döndü: “Sorun ne?”

Anlaşılan bu, Arabella'nın verdiği yetenekten kaynaklanıyordu. “Sanırım ben... Ben görebiliyorum.”

“Neyi görebiliyorsun?”

“Gideceğimiz yeri. Kasabayı, sokakları... Hatta evi bile... Kırmızı pencerelerini, kırmızı kapısını... North Sokağı ya da sanırım Norton Sokağı. Ona benzer bir şey.”

“Mükemmel!” Elimden tutup beni kapının önüne doğru çekti. “Şimdi tek yapman gereken şey yere inerken

bileklerini esneterek hafifçe sıçramaya hazırlanmak. Bakalım bu sefer nasıl yapacaksın.”

“Ne? Sen gelmiyor musun benimle?”

“Biraz sonra geleceğim. Onlar önce seni bekliyorlar. Benim gidip ufak tefek işler için insanlara yalvarmam gerek. Bu sayede etrafta dolaşmak için bir bahanem olur.” Şefkatle elimi sıktı. “Endişelenme. Çok geç kalmam.”

Arkamı dönüp kendimi toparladım ve atladım. Artık gittiğim yeri görebildiğime göre düşmeden yere inebileceğimi sanıyordum. Ethan ne demişti? Bileklerini esnet ve sıçra... Fakat ben, çimentoya çakılan bir tuğla gibi taş yolun üzerine yapıştım yine... Bacağımdaki sıyrıkların acısıyla çabucak ayağa kalkıp etrafıma baktım. Neyse ki etrafta kimse yoktu. Eteğimi silkeleyerek yürümeye başladım ve kapıyı çaldım.

Kapıyı uzun boylu, şık bir kadın açtı. Saçı ensesinde sıkıca toplanmıştı. “Evet çocuğum?”

Beni beklediklerini sanıyordum. Bu da ne demek oluyordu şimdi? “Şey, ben Judith Evans... Ben şey için...”

“Düşündüğümden daha ufak tefekmişsin.”

“Evet efendim. Ama çok çalışkanımdır.”

“Bana da öyle söylendi. Ben de dış görünüşe göre karar vermeyen biri olduğuma göre içeri gelsen iyi olur yavrum. Ne kadar çalışkan olduğunu ispatlayabilirsin. Burada yapılacak çok şey var. Abby'nin hasta olmasıyla... Abby benim ikinci çocuğum. Son zamanlarda bütün zamanını odasında geçirmek zorunda kaldı. Senin işin Abby'yi rahatsız etmeden odasını temiz tutmak. Anladın mı?”

“Evet efendim.”

Başını sallayıp içeri girmem için bir adım geri çekildi. “İlk önce sana yatacağın yeri göstereyim. Çatı katında bir oda var. Pek güzel bir yer değildir, ama rahat edersin. Sonra görevlerini açıklarım. Hemen başlayabilirsin.”

Çatı katına çıkmak için tavandaki kare bir kapağı, kanca-sından tutup açtıktan sonra, aşağı bir merdiven çekmem gerekiyordu. Üzerimdeki eteği düşünecek olursak bu bile başlı başına bir görevdi. Fakat oda fena sayılmazdı. Oldukça genişti. Evin üst katını boydan boya çevreliyordu ne de olsa. Tavan çok alçaktı. Bazı yerlerdeki çapraz tahtalar, hem odanın yüksekliğini hem de genişliğini kesiyordu. İçerisi buz gibiydi. Yatak da sert ve küçüktü. Neyse ki burada çok kalmayacaktım.

Çok geçmeden görevlerimin hepsini öğrendim. Yatakları yapmaktan toz almaya, halıları silkelemekten evdeki beyaz örtüleri, dantelleri kolalamaya ve mutfak işlerine yardım etmeye kadar hemen hemen her şey benim görevimdi.

Burada bulunmaktaki asıl amacıma ulaşmak için sabırsızlanarak çabucak diğer işlerimi hallettim ve Abigail’in odasını temizleme işini en sona bıraktım. Abigail’le daha çok zaman geçirmek istiyordum. Bu arada, Bayan Smith’in de işlerimi yapmamamdan şikâyetçi olmasına fırsat vermemeliydim. Bir planım vardı. Umarım başarabilirdim.

Odaya girdiğimde Abigail uyuyordu. Hızlı hızlı işlerimi yapmaya başladım. Süpürgemi yere düşürünce müthiş bir gürültü çıktı. Abigail kıpırdamadı bile. Ya çoktan ölmüşse,

diye düşündüm. Sonra hafifçe mırıldandığını duydum da biraz olsun rahatladım.

İşimi bitirince yanına gidip yatağın başında durdum. Kenardaki sandalyenin üzerinde bir kitap vardı. Seçme şiirlerden oluşan bir kitaptı. Kitabı baş ucundaki sehpanın üzerine koyup sandalyeye oturdum. Kapıya baktım. Etrafta kimsecikler olmadığı için memnundum. Bir dakika boyunca hiçbir şey yapmadan sadece uyumasını izledim. Minyon bir kızdı, ama daha gelişecekmiş gibi bir hali vardı. Uzun saçları iki yandan örülmüştü. Hiç kıpırdamadan yatıyordu. Çarşafı, zamanının çoğunu yatakta geçiren biri için oldukça temiz ve düzgündü. Belki de uykusu çok ağırdı ve kötü rüyalarla boğuşan biri değildi. Yüzü oldukça solgun görünüyordu ki hasta olduğu için bu anlaşılır bir şeydi. Elini avucuma alıp, hastalığını gözümde canlandırmaya çalıştım.

Gördüklerim karşısında hayrete düştüm. Vücudu içten içe büyük bir işkenceye maruz kalıyordu. Her bir hücresi, istenmeyen, yabancı şeylerin istilasına karşı müthiş bir savaş veriyordu. Damarlarını, iç organlarını, hücre dokularını inceledim. Umutsuzca hastalığın kaynağını bulmaya çalışıyordum. Sebepler, ihtimaller kafamdan geçiyor, başım dönmeğe başlıyordu. Bir an kendimi bayılacak gibi hissettim.

“Ne yapıyorsun?”

Kendime geldim ve Abigail’in elini, beyaz, kolalı çarşafın üzerine yavaşça bırakarak sesin geldiği yöne baktım.

“Affedersiniz efendim. Bayan Abigail uykusunda sayıklıyordu. Ben de yanına gelip onu rahatlatmak istedim.”

Bayan Smith, uyumakta olan Abigail’e dikkatlice baktıktan sonra bana döndü ve sertçe başını salladı:

“Bir dahaki sefere Evans, önce gelip beni gör.”

“Evet efendim.”

Abigail yavaşça mırıldanmaya başladı ve gözlerini açtı. Sonunda onunla konuşma fırsatı bulabildim, diye düşündüm.

“İşin bittiyse, artık çıkabilirsin Evans.”

Harika. Kendimi tanıtma fırsatı bile bulamamıştım. İsteksizce yerimden kalktım ve Abigail’e –ya da annesinin seslendiği gibi, Abby’ye– son kez uzun uzun bakarak uzaklaşmaya başladım. Abby’nin gözleri artık kocaman açıktı. Meraklı meraklı bana bakıyordu. Yavaşça arkamı dönüp çıkarken ona içtenlikle gülümsedim. Bayan Smith’in sert bakışları koridora çıkana kadar üzerimden ayrılmadı.

Yapmam gereken bir şey olmadığı için dışarı çıkıp etrafta yürümeye başladım. Kaldığım yer bir çiftlik evi olduğu için her yerde bir hareketlilik vardı. Biraz ileriden insan ve hayvan sesleri geliyordu. O tarafa doğru ilerledim. Muhtemelen ambar olarak kullanılan büyük bir kulübenin bitişiğinde, çitlerle çevrilmiş kare şeklinde bir alan vardı. İşçilerin tuhaf bakışlarıyla karşılaşınca ve Ethan’ı da ortalarda göremeyince tekrar eve döndüm. Mutfakta, yemek hazırlamak için Mary diye bir kadına yardım ettim. Mısır, bezelye,

şalgam ve başka sebzelerle yemek yapıyordu. Fakat beni en çok şaşkına çeviren şey cevizli turtaydı. Hayatımda gördüğüm en büyük cevizli turtaydı. Odun ateşiyle yanan fırının içinden çıkarabilmek için iki elimle sıkıca tutmak zorunda kaldım. Herhalde birkaç kilo ağırlığındaydı.

Bir yandan çalışırken bir yandan da Mary'yi, Abigail'le ilgili soru yağmuruna tuttum. Fakat Mary ya kızın hastalığı ve geçmişi hakkında konuşmak istemiyordu ya da gerçekten de pek bir şey bilmiyordu. Mary'nin burada yıllardır çalıştığını düşünecek olursak, bana kalırsa sırf aileye olan sadakati yüzünden konuşmuyordu.

Çalışmaya başlayalı iki gün olmuştu, ama hâlâ ne Abby'ye yaklaşabilmişim, ne de hastalığının ne olabileceğine dair bir ipucu elde etmişim. Bayan Smith o kadar korumacı davranıyordu ki... Yavrusunu koruyan bir şahin gibi üzerine titriyordu. Ayrıca Ethan'a dair en ufak bir işaret olmadığı için de endişelenmeye başlamışım. Nereye kaybolmuştu? Buralarda olacağına söz vermişti. Eğer buralardaysa görünmez olmayı çok iyi başarıyordu doğrusu.

Üçüncü gece, işleri biraz hızlandırmaya karar verdim. Abby'nin durumu kesinlikle iyiye gitmiyordu. Bu arada Mary de Abby'yi korumak adına, bana karşı daha titiz davranmaya başlamıştı. Herhalde Bayan Smith, Abby'yle ilgili olan endişelerinin bir kısmını Mary'nin sırtına yüklüyordu. Bütün ev uykuya daldığında, yavaşça yatağımdan çıktım ve soğuğa aldırış etmemeye çalışarak merdivenlerden aşağı indim. Uzun, dar koridorda, çıplak ayaklarımla aceleyle

ilerledim. Etrafı çabucak kontrol edip Abby'nin odasına girdim.

Abby yatağında doğrulmuş, sırtını birkaç yastığa yaslamış, yatağının kenarında yanan tek bir mumun ışığında kitap okuyordu. Beni görünce irkilip hafif bir çığlık attı. "Affedersin," dedi, gülümseyerek. "Kimseyi beklemiyordum. Sen Judith Evans olmalısın. Annemin dediğine göre biraz tembel ve beceriksizmişsin."

Bana böyle açıkça hakaret edebildiği için şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Fakat hemen sonra şaka yaptığını anladım. Aslında loş ışık, yüzünü görebilmem için yetersiz olmalıydı. Ama yüzünü gün ışığında gibi net görebiliyordum. Yüzünde muzip bir gülümseme vardı.

"O halde daha çok çalışmalıyım. Gerçi dizlerim, dirseklerim her gün dört saat yerleri ovmaktan kıpkırmızı kesildi..."

Tekrar kıkırdamaya başladı. Bu kez gülümsemesi öksürüklerle kesildi. İçgüdüsel olarak elimi sırtına dayadım ve bitkin düşmüş hasta ciğerlerini, kaburgalarını gözümde canlandırmaya başladım. Çok fazla su ve balgam vardı. Küçük, dairesel hareketlerle ovuşturarak, ağrıyan kaslarını yatıştırmaya çalıştım ve sıvıların, doğru kanallara geri dönmelerini istedim.

Öksürmesi kesildi. Derin bir nefes alarak yastığına yaslandı. Öksürmenin şiddetiyle gözleri sulanmıştı. "Her ne yaptıysan, teşekkür ederim."

"Ben bir şey yapmadım."

“Peki. Ama gitmek zorunda değilsin. Bana şans getirdin. Boğazımdaki korkunç hırıltı nihayet geçtiğine göre artık rahat bir nefes alabilirim.”

Bunu duyunca biraz şaşırdım. Her gün, Abby uyurken odayı temizliyordum, ama daha önce boğazının hırıldadığını hiç fark etmemiştim. “Sadece geceleri mi oluyor?”

Gözlerini sildi. “Evet, özellikle hava soğuk olunca.”

Astım ya da bronşit gibi bir şeye benziyordu. Her ikisi de çok sık rastlanan hastalıklardı. Fakat ilk gün buraya gelip elini tuttuğumda hissettiğim şey bunlardan hiçbiri değildi. Elimde hissettiğim şey, bütün gücüyle direnmeye çalışan bir vücuttu. Şüphe uyandırmadan ve tuhaf gözükmeden elini bir tutabilseydim... Yatağının kenarında duran sandığa uzanarak sürahiyi almaya çalıştı.

Ona bir bardak su doldurdum ve uzattım. “Sana kitap okumamı ister misin?” diye sordum.

“Çok sevinirim. Bu berbat ışık yüzünden gözlerim çok yoruldu.”

“İstersen birkaç mum daha yakabilirim.”

Gözlerini kocaman açtı. “Hayır! Olmaz! Annem görürse hepsini söndürür ve beni uyumam için zorlar.”

“Kusura bakma, ama uyumaya ihtiyacın yok mu? Herhalde geceleri hiç uyumadığın için gündüzleri uyuyorsun.”

Hafif bir öfkeyle mırıldanmaya başladı:

“Zaten tek yaptığım şey uyumak.”

Gülümseyerek, okuduğu kitabı aldım ve oturdum. Şiirlerden birini yüksek sesle okumaya başladım. Hoşuna gidiyordu. Ara sıra devam etmemi söylüyordu. Herhalde hiç uyumayacak, diye düşünmeye başlamıştım. Nihayet gözleri kapandı. Başından beri bu fırsatı bekliyordum. Etrafıma bakıp dikkatlice kulak kabarttım. Neyse ki henüz kimse uyanmamıştı. Şafak sökmek üzere olmalıydı. Ev halkı bu saatlerde uyanırdı. Kaybedecek zamanım yoktu. Abby'nin elini sıkıca tuttum, gözlerimi kapattım ve konsantre olmaya çalıştım.

Daha önce olduğu gibi, vücudunun verdiği mücadele beynimde fırtına gibi esmeye başladı. Düşüncelerim, aşama aşama, damarlarına, iç organlarına, dokularına ulaştı. Problemin kaynağını bulmaya çalışıyordum. Sonunda gördüm. Zarar görmüş hücreleri, çok güçlü ama fark edilmeyen bir toksinle savaşıyordu. Artık doktorların bile hastalığa bir sebep gösterememelerini anlamıştım. Sebep zehirdi. Muhtemelen, dikkat çekmemek için ufak dozlarla veriliyordu. Fakat sonunda Abby'yi öldürebilecek kadar güçlü bir zehirdi.

İyileştirme işlemine hemen başladım. Hasarlı hücrelerin hepsini onarmak bayağı bir zaman alacaktı. Fakat beni asıl korkutan şey bu değildi. Bunu yapan her kimse, Ethan veya ben onu ortaya çıkarana kadar, Abby'yi zehirlemeye devam edecekti. Onu bulmamız çok zor olabilirdi.

Yapmam gereken onca işin arasında, Abby'nin odasına giren çıkan herkesi takip edemezdim ki. Hem bu işi yapan

kişinin odaya bile girmesine gerek yoktu belki. Sonuçta yemeği mutfakta hazırlanıyordu ve ayrı bir tepsiye konuyordu. Herhangi biri yemeğe kolaylıkla ulaşabilirdi. Ayrıca, Abby'nin iyileştiğini fark ederse, adam dozu arttırıp işini bir hamlede bitirmeye karar verebilirdi.

“Ethan nerelerdesin?” diye sordum, bir cevap beklemeden. İlk başta, Ethan'ın sırf bana bebek bakıcılığı yapmak için bu göreve gelmesini istememiştim. Matt bunu yeterince yapıyordu zaten. Hayatımın büyük bir kısmını, kendi başımın çaresine bakabilmeyi arzularak geçirmiştım. Hatta bunu başkalarından daha iyi yapabilmeyi istemiştım. Fakat Ethan benden çok daha deneyimliydi. İhtiyacım olduğu zaman yardımını geri çevirecek kadar aptal değildim. Tıpkı şimdi olduğu gibi.

Arkamdan kapının yavaşça açıldığını duydum. Neredeyse yerimden fırlayacaktım. Ethan parmaklarının uçlarına basarak sessizce odaya girdi.

Yanıma geldi ve sanki görünmez olacaktım gibi arkama saklanarak durdu. “Ben Wilbur. Hatırladın mı?”

“Elbette. Nerede kaldın peki?”

“Beni işe almadılar. Anlaşılan bir arkadaşlarının ricasıyla yeni bir hizmetçi almışlar.”

“İçeri nasıl girdin? Hiçbir ses duymadım.”

“Bodrumda bir pencere var. Kilidi kırılmış. Hiç kimse girdiğimi görmedi.” Derin derin uyuyan Abby'ye baktı.

“Hastalığın ne olduğunu anlayabildin mi?”

“Zehir.”

“Arkarian da bundan şüphelenmişti. Peki, ne yapabilirsin?”

“Sanırım onu iyileştirebilirim. Fakat suçluyu bulmamız gerek. Yoksa onu iyileştirmemin bir anlamı olmaz. İsterse yine zehirler.”

“Hiç şüpheli var mı?”

En ufak bir fikrim yoktu. Omuz silktim. “Yemekleri Mary hazırlıyor. Ama isteyen herkes mutfağa ulaşabilir.”

“Yani sence zehir yemeğine mi konuyor?”

“O kadar emin değilim tabii. Ama Bayan Smith, Abby’yi bir an bile gözünün önünden ayırmıyor.”

Dışarıda öten horozun sesiyle günün doğmak üzere olduğunu anladık. Ethan yerinden kalktı. “Ben kaybolsam iyi olacak.”

“Nerede kalıyorsun?”

Durup yüzüme baktı. “Endişelenme. Ahırdaki hayvanları umar etmek gibi çok saygın bir iş buldum kendime. Kalacak yeri de yanında veriyorlar tabii.”

Ses tonu kendini ele veriyordu. “Bu işin içinde bir de kürek yok, değil mi?”

Gülümsedi. “Altıncı hissin bu sabah şahane doğrusu.”

Yakınlarda bir kapının gıcırdayarak yavaşça açılıp kapanmasıyla Ethan hemen koridora fırladı ve koşarak uzaklaştı. Ben de aynısını yapacaktım, ama hemen Abby’nin odasının önünden gelen ayak seslerini duyunca vazgeçtim ve kaçmak için pencereye baktım. Fakat daha pencereye ulaşmadan kapının yavaşça açıldığını duydum. Saklanmak

için yalnızca bir saniyem vardı. Yere yatıp sessizce yatağın altına yuvarlandım.

İçeri bir kadın girdi. Ne Mary ne Bayan Smith ne de Abby'nin kız kardeşiydi. Üzerinden yayılan kokuyu bir yerlerden hatırlıyordum, ama nereden olduğunu çıkaramıyordum. Yüzünü görebilseydim çok iyi olacaktı. Fakat eğer suçlu o kadınsa, yüzü, hatta bütün vücudu, gerçek kimliğini gizlemek için değiştirilmiş olmalıydı. Sadece gözleri kendine ait olabilirdi. Abby'nin kulağına tek bir sözcük fısıldadığını duydum. Fakat ne dediğini anlayamadım. Sadece, Abby'nin suyuna bir şey döktüğünü ve suyun fokurdadığını duyabildim. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Suçlu o olmalıydı. Abby'nin suyuna bir şeyler katıyordu. Abby hasta olduğu için o sudan, başka kimsenin içmeyeceğini biliyordu.

Kadın odadan çıkmak üzere kapıya yöneldi. Ortaya çıkarak, Koruyucu'nun peşinde olduğunu öğrenmesi riskine giremezdim. Yine de kadının kim olduğunu görmem gerekiyordu. Belki gün içinde bir yerlerde yollarımız kesişirdi. Kadın kapıyı arkasından kapar kapamaz yerimden fırladım ve ses çıkarmamaya dikkat ederek gizlice koridora uzattım kafamı. Fakat tek görebildiğim, hızla merdivenlerden inerek aşağıdaki sokak kapısına doğru ilerleyen kapüşonlu bir kadın oldu.

Koridorun öbür ucundan Ethan fırladı. Korkudan neredeyse çılgılık atacaktım. Parmağıyla ağzını kapatarak sessiz olmam gerektiğini işaret etti.

“O kadını gördün mü?” diye sordum, güven içinde tekrar Abby'nin odasına girince.

“Evet. Onu dün de gördüm. Ahırdaki adamların dikkatini çekmişti. Adamlar ondan Dul Wittman diye bahsediyorlar.” diye fısıldadı. “Anladığım kadarıyla ismi Margaret. Yolun aşağısındaki eve taşınalı iki ay olmuş. Çocukları yok. Tek başına yaşıyor. Genelde hep kendi halindeymiş. Arada bir, taze yumurta ve kuru fasulye getirirmiş. Herhalde bu sayede arka kapıdan girip kendine bir anahtar yaptırmış. Şunu da unutma. Eğer Düzen'den biriye, o zaman onu gerçek bedeniyle görmüyoruz. Kim olduğunu anlamamız çok zor olacak.”

“En azından boş zamanlarında ne işler karıştırdığını biliyoruz artık.”

“Kesinlikle. Zehri nasıl verdi?”

“Abby'nin suyuna karıştırdı.”

Ethan yatağın kenarında duran sehpaye gitti ve bir tüp çıkararak suyun örneğini aldı. Ufak tüpü cebine koyduktan sonra aceleyle evden çıktı. Ev halkı artık uyanmak üzereydi.

Sürahideki suyu döktüm ve mutfakta iyice temizledim. Dışarıdaki kuyudan içine temiz su koyarak, kimseye gözükmeden yerine götürdüm.

Gün ağır ağır ilerliyordu. Öğleden sonra olduğunda bütün işlerim bitmişti. Suikastçımızın nerede kaldığını görmek için aşağıya doğru yürüyüş yapmaya karar verdim. Dar bir patikanın sonuna gelince eve yaklaştım. Evin görüntüsü

bile tüylerimi diken diken etmeye yetti. Ön camlar tamamen kırılmıştı. Veranda çitindeki parmaklıkların bazıları eksikti. Duvarlardan tabaka tabaka boyalar dökülüyordu. Yıklamak üzere olan eski bir evdi. Fakat beni ürküten şey bu değildi. O duvarları, çok kötü bir şeyin ele geçirdiğini hissediyordum. O evde, bu sabah Abby'nin odasında gördüğüm kadından çok daha şeytani bir şeyin varlığını hissediyordum.

Arkamı döndüm ve Smith çiftliğine doğru koşmaya başladım. Amacım çatı katına çıkıp dinlenmek değildi. Kendimi meşgul etmem gerektiğine karar verdim. O eski evden gelen tüyler ürpertici titreşimlerden zihnimi korumalıyım. Sonunda gece olduğunda, hâlâ gergindim. Şimdi Abby'yi iyileştirmeliydim. Ethan'ın, kendisini Margaret olarak tanıtan o kadını durdurabilmesini umuyordum. Böylece ikimiz de güvenli bir şekilde evimize dönebilirdik. O evdeki şeytani varlığın verdiği histen bir türlü kurtulamıyordum.

Odaya gittiğimde Abby oturmuş beni bekliyordu. Daha iyi görünüyordu. Dün geceki tedavi ve bugün zehre maruz kalmamak, onu çoktan iyileştirmeye başlamıştı. Gözlerinin etrafındaki morluklardan eser kalmamıştı. Ayrıca daha zinde görünüyordu. "Bana yine kitap okuyacak mısın?"

"Elbette." Sandalyeye otururken aynı şiir kitabını elime aldım yine.

Abby kitabı geri aldı ve ters çevirerek kucağına koydu. "Ama önce biraz sohbet edelim."

"Tabii. Ne hakkında konuşmak istersin?"

Mutlulukla gülümsedi. “Çok uzun zamandır odadan dışarı adımımı atmadım. Etrafta olan biten her şeyi bana anlatmanı istiyorum.”

Benim için oldukça zor bir istekti. Özellikle, etrafta neler olduğuna dair en ufak bir fikrim olmadığını düşünecek olursak. Kale’de, bölgeye uygun aksanı, bölgenin kültürünü öğrenebiliyorduk, ama gündelik olaylar hakkında bilgi edinmiyorduk. Yüzümdeki boş ifadeyi görünce, Abby elimi tuttu.

“Sana uğurlu arkadaşım adını vereceğim.”

Harika bir iltifattı.

“Sen geldiğinden beri kendimi çok iyi hissediyorum. Söz ver Judith, yaşadığın sürece beni bırakıp gitmeyeceksin. Evlenip kendi ailemi kurduğum zaman benim için çalışsın. Ya da ben senin için çalışırım. Hangimiz daha zengin biriyle evlenirsek.”

Çok güzel bir plandı. Sanırım o zamanlar bir kadının arzulanabileceği en iyi gelecekti. Fakat pek bana göre bir yaşam tarzı olduğu söylenemezdi. İlerde onun yanında olmayacağımı bilmesi gerekiyordu. “Buralarda çok kalmayacağım Abby. Ailemin taşınmak için paraya ihtiyacı var. O yüzden çalışıyorum.”

“Hayır olamaz! Nereye taşınacaksınız? Umarım batıya değildir. O kadar çok insan batıya göç ediyor ki... Sizler çok cesursunuz.”

Çekimserce omuz silktim. Bana gülümseyerek karşılık verdi:

“Aldırma. Birbirimize mektup yazarız. Yazmayı ne kadar çok seviyorum! Günün birinde kanun adamlarına da yazacağım.”

Ne kadar azimli olduğunu görmek hoşuma gitmişti. “Peki onlara ne diyeceksin?”

Gözlerini kısıp yaklaşarak fısıldamaya başladı:

“Onlardan, kadınların kendi kaderleri üzerinde söz sahibi olmalarını sağlayacak bir kanun çıkarmalarını isteyeceğim.”

Sandalyeme yaslandım. Abby'nin, çok hasta olmasına rağmen gösterdiği cesarete hayran kalıyordum. Elimde bir kadeh varmış gibi yaptım ve havaya kaldırdım. “Seni destekliyorum. Hadi şerefe!”

Zamanın nasıl geçtiğini hiç fark etmeden saatlerce konuştuk. Ona okuma yazma öğreten anneannesini anlattı bana. Abby kadınların eğitim alması gerektiği konusunda oldukça net belirtiyordu fikrini. Daha birçok konuda da iyi bir konuşmacı olduğunu ispatlıyordu. O kadar zengin bir bilgi dağarcığı vardı ki hayrete düşüyordum.

“Nasıl bu kadar çok şey bilebiliyorsun?” Bunu sormadan edemedim.

“Tabii ki okuyarak.”

Gerçekten de okuyordu. Hem sadece şiir de değil. Tarih, teoloji, tiyatro ve politika gibi şeylerle de ilgileniyordu.

Gecenin son şiirini okurken, Abby nihayet yorgun düştü ve uykuya daldı. Hemen ardından Ethan belirdi kapıda.

Etrafına göz attıktan sonra odaya girdi. Pencereye yürüdü ve gizlice dışarıyı kolaçan etti.

“Sohbetiniz hiç bitmeyecek sandım.”

Gerçekten de o kadar çok konuşmuş muyduk? “Müthiş bir karakteri var. Zamanının çok ötesinde biri.”

Ethan sabırsızca homurdandı. “Zaman demişken... Acele etmemiz gerek. Onu tedavi etmeye başladın mı?”

“İçeri girdiğinde başlamak üzereydim.”

Telaşlı telaşlı elleriyle oynamaya başladı. Onu hiç bu kadar huzursuz görmemiştim. “Acele etmelisin.”

“Sorun nedir? Bir şey mi oldu?”

“Sorunun ne olduğunu bilmek istiyor musun? Marduke burada. Marduke!”

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

Gözlerini kocaman açarak yüzüme baktı. “Onu gördün mü?”

“Hayır. Bu öğleden sonra onun varlığını hissettim ama. O kadının evindeydi.”

“Margaret. Marduke onu koruyor. Bu sabah onun icabına bakacaktım, ama Marduke devreye girdi. Yani Koruyucu'nun burada olduğundan haberi var.”

“Aman ne güzel! O ikisinden nasıl kurtulabiliriz?”

Düşündüklerini söylemek istemiyormuş gibi mırıldandı:

“Şimdilik Marduke'yi boş vermek zorundayız. İlk önce Wittman denen dul kadını halletmeliyiz. Görevimiz bu. Ve benim bir fikrim var.”

Ne demek istediğini anlıyordum. “Kadının, her sabah yaptığı gibi, zehirle buraya gelmesini mi bekleyeceksin?”

“Evet. Şimdi sen acele et. Planımın işe yaraması için Abby’nin iyileşmiş olması gerek.”

“Ki böylece hızla Kale’ye kaçabilelim.”

“Aynen öyle, Marduke devreye girmeden. O canavar her ne ise, onunla mücadeleye girmek bizim görevimiz değil. Bırakalım Mahkeme baksın icabına.”

Ben Abby’nin tedavisine başladım. Ethan odanın içinde hızla bir ileri bir geri yürüyordu. Arada sırada durup acele etmemi söylüyordu. Elimden geldiğince hızlı yapmaya çalışıyordum. Hücrelerindeki zehre ulaşmadan önce tedavi edilmesi gereken bir sürü yara vardı.

Ufukta gün doğmaya başlamıştı ki bitkin bir halde arkama yaslandım.

“İyileşti mi?”

Bitkin düşmüş bir halde başımı salladım. Birini iyileştirmenin bu kadar zor bir şey olacağını hiç düşünmezdim. Tabii bugüne kadar yaptığım şeyler birkaç dakika sürmüştü yalnızca. Abby’yi iyileştirmek saatler almıştı.

Horoz tekrar öttü. Gün doğuyordu artık.

“İyi iş başardın. Gerisini ben hallederim.”

Fakat bana ayağa kalkmak bile çok zor bir iş gibi geliyordu artık.

“Neyin var? Kendini iyi hissetmiyor musun?” Ethan’ın sesi endişeliydi.

“Bitkin düştüm.”

“Olamaz!”

“Üzgünüm. Böyle bir etki bırakabileceğini bilmiyordum.”

Beni ayağa kaldırıp yürümeme yardım etti. Pencerenin kenarında bir sandalyeye oturdum. “Endişelenme. Birkaç dakika içinde buradan çıkmış olacağız.”

“Umarım öyle olur. O kadar yorulmuşum ki yüz sene uyuyabilirim.”

Odanın ortasında durdu ve gözlerini kapatarak yaratmak istediği illüzyona yoğunlaşmaya başladı. Gerçekten de ilginç bir şey çıkarmıştı ortaya. Odanın içi rengârenk, çeşit çeşit sürahilerle ışıl ışıl dolmuştu. Bazıları camdan, bazıları desenli Çini porselenlerindendi. Hepsi ağzına kadar kristal gibi temiz bir suyla doluydu ve tavandan yere kadar her yanımızda havada duruyorlardı.

Merakla kaşlarımı havaya kaldırıp Ethan’a baktım.

“Kısa bir an için dikkatini dağıtmaya yeter. Gözlerinin içine bir kere bakabilmek işimi görür. Bunu yapabilmem için bakışlarını iyice yakalamam lazım. Çok riskli, biliyorum; ama kimliğini ortaya çıkarmam gerekiyor.”

“Düzen den biri olduğunu anlarsan, o zaman ne olacak?”

Gömleğinin kenarını kaldırıp belindeki bıçağı gösterdi.

Bıçağı görünce yutkundum. Neyse ki benim görevim tedavi etmektir. Diğer yeteneğimin hâlâ ortaya çıkmamış olduğu geldi aklıma. Korkuyla titredim. Ne olabilirdi acaba? Tedavi etmek gibi faydalı bir yetenek olmasını istiyordum. Birilerini öldürebilecek bir şey değil.

Kapının açılmasıyla irkilerek kendime geldim. Gelen o kadındı; suikastçımız Margaret. İçeri girer girmez havada uçan onlarca sürahiyi görünce donup kaldı. Pencerenin kenarında oturduğumu, Ethan'ın da odanın ortasında durduğunu görebiliyordu. Fakat manzara karşısında hipnotize olmuş gibiydi. Ethan'ın illüzyon yaratma yeteneğinin böyle bir etkisi olduğunu bilmiyordum. Margaret'in gözleri büyülenmişçesine bir sürahiden öbürüne yavaşça geçiyor, sanki burada olma sebebini tamamen unutmuş gibi, odanın ortasında öylece duruyordu.

Kafasını yavaşça Ethan'a doğru çevirdi. Ethan yerini almış, Margaret'in gözlerini iyice görebilmek için tam karşısında duruyordu. Kafasını eğip gözlerini kısarak dikkatlice baktı ve yavaşça omuz silkti. "Sanırım bir çeşit gizlenme büyüsü yapmış." diye fısıldadı.

"Göz maskesi gibi mi?"

"Evet," diye başını salladı. Burnunu çekti. "Fakat bir şey kokuyor."

"Evet, ben de kokuyu aldım. Sanırım bu bir çeşit parfüm. Sabun, çiçek kokusu gibi. Fakat böyle bir şey nasıl mümkün olabilir ki? Kokusunun bedeniyle kalmış olması gerekmez mi?"

"Evet, tabii ki."

"Bu ne demek oluyor öyleyse?"

Kadın o sırada Ethan'ın büyüsünden kurtulmak üzereydi. Sağa sola döndü. Fakat harekete geçmesine fırsat vermeden Ethan onu arkasından sımsıkı yakaladı.

Kadın, Ethan'ın kollarını bütün gücüyle itip kurtulmaya çalıştı.

“Söyle bakalım,” diye fısıldadı Ethan, kulağına. “Marduke'nin bu zaman diliminde ne işi var?”

Kadın nefes nefese kalmıştı, burun delikleri hızla büyüyüp küçülüyordu. “Durma, beni hemen öldürebilirsin. Çünkü sana hiçbir şey söylemeyeceğim.”

Bunu söyler söylemez kadın kaybolmaya başladı. Ethan ileri doğru bir adım attı, ama kollarında kocaman bir boşluk kalmıştı sadece.

Dehşetle sağıma soluma bakmaya başladım. Hâlâ bu zaman diliminden ayrılmamış olabilir ve her an odanın başka bir köşesinde belirebilirdi. “Ne oldu? Sence gitti mi?”

Ethan sağa sola dönerek dengesini bulmaya çalıştı. “Bilmiyorum...”

O anda Ethan'ın yarattığı illüzyon dağılmaya başladı. Bütün sürahiler teker teker patlayarak odanın etrafına cam, porselen parçaları saçıyorlardı. Kolumla gözlerimi kapatmaya çalıştım. “Neler oluyor?”

Ethan kafasını güçlükle koruyarak yanıma gelmeyi başardığı anda, her tarafımızda yeşil ışıklar parladı ve illüzyon tamamen yok oldu. Ethan'la şaşkınlık içinde birbirimize bakakaldık.

“Sen iyi misin?” diye sordu Ethan.

Başımı salladım. Az önceki patlamanın şokunu hâlâ üzerimden atamamıştım. “Buradan çıkmamız gerek.”

“Kesinlikle.” Fakat tam elimi tutup Arkarian’la bağlantı kuracağı sırada, karşımızda kocaman bir gölge belirmeye başladı. Gölge büyüdükçe odanın içini, insanı boğan, şeytani bir his dolduruyordu. Ziyaretçimizin kim olduğunu anlamam uzun sürmedi: Marduke gelmişti.

Kollarını havaya kaldırdı ve odanın içinde rengârenk bir sürü ışık, girdap gibi havada dönerek Marduke’nin avuçlarında toplandı. Marduke ellerini yere indirdi ve ışıklar, son ana dek parıldayarak avuçlarında dolaştıktan sonra tamamen kayboldu.

Odanın içi artık kapkaranlık olmuştu. Görebildiğimiz tek şey onun ateş gibi yanan sarı, tek gözüydü.

Ethan olduğu yere çivilenmiş, nefes dahi alamıyordu. Onun için çok korkuyordum. Hayatının en korkunç kâbusuyla ilk kez yüz yüze gelmişti. Karanlıkta hiçbir şey göremiyor olsa dahi, Marduke’nin parlayan sarı gözünü tanımış olmalıydı. “Ethan, iyi misin?”

Hemen kendini toparlamaya çalıştı. “Biraz ışığa ihtiyacım var.” Karşımızda dikilen bu dev gibi yaratıktan gözlerini ayırmadan, bana doğru yaklaşıp önümde durdu.

İçgüdüsel olarak dizlerimi karnıma çekip büzüldüm. Nefesimi tutmaya çalışıyordum. Artık etrafımızda Margaret’in bıraktığı çiçek kokusu kalmamıştı. Her tarafımız sanki çürümüş bir şeyden yayılan pis bir kokuyla kaplanmıştı.

Marduke, karanlıkta parlayan ellerini havaya kaldırıp Ethan’ı kenara itti. “Peşinde olduğum kişi sen değilsin. En azından şimdilik.”

“Senin derdin ne? Isabel’den ne istiyorsun?”

“Isabel, planlarımı gerçekleştirmemi sağlayacak ilk oyuncağım olacak benim.”

“Ne planı?”

“Sence ne planı? Oynadığınız oyunlardan bıktım usan-
dım artık. Skoru eşitlemenin zamanı geldi.”

“Sen neden bahsediyorsun? Isabel de, ben de sana asla zarar vermedik. Seni tanımıyoruz bile... Yani rüyalarımızda görmemizi saymazsak.”

Marduke, Ethan’ın sorularından sıkılmış gibi görünüyordu.

“Seninle,” dedi, parlayan parmaklarıyla Ethan’ı işaret ederek, “daha sonra uğraşacağım.” Ellerini Ethan’a doğru uzattı. Parmaklarından mavi ışık şeritleri çıkmaya başladı. Önce Ethan’ı, sonra arkasında duran duvarı hedef aldı. Odanın içi anında elektrik mavisi bir ışıkla parlamaya başladı. Ethan odanın içinde yükseldi ve hızla duvara çarparak yere düştü.

Marduke yüzünü bana çevirdi ve yarım ağzıyla gülümse-
di. “Şimdi, sana gelince...”

Güçlkle ayağa kalkan Ethan bir çığlık atarak araya girdi. Çığlık atmasının amacı Marduke’nin dikkatini dağıtmaktı ve işe yaramıştı.

Marduke öfkeyle bağırdı: “Bu kadar cesur olduğuna göre ya koca bir aptalsın ya da ölmek için sabırsızlanıyorsun.”

“Evet, sabırsızlanıyorum!” diye öfkeyle haykırdı Ethan ve sağ eliyle bıçağını çekerek Marduke'nin avucuna sapladı. “Senin ölmen için.”

Marduke devasa kollarını tekrar havaya kaldırdı, ama bu kez Ethan ondan daha hızlıydı. İkinci bir çılglık attıktan sonra, karanlıkta parlayan bıçağını gelişigüzel savurmaya başladı.

Bıçak doğrudan Marduke'nin omzuna saplanarak büyük bir yara açtı. Sol kolundan aşağı kanlar akmaya başladı.

Marduke kükredi. Bu sesle bütün evin ve civar evlerin ayağa kalkması gerekirdi, ama ne Abigail'de ne de evde en ufak bir hareket yoktu. Anlaşılan bir çeşit büyü altındaydık.

Marduke'nin bıçağı kolundan çekip çıkarmasıyla akan kanlar daha da çoğaldı. Öfkeden deliye dönmüştü. Ethan'ı kocaman ellerinin arasına alarak kudurmuş bir hayvan gibi sağa sola savurmaya başladı. Bir an için Ethan'ın bütün kemiklerinin kırılmış olmasından korktum. Fakat Ethan son bir hamleyle direnip Marduke'nin kollarından kurtulmaya çalışıyordu. Marduke ise, öfke ve çılgınlıkla gücünü sonuna kadar kullanıyordu ve Ethan'ın çabaları zavallı bir sineğin çırpınışları gibi kalıyordu.

“İyi bak.” diye dişlerinin arasından tısladı Marduke. Bıçağı bana doğrultmuştu. Ellerinden çıkan bir ışık, fener gibi yüzümde parlıyordu. “İyi bak. Isabel'in, senin bıçağınla can vermesini izle.”

Bıçak bir an için parladı, havada süzüldü ve Marduke bana hedef aldı. Bıçağın bana doğru geldiğini görüyordum, fakat kendimi kurtarmak için en ufak bir şey yapamıyordum. Kollarım ve bacaklarım, Abigail'in tedavisinden sonra bitkin düşmüştü. Dahası, Marduke sanırım bana bir çeşit büyü yapmıştı. Gözlerimi, kanlar içinde parlayan bıçaktan alamıyordum.

Bıçak, hızla göğsüme saplanmadan önce duyduğum son şey, Ethan'ın acı içinde haykırmasıydı:

"Arkarian!"

BÖLÜM 31

Ethan

Arkarian bizi hemen Kale'deki tedavi odasına aldı. Odanın tamamı, ıslıl ıslıl kristallerden oluşuyordu. Isabel'i, dar bir masanın üzerine yatırırken Arkarian'ın elleri titriyordu. "Ne oldu?"

Isabel'in yüzü bembeyazdı. Elleriyle, göğsünde saplı duran bıçağı sıkıyordu. Beyaz pijamasının üzeri boynundan beline kadar kan olmuştu. "Sence ne oldu?"

Arkarian, Isabel'in parmaklarını yavaşça gevşetti. Bıçağı iki eliyle sımsıkı tutarak, yavaş ve güçlü bir hareketle çekip çıkardı. Yaranın üzerini avuçlarıyla kapattı. "Kim yaptı bunu?"

"Marduke tabii ki! Görmedin mi?"

"Oda çok karanlıktı." Arkarian'ın sesi ölü gibiydi.

"Onu iyileştirebilirsin. Yapabilirsin, değil mi Arkarian? Burası tedavi odası, değil mi?"

Yüzünü bana çevirdi. Gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Korkudan buz kesmiştim. "Ethan," dedi yavaşça, "Isabel'in kalbine bir bıçak saplanmış. O çoktan ölmüş."

"Hayıır! Onu geri getir!"

“Keşke yapabilseydim!” Başını iki yana salladı. Gözlerini, Isabel’in kireç gibi bembeyaz olmuş yüzünden ayıramıyordu. “Ne yazık ki ben bir Şifacı değilim. Öyle olsaydım bile yapamazdım. Çünkü ruhu çoktan bedenini terk etmiş.”

“Ama bedeni... bedeni hâlâ odasında. Yatağında uyuyor.”

“Yalnızca şimdilik. Ruhunu artık bedeninde değil.”

“Öyleyse ruhu nerde?”

“Kayboldu.”

“Hayır! Nereye gitti? Ruhunu bulup geri getiremez miyim?”

Eflatun gözlerini yüzüme çevirdi. “Ruhunu orta dünyada amaçsızca sürükleniyor. Ta ki köprüye ulaşıp diğer tarafa geçene kadar.”

“Köprüünün diğer tarafına geçince ne olacak?”

“Ölümlü bedeni nefes almayı bırakacak ve tamamen ölmüş olacak.”

“O zaman hâlâ onu kurtarmak için bir şansımız var! Ruhunu bulup geri getirebiliriz. Bedeni nefes almayı bırakmadan tekrar buraya dönebilir.”

“İmkânsız. Böyle bir şeyi daha önce hiç yapan olmadı.”

“Ben yapabilirim. Sadece bana nasıl olduğunu söyle. Yardım et Arkarian!”

Arkarian telaşla ellerini havaya kaldırıp yere indirdi. Sanki bir şeyler arıyormuş gibi hızla etrafında döndü. Sonra ne aradığını bilmediğini fark etmiş gibi tekrar bana baktı.

“Isabel’in ışıkla bir bağlantısı var.” Arkarian telaşla düşünüyordu. “Leydi Arabella fark etmişti bunu. Bu yüzden ona, en ufak bir ışılda bile görebilme yeteneğini verdi. Işık, orta dünyada Isabel’i kendisine çekecek.”

“Öyleyse?”

“Ona köprüye giden yolu gösterecek. Diğerleri ne aradıklarını, hatta nereye gittiklerini bile anlayamadan yıllarca etrafta dolaşırken, Isabel çok geçmeden köprüye doğru yol almaya başlayacak.”

“Peki oraya ulaşması ne kadar sürer?”

“En fazla birkaç saat belki.”

Benim için karar çok basitti. “Oraya gideceğim.”

“Ethan, o topraklar orta dünyanın yaratıklarıyla dolu. Bizim dünyamızda olmayan bütün kayıp ruhlar orada.”

“Korkmuyorum.”

“Bir şey daha var. Isabel senin sesini duymalı. Yoksa ışığa doğru ilerlemeye devam eder ve sana dönmez.”

“Ona seslenirim. Gerekirse çılgık atarım.”

“Hayır, anlamıyorsun.” Arkarian’ın sesinde daha önce hiç duymadığım bir gerginlik vardı: “Isabel yalnızca ruh eşinin sesini duyabilir.”

“Ne?” Ne demek istediğini hemen anlamıştım. Elimi göğsüne yasladım. “Tamam Arkarian. O insan benim!”

Gözlerini yavaşça bana çevirdi. “Nereden biliyorsun?”

“Ufak bir çocukken bile Isabel bana âşıktı. Bunu bilmediğimi sanıyor. Ve bir de... John Gaunt’un odasındaiken öpüştük.”

“Biliyorum. Gördüm.”

“Görüyorsun ya, ben onun ruh eşiyim.”

“Benim gördüğüm tek şey, Isabel’in sana âşık olduğu. Peki ya sen? Sen de ona karşı aynı şeyleri hissediyor musun?”

Bir an durup, gerçekten ne hissettiğimi anlayabilmek için kalbimin derinliklerine baktım. Isabel’e karşı ne hissediyordum? “Ben de... Elbette ki... Isabel’i önemsiyorum. Bence o harika bir insan. O benim en iyi arkadaşım.”

“Ona âşık mısın?”

“Ben, ben tam olarak bilmiyorum. Ama...” Gözlerimi Isabel’in solgun yüzüne çevirdim. Kan kaybediyordu. Şayet onun ruh eşiysem, onu kurtarmak için bir şansım olabilirdi. Bu durumda onun ruh eşi olmam gerekiyorsa, olacaktım. “Ben onun ruh eşiyim Arkarian. Biliyorum. Gitmeme izin ver. Denemek zorundayım.”

“Pekâlâ Ethan. Fakat önce bilmen gereken şeyler var.”

BÖLÜM 32

Ethan

Orta dünya denilen yer oldukça karanlık ve puslu bir yerdi. Siyah–beyaz bir televizyonu andırıyordu. Arkarian beni bir ormanın içine gönderdi. Ağaçlar değişik beyaz ve gri tonlardaydı. Gümüş rengi asmalar, etrafımı örümcek ağı gibi sarıyordu. Aralarından geçmek için onları ellerimle sağa sola itiyordum. Hepsinin ne kadar kuru oldukları dikkatimi çekti. Canlı ormanlarda olan o ipeksi nemden eser yoktu.

Isabel'i hemen gördüm. Biraz ilerde, küçük beyaz bir siluet olarak ilerliyordu. Ona doğru koşmaya başladım. Yolunu aydınlatan ışığı görmeye çalıştım, ama karanlık, gri sisin içinde hiçbir şey göremiyordum. Devrilmiş kocaman bir ağaç yolumu kesti. Ağaç o kadar uzun ve geniş ki, etrafından dolaşmamın imkânı yoktu. Ağacın üzerine doğru atlayıp ayaklarımı koyabilecek yerler bularak tırmanmaya başladım. Güç bela üzerine çıkmayı başardım. Göz ucuyla yanımda bir gölgenin kıpırdadığını fark ettim. İçgüdüsel olarak hemen yana eğildim. Tam zamanında saklanmışım; çünkü köpek yavrusu iriliğinde bir tarantula tüylü tüylü sekiz bacağını bütün gücüyle kullanarak bana doğru geliyordu. Ağzından öyle cırtlak bir ses çıkarıyordu ki kulaklarım acımaya başlamıştı. Sonunda beni gördü.

Kafasını yana eğdi. Düşman mı yoksa dost mu olduğuma karar vermeye çalışıyordu sanki. Aniden arka ayaklarının üzerinde yükselerek bir çığlık daha kopardı ve atlamaya hazırlandı. Damarlarıma yayılan adrenalinin verdiği güçle uçarcasına ağacın diğer tarafına atladım.

Artık bütün gücümle koşuyordum. Arkarian'ın söyledikleri geldi aklıma: *"Korkuların gözünde büyüyecek. Korkularına yenik düşersen, kâbuslarındaki canavarlar gerçeğe dönüşür. Zihnin berrak olursa sana zarar gelmez. Orta dünyada iyiler ve kötüler vardır. Fakat çoğunlukla, ölü olduklarının farkında bile olmayan kayıp ruhlar dolaşır orada. Bu kayıp ruhlar korkularının şeklini alır."*

Dikkatimi, önümde hızla ilerleyen Isabel'in beyaz gölgesine vermeye çalıştım. Ormandan çıkıp açık bir alana gelene kadar var gücümle koştum. İlerde çok güzel bir vadi görünüyordu, ama orası da karanlıktı. Sağ tarafında, sonsuza kadar uzanıyormuş gibi gözüken karlarla örtülü sıradağlar dizilmişti. Bir anda buranın ne kadar büyük ve sonsuz bir yer olduğunu anladım. Vadinin içinde bir şeylerin hareket ettiğini gördüm. Önümde gri kurtlardan oluşan bir aile duruyordu. Anne, baba ve beş tane iri yavru, yabani gri otların içinde oynuyor, sağa sola koşturuyordu. Kalbim hızla atmaya başladı. Gözlerimi bu devasa yaratıklardan ayıramadan olduğum yere çakıldım. Bu dünyadaki yaratıkların hiçbiri ufak değil miydi?

İstemeye istemeye gözlerimi kurt ailesinden çevirdim ve Isabel'i aramaya başladım. Nihayet onu gördüm. Hızla

aşağıdaki vadiye doğru ilerliyordu. Kurt ailesinin yuva yaptığı vadinin ta kendisiydi bu. Kurtların, yavrularına karşı çok korumacı olduklarını duymuştum. Yanımdaki kayalıkların tepesine uzandım ve ellerimle ağzımın kenarlarını kapatarak seslendim:

“Isabel!..”

Fakat beni duymadı. Oysa sesim vadinin sonuna kadar gidip yankılanmıştı. Demek ki hâlâ benden çok uzaktaydı. Isabel'in yerine, kurtların yedisi de kafasını, sesin geldiği yöne çevirmiş, burun deliklerini kabartarak havayı koklamaya başlamışlardı. Ne büyük bir aptallık yaptığım o anda kafama dank etti. En iri olanı bir taşlığın üzerine tırmandı ve ulumaya başladı. Eşi de ona katıldı ve o da ulumaya başladı. Bütün bu ulumalar başka kurtları da etrafa topladı.

Karşımda beliren manzarayı görünce neredeyse kalbim duracaktı. Her yönden yüzlerce kurt bir araya gelmiş bana doğru yaklaşıyordu. Çok çabuk hızlandılar. Uzun ve çevik bacakları, gri toprağın üzerinde ustaca sekiyordu. Fakat en kötüsü, Isabel'in içinde bulunduğu durumdu. Ağızlarından salyalar akarak koşan kurt sürüsüyle, üzerinde durduğum kayalıkların tam ortasında, hızlı adımlarla ilerlemeye devam ediyordu.

“Isabel!..”

Faydası yoktu. Yaklaşmakta olan kurtlardan habersiz, hızla yürüyordu. Ona sesimi nasıl duyurabilirdim? Ona doğru var gücümle koşmaya başladım. Asla hayal dahi

edemeyeceğim bir hızla ilerliyordum ve hatta daha da hızlandım. Fakat artık kayalıkların tepesinde olmadığım için onu gözden kaybetmişim. Görebildiğim tek şey bana doğru yaklaşmakta olan kurt sürüsüydü.

Artık çevremdeydiler. Koşarak etrafımdan geçen sürünün şiddetiyle havaya sıçradım ve yere düştüğümde yüzüm gözüm toz içinde kaldı. Artık bundan sonra dişlerini boğazıma geçirmelerini bekliyordum. Ama hayır; *zihnini berrak tut*, demişti Arkarian. Kendi kendime, yalnızca oyun oynuyorlar, dedim. Bana zarar vermeyecekler... Kafamı kaldırdım. Bir tanesi üzerimden atlayıp geçti. Sonra bir tane daha ve arada ufak bir boşluk oldu. Hemen ayağa fırladım ve etrafta görebildiğim saklanılacak tek yer olan ufak bir taşlığın arkasına geçip yapabildiğim kadar büzülüp yere yatıtm. Görünen o ki orada olduğumu fark etmemişlerdi. Üzerimden, sağımdan, solumdan geçmeye devam ettiler.

O sırada tek düşündüğüm şey, Isabel'in, ya toprağın içine gömülmüş ya da parçalara ayrılmış olarak yakınlarda bir yerde yatıyor olması gerektiği idi.

Nihayet sürünün son kurdu da üzerimden atladı ve toz bulutu yavaş yavaş dağılmaya başladı. Tek başına geride kalmış olan bir yavru oynayarak saklandığım taşın yanına geldi ve tozdan bir tabakanın içine gömülmüş bir şekilde orada durduğumu gördü. Korku dolu gözlerimde tanıdık bir şeyler görmüş gibi bir süre yüzüme baktıktan sonra başını çevirdi ve salına salına sürünün peşinden gitti.

Ayağa kalktım ve sakinleşmek için derin bir nefes aldım. Isabel'e dair bir iz görebilmek için gözlerimle etrafı taramaya başladım. Ağzım tamamen kurumuş, korku içinde, kendimi, karşılaşacağım manzaraya hazırlamaya çalışıyordum. Sonra onu gördüm. Beyazlar içinde belli belirsiz bir şekil olarak, bir nehrin kenarındaki taşların üzerine tırmanmaya çalışıyordu.

İçimi öyle bir rahatlık kapladı ki bacaklarım nehrin içindeki su gibi gevşedi bir an. Fakat o anda, Isabel'in bir köprüye ulaşmaya çalıştığı geldi aklıma. Ve biz de şimdi bir nehir kenarındaydık. Bir kez daha bağırdım ona:

“Isabel!..”

Hâlâ çok uzaktaydı.

Ciğerlerimin içini dolduran toz yüzünden ağrıyan göğsüme aldırış etmeden tekrar koşmaya başladım. “Isabel!” Tekrar bağırdım.

Isabel bir saniye kadar durdu. Bir an için beni duyduğunu ve arkasına döneceğini sandım. Fakat Isabel bunun yerine, yere eğildi ve gri bir çiçeği koklamaya başladı. Bu manzara çok tanıdık bir anıyı canlandırdı gözümde.

O anda rüzgâr esmeye başladı ve üzerimde ufak bir kasırga oluşturarak beni yere attı. Bir anda bir ışık parladı ve rüzgâr kesildi. Karşımda bir karartı belirdi. Bu gölgenin kim olduğunu anlamam uzun sürmedi. Başka hiç kimse, onun yarısı kadar bile iri, korkunç ya da çirkin olamazdı.

Bu kez düşünmeden hareket etmeyecektim. Bu adamla yüzleşmeden önce kendime gelmeliydim. “Marduke, senin de kayıp ruhlardan biri olduğunu bilmiyordum.”

Kısık, çatalı bir ses tonuyla güldü. “Beni buraya kendin getirdin, seni aptal.”

Demek bu hafızamın işiydi. Peki şimdi ondan nasıl kurtulacaktım?

Yarım ağzıyla sırıttı. “Kurtulamazsın.”

Hımm, anlaşılan düşüncelerimi de okuyabiliyordu. Derin bir nefes aldım. Başımı yana eğerek Isabel’i görmeye çalıştım. Tekrar yürümeye başlamıştı. Bu kez Isabel’in önünde bir şey gördüm. Bembeyaz bir şey vardı. Korkarım o beyaz şey köprüydü.

Marduke yine konuşmaya başladı. Ses tonu gerçekten de alaycıydı. “Ona yetişemeyeceksin. Ayrıca yetişsen bile, onu geri döndürecek ses, senin sesin olmayacak.”

“Yalan söylüyorsun.”

Arkarian’ın, bu dünyada gerçek olmayan şeylerden nasıl kurtulabileceğimle ilgili söylediği şeyleri hatırladım. “Ayrıca sen gerçekten burada bile değilsin.”

“Ama *buradayım* Ethan. Beni düşüncelerinin sen yarattın.”

“Evet, yalnızca rüyalarımın gelen bir görüntüsün, biliyorum. Ve şimdi sana, şu anda neysen o olduğunu söylüyorum: Benim hayallerimin ürünüsün.” Elimi havaya kaldırdım. “Şimdi kaybol!” Ellerim iki yanda, avuçlarım dışa

dönük ona doğru yürüdüm. Onu ellerimle kenara iter gibi yaparken aynı zamanda bütün şüpheleri de zihnimden iterek uzaklaştırdım.

Arkarian'ın tavsiyesini hatırladım. “Eğer bütün kalbinle inanırsan, zihninin yarattığı illüzyon tamamen yok olacaktır.”

Tam iri gövdesine çarpacakken Marduke, arkasında gri toz parçacıkları bırakarak ortadan kayboldu.

“Evet!” Şimdi sıra Isabel'deydi. Kafamı havaya kaldırıp uzağa baktım. Isabel, parıldayan beyaz bir köprünün eşliğinde duruyordu. “Tanrım, hayır Isabel!”

Isabel arkasına dönmedi, ama sanki tereddüt ediyor gibi görünüyordu. Ayaklarımın altından geçen ufak yaratıklara, yolumu kesen taş yığınlarına aldırış etmeden delice koşmaya başladım.

“Isabel!..”

Köprüye bir adım attı. Fakat artık o kadar yaklaştım ki beni mutlaka duyacaktı.

“Isabel!”

Bir adım daha attı. Köprünün başladığı yere varmışım artık. Benden birkaç adım uzaktaydı sadece. Fakat hâlâ arkası dönüktü ve bir adım daha attı.

“Isabel, benim! Ethan! Buraya dön! Bana bak!”

Isabel arkasını dönmedi. O anda anladım ki başaramamıştım. Marduke haklıydı. Onu geri getirecek kişi ben değildim.

Ruh eşi ben değildim.

Peki şimdi ne yapacaktım. Üç adım sonra diğer tarafa geçmiş olacaktı. “Isabel!” Faydası yoktu. İki adım daha attı. Ölümüne iki adım daha yaklaşmıştı.

İçim, yenilmiş olmanın üzüntüsüyle doluydu. Artık yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Fakat o sırada tam arkamdan birinin seslendiğini duydum. Tek bir kelime, omzumun üzerinden hızla geçmişti. Ne yüksek sesle söylenmiş ne de telaşla haykırılmıştı. Bir kelime, öyle derin bir tutkuyla, öyle derin bir heyecanla doluydu ki...

“Isabel.”

Isabel duraksadı. Sağ ayağı hareketsizce havada kaldı. Arkamı döndüm ve Arkarian’ı gördüm. Bana doğru geldi ve yanımda durdu: “Isabel, arkanı dön ve evine gel.”

Isabel arkasını döndü ve üçümüz birden kaybolup doğru, Kale’deki tedavi odasına geçtik.

İşte şimdi Isabel tekrar nefes alıyordu. Elbisesindeki kan, biraz önce yaşadıklarımızın kesin bir kanıtı olarak orada öylece duruyordu. Fakat yarası tamamen iyileşmişti.

Gözlerini açtı. “Ne... Ne oldu?”

Gözlerimi Arkarian’a çevirdim. Yüzündeki ifadeye bakılacak olursa sessiz kalmam konusunda beni uyarıyordu. Isabel’e döndü: “Ne hatırlıyorsun?”

Yerinde doğrularak oturdu ve tek eliyle kafasını kaşımaya başladı. “Marduke, Abby’nin odasına geldi. Sonra

Marduke..." Elini kan lekesi olmuş göğsüne götürdü. "Bana bir bıçak fırlattı..." Gözlerini kocaman açtı ve bana baktı. "Beni sen mi kurtardın Ethan?"

Gizlice Arkarian'a baktım. "Evet Isabel. Seni Ethan kurtardı." dedi yavaşça. "O gerçek bir kahraman."

Isabel, yanlış anlaşılmalı bir sevgiyle gözleri parıldayarak bana gülümserken ben, Arkarian'a bakmaya çalıştım. Arkarian gözlerini kaçırıp yere eğdi. Fakat içini dolduran acıyı ve kederi benden saklayamamıştı.

BÖLÜM 33

Ethan

Isabel yalnızca bilincini kaybettiğini düşünüyordu. Hafızasında sadece bölük pörçük, belirsiz şeyler kalmıştı. Orta dünyanın gri toprakları, yalnızca bilinçaltına atılmış bir anı olmuştu. Arkarian, Isabel'in yarasının tamamen iyileştiğinden, hafızasının tamamen yerine geldiğinden iyice emin olduktan sonra onu evine gönderdi.

Fakat beni göndermedi. Kafamdan geçenleri biliyordu. Düşüncelerimi, okusun diye apaçık ortaya koymuştum. Bu son görevde Marduke tehlikesinin olmaması gerekiyordu. Arkarian ve Mahkeme Heyeti, tehlikenin farkındaydı. Buna rağmen Isabel'in bu göreve gitmesine izin vermişlerdi. Sadece birkaç haftalık bir çalışma yapmış olmasına karşın, başından beri onunla ilgili her şeyi aceleye getiriyorlardı. Ve işte sonuç: Neredeyse ölecekti. Neler oluyordu böyle?

Isabel gider gitmez Arkarian, beni başka bir odaya aldı. Burası bir bara benziyordu. İçerde içki şişeleri, koltuklar ve bar tabureleri vardı. Yalnızca hiç müşteri yoktu. Arkarian bize birer içki doldurdu. Şişeyi de yanına alarak, pencere kenarındaki koltuklara geçti. Hiçbir şey görünmüyordu. Ancak koyu, sisli bir karanlık hâkimdi. İçkinin tadına baktım. Çok ağır bir şey olmadığını düşündüm. Hatta neredeyse

kola gibiydi. Fakat bir yudum daha aldıktan sonra içim yanmaya başladı ve anladım ki çok sert bir şey içiyorduk.

Hemen konuya girdim: “Isabel, Koruyucu’dan çıkarılmalı ve hafızası silinmeli ki tekrar normal bir hayatı olabilsin.”

Arkarian içkisini bir dikişte bitirdi ve yenisini koydu. “İstedığı hayat bu. Bu hayatın tadına baktı bir kere ve şimdi daha fazlasını istiyor. O, bunun için doğmuş.”

“Hayır Arkarian. Bu çok tehlikeli.”

“O bir Şifacı, Ethan. Ölümlü varlığının dışında bir amacı var. Eğer o bunu idrak etmemiş olsaydı şifa yetenekleri şimdiye kadar onu ürkütür ve kafasını karıştırırdı.”

Arkarian haklı olabilirdi. Fakat korkmak ve kafası karışmış olmak, ölmekten daha iyiydi. “Bunun bir yolu olmalı mutlaka, değil mi? Bir şekilde aydınlanmalı.”

“İmkânsız!”

“Onu durdurmalısın!”

Derin bir nefes aldı. “Keşke yapabilseydim Ethan.”

İkimiz de bir süre sessiz kaldık. Gözlerimiz karanlık sisin içindeydi.

“Bugün neredeyse kaybediyorduk onu.” diye hatırlatmak istedim.

Sessizce gözlerini bana çevirdi.

“Böyle bir şeyin bir daha olmayacağını garantisini verebilir misin?”

“Hayır.” Gözlerini gözlerimden kaçırmadı.

“Onun ruh eşi olduğunu biliyor muydun?”

“Bilseydim ilk önce ben giderdim.”

“Bu ne demek oluyor?”

Mavi saçlarını eliyle arkaya doğru itti ve tekrar düşüp gözlerini örtmelerine izin verdi. “Bazı insanlar bütün hayatlarını ruh eşlerinin kim olduğunu bilmeden yaşarlar. Isabel için de böyle olmak zorunda.”

“Neden?”

“Biz hiçbir zaman beraber olamayız.”

“Ama ona değer veriyorsan...”

Gözlerini suratına dikti. “İlk olarak, benim yaşlanma meselem var. Bu yeteneğim, ikimizi tamamen farklı iki dünyaya hapsediyor. Ben onun dünyasında yaşayamam. Onun da benim dünyamda asla *normal* bir hayatı olmaz, ki o normal bir yaşamı hak ediyor. İkincisi ve emin ol bu çok geçerli bir sebep, o seni seviyor.”

“Bu yanlış. Şimdi açıkça görebiliyorum. Yani biz çok iyi arkadaşız. Ve başından beri de böyle olmalıydı zaten. Çocukken, Matt ve benim peşimden koşuşturduğu onca yıl bizimle olmak istemesinin sebebi, eğlenceli şeyler yapıyor olmamızdı. Daha o zamanlar bizimle olmasına izin verseydik en başından beri çok iyi arkadaş olacaktık. Başından beri olmamız gerektiği ve nihayet şimdi olduğumuz gibi.”

“Böyle düşünmene üzüldüm. Isabel için birini seçebilecek olsaydım, o kişi mutlaka sen olurdun Ethan. Seninle olması çok iyi olurdu.”

“Ama doğru olmazdı Arkarian.”

Bardağında kalan içkisine baktı ve sanki her şeyini yitirmiş gibi omuzları aşağı çöktü. Sessizce oturmaya devam ettik. Bu ruh eşi meselesini düşünmeye başladım. Ya ben, Arkarian'ın, Isabel'in ruh eşi olduğunu bilmeseydim? Bu, Isabel hakkındaki hislerimi değiştirir miydi? Hiç sanmıyorum. Fakat bildiğim bir şey vardı: "Eğer ruh eşimin kim olduğunu bilme şansım olsaydı, onu mutlaka kazanırdım."

Arkarian başını kaldırdı. "Gerçekten yapar mıydın? Peki ya o kişi diğer tarafa ait biri olsaydı?"

Bu soru kafamı karıştırmıştı. Böyle bir şey karşısında ne yapardım gerçekten? Bence Arkarian fazlasıyla karamsar davranıyordu. Fakat sözleri, son zamanlarda Koruyucu hakkında hissettiğim şeyleri anımsatmıştı bana. Kendimi Arkarian'ın oynadığı bir satranç oyununun piyonuymuşum gibi hissediyordum.

"Oyunu oynayan kişi ben değilim Ethan," dedi. "Ben de senin gibi bir piyonum."

"O zaman bu oyunun başındaki kim? Mahkeme Heyeti'nin üyeleri mi?"

"Kehanet."

"Ki o da zamandan bile önce yazıldı. Kehanet'i Isabel'le tekrar okuduğumuzdan beri, özellikle kafamı karıştıran bir satır var." Arkarian bekliyordu. Sonunda içimi bu denli karartan şeyi sordum. "Geri dönmesi gereken o kayıp savaşçı kim?"

Arkarian, cevabın ne kadarını çözdüğümü anlamak ister gibi gözlerini kısarak yüzüme baktı: "Kim olduğunu düşünüyorsun?"

“Marduke?”

“Marduke, hain olan.”

Bütün bu üstü kapalılık durumu beni çıldırtıyordu artık. “Son zamanlarda yaşadığımız şeyleri düşünecek olursak, yarım ağızlı cevapları aşmamız gerekiyor mu sence?”

“Gerekıyor Ethan.”

Fakat konuşmaya devam etmedi. Bu yüzden kendim çözmeye çalıştım. Kehanet, geri dönecek bir savaşçıdan bahsediyordu. Bu da demek oluyordu ki bu insan, zamanın birinde Koruyucu’dan ayrılmış olmalıydı. Hangi insan, bunu neden yapardı ki? Bunu yapmak için çok iyi bir sebebi olmalıydı. Beni Koruyucu’dan ayıracak tek şey ölüm olabilirdi ancak... Ölüm hakkında düşünmek aklımı başka yerlere götürdü. Ya onu Koruyucu’dan ayıran şey, kendi ölümü değil de başka birinin ölümüyse? Onu hayatının en önemli seçimini yapmaya zorlayan şey, kendisine çok yakın birinin ölmesiyle yaşadığı kayıpsa? Kendi öz kızının ölümü gibi mesela?

O anda, Arkarian’ın bana sorduğu şey aklıma geldi. Babamın bana tuhaf sorular sorup sormadığını, uyuduğum zaman nereye gittiğimi merak edip etmediğini sormuştu.

Sonunda zihnimde bir şeyler, bir dişlinin çarkları gibi yerine oturdu. “Geri dönecek savaşçı babam, öyle değil mi?”

Arkarian hiçbir şey söylemeden bana bakmaya devam ediyordu. Kafamda bütün parçaları yerli yerine oturtup anlamlı bir bütün oluşturmaya çalışıyordum. Öne doğru

eğildim ve aklımdan geçenleri saymaya başladım: “Babam ve Marduke bir ekiptiler.” Ve o anda asıl parça gözümde belirdi. “Yani... Bir dövüş sırasında Marduke’yi yaralayarak onu bir haine dönüştüren kişi babamdı.”

“Şundan hiçbir zaman şüphen olmasın ki Ethan, Marduke’yi bir haine dönüştüren şey kendisinden başkası değildi.”

“O zaman neden Sera?”

“Marduke ablanı öldürdü; çünkü kadınının onu terk etmesine sebep olan şeyin düelloda aldığı yara olduğunu sanıyordu. O kadın, küçük çocuklarının annesiydi.”

Buna inanmak çok güçtü. “Ablam Marduke’nin kibri yüzünden mi öldü?”

“Kibir, gurur, acı, kin... Düzen’in ordularını besleyen her şey.”

“Şunu açıklığa kavuşturalım: Marduke bir hain oldu. Koruyucu’dan ayrıldı. Çünkü babamla yaptığı düellodan sonra yüzünde iz kalmıştı ve kadını onu bu yüzden terk etti?”

Arkarian başıyla onayladı: “Çocuğunu da yanına alarak ortadan kayboldu. Çocuğun, babasının yaralı suratını görmesini istemediği için yapmıştı bunu. En azından Marduke böyle olduğuna inanıyordu.”

“O günden beri kadından haber alan kimse olmadı mı?” Arkarian cevap vermedi. Cevap vermeye de niyeti yoktu. “Pekâlâ, o zaman şunu söyle. Marduke, Isabel’den ne istiyor?”

İç çekti. Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. “Biraz karışık bir durum. Isabel’le neden bu kadar ilgilenmediğini tam olarak bilmiyoruz. Fakat bildiğimiz bir şey var ki o da, Marduke’nin hâlâ intikam almak istediği.”

“Marduke ablamı öldürdü! Ayrıca babamın haline bak. Ortalıkta bir ruh gibi dolaşiyor. Marduke daha ne istiyor bizden?”

“Marduke ancak babanla ölümüne bir düello yaptığı zaman tatmin olacak. Sera’yı öldürdü. Çünkü Sera, babanın hayatındaki en güzel şeydi. Onu babanın elinden almak istedi. Ayrıca babanın, kendisi gibi acı çekmesini istiyordu.”

“Fakat babam, Marduke gibi kibirli biri olmadığı için babamın dış görünüşüne zarar vermek Marduke’nin işine yaramayacaktı.”

“Yine de baban Koruyucu’dan ayrıldı. Bir daha asla dönemeyeceğine yemin etti. Bu şekilde, ailesini daha fazla acıdan ve kayıptan koruyacağına inanıyordu.”

“Babam, benim Koruyucu’dan olduğumu biliyor mu?”

“Nihayet bundan şüphe etmeye başladı.”

“Nihayet mi?” Artık her şeyi anlamaya başlamıştım. Ve anladıklarım içimi ateş gibi bir öfkeyle doldurmuştu. Yerimden fırladım ve parmağımı Arkarian’a doğru kaldırdım. “Beni kullanıyorsunuz, değil mi? Babamı Koruyucu’ya çekmek için beni kullandınız! Böylece babam geri dönecek ve başka yollarla asla durdurulamayacak olan Marduke’yle düello yapacaktı. Bu yüzden dört yaşımdayken bana geldin. Bütün bu zaman boyunca hayatımın nasıl olacağını çoktan

planlamıştın. Beni tehlikeye atarak babamın kabuğundan çıkıp geleceğini düşündün.”

“Ethan yerine otur.” Arkarian öfkeme karşılık vermiyordu.

Oturdum. Ayaklarımı sinirli bir şekilde yere vurup sallayarak açıklama yapmasını beklemeye başladım.

“Şunu aklından çıkarma: Sen doğuştan bir *Anılan*’dın. Bizler, insanları Koruyucu’nun üyesi ‘yapmayız.’ Sen çoktan üye ‘yapılmıştın.’ Daha doğduğun gün, hatta daha doğmadan önce bunu biliyorduk. Fakat genellikle üyelere normal hayatlarını devam ettirebildikleri kadar ettirmeleri için izin verilir. Ancak yetenekleri kendi kendine ortaya çıkıp onları endişelendirmeye başladığı zaman biz devreye gireriz.”

“Isabel’de olduğu gibi yani. O ilk önce kendini iyileştirmekle başladı.”

“Doğru. Fakat sende durum farklıydı. Ablanın trajik ölümüne daha yeni tanık olmuşsun. Kendini toparlayamıyordun. Biz de Koruyucu’nun gelecek üyelerinden birinin akli dengesini yitirmesini göze almak istemediğimiz için seni erken yaşlarda eğitmeye karar verdik.”

“Pekâlâ, bunu biliyorum. O zaman söyler misin, neden babamın, Koruyucu’dan biri olduğumdan şüphelenmesini istiyorsunuz? Gizlilik kuralına ne oldu?”

“Açıklamama izin ver. Küçük Sera öldürülmeden önce, baban üç aşamadan oluşan bir göreve başlamıştı. Fakat bu görevi tamamlayamadı.”

Başka parçalar yerine oturmaya başlamıştı artık. John Gaunt'un odasında olanları hatırladım:

"John Gaunt, kendisine yardım eden ve bir daha geri gelmeyen genç birinden bahsederken babamı kastediyordu. Hatta gözleriyle ilgili bir şey söylemişti. Bana ne kadar benzediğinden bahsetmişti."

"O gün Isabel'le yaptığımız şey, babanın görevinin ikinci kısmını tamamlamaktı: İngiltere tahtına geçecek olan vârisi korumak. Fakat görevin üçüncü kısmı hâlâ tamamlanmadı ve durum gittikçe ciddileşiyor. İşin tamamlaması için Shaun'a ihtiyacımız var. Gerçi artık, John Gaunt'un sonucu görmesi için çok geç. Yeğeni Kral II. Richard tarafından hapis haneye kapatıldı ve orada ölmek üzere."

"John Gaunt'u babamın kurtarması mı gerekiyordu?"

"Hayır. O hücrede ölmek John Gaunt'un kaderiydi. Babanın rolü, John Gaunt'un oğlunu, bebekliğinde korumak ve büyük Kral Richard'ın, İrlanda'ya yapacağı yolculuk planlarına devam etmesini sağlamaktı. Fakat şimdi, John Gaunt, oğlunun güvenliğinin sağlanması yönünde yaptığı anlaşmaya saygı gösterilmediğini düşünerek ölecek. Yine de Kral Richard'ın İrlanda'ya yapacağı yolculuğu sağlama almak mümkün. Ne yazık ki Kral Richard'ın yanında bir danışman var. O kişinin, krala yakın olmaya hatta o zaman diliminde olmaya hiç hakkı yok. Düzen'in savaşçılarından biri. Lord Whitby adını kullanıyor ve kralı İrlanda'ya gitme fikrinden vazgeçirmeye çalışıyor."

"Şunu iyice bir anlayayım; babamın yapması gereken tek şey, Kral Richard'ın, İrlanda'ya gitme planlarına devam

etmesini sağlamak. Böylece görevinin üç bölümü de tamamlanmış olacak, öyle mi?”

“Doğru anladın.”

“Peki ama, Kral Richard’ın İrlanda’ya gitmesi neden bu kadar önemli?”

“Kral Richard İrlanda’ya giderse, John Gaunt’un oğlu Henry ya da namı diğer Hal Bolingbroke, sürgünden kurtulup Richard karşıtı bir kampanya düzenleyebilecek. Richard, Londra’da olduğu sürece, Henry’nin bunu yapmasının imkânı yok.”

“Peki babamın yerine görevi neden ben tamamlayamıyorum?”

“Bu bir onur meselesi Ethan. Baban, John Gaunt’un oğlunu koruyacağına dair kanının üzerine yemin etti. Eğer Hal Bolingbroke ülkesine dönemez ve sürgünde hayatını kaybederse, babanın verdiği söz asla yerine getirilemez.”

“Fakat Marduke intikam ateşiyle yanıp tutuşurken babamı ortaya koyamazsın! Bunun sonu babamın ölümü olur. Hiç şüphesiz Marduke’yle düello yaparlar. Babam senelerdir çalışmadı. Marduke onu parçalara ayırır.”

“Babanı hafife alma Ethan. O, bizim içimizde en iyi olandı. O düello, günün birinde mutlaka olacak. O güne kadar da Marduke asla durmayacak ve babanın sevdiklerine zarar vermeye devam edecek.”

“Ya da benim sevdiğime...” Artık her şeyi anlıyordum.

Arkarian başıyla onayladı: “Marduke, son birkaç haftadır Isabel’le birlikte çalıştığımızı gözlemliyordu. İkinizin

birbirinize ne kadar yakın olduğunuzu gördü. Böyle bir arkadaşlık bağının, aşk bağı kadar güçlü olabileceğini biliyor.”

İç geçirdim ve başımı ellerimin arasına aldım. Arkarian eliyle başımı okşadı. İçim, sıcak ve huzurlu bir hisle doldu. “Marduke’nin neden Isabel’i öldürmek istediğini tam olarak bilmiyoruz.” dedi yavaşça. “Bildığımız tek şey, babanla yüzleşmek için gittikçe sabırsızlandığı. İşte bu yüzden harekete geçmemiz gerek.”

Başımı kaldırıp yüzüne baktım. Yüzündeki endişe beni de ele geçirdi. “Arkarian, söyle bana. Babam bu görevi tamamlamaz, Kral II. Richard, olması gerektiği gibi, İrlanda’ya gitmezse ne olur?”

“Richard, krallığını sürdürmeye devam eder ve genç Isabella’yla olan evliliklerinden doğacak vârisler...”

“Tarihi bütünüyle değiştirir.”

“Hem de korkunç bir şekilde... Düzen’le yapacağımız son karşılaşmayı bizim kazanma şansımız hemen hemen hiç kalmaz. Tabii, onlarla karşılaşacak kadar yaşama şansımız olursa.”

Ne kadar istemesem de anlamaya başlamıştım. Bu oyunda yalnızca birer piyon olsak dahi, her birimiz çok önemliydik. Artık oyun, çok tehlikeli ve çok katı bir gerçeğe dönüşmüştü ve babam bu gerçeğin bir parçasıydı. Bu durumda ben de öyleydim. Gerçek buydu.

Gözlerimi Arkarian’a çevirdim. “Benden ne yapmamı istiyorsun?”

BÖLÜM 34

Isabel

Kale'den yatağıma gönderildiğim sırada birilerinin beni izlediği hissine kapıldım. Gözlerimi açar açmaz, ağabeyimin gözleriyle karşılaştım. Elbette herhangi bir şey anlamış olması imkânsızdı. Fakat az önce yaşadığım korkunç deneyimden sonra sinirlerim altüst olmuştu. Yeşil, plastik sandalyemde oturmuş, karanlık ve ciddi bakışlarla beni süzüyor olduğunu görünce yüreğim ağzıma geldi, hafif bir çığlık attım. Sonra elinde bir şey tuttuğunu fark ettim. Gittikçe büyüyen bir dehşetle anladım ki elinde tuttuğu şey, içinde Kehanet'in yazılı olduğu defterdi. Lanet olsun! Bu durumdan kurtulmanın tek yolunun, daha çok korkmuş gibi yapıp çığlık çığlığa bağırarak olacağına karar verdim.

Annem ve Jimmy, koşarak odaya girdiler. Kapı hızla duvara çarptı.

“Ne oldu?” diye sordu annem.

“Sen mi bağırıydın şekerparem?” Bu da Jimmy'ydi.

O anda bu iki insanın ne düşünecekleri aklımdaki son şeydi. Tek yapmam gereken şey, Matt'ten o defteri geri almak ve bu işi tamamen unutmamı sağlamaktı. Arkarian'ın yüzü canlandı gözümde. Ne kadar dikkatsiz davrandığımı öğrenince benim hakkımda ne düşünecekti?

Sanki Matt beni derin bir rüyadan uyandırmış gibi görünmeye çalışarak, Matt, git başımdan, demek niyetiyle yatağımda doğruldum. Fakat ağzımı açar açmaz, dudaklarımdan dökülen sözcük kesinlikle, Matt'in ismi değildi. "Arkarian!" Bütün gücümle bağırmıştım. *Hayır, olamaz! Ben az önce Arkarian'a mı seslendim?*

Hemen kendimi toparlamaya çalıştım: "Yani... Matt, ne yapıyorsun burada? Korkudan öldürecektin beni. Neyin var senin?" Herkes aynı anda bir şeyler söylemeye başlamıştı. Matt'in dikkatini dağıtmaya çalışıyordum.

Matt, elinde defteri sallayarak ayağa kalktı. Herkesi susturmaya çalıştı. Nihayet annem ve Jimmy sakinleştiler. Matt bana döndü. "Sana bir şey sormak için buraya gelmiştim. Fakat uyuyordun. Çıkıp gidecektim, ama yerde duran defteri fark ettim."

"Ve karıştırmadan edemedin, değil mi?" diye doğru bir tahminde bulundum.

"Sana bunun ne olduğunu soracaktım. Uyandırmaya çalıştım." Anneme ve Jimmy'ye baktı. "Isabel'in ne kadar derin bir uykusu olduğunu biliyor musunuz?" Cevap vermelerini beklemeden tekrar bana döndü. "Seni uyandırmak yarım saatimi aldı. Yemin ederim bir an için öldüğünü sandım. Ayrıca Arkari... adı her neyse işte, o da neyin nesi oluyor? Bu acayip şeylerle bir ilgisi var mı?" Kafasıyla defteri işaret etti.

Matt'i caydırmanın en iyi yolunun misilleme yapmak olduğuna karar verdim:

“Neden bahsettiğini bilmiyorum. Uykumda her şeyi söylemiş olabilirim. Rüya görüyordum herhalde. Hem *senin* ne işin var burada? Açıkça görüyorsun ki ölü falan değilim. Gecenin bir köründe odamı karıştırıracaksan eğer bir dahaki sefere bunu beni uyandırmadan yap, tamam mı? Uykumun bölünmesinden hoşlanmıyorum.” Dizlerimin üzerinde doğruldum ve defteri elinden kaptım. “Ver şunu bana! Yazdığım aptalca bir şiir sadece. Ve okuman hiç hoşuma gitmedi. Ben *senin* eşyalarını karıştırmıyorum, bu arada.”

“Ben de karıştırmıyordum. Uykuya dalmadan önce elinden yere düşürmüş olmalısın.”

“Her neyse. Benim özel düşüncelerimi okumaya hiç hakkın yok.”

Tuhaf bir bakışla gözlerini bana çevirdi. “Özel düşüncelerinin oldukça acayip olduğunu söylemeliyim Isabel,” dedi yavaşça.

“Umurumda değil. En azından bana ait düşünceler. Şimdi herkes yatağına dönebilir mi lütfen?”

Jimmy hemen onayladı: “Gerçekten çok iyi fikir!”

“İstediğim cevapları alana kadar olmaz!” diye söylendi Matt, katı bir tavırla.

“Yorgunum Matt. Seni çılgına çeviren şey her ne ise sabaha kadar bekleyemez mi?”

Jimmy tekrar araya girdi: “Sabaha her şey farklı gözükcek Matt. Şimdi uyumaya ne dersin?”

Matt, Jimmy'ye öfke dolu bir bakış fırlattı ve bütün gücüyle bağırdı: "Sen bana emir veremezsin!"

Herkes kaskatı kesildi. Matt'in, Jimmy'ye olan nefreti gün geçtikçe daha da belirginleşiyordu. Jimmy'nin bakışlarını yakaladım ve sessizce ona, geri çekilmesini, defteri de artık alıp yastığının altına sakladığıma göre, ağabeyimle tek başıma başa çıkabileceğimi anlatmaya çalıştım.

Annem, yavaşça Jimmy'nin elini sıktı. "Hadi gidelim hayatım."

Birlikte odadan çıktılar. Matt bana arkasını dönüp pencereye yürüdü ve perdeyi kaldırdı. Dışarıda dolunay vardı. Odanın içi aniden parlak ay ışığıyla dolmuştu. O kadar bitkindim ki bu ışık bana fazla gelmişti. Elimle gözlerime siper yapmaya çalıştım. Matt bunu fark etti: "Senin neyin var?"

"Yok bir şeyim. Yalnızca gözüm kamaştı."

Gözlerini, önce odanın içinde gezdirdi, sonra tekrar pencereden dışarıya, karanlık gökyüzüne baktı. Aniden onun etrafı nasıl gördüğü geldi aklıma. Onun için odanın içi, karanlıktan ve gölgelerden ibaretti. Gökyüzünü işaret etti: "Isabel, bu yalnızca ayın ışığı."

Yavaşça elimi gözlerimden çektim ve gözlerimi kırpıştırmamaya çalıştım. "Sadece yorgunum, tamam mı? Söyler misin senin derdin ne? Hem neden odama gelmişin?"

Matt'in oturmasıyla, sandalyeden sinir bozucu bir gıcırta çıktı. "Neler olup bittiğini öğrenmek istiyorum."

“Bir şey olduğu yok. Yalnızca derin bir uykudaydım, hepsi bu.”

Yarı kapalı gözlerle yüzüme bakıp, gözlerimi kırıştırmamı hayretle izliyordu. “Yani Ethan’la neler oluyor demek istedim.”

“Ha, o mu?” Aptalca bir cevap vererek onu boşu boşuna şüphelendirmemek için önce biraz rahatlamalıydım.

“E yine aynı cevap... Hiçbir şey olmuyor. Hiçbir şey.”

“Kimseyle Ethan’la geçirdiğin kadar vakit geçirmiyorsun. Hemen hemen her gün görüşüyorsunuz. Ve bu bir şey olduğu anlamına gelmiyor, öyle mi?”

Az önce yaşadıklarımın sonra, yani Ethan hayatımı kurtardıktan sonra, –gerçi olayın detaylarını hatırlayamıyordum, çünkü kafamı hâlâ toplayamamıştım– Ethan’la aramızdaki ilişkinin nihayet başladığını düşünüyordum. Gölün kenarında birlikte çalışarak geçirdiğimiz zamanlar muhteşemdi. Uzun zamandır bu kadar eğlenmiyordum. Hele geçmişe yaptığımız yolculuklar... Hiçbir şey o maceralardan daha güzel olamazdı. Göğsümden yaralanmış olmak bile beni bir parça olsun yıldırمامıştı. Elimi, Ethan’ın bıçağının biraz önce deldiği yerde gezdirdim. Matt bu hareketimi yanlış anlamıştı.

“Gerçeği ne zaman itiraf edeceksin Isabel?”

Gözlerimi ona çevirdim. Konuşmaya devam etti: “Şu haline bir bak. Sırılsıklam âşık bir köpek yavrusundan bile beter gözüküyorsun.”

Elimi çektim ve battaniyeyi alıp dizlerimin üzerine örttüm. Matt’in yakamdan düşmesini sağlayacak kelimeleri

toparlamaya çalıştım kafamda. “Dinle Matt. Ethan’la sadece, birlikte proje hazırlayan iki arkadaşız. Bütün gerçek bundan ibaret.” Aslında gerçeğin bir kısmı bundan ibaretti. Bunun öyle büyük bir proje olmasını istiyordum ki, daha uzun bir süre birlikte çalışmak zorunda kalırız, diye umuyordum. Fakat Matt’in ihtiyaç duyduğu şey bunları duymak değildi. “Sana karşı dürüst olacağım Matt. Ethan’ı gerçekten seviyorum. Çok eğlenceli biri ve kesinlikle senin anlattığın gibi acayip bir insan değil.”

İtiraz edecek gibi oldu, ama onu durdurdum. Battaniyenin altında tek ayağımı çaktırmadan havaya kaldırarak konuşmaya devam ettim. “Ethan iyi biri olsa da şimdi anlıyorum ki, ona karşı olan saplantım çocukça bir sevgiden başka bir şey değilmiş.”

Matt başını salladı. Sonunda doğruyu söylediğime ikna olmuş gibi görünüyordu. Derin bir nefes aldım ve sorularıyla beni daha fazla boğmasına izin vermemek için hemen konuyu değiştirmeye karar verdim. “Bu akşam evde yoktun. Rochelle’le miydin?”

“Bir süre onunlaydım. Ama yorgun olduğunu ve bu gece erken yatmak istediğini söyledi. Ben de Dillonlara gittim. Belki Ethan ve senin hakkında bir şeyler biliyordur, diye düşündüm.”

“Neden Dillon’la, ben ve Ethan hakkında konuşmak istedin ki?”

“Çok basit, senin bana bir şey anlatacağın yok. Ne kadar garip olsa da Dillon, Ethan’la arkadaşlığımı sürdürüyor ve arkadaşlar konuşurlar.”

“Peki Dillon sana ne dedi?”

Cevap vermeyi reddediyormuş gibi omuz silkti. “Pek bir şey anlatmadı.”

Sinirden başım titremeye başladı. Ağabeyim, beni korumakla kafayı bozmuştu. Ama bu konuşmanın devamını getirmeye hiç niyetim yoktu. “Bak, senin yaşındaki biri için fazlasıyla ciddi bir insansın. Hayatın tadını çıkarman lazım biraz.”

“Haklı olabilirsin,” diye iç geçirdi. Sandalyeden kalkarak bana doğru uzandı. “Seni korkuttuğum için özür dilerim. Uyandırmaya çalışmamalıydım. O defterde yazanlar içimi ürpertti yalnızca.”

Sesi oldukça kederli geliyordu. Rahatlayıp, defteri aklından çıkarmasını sağlamak için kollarımı açıp sımsıkı sarıldım ona. “Sorun değil. Uyanınca bir anda yüzünü gördüm ve çok korktum sadece.”

O da bana sarıldı. Yıllardır paylaşmadığımız kardeşçe bir anı paylaşıyorduk. “Demek yüzüm bu kadar korkunç. Çok nazıksın Isabel.”

Matt geri çekilirken burnuma tanıdık bir koku geldi ve tüylerim diken diken oldu. “Üzerindeki koku ne?”

Doğrulurken sağı solu kokladı. “Ne? Çiçek kokusundan mı bahsediyorsun?”

Başımı salladım. Cevap veremiyordum. Sanki dilim ağzımın içinde iki kat büyümüştü. Bu çiçek kokusu bana fazlasıyla, Abigail Smith’in odasındaki suikastçının bıraktığı kokuyu anımsatmıştı. Dudaklarımı ıslatıp yutkunmaya çalıştım:

“Evet, parfümden bahsediyorum. Neden böyle kokuyorsun?”

Omuz silkti ve kapıya doğru yürüdü. “Parfüm değil. Ama eğer beğendiysen sana biraz getirebilirim. Rochelle’in alerjisi için kullandığı göz damlası. Göz yorgunluğuna mucizevî bir çözüm getirdiğini söyledi. Gerçekten de öyle. Bugün ben kendimde denedim.”

Güçlkle nefes almaya çalıştım. “Ya, gerçekten mi?”

“Evet. Şehrin dışında şifalı otlardan ilaç yapan biri varmış. Ondan alıyormuş.”

Hiçbir şey söyleyemeden öylece bakakaldım. Matt’in çenesi önce sağa, sonra sola kaydı. Yıllar içinde geliştirip mükemmel hale getirdiği bir gerginlik belirtisiydi bu. Sonra devam etti:

“Çok nadir rastlanan bir çiçekten yapıyormuş. Cehennem zambağı sanırım.”

BÖLÜM 35

Ethan

Bir hafta boyunca Isabel'e her zamankinden çok daha zorlu bir eğitim verdim. İşlerimiz üzerinde bile çalıştık.

“Kral II. Richard'ı görmek için geri gideceğiz.”

“Aynı zaman dilimine ikinci kez gidemeyeceğimizi söylediğini sanıyordum.”

“Aynı zaman dilimine... Richard artık otuz iki yaşında.”

“Ya?”

“Evet. Ayrıca...” Ona babamdan bahsetmem gerekiyordu. Mahkeme Heyeti'nin, babamın geri dönmesini, görevini tamamlamasını ve... Marduke'yle yüzleşmesini istediğini anlatmalıydım. Arkarian'ın bana söylediklerini Isabel'e açıkladım. Babamın, Richard'ın İrlanda'ya gitmesini sağlaması gerektiğini söyledim.

“Ama bunu biz de yapabiliriz, değil mi? Babanı bu işin içine sürüklemenin ne anlamı var? Özellikle de bunu yapmak istemediği açıkça belliyken...”

“Anlaşılan, oğlu Henry'i koruyacağına dair John Gaunt'a kanının üzerine yemin etmiş. Ve bir de, Marduke'yle yarım kalan şu mesele var. Mahkeme Heyeti babamın geri dönüp düelloyu tamamlamasını istiyormuş. Artık Marduke'nin

ait olduğu yere gönderilmesi gerektiğini düşünüyörlarmış. Daha fazla masum insanın hayatını yok etmeden...”

Isabel hemen yakaladı: “Mesela benim gibi masum insanlar. Mahkeme herhalde Marduke’nin oluşturduğu tehditleri düşünüyor... Abigail’in odasına gelmesi, beni öldürmeye çalışması...” Isabel sanki mezardaymış da aniden üzerinden vahşi atlar geçmiş gibi tepeden turnağa titredi. “Bütün bu olup bitenlerde gerçekten çok büyük bir uğursuzluk var.”

Umarım Isabel yalnızca altıncı hissi yüzünden böyle konuşuyordur, diye düşündüm. Bunun bir geriye dönüş olmasını hiç istemezdim. Arkarian, Isabel’in karanlık dünyayı, ölüme ne kadar yaklaştığını hatırlamasının hiç iyi olmayacağını söylemişti. Isabel’in manevi gücünü ve mace-racı ruhunu öldürebilirmiş.

“Peki ne zaman gidiyoruz?” diye sordu.

“Bu gece. Ama eğer kendini doğrudan Kale’de bulmazsan şaşırma. Arkarian önce dağda hepimizle bir toplantı yapacakmış.”

“Peki ya baban, o da gelecek mi?”

“Onun bir şeyden haberi yok. Tabii şimdilik. Onu Arkarian’a götürecek olan yem ben olacağım.”

“Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?”

Isabel’e cevap vermedim; çünkü cevabı ben de bilmiyordum. “Babama benimle ilgili gerçeği gösterecek bir şeyler bulmalıyım. Fakat bunu öyle bir şekilde yapmalıyım ki öfkeden kudurup ya beni koruma kararı almalı ya da Arkarian’ı öldürmek istemeli. Her ikisi de uyar. Tek yapması

gereken Arkarian'ın adını söyleyerek, dağa, Arkarian'ın evine gitmek.”

“Tek yapması gereken bu mu?”

“Tabii bunu hissederek yapmalı. Arkarian onu ancak bu şekilde duyabilir.”

Isabel, sanki üzücü bir şey hatırlamış gibi düşünceli düşünceli kaşlarını çattı. Tam o bakışın ne anlama geldiğini soracaktım ki, önemli değil, der gibi elini havada salladı ve iki eliyle kılıcını havaya kaldırarak pozisyon aldı. Bu hareketi yapmakta hâlâ zorlanıyordu; ama kollarıyla ağırlık çalışmaya başladığı için oldukça yol katetmiştik. “Bu kılıcı kullanmaya çok yakında ihtiyacım olacakmış gibi hissediyorum.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Marduke'yle dövüştüğümüz zaman.”

Bir an için hiçbir karşılık veremedim. “İyi ama... Sen Marduke'yle dövüşmeyeceksin ki. Düello, Marduke'yle babamın arasında. Bu işin kuralları var. Marduke'nin bile uymak zorunda kalacağı kurallar.”

Isabel yüzüme baktı. Sanki bir şey söylemek istiyordu ve kararsız kalmıştı. Benden sakladığı bir şeyler olduğu hissine kapıldım. “Marduke babanı öldürmek istiyor olabilir; ama beni de öldürmeye kalkıştı. Bence bu bana, düello alanına girme hakkı veriyor.”

Havada duran bileğini yakaladım. “Bir daha asla Marduke'nin yanına yaklaşmayacaksın!”

“Keşke gerçekler böyle olsaydı! Ben buna inanacak kadar saf değilim Ethan. Ve sen de öyle olmamalısın. Uyan

artık. Marduke beni öldürmeye çalışarak düellonun bir parçası olmama sebep oldu. Bunu da sana ulaşmak için yaptı. Artık sen de bu işin içindesin. Marduke, Koruyucu'dan ele geçirebileceği ne kadar insan varsa ele geçirmeye çalışıyor. Biz zayıfken hepimizi tek tek yok etmeyi planlıyordur belki. Sen de istediğin tahmini yürütmekte özgürsün.”

“Pekâlâ. Mahkeme'nin, Marduke meselesini halletmek için büyük bir telaş içinde olduğu kesin.”

“Bunun sebebi ne sence?” Kendisi cevap vermeye başladı. “Çünkü durum kontrolden çıkmak üzere. Ve Mahkeme de bunun farkında. Marduke bu düelloya daha kaç kişiyi bulaştırdı? Hı? Eğer Marduke bu antik şehirdeki Koruyucuları zayıf düşürmeyi başarır o ve Tanrıça kesinlikle öne geçmiş olacak. Marduke kendi intikam planlarını uygulamaya çalışırken bir yandan da Tanrıçaya büyük bir iyilikte bulunmuş oluyor.”

Isabel'in bu düşünceleri üzerimde bomba etkisi yaratmıştı. Anlaşılan bildikleri düşünceden ibaret değildi. “Söylesene, Rochelle'i ne kadar iyi tanıyorsun?”

Bu soru beni şaşırtmıştı. Bir süre öylece yüzüne baktım. “Neden soruyorsun?”

“Sakin hemen savunmaya geçme,” dedi.

“Geçmiyorum. Neden geçeyim ki?”

“Neyse, boş ver.”

Kolundan tutup tekrar kılıçla oynamaya başlamasını engelledim. “Neden bahsediyorsun? Neden Rochelle'i sordun? Biliyorsun o kıza katlanamıyorum.”

Bir süre konuşmadan bana baktı. Sanki ruhumu, kalbimi görmeye çalışıyor gibiydi. Yüzü bir anda güneşten yanmış gibi kıpkırmızı oldu. “Bence Rochelle... Bence o... Marduke için çalışıyor olabilir.”

Sözleri içime işledi. Bunu söylemiş olabileceğine inanmıyordum. “Saçmalık!”

Arkamı dönüyordum ki kolumdan tutup çekti. “Ethan, lütfen bir düşün. Abigail Smith’in suikastçısının bıraktığı kokuyu hatırlıyor musun? Hani ikimiz de o kokuyu bir yerden tanıyorduk, ama bir türlü çıkaramamıştık?”

“Yanıyorsun Isabel. Parfüm, ruhla birlikte yolculuk yapamaz.”

“Bunu ben de biliyorum! Fakat Rochelle’in kullandığı şey bir çeşit göz damlası.” Elini kaldırıp yüzüme doğru yaklaştırdı. “Göz damlası Ethan, çiçeklerden yapılmış bir göz damlası.”

“Ne?”

“Matt söyledi bana.”

İçimde bir şeyler kaynamaya başladı. Sımsıkı kapatılmış bir düdüklü tencere gibiydim. İçerisi kaynıyordu, ama buharın çıkması için en ufak bir delik yoktu. Neden herkes Rochelle’le uğraşmak zorundaydı? İlk önce Mahkeme Heyeti, sırf kötü bir çocukluk geçirdi diye Rochelle hakkında yargılara varmıştı. Şimdiyse Isabel, geçmiş bir zaman diliminde duyduğumuz aptalca bir koku yüzünden inanılmaz şeyler söylüyordu. “Ne söylediğinin farkında değilsin. O kızı rahat bırak, tamam mı?”

Isabel yüzüme bakıyordu. Yemin ederim ki bir an için gözleri dolu dolu oldu. Fakat olan bitene anlam vermeme fırsat kalmadan sırtını döndü ve bu konuşmayı hiç yapmamışız gibi kılıcını havaya kaldırdı. “Hadi çalışmaya devam edelim.”

Böylece günün geri kalan kısmını çalışarak geçirdik. Fakat etrafımızı saran sessizlik ve gerginlik hiç geçmedi. Geç olduğuna karar verip dönüş yoluna geçtiğimizde yorgunluktan ölüyordum. Isabel’in Rochelle hakkındaki suçlamaları aklımdan çıkmıyordu ve şimdi bir de eve dönüp babamla yüzleşmek için hazırlanmalıydım.

O gece Isabel’in evinden kendi evime gitmem her zamankinden uzun sürdü. Ayaklarım, sanki üzerlerine kurşun dökülmüş gibi ağırlaşmıştı. Bu süreyi babama ne söyleyeceğimi düşünerek değerlendirdim. Asla sebep olmak istemediğim bir şey vardı: Babamın daha fazla acı çekmesi. Sera’yı kaybetmenin hayatını nasıl değiştirdiğini görmüştüm. Fakat eve dönüp de babamı televizyonun karşısında öylece otururken gördüğümde, kafamda kurduğum bütün planlar uçup gitti.

Artık hayatı bundan ibaretti. Yani hiçbir hayatı yoktu.

Koruyucu’dan birinin hatta sıradan bir insanın bile yaşayacağı hayat bu muydu? Günlerini böyle, sanki ağır çekimde geçiriyor gibi harcamak mıydı?

Her zaman örnek alabileceğim bir babam olmasını istemiştım. Diğer erkek çocuklarının babaları öyleydi. Bir

zamanlar benim babam da öyleymiş. Bütün yaşamımı o adam gibi olmaya çalışarak geçirdim; babamın bir zamanlar olduğu adam gibi. Ve orada onun öylece hareketsiz duruşuna bakarken korkuyla ürperdim: Benim yaşamım da bir gün böyle mi olacaktı? Korku içinde ve kıpırtısız... İşte bu manzara yüzünden kelimeler ağzımdan dökülürdü: "Sera' yı Marduke öldürdü. Ve şimdi de Isabel'i öldürmek istiyor. Onu ancak sen durdurabilirsin."

Omuzları titredi. Yavaşça arkasını döndü. Sanki üç gün önce ölmüş bir ceset gibi görünüyordu. Yüzünde en ufak bir renk yoktu. "Efendim?"

Derin bir nefes aldım. "Hakkında her şeyi biliyorum baba ve diğer hayatını da. Gerçek şu ki başladığın görevi tamamlamalısın ve sonra Marduke'yle yüzleşmelisin. Daha fazla masum insan hayatını yitirmeden onunla aranızdaki meseleyi halletmelisin."

Rahat koltuğunda yavaşça doğruldu ve yüzümü daha iyi görebilmek için hafifçe bana doğru döndü:

"Sen neden söz ettiğinin farkında değilsin."

"İnkâr mı ediyorsun baba? Keşke buna çok şaşırdığımı söyleyebilseydim. Ama sen de biliyorsun ki artık böyle bir insana dönüştün. Ben, babalar çocuklarına örnek olur sanıyordum. Senin dövüşmeni istediğimden filan değil baba. Ben sadece gerçekte olduğun kişi olmanı istiyorum. Yapabileceklerinin hakkını vermeni istiyorum. Sen ne yapman gerektiğini biliyorsun. Seçim senin."

Arkamı döndüm, odama çıktım, kendimi yatağa attım gözlerimi tavana diktim. Aşağıdan ayak seslerinin geldiğini duymayı bekliyordum. Benimle yüzleşmesini, sorularına cevap istemesini ya da en azından kendisiyle ilgili, geçmişte kim olduğuyla ilgili gerçeği kabul etmesini bekliyordum. Hatta şimdi kim olduğuyla ilgili gerçeği de... Çünkü artık biliyordum ki, Koruyucu'dan biri olmak bir tercih meselesi değildi. Koruyucu'dan biri olmak aynı zamanda *kim olduğumuzdu*. Babamın yaptığı şey bu sorumluluktan kaçmaktı yalnızca.

Hiçbir ayak sesi duymadan o kadar uzun süre bekledim ki sonunda elimde olmadan uyuyakalmışım.

Gözlerimi açtım ve Arkarian'ın sekizgen odasının içinde buldum kendimi. Arkarian yalnız değildi. Carter bir iskemleye oturmuş, gözlerini tırnaklarına dikmişti. Yüzünü bana doğru çevirdi ve başıyla hafifçe selam verdi. Jimmy de oradaydı. Samimiyetle elimi sıktı. Önüme, parlayan toz zerrecikleri döküldü ve Isabel iki ayağının üzerine yere inip, dengesini ayarlamak için kollarını yana açtı. Doğruldu ve memnuniyetle etrafına bakındı.

Başarılı inişi Jimmy ve Carter tarafından alkışla karşılandı. Arkarian gururla gülümsüyordu. Her birimizi tek tek göstererek parmağıyla saymaya başladı. "Bir, iki, üç, dört ve benle birlikte beş... Evet, toplanıyoruz."

"Toplam kaç kişi olmamız gerekiyor?" diye sordum, Arkarian'ın heyecanına kapılarak.

“Sonunda dokuz.”

“Evet, doğru” dedi Isabel, “bu sayı Kehanet’te geçiyordu. Peki bize katılacak olan diğerleri kim?”

Düşününce aklıma ilk gelen kişi babam oldu. “Babam var... Geri dönmesi gereken savaşçı. Onunla beraber altı edeceğiz.”

“Güvenilmemesi gereken savaşçıyı da unutmayın.” Kehanet’i Carter da biliyordu.

Arkarian, Carter’a sertçe baktı. “Bence tam olarak öyle yazmıyordu.”

Carter omuz silkti.

Jimmy bir başka cümleyi hatırladı. “Diğeri kötülüğün tohumu.”

“Ve tertemiz kalbiyle bir lider,” diyerek eğildi Arkarian.

Isabel birdenbire iki büklüm olup kıvranmaya başladı. Jimmy hemen koşup kolundan tuttu. Arkarian da yanına gitti. “Ne oldu Isabel?”

“Bil... bilmiyorum. Başımda tuhaf bir his var. Karnım...” İnlemeye başladı. Sonra öne doğru atıldı. “Geri çekilin!” Bu uyarıdan sonra kasmaya başladı.

Arkarian, soran gözlerle Jimmy’ye baktı.

“Matt saatler önce dışarı çıkmıştı. Ben yatağa girdiğimde hâlâ dönmemişti. Güvende olduğumuzu düşünmüştüm.”

Sözleri beni harekete geçirdi. “Güvende derken neyi kastediyorsun? Matt konusunda mı güvende? Yoksa Matt bir şeylerden mi şüpheleniyor?”

“Isabel’i uyurken izlemişti.” dedi Jimmy.

“Olamaz! Ama bir şey anlayamaz ki.”

Isabel, karnını tutarak güçlkle konuşmaya başladı. “Matt, Kehanet’i okudu.” Kafasını kaldırıp Arkarian’a baktı. “Üzgünüm. Bir kazaydı.”

“Biliyorum,” dedi yavaşça. “Jimmy bana söyledi.”

“Ar-ka-ri-an!..”

Bu kelime, inkâr edilemeyecek kadar büyük bir duyguyla odanın içinde yankılandı. Sesi tanıdım. Bağırın Matt idi. “Hayır, olamaz, Matt çıldırmış! Sence ne kadarını biliyor?”

Isabel güçlkle doğrulmaya çalıştı ve kesik kesik nefes alarak, tiksintiyle önünde duran kusmuk birikintisine baktı. “Ee, bilmeniz gereken bir şey var.” Hepimiz gerilmiştik, konuşmasını bekliyorduk. “Geçen gece istemeyerek Arkarian’ın adını seslendim ve Matt beni duydu.” Gözlerini Arkarian’ın gözlerine çevirdi. Bakışları birbirine kenetlenmişti. İkisi de tek bir kelime bile etmedi. Sanki koskoca evrende yalnız ikisi kalmıştı. Jimmy’yle birbirimize bakıp gülümsedik.

“Ar-ka-ri-an! Senin kim olduğunu ya da ne olduğunu bilmiyorum. Cevap ver bana. Kardeşim neden uyanmıyor?”

Isabel tekrar inlemeye başladı. Bu kez neredeyse bayılacaktı. “Matt beni sarsıyor.”

Carter ayağa kalktı. “Koruyucu hakkında hiçbir şey bilmeyen biri Kehanet’in neden bahsettiğini anlayamaz. Matt sadece isim sayesinde turnayı gözünden vurdu. Gidip onu

ziyaret edeceğim. Eminim onu oyalayabilirim. Siz de bu arada Kral Richard işini halledip geri gelirsiniz.”

Arkarian, Carter'ın omzunu tuttu ve sonra elini havaya kaldırıp Carter'ın yüzünün önünde yuvarlak bir şekil çizdi. “İşte iyi bir insan! Şimdi lütfen git ve acele et.”

Carter hemen kayboldu. Arkasında bıraktığı parlayan toz zerrecikleri yere döküldü. Hayatımda ilk kez bu adama karşı iyi bir şeyler hissetmişim. Fakat Carter'ın, Mattlere gitmesi sanki saatler alıyor gibi gelmişti. “Carter nerede oturuyor?” diye bağırdım. Bu arada Isabel'in sancıları git-tikçe kötüleşiyordu ve sonunda tekrar kustu. “Carter'ın kanatları yok mu?”

Jimmy yanıma gelip kolumu sıvazladı. “Hayır, kanatları yok. Unutma, Carter, ilk önce ölümlü bedenine dönerek uyanacak. Ondan sonra arabayla Mattlere gidecek. Fakat endişen olmasın. Carter, içine şeytan girmiş gibi ışık hızıyla araba kullanır.”

Gülmek için çaba harcadım. Rahatlamaya çalıştım. Ancak Isabel orada acıdan iki büklüm olmuşken bu hiç kolay olmuyordu. O acıyı iyi biliyordum. Nefes almakta güçlük çekmeye başlamıştı bile. Arkarian, her ne kadar bir Şifacı olmasa da asırlar boyunca bir sürü yetenek geliştirmişti. Bunların arasında, acı çeken insanları rahatlatmak da vardı. Ve şimdi Isabel'in yanındaydı. Ona yardım ediyor, sakinleşmesini sağlıyordu.

Isabel'in bir anda kendine gelmesiyle, hepimiz anladık ki Carter eve varmıştı ve Matt kapıyı açmak için Isabel'in yanından ayrılmıştı.

“Daha fazla bekleyemeyiz.” dedi Arkarian. Herkes kimi beklemekten bahsettiğini anlamıştı: Babamı... Isabel soluklanmaya çalışırken, Arkarian ve Jimmy yerdeki pislikleri temizlemeye başladı.

“Boşuna vakit kaybediyoruz. Gelmeyecek,” dedim. Babamın, olan bitenleri görmezden gelerek, kabuğunda saklanmayı seçmiş olması beni çileden çıkarmıştı. “Korkağın teki!” diye bağırdım.

Bu sözler ağızımdan çıktıktan hemen sonra önümde toz zerrecikleri parlamaya başladı ve babam tam karşımda yere inerek gözlerini yüzüme dikti.

“Baba! Öyle demek istemedim...”

“Benim korkak olduğumu düşünüyorsun; çünkü Koryucu’dan ayrılmaya karar vermemin ne kadar cesaret isteyen bir davranış olduğundan haberin yok.” Cevap vermemi beklemedi bile. “Tek istediğim daha fazla kan dökülmesine bir son vermektir. Sen o zamanlar küçücük bir çocuktun. Senin peşine de düşecekti.”

“Özür dilerim baba. Sadece ben, hayatım boyunca senin...”

“Bir korkak olduğumu mu düşündün? Savaş yerine barışı seçtiğim için mi?”

Arkarian, babamın omzuna elini koydu. “Geri çekilerek, mücadele etmeyerek, daha çok kan dökülmesine yol açtın aslında.”

Babam öfkelenmiş gibi görünüyordu: “Bunu nasıl yaptım söyler misin?”

Arkarian, Isabel'e doğru kısa bir bakış attı. "Marduke, Isabel'i öldürüyordu neredeyse. Muhtemelen seni kendine çekmek için yapacaktı bunu. Çünkü Isabel oğlunun değer verdiği biri. Ayrıca, Anılanlardan birini hain yaparak kendi safına çekti."

Bu gerçekten benim için de korkunç bir haberdi. Acaba kimden bahsediyordu ve ben o kişiyi tanıyor muydum?

"Marduke sabırsızlanıyor. Sonsuza kadar beklemeyecek Shaun. Senin sevdiklerinin peşine düşecek. Sonra onların değer verdiği insanları ele geçirecek. Bu çember sürekli genişliyor."

Babam yalvaran gözlerle Arkarian'a baktı. "Oğlumun tehlikeye düşmesini istemiyorum. Tek istediğim onun normal bir hayat yaşaması."

"Senin yaşadığın gibi mi baba? Yaptığın şey bu mu? Eğer öyleyse ben o hayatı istemiyorum. Ona yaşamak bile denmez."

Babamın gözleri kısıldı. Pes etmiş gibi görünüyordu. "Ethan, sen benim oğlumsun. Bu tehlikeli oyunun bir parçası olmanı istemiyorum." Sonra Arkarian'a dönüp acı dolu bir ses tonuyla devam etti: "Senin arkadaşım olduğumu sanıyordum. Oysa sen, oğlumu kandırdın ve kendi çıkarların için onun masumiyetini kullandın."

"Ethan'ın yardımımıza ihtiyacı vardı Shaun. Henüz dört yaşındaydı ve korkunç bir cinayete tanık olmuştu. Aklını kaçırmak üzereydi."

"Hayır! Ben ona..." Babam bir anda, şimdi olduğu gibi, o zamanlar da bana yardım edemeyecek olduğunu fark etti

ve sustu. Arkarian'a dūřmanca bir bakış fırlattı. "Ben oğluma yardım edebilsem de edemesem de senin ve Mahkeme'nin, ondan çocukluğunu ve masumiyetini çalmaya hiç hakkınız yoktu. Hepiniz kendinizden utanmalısınız!"

Arkarian derin bir i çekti. "Ethan'ın büyüyüp nasıl biri olduğunu düşününce, insanın bundan utanması hiç de kolay olmuyor Shaun."

Babam şüpheli gözlerle beni szd. "Ethan'ın, benim yaptığım hataları yapmasına izin vermeyeceğim Arkarian. Onu, bana karşı ne kadar kışkırtmış olursanız olun."

"Bana haksızlık ediyorsun."

"yle mi? Hiç sanmıyorum."

"Kabul ediyorum. İlk başta bazı planlarımız vardı. Çok basit planlar... Ethan'ın bizimle çalıştığını öğrenirsen tekrar aramıza dönersin ve bizim bir parçamız olmak istersin diye dşnmüştüğ. Sonuçta onun Eğitmeni sen olacaktın."

"Ethan, Anılanlardan mı?"

"Evet. Ancak sen kendini geri çekmiş olduğun için onun eğitimi bana devredildi. Bundan gurur duydum. Ethan beklentilerimizin çok ötesinde bir gelişme gösterdi."

"Doğru mu söylüyorsun Arkarian? Sana güvenmiyorum."

"Elbette... Ethan bir Anılan. Başka türlü ona Koruyucu'dan ve gizli kalması gereken şeylerden nasıl bahsedebilirdik?"

Babamın gözleri bir an öfkeyle parladı. Sonra yavaş yavaş sakinleşti: "Söylediklerin doğruysa Ethan'ın yetenekleri nedir?"

Arkarian tek kaşını havaya kaldırarak bana döndü. Hemen bir şeyler düşünmeliydim. Hangi illüzyon babama, ona şimdi hiç olmadığı kadar ihtiyacımız olduğunu en iyi anlatabilirdi? Sera'yı düşündüm. O gün ölüme o kadar yaklaşmışken yüzünün nasıl görüldüğünü, bana, Marduke adını unutmamam gerektiğini söyleyişini, bunu babama söylememi ve ölümünün intikamının alınmasını istediğini... Bütün bu sahneyi, aynen olduğu gibi canlandırabilirdim; ama vazgeçtim. Üzerinden onca sene geçmiş olsa da bu olay hâlâ çok tazeydi. Babam hâlâ bu acının üstesinden gelemiyordu. Yapmayı düşündüğüm şey her şeyin daha da kötü olmasına sebep olurdu sadece. Babam tamamen içine kapanabilirdi. Arkarian da benimle aynı düşünceleri paylaştığını göstermek için ikimizden başka kimsenin fark edemeyeceği kadar yavaş bir hareketle başını salladı.

Hemen başka bir şey düşündüm. Babama sorunlarımın kaynağını, Marduke'yi hatırlatmamda hiçbir sakınca olmazdı. Marduke, Isabel'e o dağın tepesinde, istersem ona illüzyonlarım yoluyla ulaşabileceğimi söylememiş miydi? Eğer onu çağırırsam benim yanıma geleceğini? Babama yeteneklerimi ispatlamak için, Marduke'yi fiziksel olarak bu odaya getirip bir yandan da illüzyonumun güvenli ağı içinde kalmaktan daha iyi ne gibi bir yol olabilirdi ki? Artık ne yapmam gerektiğinden tamamen emindim. Gözlerimi kapatarak birkaç saniye konsantre oldum. Çok geçmeden, Marduke yeşil ışığının içinde belirmeye başladı. Sekizgen odanın içini şeytani bir hava kaplamıştı. Isabel korkuyla

öyle bir nefes aldı ki sesi odada yankılandı. Geri geri sendeleyip, arkasındaki makineye çarparak güçlkle durdu. Jimmy, postalının içinden bir bıçak çekti. Arkarian, Jimmy'ye bıçağını kaldırmasını işaret etti. Odanın ortasında duran yaratık, şaşkın gözlerle etrafını süzmeye başladı ve nihayet babamı fark edince durdu. Vücudunu sonuna kadar gerip kocaman oluncaya kadar doğruldu ve ellerini havaya kaldırıp kükredi.

“Marduke!..” diye fısıldadı babam gırtlığından. Sanki bir hayalet görmüş gibiydi.

Marduke, kollarını aşağıya indirdi ve gözlerini babamın gözlerine dikti. “Yaşlanmışsın.”

“Sen de hatırladığımdan daha çirkin görünüyorsun.”

Babamın takındığı tavır beni neredeyse kahkahalara boğacaktı. Marduke'nin ne kadar kibirli olduğunu biliyordu. Fakat gülmek yerine gözümde yaşlar birikti. Bir zamanlar babamın nasıl biri olduğunu o an, az da olsa görebilmiştim.

Babamın hakareti karşısında Marduke'nin sarı gözü ateş gibi parladı. “Sevdiklerinle geçirdiğin saatlerin değerini iyi bil!” dedi, boğuk sesiyle. “Ne de olsa uzun sürmeyecek. Sonunda aramızdaki meseleyi halledebileceğiz. Ve tabii ki kazanan ben olacağım.”

“O kadar emin olma!”

Marduke havaya doğru tükürdü, tükürükleri etrafa saçıldı. Bir kısmı babamın üzerine gelmişti. Ancak babam yerinden bile kıpırdamadı.

“Yeri sen söyle.” dedi babam.

Marduke gülmeye başlamıştı, ama neye güldüğünü anlayamıyordum. Babamın yüzündeki şaşkın ifadeye bakılacak olursa, o da anlayamamıştı. Marduke hemen açıklamaya girişti:

“Ardennes Ormanı’nda buluşacağız. Neresi olduğunu biliyorsun.”

“Fakat orası...” Babam, Arkarian’a döndü. “Birlikte çıktığımız son görevin olduğu yer. Fransa’da, dövuştüğümüz orman.”

Arkarian, önemli bir noktaya değindi: “Aynı zaman dilimine ikinci kez gidemezsiniz.”

Marduke, kocaman tek omzunu hafifçe havaya kaldırdı. “O günün bir sene sonrasında buluşacağız.”

Babam cevap vermedi.

Marduke, babamın üzerine doğru yürüyüp sırtıtmaya başladı.

“Eğer gelmezsen, daha önce eşini benzerini görmediğin bir katliama yol açarım.”

“Senin bu tavrın başını belaya sokacak.” dedi Arkarian. “Düzen’in bile kendi kuralları vardır.”

Marduke bu kez bir kahkaha daha patlattı. “Yaptığım her şeyde Tanrıçamın desteği var.” Yavaşça ve alaycı bir şekilde devam etti: “Ne de olsa ben onun en sevdiği savaşçısıyım. Bana tapıyor.”

Babam yüksek sesle güldü. “Sen hep kadınların gözde-siydin zaten.”

Babamın alaycı sözleri belli ki hassas bir noktayı hedef almıştı. Marduke gözümüzün önünde daha da büyüyüp irileşti. Tek gözü kocaman olmuştu. “Yanında üç kişi getir!” diye kükredi. Ve bu sözlerle, arkasında pis bir koku bırakarak ortadan kayboldu.

Arkarian, babama döndü:

“Marduke en iyi beş adamını getirmeyi planlıyor.”

Babam susuyordu. Kimse tek kelime etmedi. Herkes ona, içini kemiren her ne şeytan varsa, onunla baş etmesi için zaman tanıyordu. Sonunda bana baktı. “Harika bir şey yaptın Ethan. Gerçeği bir illüzyona taşıma yeteneğin var demek. Daha önce bunu yapabilen kimseyi görmemiştim.”

“Oğlun çok yetenekli biri.” diye ekledi Arkarian. “Başka yetenekleri de var. Boş bir zamanında onları da göstermesini istemelisin. Hepimiz onunla gurur duyuyoruz.”

Arkarian’ın söylediklerini dinlerken, insanların içinde yeteneğimi sergileyerek nasıl kendimi küçük düşürdüğümü ve Mahkeme Heyeti’nin, henüz olgun biri olmadığım için nasıl kanatlarımı vermeyi reddettiğini düşünmemeye çalıştım.

“Söyle bize Shaun, kararın nedir? Bize katılacak mısınız?”

Babam derin bir nefes aldı: “Benim için yapılacak bir tek şey kaldı...” Derin bir iç çekti ve omuzları iki yana çöktü. Bir an için bunun gitmeye karar verdiği anlamına geldiğini düşündüm. Fakat tam o sırada kollarını göğsünde kavuşturdu. “Her zamanki gibi beni köşeye sıkıştırdın Arkarian. Sırf oğlumun çevresindeki tehlikeli ve çirkin yaratıkların

sayısını azaltmak için dahi olsa, o görevi tamamlayacağım. Marduke'yle yüzleşeceğim!”

Arkarian, rahat bir nefes alıp gülümsedi ve içten bir şekilde babamın elini sıktı. Jimmy, coşkuyla babamın sırtını sıvazladı:

“Seni tekrar aramızda görmek çok güzel Shaun!”

Babam, Arkarian'a döndü:

“Uzun zaman oldu. Söylesenize, dostum John Gaunt nasıl?”

“Öldü.” diye yanıtladı Arkarian. “Oğlu Henry ise sürgünde çürüyor.”

Arkarian olanları açıklarken, bir yandan da babamın yeteneklerini yenileme işlemine geçti.

BÖLÜM 36

Isabel

Ethan ve ben, Kral II. Richard'la daha önceden karşılaşmıştık. Fakat kendisine usulüne göre takdim edilme fırsatımız olmadığı için isimlerimizi öğrenmemişti. Bu yüzden, aşınası olduğumuz, Dorthmouthlu Hugo Montebtain ve Leydi Madeline kuzenler adı altında karşısına çıkacaktık. Tabii yalnızca isimlerimiz aynı kalmıştı. Kralın bizi pek de düşmanca karşılaması beklenmiyordu. Anlaşılan bizim topraklarımızın lordu, kralın büyük bir destekçisiydi. Hükümdarlık gücünü kayıtsız şartsız dayatma eğiliminde olan kral, son zamanlarda hızla yandaş kaybediyordu. Birçok soyluyu ve önemli lordu sürgüne göndermişti. John Gaunt'un, halk tarafından çok sevilen oğlu Henry de sürgüne gönderilenlerden biriydi.

Ethan'ın babası Shaun –kendisine bu şekilde hitap etmemi istemişti– kendini, kralın büyükbabası III. Edward'ın uzak bir akrabası olarak tanıyacaktı. O kadar kısa sürede kralın güvenini kazanmak biraz zor olacaktı. Fakat hayatının büyük bir kısmını, Richard'ın, üzerinde hâkimiyet kurmak için büyük arzu duyduğu Fransa'da geçirdiğini söylemek bayağı yardımcı olacaktı.

Jimmy, uydurma bir lord olan Lord Hamersley'nin uşağı rolüne girecekti. Jimmy ve Shaun, bizden iki gün önce gittiler. Onlar gittikten sonra Arkarian, Ethan'la bana, Kral II. Richard'a yardım etmek için duyduğumuz eskiden kalma arzulara uymamamız gerektiğini açıkladı:

“Geçmişten kalan hütün duygular kati bir şekilde bir kenara bırakılmalı. Unutmayın, bu geceki göreviniz kralı korumak *değil*, tarihin, ilerlemesi gerektiği gibi ilerlediğinden emin olmak.”

“O halde ne yapmamız gerekiyor?” diye sordu Ethan.

“Baban ve Jimmy'nin size ihtiyacı olabilir. Tıpkı, Isabel'in bir önceki görevde sana ihtiyacı olduğu gibi. Marduke işe karışıp bize sürpriz yapabilir. Dikkatli olun. Babanın arkasını kollayın ve tabii Jimmy'nin de. Sakın aklınızdan çıkarmayın, Marduke olmaması gereken yerlerde dolaşiyor: Geçmişte... Kaos Düzeni'nin, tarihe burnunu sokması yeterince kötü zaten, bir de Marduke'nin boy göstermesi kesinlikle kabul edilebilir bir şey değil.”

Arkarian'ın ne demek istediğini anlıyordum. “Marduke, kendi intikam planını gerçekleştirmek için Düzen'i kullanıyor.”

“Görünüşe bakılırsa, Tanrıça da bu işe dünden razı,” diye ekledi Ethan.

Arkarian, eliyle mavi saçlarını düzeltti. “Marduke'nin demesine göre öyle. Anlaşılan Tanrıça, Marduke'nin cazibesine kapılmış.” Marduke'nin cazibesini düşünmek bile

midemi kaldırdı. “Yine de,” diye devam etti Arkarian, “şimdilik bunu kafanıza takmayın. Tamamlamanız gereken bir göreviniz var. Geri döndüğünüz zaman, stratejimizi belirleyeceğimiz bir toplantı yapacağız. Ancak ondan sonra, Marduke ve yandaşlarıyla çarpışacağız.”

Arkarian, konuşmasını bitirdikten sonra beni bir kenara çekti. Fısıldayarak, bu görevde her şey yolunda giderse, Mahkeme Heyeti'nin, Ethan'ı ödüllendirerek kanatlarını vermeyi düşündüğünü söyledi. Sevinçten neredeyse çılgık ataktım.

Ethan yanımıza geldi. “Siz ikiniz ne kaynatıyorsunuz?”

“Ona söyleyeyim mi?”

“Daha sonra...” dedi Arkarian. “Şimdi gitmeniz gerek. Çok dikkatli olun.”

Arkarian son uyarısını da yaptıktan sonra veda edip bizi Kale'ye gönderdi. Çok geçmeden Ethan ve ben, süslü elbiselerimizi giymiştik. Bu kez saçım koyu kıızıydı. Büyük bir kısmı tepede topuz yapılmış, bir kısmı da bukleler halinde yanlardan dökülüyordu. Beyaz tenimin üzeri çillerle doluydu. Ethan ise koyu buğday tenliydi ve siyah saçları omuzlarına kadar dökülüyordu.

İkimiz de etkilenmiş bir şekilde karşımızdaki aynalara baktık. İpeksi, zengin kumaşın tadını çıkararak, elimi zümrüt yeşili, kabarık eteğimin üzerinde gezdirdim. Sonra ayaklarımı görebilmek için iki elimle eteği yanlardan kaldırdım. Ayağымda yumuşak deriden yapılmış kahverengi pa-buçlar vardı.

Ethan beni baştan aşağı süzüp ışık çaldı. “Hiç fena değil!”

Şakayla omzunu ittim. Fakat bu iltifatın altında gerçekten önemli bir şey var mı, diye düşünmeden de edemedim. Sanki son zamanlarda yaptığım her şey –özellikle o son görevden beri– Ethan’ın bana karşı ne hissettiği hakkında tahminler yürütmekten ibaretti. Benim Eğitimcim ve arkadaşım olması dışında, benim için ne hissediyordu, bilmiyordum. Ethan hayatımı kurtardığından beri kendimi ona çok yakın hissediyordum. Fakat onun davranışlarında en ufak bir değişiklik yoktu. Bir kere bile beni gerçekten öpmeye kalkışmadı. Artık sonsuza kadar sadece arkadaş kalmamızın kaderimiz olduğunu ve onun hâlâ Rochelle’e karşı bir şeyler hissettiğini düşünmeye başlıyordum. Ne tuhaftır ki sonsuza kadar sadece arkadaş kalma fikrinin huzurlu bir tarafı da vardı. Sanırım, Ethan’ın arkadaşlığının her şeyden daha önemli olduğunu anlamaya başlamıştım artık. Ve tabii bir de artık geceleri gözlerimi kapattığımda, rüyalarımın giren yüz Ethan’ın yüzü değildi. Bu yüz, derin, eflatun bakışları olan bir başkasına aitti.

“Hadi ama!” diyerek beni kapıya çekiştirdi Ethan. Kapının önündeki merdivenleri tırmanarak üst katta bir odaya çıktık. Oradan birlikte aşağı atladık ve Westminster Sarayı’ndaki Büyük Salon’un köşesine indik. Etrafımız oldukça hareketliydi. Fakat kimse bizi fark etmemişti.

İyi bir inişti, bu kez bacaklarımı dengeli bir şekilde açmıştım. Ethan gülümsedi. “Aferin!”

Düzgün bir iniş yapabilmenin heyecanıyla ve yine geçmişte olmanın coşkusuyla biraz kendimden geçince, Ethan'a, duymak için sabırsızlandığı şeyi söylemeden durmadım: "Hani Arkarian bana gizli gizli bir şeyler söylüyordu ya demin..."

"Evet?"

"Bu görev iyi giderse Mahkeme'nin seni ödüllendirerek kanatlarını vereceğini söyledi."

Ethan şaşkınlıktan donakaldı. Elleriyle omuzlarımdan yakaladı, ağzı bir karış açık bir şekilde, bir saniye kadar yüzüme baktı. "İnanamıyorum!" diye bağırdı. "Sonunda kanatlarımı alabileceğim! Evet, evet, evet!" Beni havaya kaldırıp çevirmeye başladı.

Bunu söylemek için pek de doğru bir zaman olmadığını anladım ve omuzlarına vurmaya başladım. Baş başayken söyleseydim çok daha iyi olacaktı. "Beni yere indir! Herkes bize bakıyor."

Sonunda beni yere indirdi. Hâlâ sırtarak kafasını sağa sola çevirirken neden bahsettiğimi anladı sanırım. Etrafımızdaki herkesin dikkatini çekmiştik. Ethan dirseğiyle beni dürtükleyip salona doğru gülümseyerek selam verdi. Kral II. Richard'ın da dikkatini çekmiş olduğumuzu ve bize doğru yürüdüğünü görünce korkudan nefesim kesildi. Kalabalık, kralın geçmesi için yolu açtı.

"Yaptığını beğendin mi!" diye fısıldadım.

"Ben mi yapmışım! Kanatlarımla ilgili müthiş haberi vermeseydin..."

"Beni havaya kaldıracağını nereden bileyim."

Kral, tam önümüzde durdu. Ethan yerlere kadar eğildi. Ben de hafifçe dizlerimi kırarak selam verdim.

Kral ayağa kalkmamızı işaret etti. Bir iki dakika boyunca bizi baştan aşağı süzdükten sonra kafasını yana eğdi. “Bu çifti tanıyorum ben. Daha önce de karşılaştık sizinle.”

Ethan’la endişeli gözlerle birbirimize baktık. Kral bizi nasıl hatırlıyor olabilirdi? Yalnızca gözlerimiz aynıydı.

“Daha önce karşılaştığımızı sanmıyorum Majesteleri,” dedi Ethan. “Lütfen size kendimi tanıtmama izin...”

Buna fırsatı olmadı. Kral tek elini havaya kaldırarak susmasını işaret etti. “Zahmet etmeyin. Umarım bugün daha iyi hissediyorsunuzdur kendinizi. Geçen sefer geldiğinizde, yatak odamda bıraktığınız pisliği temizlemek uşakların bir gününü aldı.”

Dehşet dolu gözlerle Ethan’la birbirimize baktık.

“Tekrar karşılaşacağımızı biliyordum.” dedi kral, soylu başını hafifçe eğerek.

Arkasını dönerek uzaklaşmaya başladı. Gözlerimiz, kralın kadife giysisinde, olduğumuz yerde kalakaldık. Sonra tek elini havaya kaldırarak kendisini izlememizi işaret etti.

Geçmemiz için yol açan kalabalığın arasından yürüdük. Shaun ve Jimmy de o kalabalığın içinde olmalıydı, ama kafamızı kaldırıp etrafa bakamıyorduk. Bize, yüksek bir platformda kurulmuş olan büyük masada, kral ve eşinin iki yanına oturmamız söylendi. Kralın eşi oldukça gençti. Yalnızca dokuz yaşında bir kız çocuğuydu. İsimlerimiz

aynıydı, ama hatırladığım kadarıyla yazılışlarında ufak bir fark vardı.

Çok geçmeden, Kraliçe Isabella'nın Fransızcadan başka bir dil konuşmadığını öğrendim. Yemeğine hemen hemen hiç dokunmuyor, şarabından da ufak yudumlar alıyordu. Genç kraliçenin yanında oturuyor olduğum için onunla sohbet etmeye çalışıyordum, ama aklım Ethan ve kraldaydı. Çok iyi anlaşıyor gibi gözüküyorlardı. Birlikte kahkahalar atıyor ve şarapları deviriyorlardı.

Yemek sakın geçiyordu. Servis aralarında soytarılar gelip konukları eğlendiriyorlardı. Fakat etrafta yolunda gitmeyen bir şey vardı sanki. Birilerinin, sürekli Ethan'ı ve kralı izlediği hissine kapılıyordum. Gece ilerledikçe bu his o kadar büyüdü ki o insanı bulabilmek için sürekli sağıma soluma, arkamdaki karanlığa ve salonun her yanına bakmaya başladım.

Bir adam arkamdan gelip yanımda durdu ve kraliçeye ana dilinde bir şeyler söyledi. Kraliçe kıkırdamaya başladı. Sonra adam bana dönüp fısıldadı:

“İki kişiler. Bir tanesi hizmetçi kılığında.”

Hafifçe sıçrayarak adamın gözlerine baktım. Shaun'u tanıyınca gülümsedim. O da gülümseyerek karşılık verdikten sonra fısıldamaya devam etti:

“Kadın iki kere yanından geçti. İlkinde yüzüğünü açarak şarabının içine zehir döktü.”

“Ne? İçtim mi yoksa?”

“Sen kraliçeyle konuşurken William, kadehini değiştirdi.”

“Oh. Sonra hatırlat da ona teşekkür edeyim. Peki ya diğeri? İki kişiler demiştin?”

“Diğeri bir adam. Yanılmıyorsam bu görev adamın görevi. Kadın yalnızca ona yardım etmek için burada. William bana o adamın Marduke'nin sağ kolu olduğunu söyledi. Kralın Başdanışmanı Lord Whitby kılığına girmiş. Biraz önce salondan ayrıldı. Kralla ve meclisle bir toplantı ayarlamaya çalışıyor. Adamın uzun sakalı var.”

“Bu, Lord Whitby'nin bu gece krala tavsiyelerini sunacağı anlamına geliyor sanırım.”

“Kesinlikle. Krala yakınlaşabilmek için bayağı bir çaba harcamış. Bugünlerde hiç kolay bir iş değil bu. Kral çok az kişiye güveniyor. Şimdiye kadar şansım yaver gitti. Büyükbabasıyla olan kan bağımı inanmış durumda.”

“Siz toplantıdayken Hugo ve ben ne yapmalıyız?”

Shaun dikkatlice, sohbet etmekte olan Ethan ve krala baktı. Kaşlarını havaya kaldırdı. “Sizin yapmanız gereken şey etrafı kolaçan etmek sanırım. Siz ikiniz ne zaman krala bu kadar samimi oldunuz?”

“Richard on yaşındayken, onu cinayete kurban gitmekten kurtardığımız zaman.”

“Sizi o zaman gördü ve şimdi de hatırladı mı?”

“Görev olması gerektiği gibi ilerlememişti. Siz Ethan'ı uyandırmaya çalışmıştınız.”

“Evet, anlıyorum.”

Kral, Shaun'u görünce el sallayarak onu yanına çağırdı. Onu Ethan'la tanıştırdı ve birkaç dakika hep birlikte sohbet

ettiler. Sonra Richard, konuklara danışmanlarıyla toplantı yapmak için çalışma odasına çekileceğini duyurdu. Masadan kalkarken Ethan'ı da toplantıya davet etti. Sonra genç karısına dönüp Fransızca bir şeyler söyledi. Isabella, bu geceki görevinin bitmiş olmasına sevinmiş gözüküyordu. Fakat kral, gitmeden önce Isabella'dan ev sahibesi rolünü bir süre daha üstlenerek, bana sarayın bahçelerini gezdirmesini istedi.

Westminster Sarayı'nın salonlarını ve bahçelerini kendi gözlerimle görme fikrine şahsen çok sevinmiştim. Ne yazık ki Ethan beni elimden tutup yanına çekti. "İzin verirseniz Majesteleri, Leydi Madeline'nin de bu konularda oldukça parlak bir zekâya sahip olduğunu belirtmek isterim. Özellikle de bir kadına göre..."

Arkasından bacağına küçük bir tekme attım.

"Ah!" Tahmin ettiğimden daha sert bir tekme olmuştu. Hemen kendini toparlamaya çalıştı: "Ve şey, Leydi Madeline de bu geceki toplantıyı izlemekten büyük zevk duyacaktır. Tabii sizin izninizle ancak."

Kral Richard, dikkatlice bana baktı. "Hayret verici yeteneklerinize daha önce de tanık olduğum için Leydi Madeline, bu gece toplantıda bize eşlik etmenizden zevk duyarım."

Böylece üçümüz birlikte, kralın peşinden, döner bir merdiveni çıktık, uzun bir koridoru geçerek oymalı ahşap bir kapıya geldik. Odanın içi ılık ve dumanlıydı. Tam ortada, etrafında on iki tane yüksek ayaklı sandalye dizili büyük

oval bir masa duruyordu. Farklı yaşlardaki beş kişi oturmuş bir şeyler tartışıyorlardı. Kralın içeri girdiğini fark edince ayağa fırladılar. Kapılar arkamızdan yavaşça kapanırken, uzun sakallı adam masadan hafifçe uzaklaşıp yerlere kadar eğilerek kralı selamladı. Kral Richard, adamı Lord Whitby olarak bize takdim etti. Sonra beni ve Ethan'ı meclisin diğer üyelerine tanıttı. Herkes hafifçe eğilerek selamlaştıktan sonra, hepimiz birlikte, yüksek tavanlı odanın cilalı zemininde, büyük bir gıcırta kopararak sandalyeleri çektik ve masaya yerleştik.

Toplantı, Richard'ın kafasındaki en önemli soruyla açıldı: Şimdi İrlanda'ya gitmek için uygun bir zaman mıydı? Masadaki beylerin birçoğu Lord Whitby ile aynı fikirdeydi: İngiltere'den ayrılmak için hiç doğru bir zaman değildi. Öne sürdükleri sebepler gerçekten de çok mantıklıydı. Fakat Shaun araya girdi ve krala, ilk başta neden İrlanda'ya gitmek istediğini ve İrlanda'daki İngiliz otoritesini yeniden kurmasının ne kadar önemli olduğunu hatırlattı.

Lord Whitby, kralın kuzeni Henry'nin tahtı ele geçirmek istediğini öne sürdü. Shaun, bir yandan soğukkanlılığını koruyor bir yandan da oldukça sağlam gerekçeler sunmaya devam ediyordu. Tartışma gittikçe ateşleniyor, Lord Whitby'nin öfkesi gözle görülür bir şekilde artıyordu. Kral Richard kafasını iki yana salladı ve yumruğunu masaya vurdu:

“Bu kadarı yeter!” Sonra herkesi şaşkınlığa uğratarak dönüp bana baktı. “Bu karmaşanın içinde sessizce oturup

durumu gözlemlemekte olan sevgili Leydi Madeline'in ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Leydi Madeline bir keresinde benim hayatımı kurtarmıştı. Bu nedenle, bana yürekten bağlı olduğuna ve yalnızca iyiliğimi isteyeceğine hiç şüphem yok.”

Kralın sözleri karşısında şaşkınlıktan nutkum tutuldu. Herkes, hayretler içinde, gözleri kocaman açılmış beni süzüyordu. Şaşırmakta da haklıydılar; çünkü kral bir kadından fikir almak istiyordu. Hem de yalnızca birkaç dakika önce tanıştığını zannettikleri bir kadından!.. Tabii ben de, bir anda ne denli büyük bir sorumluluğun omuzlarıma yüklendiğini hayretle fark ediyordum. Richard bu sıralar İrlanda'ya giderse John Gaunt'un oğlu Henry, Londra'daki sürgünden dönecekti. Richard burada kaldığı sürece bunu yapma şansı olmayacaktı. Ondan sonra olacaklar zaten tarih kitaplarında yazıyordu: Henry yandaşlarını toplayıp güç kazanacak ve İrlanda'da bulunan Richard'ı tahttan indirerek hapse attıracak, Richard hücrede açlıktan ölecekti.

Şahsen Richard'ın ölmesine sebep olmak istemesem de tarihe göre doğru olanı yapmak zorundaydım. Burada bulunma amacımız buydu. Aksi takdirde katlanmamız gereken olumsuz sonuçlar doğacaktı.

Ethan, gözlerini kısarak bana bakıyor, sanırım o da benim gibi, bu görev başarıyla tamamlanırsa Richard'a ne olacağını düşünüyordu. Ve yüzünde belirmeye başlayan dehşet ifadesine bakılacak olursa, bu görevin, Richard'ın tahttan indirilip öldürülmesini garantiye almak anlamına

geldiğini yeni yeni anlıyordu. Richard ölmek zorundaydı. IV. Henry ancak bu şekilde kral olabilirdi.

Ethan, sanki konuşmamı istemiyormuş gibi yüzüme baktı. Yapmayı düşündüğü şey birkaç dakika öncesinden gözümde canlanmıştı. Bu yüzden, ağzını açıp bir kelime dahi söylemesine izin vermeden, elimi havaya kaldırıp ona durmasını işaret ettim ve kafamı krala çevirdim:

“Fikrimi sormanız beni onurlandırdı, Majesteleri.” Kafamı hafifçe eğdim ve sonra kaldırarak Majesteleri’nin gözlerinin içine baktım. “Ben, kalbinizin sesini dinleyip kendinize ve askeri harekât yapmak için kurduğunuz ilk plana güvenmeniz gerektiğine inanıyorum.” diyerek, elimi kalbimin üzerine koydum.

Kral arkasına yaslandı ve gerçekten içi rahatlamış gibi derin bir nefes aldı. Kafasını salladı:

“Ben de öyle yapacağım Leydi Madeline. Ne istediğimi net bir şekilde görmemi sağladığınız için size müteşekkirim.”

Lord Whitby öfkeyle ayağa fırladı ve elini havaya kaldırdı:

“Bu bir rezalet! Majesteleri, bir kadının sözünü nasıl dikkate alırsınız?”

Kral Richard beni savunmaya geçti: “Elbette ki alırım. Ayrıca burada kral ben olduğuma göre Lord Whitby, kendinize hâkim olamayacaksanız ve misafirime hakaret etmeye devam ederseniz, sizden bu odayı terk etmenizi isteyeceğim. Son haftalarda sizden yeterince boş laf ve asılsız

iddia duydum zaten. Bana kalırsa amacınız beni yanlış yollara saptırmak. Adımlarınıza dikkat edin. Aksi takdirde kendinizi, Bolingbroke ve Thomas Mowbray'le beraber sürgünde bulursunuz.”

Lord Whitby görevinin başarısızlığa uğramakta olduğunu fark ediyordu. Paniklemeye başlamıştı. Bir anda kılıcını çekerek masadaki herkesi şaşkına uğrattı. Shaun da dâhil olmak üzere, herkes kralı korumak için kılıçlarını çekti.

Fakat bundan bir parça bile etkilenmeyen Lord Whitby kılıcını bana doğru çevirdi. “Kim olduğunu biliyorum.” diye tısladı, dişlerinin arasından. Fakat bundan pek de emin değildi. “Sen bir hilekârsın. Büyücüsün. Cadı olarak yargılanman gerekiyor!” Krala dönüp devam etti: “Majesteleri, size yalvarıyorum, güzel bir kadının, cazibesini kullanarak sizi baştan çıkarmasına izin vermeyin.”

Farkında değildi, ama az önce bana büyük bir iltifatta bulunmuştu. Sanki *ben* kralı baştan çıkarabilecektim. Neyimi kullanarak demişti? Başımı iki yana salladım.

Lord Whitby, kralın aklını çelmek için tekrar harekete geçti: “Majesteleri, tavsiyelerimin sizin için hiç mi önemi yok? Sözüme güvenin. Bir kadın yüzünden tahtınızı kaybedeceksiniz. Tarihe adınız böyle mi geçsin istiyorsunuz?”

“Bu ne küstahlık!” diye bağırdı Kral Richard. “Benimle böyle konuşmaya nasıl cüret edersin!”

“Ölüm fermanınızı imzalıyorsunuz Majesteleri!” diye dehşetle bağırdı Lord Whitby.

Kral Richard elini havaya kaldırdı: “Herkes kılıcını indirsin. Özellikle de siz Lord Whitby. Burada kimse bana zarar vermek niyetinde değil.” Gözlerini Lord Whitby’ye çevirdi: “Planlandığı gibi ordularıyla beraber İrlanda’ya gideceğim. *Istediğim şey bu.*” Geri kalanımıza bakıp elini havada salladı. “Şimdi hepiniz beni yalnız bırakın.”

Herkes ayağa kalktı. Beylerden ikisi Lord Whitby’ye doğru yürüyüp kılıcını indirmesini, yoksa sayıca üstün oldukları için onu orada kolayca parçalara ayırabileceklerini söyler gibi yanında dikildiler.

Görevinin artık sonsuza kadar başarısızlığa uğradığını anlayan Lord Whitby, kılıcını kınına soktu ve fırtına gibi odayı terk etti.

“Peşinden gitmeli miyiz?” diye Ethan’a fısıldadım.

Ethan hipnotize olmuş gibi yutkundu. “Az önce Kral Richard’ı ölümüyle son bulacak bir yolculuğa çıkmaya ikna ettik.”

“Buraya bunun için gelmiştik! Başka türlü olursa bir düşünsene...” diye onu yatıştırılmaya çalıştım.

Kral, uşaklarını çağırıp İrlanda’ya gitmek üzere acilen hazırlık yapmalarını emrederken oda tamamen boşalmıştı. Shaun kapının önünde bekleyen Jimmy’ye toplantının ne kadar iyi geçtiğini ve benim ne kadar iyi bir rol oynadığımı anlattı. Jimmy omzumu sıvazladı. “Tebrik ederim leydim! Şimdi geri dönmeliyiz ve Marduke’yle olan randevumuza hazırlanmalıyız.”

“Peki ya Lord Whitby’ye ne olacak? Ya da gerçek adı her ne ise?” diye sordum. “Küçük savaşçımız odadan fırtına gibi çıkarken pek de mutsuzdu.”

“Whitby gitti.”

“Emin misin?” diye sordu Shaun, Jimmy’ye.

“Evet, kesinlikle... Onu takip ettim. Hizmetçiyi de aldım ve birlikte şuradaki camdan atladılar.” Koridorun sonundaki büyük camı işaret etti. Pencereye gidip aşağı baktık. Üç kat yukarda bulunuyorduk. “Daha yere inmeden havada kayboldular.” dedi Jimmy.

Shaun, hepimizi boş bir odada topladı. Etrafta kimsecikler olmadığı için rahatça Arkarian’a seslenip Kale’ye dönebilirdik. Fakat tam Shaun ağzını açıp seslenecekken Ethan geri geri yürüyüp kapıya doğru gitti: “Siz önden gidin. Benim kontrol etmem gereken bir şey var.”

Tuhaf görünüyordu. Herkesin merakını uyandırmıştı. “Ne gibi bir şey?” diye sordum, daha o anda endişelenmeye başlayarak. Ethan’ın gözlerinde hiç de iyi bir ışık parlamıyordu. Sanki hipnotize olmuş ya da az sonra gerçekten çok aptalca bir şey yapacakmış gibi görünüyordu.

“Ben... Ben sadece kralın sağ salim sarayı terk ettiğinden emin olmak istiyorum. Hepsi bu. Hemen arkanızdan geleceğim. Geç kalmamaya çalışırım.”

“İyi ama Lord Whitby kılığındaki adam da yardımcısı da onu durduramaz artık. O ikisi çoktan gitti.” diye açıklamaya çalıştım. Sonra da çok iyi bildiğini bildiğim halde ekledim. “Biliyorsun aynı zaman dilimine ikinci kez gelemezler.

Kral bu gece ayrılıyor. Ordu toplanmaya başladı. Seslerini duyabilirsin. Bu aşamadan sonra hiçbir sorun çıkamaz. Ayrıca unutma, Marduke'yle bir randevumuz var.”

“Bütün bunları biliyorum. Marduke'nin aklımdan çıkabileceğini mi zannediyorsun?”

“Günlük programında da yer almalı.”

Shaun, Ethan'a doğru yürüdü: “İnsanlarla duygusal bağ kurmadan gerektiği konusunda eğitilmedin mi sen?”

Ethan, oflayıp puflamaya başladı. “Kral Richard'la bir bağ kurmuş filan değilim. Ben sadece görevimi yerine getirdiğimden emin olmak istiyorum. Hepsi bu.”

“Görevini yerine getirdin. Şimdi gidip Marduke'yle karşılaşmamız gerek.”

“Evet.” diye ekledi Jimmy. “Marduke'yle ve diğer beş savaşçısıyla. Lord Whitby ve yardımcısının da intikam almak için orada olacağından hiç şüphem yok. Yoksa neden bu kadar aceleyle kaçmış olabilirler ki? Senin de orada olup sayımızı eşitlemen gerekiyor Ethan.”

Ethan başını salladı. “Orada olacağım. Söz veriyorum.”

Arkasını döndü ve tek kelime daha söylemeden odadan çıktı. Ethan'ın kafasında bir şeyler planladığını ve başını büyük bir derde sokacağını anlamam için altıncı hisse ihtiyacım yoktu.

BÖLÜM 37

Ethan

Arkarian'ı çağırdım. Benimle Kale'de simsiyah, bomboş duvarları olan bir odada buluştu. "Bunu yapamazsın Ethan."

Gözlerimi duvarların şiddet dolu görüntüsünden çektim. "Yapabilirim ve yapmalıyım."

Beni omuzlarımdan sıkıca tuttu. Kollarımda Arkarian'ın müthiş gücünü hissediyordum. Ertesi gün hâlâ aynı vücudada sahip olsaydım kesinlikle kollarımda morlukların oluştuğunu görürdüm. "Böyle bir şey kuralları ihlal etmek anlamına gelir. Şimdiye kadar uğrunda çabaladığın her şeyi tehlikeye atıyorsun."

Sadece kanatlarımı kazanmamı kastetmiyordu; aynı zamanda şimdiki konumumdan da söz ediyordu. Koruyucu'dan kovulabilirdim ve Korucu'yla ilgili her şey hafızamdan silinebilirdi. Bunun olmasını hiç istemiyordum. Ancak elimde, olabilecekleri değiştirecek güç varken, bir kralın onurunun kırılmasına ve yok edilmesine göz yumamazdım.

"Neden Ethan? Söyler misin, bu riske girmeye değer mi gerçekten?"

Kollarımı Arkarian'ın ellerinden kurtardım ve tekrar kan dolaşımını sağlamak için iki yana sallayarak bir adım geri

çekildim. “Bilmiyorum, tamam mı? Bunu neden yaptığımı bilmiyorum, ama içimden bir ses, bu kral için işleri yoluna sokmam gerektiğini söylüyor.”

“Sana görevlerine bağlanmaman gerektiğini öğrettim ben.”

“Mesele bu değil!”

“O zaman nedir?”

Gözlerimi tavana çevirdim, sonra tekrar yere indirdim. Fakat cevabı bulamıyordum. “Açıklayamıyorum. Sadece doğru bir şey yaptığımı biliyorum.”

Kafasını salladı ve gergin bir şekilde küçük, boş odada volta atmaya başladı. Bir uca gidiyor, topuklarının üzerinde dönüyor, sonra geri geliyor ve bana düşünceli düşünceli baktıktan sonra yumruklarını sıkıp tekrar yürümeye başlıyordu. Son bir tur daha attı. Yumruklarını o kadar çok sıkmişti ki elleri bembeyaz olmuştu. Eflatun gözlerini mızrak gibi yüzüme çevirerek gelip tam karşımda durdu. “Ethan, bu kez davranışlarının sonuçlarını sonuna kadar düşünmen gerekiyor.”

Benim için bu kadar endişelenmesi gerçekten de dokunaklıydı, ama Arkarian’ın nadiren dışa vurduğu duyguları dahi fikrimi değiştiremeyecekti.

Arkarian bunu anladı ve birbirine kenetlediği dişlerinin arasından tısladı: “Bir de sana yardım etmemi istiyorsun!”

“Bunu sensiz yapamam Arkarian. Beni o odaya göndermelisin. Kralı sakladıkları odaya. Hem de açlıktan ölmeden önce. Bütün sorumluluğu üzerime alıyorum. Senin cezalandırılmana izin verme...”

Ellerini sertçe havaya kaldırdı: “Yeter! Bu yüzden mi endişeleniyorum sanıyorsun?”

“Özür dilerim.”

Gözlerimin içine baktı. “Marduke’yle babanın arasındaki kavgaya neyin sebep olduğunu biliyor musun?”

Kavgayı ve kavganın, babamın Marduke’nin suratının yarısını kesmesiyle sonuçlandığını bilsem de sebebi hakkında en ufak bir fikrim yoktu. “Anlat bana.”

“İkisi bir takımdı. Çok zor bir göreve çıkmışlardı. Eleanor adında genç bir kadının, 1348’de Fransa’ya yayılan veba salgınında ölmesi gerekiyordu. Ancak önce, yetim kalacak iki erkek kardeşini kurtarmalıydı. Kardeşleriyle birlikte bir aile dostlarına gitmek için yolculuğa çıkacaklardı. Şu anda Belçika’da bulunan Ardennes adında derin bir ormandan geçeceklerdi. Kardeşlerini sağ salim oraya götürdükten sonra Eleanor, kalan akrabalarıyla ilgilenmek için geri dönecekti. Babası, amcası, teyzesi ve diğer sevdikleri ölmek üzereydiler. Neticede Eleanor’a da hastalık bulaşacak ve o da ölecekti.”

“Peki ne oldu?”

“Marduke de baban da tehlikenin geldiğini görmekte güçlük çektiler. Bir suikastçı, kardeşlerini sağ salim teslim etmeden önce Eleanor’a hastalık bulaştırmaya çalışıyordu. Baban ve Marduke, on altı gün boyunca Eleanor’un yanında kalıp, ona yaklaşan herkesi ve her şeyi sıkıca gözden geçirdiler. Tarihte ölmesi gereken zaman gelene kadar Eleanor’un ölmemesini, hastalıktan korunmasını sağladılar.”

“Anladığım kadarıyla kardeşlerinden biri ilerde çok önemli işler başaracak biriydi.”

“Aslına bakarsan her ikisi de çok önemli işler başardılar. Genleri ve sürdürdükleri kuşaklar sayesinde. Ama konumuz bu değil Ethan.”

“Farkındayım. Evet, babamın ve Marduke’nin arasındaki kavganın sebebi neydi?”

“Baban Eleanor’a bağlandı.”

“Yok canım!”

Arkarian derin derin yüzüme baktı. “Eleanor’un yaşamasını istedi. Babana göre Eleanor bunu hak ediyordu. Baban Tanrı’yı oynuyordu Ethan. Bizim bunu yapmaya iznimiz yok. Bunu yapmak da en az kaos yaratmak kadar kötüdür. O zaman onlardan hiçbir farkımız kalmaz.”

“Peki ne oldu? Marduke, babamın bunu yapmasına izin vermedi mi?”

“Pek sandığın gibi olmadı aslında.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Marduke de kıza bağlanmıştı. Hatta ona âşık oldu. Hem de o sırada birlikte yaşadığı kadın, kucağında çocuğuyla onu beklerken.”

“Dalga geçiyorsun!”

“Eleanor’u öyle büyük bir tutkuyla sevdi ki gözleri tamamen kör oldu. Eleanor eşsiz güzelliğe sahip bir kadındı ve güzellik Marduke’yi hep etkilemiştir. Marduke de her şeyi riske atmak ve Eleanor’u, böylesi korkunç, acı dolu

bir ölümden kurtarmak istiyordu. Hastalık bir kere bulaştı mı, onun o güzel teninin, etinin ne hale geleceğini düşünmeye dayanamıyordu.”

Bunu anlayabiliyordum. Düşüncesi bile mide bulandı- rıcıydı, ama yine de... “Sonra ne oldu?”

“Babanın akli başına geldi.”

“Yaa?”

“Evet, ama Marduke, babanın mantığına kulak asmıyordu. Eleanor’a kendi zamanından bir antibiyotik iğnesi yaptı. O antibiyotik, ihtiyaçları olursa kendileri kullansın- lar diye yanlarına verilmişti.”

“Ve kavga ettiler.”

“Ardennes’deki derin ormanda. Acı dolu, zorlu bir kav- gaydı. O devrin silahlarını kullandılar. Baban da, Marduke de iyi kılıç ustalarıdır. İlk yaralanan baban oldu. Baldırın- da derin bir kesik oluştu. Fakat kan kaybından bayılmadan önce son bir hamle yaptı.”

“Marduke’nin yüzünün yarısını kesti?”

Arkarian başını salladı. Kavganın sebebi olan o güzel kadına ne olduğunu merak ediyordum. Arkarian düşün- celerimi okumuştü.

“Vebadan kurtuldu. Fakat onca insanın korkunç bir şe- kilde öldüğüne tanık olmak ruhunu yaralamıştı. Sonunda aklını kaybetti. Hastalığın bulaşmadığı bazı köylüler, kadı- nın vebaya yakalandığını ve mucizevi bir şekilde iyileştiği- ni görünce, şeytana hizmet ettiğini düşündüler. Onu aşağı- ladılar ve cadı olduğunu söylediler. Bu yüzden Eleanor

hayatının geri kalanını Ardennes'in derinliklerinde, tahta bir kulübede yapayalnız geçirdi."

"Çok acı!"

Arkarian derin bir nefes aldı. "Şimdi anlıyorsun işte. Her şeyin her zaman iyi ya da kötü bir sonucu vardır."

"O zamanlar neyin yanlış gittiğini ve ne demek istediğini anlıyorum. Fakat beni dinle, Kral Richard'ı onunla aramda duygusal bir bağ kurdum diye kurtarmıyorum. Benim amacım Tanrı'yı oynamak değil. Böyle bir şeyi asla yapmam! Babamın ve Marduke'nin geçmişte yaptıkları hataların benimle bir ilgisi yok."

Öğrencisinin ahmaklığı karşısında Arkarian'ın sabrı tükenmiş gibi görünüyordu. Bunu anlamam için bir şey söylemesine gerek yoktu.

"Bak, yapacağım şeyin gelecek üzerinde hiçbir etkisi olmayacak ve kimse benim yüzümden aklını kaybetmeyecek."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Bir kere işin içine bir bilinmeyen girdi mi, ondan sonra kimse neler olacağını kestiremez."

Yumruğumu sıkarak göğsüme bastırdım. Sebebini bilmesem de yaptığım şeyin doğru olduğuna inanıyordum. "İşin içine hiçbir bilinmeyen girmeyecek Arkarian. Çünkü Kral Richard'ı serbest yaşayan bir adam olarak geçmişte bırakmayacağım. Bir planım ve de açıklayamadığım bir önsezim var."

"Ethan, olabileceklerden asla emin olamazsın. Ayrıca unutma ki bedenlerimiz sadece bir yerde ve bir zaman

diliminde var olabilirler. Zamanlar arasında yolculuk yapan şey yalnızca ruhun. Başka bedenler ruhun için kısa süreliğine ev sahipliği yapıyor sadece. Eğer Kral Richard'ı başka bir yere aktarmaya çalışırsan, bu onu yalnızca öldürür; hem de yavaşça, hiç hoş olmayan bir biçimde...”

Söyledikleri doğrudu. Özellikle de son söylediği, ruhlarımızla, bir tane bedene sahip olmamızla ilgili şeyler. Yine de Arkarian bana her zaman, her şeyi bilemeyeceğini söylemişti. Şimdi anlıyordum ki gerçekten de her şeyi biliyor. Çünkü içimden bir ses, Kral Richard'ı çok çabuk bir şekilde Atina'daki tedavi odasına götürmeyi başarırım, sonunun ölüm olmayacağını söylüyordu. Zaten şu anda bulunduğu yerde sonu her şekilde ölüm olacaktı. Onu kurtarmaya çalışmak bu riske değerdi.

“Arkarian senden bir daha hiçbir şey istemeyeceğim. Yalnızca bu kez, lütfen çok geç olmadan Kral Richard'a ulaşmama yardım et.”

BÖLÜM 38

Isabel

Ethan'ın peşinden gitmek istiyordum, ama nereye gittiğinden, hatta niçin gittiğinden emin değildim. Sadece bunun Kral Richard'la ilgili olduğunu biliyordum. Fakat Marduke savaş için hazırlık yapmaya başlamıştı bile. Yanında beş tane savaşçı getirecekti. Oysa biz, Ethan olmadan ancak beş kişi ediyorduk. Zaten sayıca bizden üstündüler. Bu durumda nasıl Ethan'ın peşinden gidip Marduke'nin karşısında daha da korumasız kalmamıza göz yumabiliyordim ki?

Kale'ye geri döndük ve üstümüzdekileri değiştirerek uykudaki bedenlerimize ulaştık. Çok geçmeden uyandım. Kalbim sanki rüyamda bir uçuruma doğru koşuyormuşum ve kesinlikle zamanında duramayacakmışım gibi hızla çarpıyordu. Sonunda aklım başıma geldi; evde, güvende olduğumu hatırladım. Yataktan dışarı sürüklendim, ne olduklarına hiç bakmadan üzerime temiz kıyafetler giydim: Üzerinde birtakım yazılar olan bir kot pantolon ve askıdan birkaç gün önce yere düşmüş olan eski, paspal bir kazak. Planımız, bedenlerimize geri döner dönmez Arkarian'ın dağında buluşmaktı. Marduke ve savaşçılarıyla karşı karşıya gelmeden önce yapılacak bir sürü şey vardı.

Yatak odamdan çıkar çıkmaz kapıda Jimmy'yle çarpıştım. Kaşlarını çatarak sessiz olmamı işaret etti. "Annen uyuyor, hadi gidelim."

"Matt de uyuyor mu?"

Omuz silkti. "Nerede olduğunu bilmiyorum. Odasında değil."

Aceleyle koridoru geçip merdivenlerden indik. Fakat ön kapıya gelince ikimiz de olduğumuz yerde kalakaldık. Kapı açıktı. Mentешelerinden sökülmüştü. Üzerinde kan lekeleri vardı. Etraftaki eşyalar yerlere dökülmüştü. Belli ki bir itişip kakışma olmuştu ve birileri yaralanmıştı. Bu kapıya gelen son insanın Bay Carter olduğunu biliyordum. "Sence ne oldu, Jimmy? Bay Carter'la Matt kavga filan mı ettiler yoksa?"

Kafasını salladı. "Bence öyle bir şey olmamıştır."

"Bay Carter'ı ne kadar iyi tanıyorsun? Bana bazen tuhaf davranıyormuş gibi geliyor."

"O da öyle bir insan işte, Isabel. Hemen bir yargıya varma." Jimmy beni dışarı doğru itti. Sonra elinin bir dokunuşuyla kapıyı yerine yerleştirdi, mentешeleri onardı ve kırık parçaları düzeltti. Kan lekeleri bile tamamen kayboldu. "Nasıl görünüyor?"

"Harika." Jimmy'nin marifetini görünce çok şaşırdım. Fakat onun antik şehirdeki tuzakları inşa eden kişi olduğunu hatırlayınca basit bir kapı tamirini bu kadar büyütmemem gerektiğini düşündüm.

Arkarian'ın evine kadar dağdan yukarı doğru koştuk. Girişte Shaun'la karşılaşır beraber devam ettik. Sekizgen odaya girer girmez hemen çok büyük bir terslik olduğunu fark ettik. Birincisi, Arkarian ortalıkta yoktu; Bay Carter da öyle. İkincisi, odanın ortasında duran üç boyutlu küre tamamen hareketsizdi ve kapkaranlıktı.

Jimmy hepimizden fazla endişeli görünüyordu, ama ortamı yumuşatmak için bir şeyler söylemeye çalıştı: "Strateji liderimiz sokaklarda gezmeye çıkarsa biz nasıl bir strateji oluşturabiliriz ki?" Sonra Shaun'a döndü ve bizim kapının zorla açılmış olduğunu anlattı. Shaun, Jimmy'yi dinlerken odada dolaşüyor, sağa sola dokunuyor ve sanki Arkarian bir yerlerden çıkıverecekmiş gibi eşyaların altına bakıyordu.

"Sence ne oldu?" diye sordum Shaun'a, büyük bir felaket haberi bekleyerek.

"Arkarian'ın izini sürüp ona ulaşana kadar bunu bilmemizin imkânı yok." Böyle söyledikten sonra başını havaya kaldırıp etrafa baktı. "Arkarian? Neredesin? Cevap verebilir misin?"

Sessizlik... Birden Bay Carter telaşla odanın içine daldı. Tek kelime etmesine bile gerek yoktu. Çok büyük bir felaketin olduğu ortadaydı. İki büküm kaldı. Göğsü inip kalkıyordu. Yüzünden terler boşanıyordu. Kıpırmızı kesilmişti.

"Marcus, ne oldu?" diye sordu Jimmy, bir yandan da oturmasına yardım ediyordu.

“Deliler gibi koştum. Marduke denen o deli adamın peşinden.”

“Asla adil oynayan biri değildi zaten. Ne oldu, maça bizsiz mi başlamaya karar vermiş?”

“Öyle de denebilir.” Bay Carter kötü haberi vermek için bana döndü. “Ve bahisleri de arttırdı. Hem de büyük ölçüde.”

Derin bir nefes aldım. Ethan'ın başına bir şey geldiğini sanıyordum. Ama sonra Bay Carter devam etti: “Üzğünüm Isabel, Marduke, Matt'i kaçırdı.”

Bunu duyunca yıkıldım. “Na... nasıl?” Kapıdaki hasarı görmüştüm, ama Marduke'yle olan savaşımızın Matt'le bir ilgisi olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Matt öteki dünyanın bir parçası bile değildi ki. Bunu ona yapamazdı!

“Bize olanları anlat.” diye araya girdi Shaun. Bay Carter'ı kolundan sıkıca tuttu. “Hadi dostum!”

“Biliyorsunuz, Matt'in dikkatini dağıtmak için eve gitmiştim...” Hepimiz acele etmesi için hızla başımızı salladık. Güçlükle nefes aldıktan sonra devam etti: “Matt beni içeri aldı. Birkaç dakika konuştuk. Sonra aniden ön kapıda bir patırtı oldu. Matt gidip kapıyı açtı. Karşısında, tek gözlü, yarım ağızlı dev gibi bir adam durmuş ona sırıtıyordu. Yüzünde ne bir maske ne de başka bir şey vardı. Belli ki Matt'i hazırlıksız yakalamak istemişti.”

Jimmy elini elimin üstüne koydu. “Marduke seni yakından izliyordu. Ağabeyinle birbirinize ne kadar yakın

olduğunuzu gördü. Marduke böyle oynuyor. İstedığı insanlara ulaşmak için onların sevdiklerini ele geçiriyor.”

Gözlerimi kapattım. Bu olanlar gerçek miydi?..

Bay Carter devam etti: “Matt bir süre şaşkınlıkla baka-kaldı. Sonra Marduke elini Matt’in alnına koymaya kalkıştı. O yarattığın ellerindeki gücü daha önce duymuştum. Bu yüzden Matt’e geri çekilmesi için bağırdım. Matt’in refleks-leri oldukça güçlü. Tehlikeyi sezince hızla geri çekildi ve kapıyı itti. Tabii bu Marduke’yi durduramayacaktı, ama Matt’in bundan haberi yoktu. Marduke ayağını kapının arasına koydu ve omzuyla iterek kapıyı menteşelerinden söküp itti. Bir sonraki hareketi yıldırım gibiydi. Hızla elinin tersiyle Matt’in alnına vurdu. Matt havaya uçtu ve ka-pıya çarpıp baygın bir şekilde yere düştü.”

“Sadece bayıldığından emin misin? Yaşıyor muydu?” diye sordum, yüreğim ağzımda. Sakinleşmek için içgüdü-sel olarak elimi boğazıma götürdüm.

“Evet, eminim.” Bay Carter bana döndü. “Ölürse Mar-duke’nin işine yaramaz. Canavar herif, Matt’i omzuna attığı gibi koşmaya başladı. Ben de peşlerinden koştum. Matt’i, o ıssız tepelerdeki gölün öbür ucunda bir açıklığa götürdü. Onları gözden kaybedeceğimi sandım. Ama tam o sırada Marduke bir şey yaptı.” Bay Carter duraksadı. Jimmy ona bir bardak su verdi. “Arkasına baktı. O sırada anladım ki onları takip ettiğimi başından beri biliyordu. Elini havaya kaldırdı ve ortalığa göz alıcı yeşil bir ışık yayıldı. Sonra Matt’i de yanına alarak o ışığın içinde öylece kayboldu.”

“Peki sonra ne oldu?” diye sordu Shaun, sabırsızlanarak.

“İnanılmazdı.” Suyundan bir yudum aldı. “Yeşil ışık bir süre orada kaldı. Bir kapı şeklini almıştı. İçine bakınca öbür tarafı görebiliyordum.”

“Ne gördün?” diye sordum fısıldayarak. Marduke’nin ağabeyime ne yaptığını bilmeyi hem istiyordum hem de istemiyordum.

“Sık ağaçlarla kaplı bir orman gördüm. Matt bir ağaca bağlanmıştı.”

Shaun iç çekti: “Bahse girerim onu Fransa’ya götürdü, Ardennes’e. Kavgamızdan bir sonraki seneye.”

Marduke’nin yaptığı şeyin ne kadar dehşet verici olduğunu ilk fark eden Jimmy oldu: “Matt’in ölümlü bedenini Fransa’ya götürdü.”

“Bu ne anlama geliyor?” diye bağırdım.

Üçü de huzursuzca birbirine baktı. Cevabı kendim anlamaya başlamıştım. Ölümlü bedenlerimiz zamanlar arası yolculuk yapamazdı. Yalnızca ruhlarımız yapabiliirdi.

“Matt’in ne kadar zamanı var?”

Jimmy, omuzlarını havaya kaldırdı. “Kesin bir şey söylemek zor. Fakat Matt genç ve sağlıklı biri. Bunun faydası olacaktır.”

Jimmy’nin sözlerini sessizlik izledi. Sonra Bay Carter hikâyesini anlatmaya devam etti. “Diğer beş savaşçı çoktan oraya gitmişler. Ellerinde Ortaçağ kılıçlarıyla bizi bekliyorlar.”

“Elbette.” dedi Shaun. “O dönemin silahlarını kullanarak savaşmamız gerek. Marduke eski düellomuzu yeniden canlandırmak istiyor; bu kez kendi kurallarıyla. Kurnaz ve akıllı bir adam.”

O sırada Marduke’ye iltifat etmekle uğraşamazdım. “Matt’e ne olacak?” diye sordum. Sesim çatlıyordu ve gözyaşlarımı tutmaya çalışıyordum.

“Ona bir şey olmayacak” dedi Jimmy. Fakat bana kalırsa bunun doğru olup olmadığına dair bir fikri yoktu. “Matt güçlü bir delikanlı.”

“Kafası nasıl da karışmış olmalı.”

“Son gördüğümde kendinde değildi” dedi Bay Carter. “Ve eğer şansımız varsa, onu geri getirene kadar da kendine gelmez.”

“Onu nasıl geri getireceğiz?” Sesim artık tiz bir çığlıktan ibaretti. “Onlar beş kişiler. Bizim yanımızda ise ne Ethan var ne de Arkarian.”

Jimmy beni sakinleştirmeye çalışarak kolumu tuttu.

Bay Carter ayağa kalktı ve birkaç adım yürüdü. Sonra durdu ve bize döndü: “Size söylemem gereken bir şey daha var.”

“Matt’le ilgili mi?” diye sordum, neredeyse çığlık atarak. “Daha ne söyleyebilirsin ki?”

“Onu kullanıyorlar... Şey, yani ben, ne planladıklarını gördüm.”

“Çıkar ağzından baklayı Marcus!” diye söylendi Jimmy.

“Matt’in ayaklarının etrafına odunlardan bir yığın yaptılar.”

Herkes sustu. Bay Carter’ın anlatmak istediği şeyi gözümde canlandırmaya çalıştım. “Odun mu? İyi ama neden?” Ve bir anda anladım. “Onu yakacaklar mı? Ölümlü bedeni geçmişte esir kalmışken? Aman tanrım!”

Gittikçe paniğe kapılıyordum. Jimmy bana sarıldı.

“Marduke onu bir tehdit olarak kullanmayı amaçlıyor. Yani bize üstünlük sağlamak için.”

Odada, birkaç dakikalığına, duyulan tek ses, boğazımda düğümlenen hıçkırıklar oldu. Sonra sakinleştirici bir “şşş” sesi gözyaşlarıyla ıslanmış yüzümü Jimmy’nin kollarından çektii. Gelen Arkarian’dı. Kollarını bana doğru açmıştı. Ona doğru koştum. Bana şefkatle, sıkıca sarıldı. Hemen bütün vücuduma yayılan bir sıcaklık hissettim. Başımı havaya kaldırdım. Nemli eflatun gözleri, gözlerime kilitlendi. İçimi büyük bir cesaret ve güç kapladı. “Marduke, Matt’i ele geçirdi.” diye fısıldadım. “Matt geçmişte sıkışıp kaldı.”

“Biliyorum. Bana haberleri geldi. Uzun sürmeyecek Isabel.”

“O canavarı ve savaşçılarını nasıl yenebiliriz? Nasıl Arkarian?”

“Elimizde ne varsa kullanacağız.”

“Gerekirse Matt için ölürüm.”

“Ve ben de senin için...”

Bu sözleri o kadar çabuk, o kadar açık bir şekilde söyledi ki bunun önemini anlamam zaman aldı. Sonra hemen

geri çekildi ve o anı yitirmiş oldum. Varlığı herkesi umutlandırmıştı. Herkes bir plan yapmak için harekete geçmeye hazırdı. Arkarian kontrolü ele aldı ve ben de kenara çekildim. Shaun, Jimmy ve Bay Carter, bir strateji oluşturmaya çalışıyorlardı. Yine de bütün güçlerimizi bir araya getirmeden Marduke'yi yenebilme şansımız olabileceğine inanamıyordum. "Ethan nerede?"

Herkes bir anda susup bana döndü. Yüzlerindeki endişeyi okuyabiliyordum. Onlar da çok iyi biliyorlardı. Ethan'a ihtiyacımız vardı; hem de hemen.

Arkarian iç geçirdi. Bunu görünce daha çok endişelenmeye başladım. "Gelecek," dedi.

"Peki, Matt'in başına gelenlerden haberi var mı?"

Yine derin eflatun bir bakış attı: "*Gelecek* Isabel. Ona güven."

"Onu ne kadar bekleyebiliriz ki? Marduke'nin ağabeyimin etrafındaki ateşi yakmasına ne kadar var?"

"Marduke kaybettiğini düşünmediği sürece ateşi yakmayacak."

"Ne! Peki o zaman, hem Matt'i kurtarıp hem de Marduke'yi yenmeyi nasıl başaracağız?"

"Biz de bunu çözmeye çalışıyoruz şu anda Isabel." Sesi o kadar sert çıkmıştı ki gözlerim de tekrar yaşlar birikmeye başladı. Tavrı çabucak yumuşadı. "Sen de gel ve bize yardım et. Planımıza odaklanman paniğe kapılmadan daha iyi."

“Başaramayacağımdan korkuyorum. Ethan’ın zamanında yetişemeyeceğinden korkuyorum ve kalbimin bu kadar hızla çarpmasından, göğsümden fırlayacak gibi olmasından korkuyorum. Ve...”

Jimmy, kolunu omzuma attı ve beni sakinleştirdi. Konuşurken kafasını kaldırıp Shaun’a baktı:

“Başı dertte olan, sevdiğin biriye işler her zaman daha da zorlaşır.”

BÖLÜM 39

Ethan

Kral Richard'ı kurtarma çalışmalarım tahmin ettiğimden daha uzun sürdü. Gerçi ölümlü bedenimin dışındayken ne kadar zaman geçtiğini kestirmek zordu. Arkarian'ın sayesinde, Kral Richard'ın gizlice esir tutulduğu Pontefract Kalesi'ne gitmem zor olmayacaktı. Fakat hanedanlık efendilerinden birini, bana yardım etmeye ikna etmek başka bir meseleydi.

Bu konuda yine Arkarian'a teşekkür borçluyum. Birkaç bağlantı kurduktan sonra, Samartyne Lordu Penbarin'le benim için bir görüşme ayarladı. Lord, güzel bir kadının yanındaki uykusundan uyandırıldığı için biraz aksiydi. Uykusunu bölmem için iyi bir sebebim olması gerektiği konusunda beni uyardı. Birkaç dakika boyunca ona planımı açıkladım. Koltuğunun ucunda oturmuş dikkatle beni dinliyordu.

“Sen çıldırdın mı evlat?”

“Olabilir efendim.” Kısa bir süre duraksadım. “Siz yardım etseniz de etmeseniz de bunu yapmakta kararlıyım.”

Penbarin ukalahgım karşısında kaşlarını çatı. Dönüp Arkarian'a baktı. Arkarian kenarda durmuş, şaşkınlık içinde ellerini iki yana açmıştı.

“Gereken uyarıyı yaptım,” dedi Arkarian. “Geçmiş olayların üzerinde değişiklik yapmanın cezasının Koruyucu’dan kovulmak olduğunu biliyor.”

Penbarin zihnimi okur gibi yüzüme baktı:

“Ve sen hâlâ bu planı uygulamayı düşünüyorsun, öyle mi?”

“Evet,” dedim, net bir şekilde.

Penbarin ellerini havaya kaldırarak telaşla konuşmaya başladı: “Eğer sana yardım etmezsem, sevgili kralını işkence gibi ağır ve zorlu bir ölüm bekliyor olacak. Vücudundaki her hücre, kendi zamanının dışında bir zaman diliminde hayatta kalabilmek için savaş verecek. Ancak çok çabuk bir şekilde buradaki kapalı odalardan birine getirilirse yaşayabilir.”

“Biliyorum efendim. Ben de bu yüzden huzurunuzdayım. Bana yardım etmeniz için size yalvarıyorum.”

“Hımm, gerçekten çok zor bir durum.” Penbarin sinirden dişlerini sıkıyordu. “Bu adam için kendi geleceğini riske atar mısın?”

“Evet efendim. Bu kral için.”

“Ve bunun sebebini açıklayamıyorsun, öyle mi?”

“Evet efendim.”

Penbarin gözlerini tavana çevirdi. Merhamet gösterecek gibi gözüküyordu. Beklediğim sözcükler dudaklarından dökülene kadar nefesimi tuttum. “Bir kralın işkence içinde ölmesine seyirci kalamayacağım için sana yardım edeceğim

Ethan. Çünkü genç ve akılsız bir Koruyucu, işleri yoluna koyacağına dair çılgın bir düşünceye sahip.”

Yardım edecek olması içime su serpti.

“Fakat şunu asla unutma: Mahkeme Heyeti'nin karşısına çıktığın zaman seni desteklemeyeceğim, ki mahkemenin karşısına çıkacağın kesin. Çünkü Koruyucu'nun en katı kurallarından birini ihlal ediyorsun: Asla geçmişi kendi ellerinizle değiştirmeyin.”

Arkarian'la birlikte Penbarin'in odasından çıkarken Koruyucu'dan sonsuza dek kovulacağımı düşündüm ve içimi büyük bir hüzün kapladı. Ve yine kendime şunu sordum: Beni bunu yapmaya iten ne? Bu adama karşı beslediğim arkadaşça duygular, başkaları tarafından hiç sevilmeyen bu krala karşı hissettiğim yakınlık, böyle bir davranışta bulunmam için yeterli değildi.

Gerçekten de sebebini bilmiyordum.

Yaptığım şeyi onaylamadığını dürüstçe belirtmiş olsa da Penbarin, artık geri adım atamazdı. Bana söz vermişti. Böylece Kral Richard ölmeyecekti. Tek yapmam gereken onu o kaleden olabildiğince çabuk çıkarmaktı.

Arkarian'la hemen harekete geçtik.

Bu işi halletmem için ne kadar az zamanım olduğunun çok iyi farkındaydım. Diğerlerini, Marduke'nin karşısında sayıca eksik bırakacağım düşüncesi içimde öyle büyük bir suçluluk duygusu yaratıyordu ki hâlâ net bir şekilde düşünebilmem bile şaşılacak şeydi. Asla onları desteksiz bırakmak istememiştim. Sadece şu işi yapabildiğim kadar çabuk

halletmem gerekiyordu. Atina'ya yaptığım bu acil ziyaret yeterince zamanımı almıştı zaten. Fakat bu detayı ayarlamadan, yapmak istediğim şeyin hiçbir anlamı olmazdı: Richard'ın hem ruhunu hem de bedenini başka bir zamana taşımalıyım. Onu kurtarıp da kendi zamanında öylece elini kolunu sallaya sallaya dolaşmasına izin veremezdim. Böyle olursa mutlaka yandaşlarını toplar ve tacını geri almaya çalışırdı. Oysa tarih bu şekilde ilerlememeliydi. Asla!..

Arkarian, diğerlerinin yanına gidip savaşa hazırlanmak için yanımdan ayrıldı. Ben de zamanda yer değiştirerek Yorkshire'daki Pontefract Kalesi'ne gittim. Saman çöpleri ve fare pislikleriyle dolu, yamuk yumuk, taş bir zemine indim.

Kral Richard yere çökmüş duruyordu. Kafasını kaldırıp bana baktı. Gözleri kıpkırmızıydı, etrafında mor halkalar oluşmuştu. Yüzü çökmüş, bembeyazdı. "Hugo? Hugo Montebtain? Sen nasıl buraya?.." Bomboş odaya iyice baktı. "Yine hayal görüyor olmalıyım."

Gidip yanına çöktüm. "Hayal görmüyorsunuz Majesteleri."

Güçlkle elini havaya kaldırıp salladı. "Haberleri duymadın mı? Tahtta artık Hal Bolingbroke oturuyor." dedi üzüntüyle. "İrlanda'ya asla gitmemeliydim. Biliyorsun, beni orada oyuna getirdiler, kandırdılar. Tahttan feragat etmekten başka şansım yoktu. Ve şimdi burada öleceğim. Ben, bir kral, çöplerin, böceklerin arasında çürümeye terk edildim."

Omuzlarından tuttum ve sertçe sarstım:

“Burada ölmeyeceksiniz. Buna izin vermeyeceğim.”

Siyah gözlerini gözlerime dikti, fakat sesinde hâlâ aynı umutsuzluk vardı: “Peki, gardiyanları nasıl atlatmayı düşünüyorsun?” Demir parmaklıklı ufak bir penceresi olan kalın tahta kapıyı işaret etti.

“Buraya nasıl girdiysem öyle. Şimdi, ayağa kalkabilir misiniz?”

Gözlerinde hafif bir umut ışığı belirdi. O sırada kapının çarpmasıyla ikimiz de yere eğildik.

“Kiminle konuşuyorsun?”

Parmağımı ağzıma götürerek hayır anlamında başımı salladım. Richard cevap verdi:

“Aklımı kaçırmamak için burada kendi kendimle konuşmaktan başka çare bırakmadınız bana.”

Gardiyan güldü. Fakat bu gülüş pek de dost canlısı değildi. “İlacına geri dön o zaman.” dedi, alaycı bir şekilde ve yürüyüp uzaklaştı.

“Acele edelim.” diye fısıldadım.

Ayak sesleri uzaklaşırken Richard kolumdan destek alarak ayağa kalktı. Penbarin’in bana verdiği gümüş pelerini kralın omuzlarına sardım ve Arkarian’a seslendim.

Hiçbir yanıt gelmedi.

Fakat gardiyan sesimi duymuştu ve geri gelip kapıya vurmaya başladı. “O bağırdığın tuhaf isim de neyin nesi?”

“Ne?” diye aksi aksi bağırdı Kral Richard. “Hiç kimseye bağırmadım ben. Burada yapabildiğim tek şey rüya görmek.

Tanrının unuttuğu bu ıssız delikte bana kim yardım eder sanıyorsun?”

Gardiyanın parmaklıklar arasından içeri doğru baktığını gördüm. Nefesimi tuttum ve Richard'ın üzerindeki büyük pelerinin katları arasına saklanmaya çalıştım. Tekrar seslenmem gerekiyordu. Planladığımız gibi olmamıştı. Fakat tekrar bağırمام bu kez gardiyanın merakını tamamen uyandırırđı.

“Orada ne yapıyorsun?” diye sordu gardiyan. Richard, sırtını kapıya dönmüş, üzerinde bir pelerikle tuhaf bir şekilde duruyordu. “Orada bir işler çeviriyorsun.”

Kapının kilidine giren anahtarın sesini duyunca, tekrar Arkarian'a seslenme riskini göze almaktan başka çarem kalmamıştı.

Yine bir yanıt gelmedi.

Lanet olsun! Niyetim asla ikimizi de öldürtmek değildi.

“Arkarian! Tanrı aşkına, neredesin?”

“İçeride birilerini saklıyorsun.” Kapı artık ardına kadar açılmıştı. “Hey sen! Kim olduğunu söyle! Buraya nereden geldin?”

“Arkarian!”

Gardiyanın kılıcını çekti. Tek elimle Richard'ın ayakta durması için destek veriyordum. Diğer elimle kılıcımı çekmeyi başarabildim. Tam o sırada zamanlar arası yolculuğumuzun başlamak üzere olduğunu hissettim. Fakat gardiyanın bizim öylece ortadan kayboluşumuzu görmesine

izin veremezdim. Dikkatini dağıtmak için kafasının arkasına hızlı bir darbe indirdim. Gardiyan yere düştü. Tam o anda vücudum harekete geçmeye başladı.

Sonunda kralın hücresi gözlerimizin önünden yavaşça silindi.

BÖLÜM 40

Isabel

Marduke'nin yeri göğü inleyen kükremesi, Arkarian'ın evinde yankılandı. Bu sesle tepeden tırnağa ürperdim. Sahnırım diğerleri de aynı şekilde hissediyordu. Hepimiz birbirimize baktık. Ethan'ı daha fazla bekleyemeyeceğimizi anlamıştık. Bu savaşa sayıca eksik olarak girmek zorundaydık.

Arkarian, her birimize içinde mavi bir sıvı olan birer şişe verdi. "Zamanı geldi. Biriniz daha ortadan kaybolmadan yataklarınıza dönmelisiniz. Size verdiğim şeyi için. Çabucak uyumanızı sağlayacak. Kale'de buluşacağız. Marduke'yle 1349 yılındaki buluşmamıza gitmeden önce kimliklerimizi korumak için kılık değiştireceğiz. Herkes anladı mı?"

Kulaklarımızda Arkarian'ın talimatları, dördümüz birlikte oradan ayrıldık. Buz gibi dağ yolunda yataklarımıza doğru ilerlerken Jimmy yanımda olduğu için mutluydum. Yatak odamın kapısına gidene kadar zihnimi dağıtacak bir şeyler söyleyip durdu. Son olarak da yüzüme bakıp cesaret verici bir şekilde gülümsedi: "Her şey yoluna girecek Isabel."

"Nereden biliyorsun?"

"Koruyucu'ya güveniyorum."

"Ben onları senin tanıdığın kadar iyi tanımiyorum."

“Anlıyorum. Ama tanıyacaksın.”

“Bu gece yapacağımız şey çok tehlikeli olacak, değil mi?”

Başını salladı. “Evet, sen de biliyorsun.”

“Bize bir şey olursa...” Bir anda boğazımda bir şeyler düğümlendi. “Yani, eğer sana bir şey olursa ve bana veya Matt’e, annemin kimi kalacak?”

Ellerimde sıkıca tuttuğum küçük şişeye baktı. Sonra ellerini ellerimin üzerine kapattı. “Böyle şeyler düşünme Isabel. Onu iç ve gidip Matt’i kurtaralım.”

Odama girer girmez uyku ilacını bir dikişte içtim. Kafamı yastığa koyar koymaz, o tanıdık hafifleme duygusu başladı.

Kale’de uyandığымda pembe dekorasyonuyla nefesimi kesen bir odada buldum kendimi. Küçükken annemle Matt’in bana gösterdiği masal kitaplarındakilere benziyordu. Benim hiç ilgilenmediğim o masal kitapları... Ben, içinde vahşi hayvanların, tehlikenin ve kahramanca maceraların olduğu kitapları okumak isterdim. İşte o benimle bu yüzden gurur duyardı. Bu son düşündüğüm şey beni şaşkına uğrattı. Çünkü uzun zamandır babam aklıma gelmemişti. Hayır!

İçimi büyük bir hüzün kapladı. Dizlerimin üstüne çöküp hıçkırıklarla ağlamak istedim. Arkarian, şefkat dolu gözlerle karşımda belirdi. İçine düştüğüm melankoliden hemen kurtuldum. “Herkes geldi mi?”

Parmağıyla omzumun arkasını işaret etti. Arkamı döndüm. Jimmy, Shaun ve Bay Carter çoktan gelmiş, beni bekliyorlardı.

“Gidelim öyleyse.”

Arkarian hiç konuşmadan bizi giysi odalarından birine götürdü. Yüzündeki şefkat dolu ifadeden, kendimi bir anda içinde bulduğum hüznü hissettiğini ve aklımdan geçen bütün düşünceleri gördüğünü anlıyordum. Asla hayatımın gerçek bir parçası olmamış bir babayı neden düşünüyordum ki? Neden şimdi?..

Üzerimizde Ortaçağ zırhları belirdi. Göğsümüz ve sırtımız tamamen koruma altındaydı. Fakat bacaklarımızda bu ağır metal yoktu. Bacaklarımız ince zincirlerle sarılmıştı. Etrafımızı saran aynalardan birine baktım. Kendi yansımamı ve diğerlerinin yansımalarını gördüm. Bu kez saçlarım kızıldı ve çillerim vardı. Dört erkek kılıçlarını çekip ağırlıklarını ve hamlelerini test etmeye başladılar. Ensem den sırtıma doğru bir ürperti yayıldı: Kaçımız geri dönebilecektik?

Arkarian aynadan gözlerime baktı ve kaşlarını çatı. Muhtemelen aklımdan geçen negatif düşüncelerin titreşimini, hatta gümbürtüsünü hissetmişti. Hafifçe kafasını salladı ve zırhımın ağırlığının iyi olup olmadığını sordu. Belli ki düşüncelerimi dağıtmaya çalışıyordu.

Omuz silktim ve küçük bedenimi içinde bulunduğu ağır metal yığınına alıştırmaya çalıştım. Zırhın üzerime oturmasını sağlamak birkaç dakikamı aldı. Fark ettim ki bu şey insanın vücut şeklini alıyormuş. “Tamamdır,” dedim. Kılıcıma uzanmaya çalıştım, fakat belimden sarkan kının içi boştu.

Arkarian elinde bir kılıçla bana doğru geldi. Kılıca uzandım. Elimle sapını kolayca kavrayıverdim. Sanki tam da benim elime göre yapılmıştı. Kılıçtan elime bir sıcaklık yayıldı.

“Kılıç kullanmak konusunda pek başarılı değilim,” dedim, kılıcı havaya kaldırıp öne doğru uzatarak.

Arkarian bir adım geri çekildi ve yüzünde ciddi bir ifadeyle bana baktı. “Bu kılıç Gawain’e aitti. Kral Arthur’un en sevdiği şövalyelerinden birine. O da ufak tefeki, aynı senin gibi.”

“Adını duymuştum. Tarih derslerinden öğrendiğim kadarıyla çok cesur biriymiş.”

“Evet öyleydi. Onu birkaç kere dövüşürken görme şerefine eriştim. Bu kılıcı bana ölüm döşegindeyken verdi.”

Gözlerimi kılıca çevirdim. Arkarian’ın bu sözü, kötü bir şeyin habercisi olabilir mi, diye düşünüyordum. “Yani bu kılıçla dövüşürken mi öldürüldü?”

Arkarian meseleyi tamamen yanlış anladığımı görünce hafifçe güldü. “Kesinlikle hayır! Seksen iki yaşında öldü.”

“Ya...”

Hiç zorlanmadan elimde tuttuğum kılıca baktı. “Sapındaki işlemler Merlin tarafından yapıldı. Kral Arthur’un isteği üzerine altın suyuna batırıldı.”

Bu bilgi ayaklarımı yerden kesti. Kılıcın sapını elimde çevirmeye başladım. Nasıl da elime yakıştığına, ne kadar hafif olduğuna hayretle baktım. Şimdiye kadar elime aldığım hiçbir kılıç böyle bir his vermemişti.

Arkarian, sanki bir şeyleri anlamamı istiyor gibi uzun uzun yüzüme baktı. “Bu kılıç sihirli. Her kim onu eline alırsa, o elin şeklini almak için tasarlanmış.”

Neredeyse kılıcı elimden düşürecektim. “Aman tanrım! Bu çok büyük bir sorumluluk Arkarian.”

“Öyle mi dersin? Bence kılıç kesinlikle öyle demiyor. Senin elini sevmiş olmalı Isabel. Ayrıca bir önceki sahibinden de sıkıldı artık.” Yüzüme bakıp sırttı. Bir önceki sahibin Arkarian olduğunu anladım. “Altı yüzyıl bütün ilişkiler için uzun bir süre. Bir adamla kılıcının arasındaki ilişki için bile.” Hafifçe gülümsedi.

Arkarian haklıydı. Altı yüzyıl gerçekten de uzun bir süreydi! Bana bakıp gülümsedi. Aklımdan geçenleri okuyabilme yeteneği olduğunu tekrar hatırlamış oldum böylece. Dönünce Ethan’dan bana düşüncelerimizi nasıl gizleyeceğimizi öğretmesini isteyecektim mutlaka. Eğer hayatta kalmayı başarabilirsek tabii.

“Kılıç artık senin,” dedi Arkarian yavaşça.

Gurur duydum. Hafifçe başımı eğerek selam verdim. Bir anda gözlerim yine yaşla doldu. Arkarian bunu neden yapıyordu? Bana neden kendi kılıcını veriyordu? Büyük bir şövalyenin ona ölüm döşeğinde armağan ettiği, onca yüzyıl ona ait olan sihirli bir kılıcı, neden bana veriyordu? Arkarian eliyle çenemi tutup başımı kaldırdı. Gözlerimiz birbirine kenetlendi. Kahverengi ve eflatun... Oda etrafımda dönmeye başladı, sonra sanki kayboldu. Artık tek görebildiğim şey Arkarian’ın eflatun, derin bakışlarıydı.

Shaun'un yanımızda dikildiğini fark etmemiz biraz zaman aldı. “Marduke sabırsızlanıyor.”

Arkarian aramızdaki bağı kopararak başını salladı: “Öyleyse acele etmeliyiz.”

Diğerlerinin peşinden ben de açık kapının eşiğine gidip durdum. Peş peşe karanlık bir ormana doğru atladık. Altı yerine beş kişiydik. Son on iki yılını sırf bu karşılaşma için yaşamış olan öfkeli, hain bir savaşçıya, karşı koymaya gidiyorduk. Buna ne kadar hazırlıklıydık? Yere iner inmez bu soruyu Arkarian'a sordum. Şimdiye kadar kendi aralarında yaptıkları plandan, isteyerek veya istemeyerek bana söz edilmemişti.

“Güvenilir bir planımız var Isabel. Bu işte senin de rolün var.”

“İyi, ama bana sadece beni ilgilendiren kısmını anlattınız: Kadın savaşçıyı kendine çek ve onun icabına bak. Bundan daha fazlasını yapabilirim.”

“Ve yapacaksın da. Kadın savaşçıyı sana söylediğim şekilde hallettikten sonra.”

“Maskesini düşürerek.”

“Evet. O kadın Marduke'nin en önemli casusu. Tanımlayabileceğimiz tek kısmı, yani gözleri, bir şekilde gizlenmiş olacak. Gözlerin şeklini, hatta belki rengini bile gizleyen bir maske kullanıyor olabilir. Maskesini düşürmeyi başırırsan kaçmaya çalışacak. Böylece uğraşmamız gereken düşmanlardan biri azalacak. O kadının konumu Marduke için çok değerli. Eminim kaçacaktır. Marduke ona böyle

emir vermiştir. Fakat hiç kolay olmayacak. Maskesi deri gibi incecik ve muhtemelen bir kulağından öbürüne kadar bantla sıkıca bağlanmış olacak.”

“Tamam. Peki ya Marduke? Bir yandan Matt’i koruma-ya çalışırken onu nasıl yeneceğiz?”

Arkarian tereddüt etti: “Plan senden gizli tutuluyor filan değil Isabel. Tek istediğimiz senin kendi görevine odaklanman.”

“Bana neden bu kadar az güveniyorsunuz?”

“Konu bu değil.”

Kasten belirsiz konuşuyordu benimle. “Keşke ben de senin düşüncelerini okuyabilsem Arkarian. Planı bilmek benim de hakkım değil mi? Matt’in hayatı tehlikede. Bedeni kendi zamanının dışında. Şu an bile ölüyor olabilir. Bütün bu olanların içinde o masum biri. Ayrıca ben de dövüşüyor olacağım, değil mi? Yoksa bana bu kılıcı neden veresin ki?”

Tam yürüyüp gidecekken durdu ve arkasını dönüp bana baktı. Etraf kapkaranlıktı. Ay da yarım olmasına rağmen ışığı karşımdaki bütün manzarayı büyük bir netlikle görebilmemi sağlıyordu. “Sınırlı bir tecrübeye sahip olduğundan, benim için en önemli şey senin güvenliğini sağlamak. Fakat plandan sana bahsetmememizin sebebi bu değil.”

“Devam et.”

Bir süre sessiz kaldı. Gerçeği duymaya hazır olup olmadığı kestirmeye çalışıyordu sanki. O anda düşündüm ki belki de bir planları yoktu. Ama hayır, bir plan yapmaya

çalıştıklarını duymuştum. Bir şeyler karıştırıyorlardı. Jimmy bile çok acil bir iş için bir süre ortalıktan kayboldu.

Sonunda ne olduğunu anlamıştım sanırım. Düşündüğüm şey ciğerlerimdeki bütün havayı bir anda çekip aldı. Nefessiz kaldım. “Planınızın başarılı olması Ethan’a bağlı, değil mi?”

Arkarian, bir süre sustu. Suskunluğu içimi ürpertti. “Tam olarak değil.”

Sinirli bir kahkaha patlattım. “Belki de asla buraya gelmeyecek birine mi güveniyorsunuz? Ağabeyimi yitirdik o zaman.”

Tek kelime etmeden ormanda yürümeye başladık. Kendi kendime biraz daha olumlu düşünmem gerektiğini söyledim. Ethan *gelecekti*. Gelmeliydi! Fakat beynimi kemiren bütün o negatif düşünceleri silip atamıyordum. “Ethan planın ne olduğunu bile bilmiyor. Buraya gelse bile nasıl yardım edecek?”

Arkarian, yavaşça iç çekti. “Isabel, biraz inançlı ol. Ethan çok zorlanmayacak. Yaptığı şeyde zaten yeterince başarılı.”

“Peki, Jimmy nereye gitti?”

“Birinin yerini bulmak zorunda. Bir kızın. Kızın görüntüsünü kafasına iyice yerleştirecek ve bu görüntüyü daha sonra Ethan’a transfer edecek.”

“Kim o kız? Bütün bunlarla ne ilgisi var?”

Açık bir alana gelmiştik. Elini kaldırıp sessiz olmamı işaret etti. Sorumu aklımda tuttum. İçimden bir ses, eğer bu savaştan sağ çıkarsam cevabı çok yakında öğreneceğimi

söylüyordu. Marduke'nin işkencelerini ve savurduğu tehditleri kolay kolay unutamazdım. Sebebi her ne ise, artık benim de ölmemi istediğini biliyordum.

Kafamı kaldırıp ileriye baktım ve hafif bir çığlık attım, çünkü görme yeteneğim Matt'i net bir şekilde seçebilme yardımcı olmuştu. Eğreti bir platformun üzerinde duruyordu. Bir ağaca bağlanmıştı. Başı yana düşmüştü. Ya bayılmıştı ya da uykudaydı. Yüzünün bir kenarı şişmiş, kan içindeydi. Bütün bedeni ne olduğu belirsiz yeşil bir boyayla kül rengine dönmüştü. Daha da tuhaf olanı, cildinin üzerindeki yuvarlak kara lekelerdi. Sanki derisinin altında kan dolaşımı durmuştu. Fakat en kötüsü, ufak platformun altında, yakılmaya hazır bir şekilde üst üste yığılmış, yaklaşık bir metre boyundaki odunlardı.

Bu manzara karşısında tepeden tırnağa titremeye başladım. Matt'in arkasında Marduke'nin dört savaçısı duruyordu. Hepsi, tek eli kılıçlarının saplarında, dizlerini hafifçe kırmış, etrafı kolaçan eden gözlerle bekliyorlardı. Henüz bizi göremiyorlardı anlaşılan. Fakat bizi gören biri vardı.

“Oh, nihayet! Neden bu kadar geç kaldınız?” Marduke karşımızda dikildi. Maskeli kadın savaççı da yanında duruyordu. “Birini mi bekliyorsunuz?” diye alaycı bir şekilde sordu Marduke.

Onu görmezden gelmeye çalıştım ve devreden çıkarmam gereken maskeli kadına verdim dikkatimi. Ona bakarken tanıdık bir şeyler fark etmeye başladım. Kalbimin derinliklerinde çok iyi biliyordum ki bu kadın, Abigail Smith'i

öldürmeye çalışan kadındı. Ayrıca Kral Richard'ın masasında beni zehirlemek isteyen de aynı kişiydi. Anlaşılan zehir, uzmanlık alanıydı.

Ben baktıkça gözlerini kaçırmaya çalıştı. Gözlerini gizleyen bir maske taktığını düşünecek olursak, gözlerini benden kaçırmaya çalışması tuhaftı. Bu kez yine çok güçlü başka bir his doğdu içime. Bu kadın gergindi ve muhtemelen bir şeylerden korkuyordu. Ama neden? Maskeli gözlerine bakarak onu tanıyabileceğimi mi düşünüyordu? Onu ele veren şey gözleri değil, o tanıdık çiçek kokusuydu. Ama hemen yargıya varmamalıydım. Ya yanıyorsam? Yanlış bir karar o gece birinin ölümüne sebep olabilirdi. Fakat şüphelerimde haklıysam, sevdiğini iddia ettiği adam orada öldürülmeyi beklerken, bu kadın nasıl burada durmuş efendisini savunmaya hazır olabilirdi?

Marduke bir anda kükredi. Neredeyse kulaklarım delinecekti. Fakat içimden, iyi yapıyorsun, belki Ethan seni duyar da gelir, diye geçirdim. Neden bu kadar geç kalmıştı? Marduke'nin kükremesiyle birlikte ağaçlarda birtakım hareketler başladı. Gözlerimle dikkatlice etrafı taradım. Ağaçlar birer savaşıya dönüşmüşlerdi. En az on iki taneydiler. Hemen yere atlayıp etrafımızı sardılar. Matt'in etrafındaki diğer dört kişi oldukları yerde durmaya devam ediyorlardı.

Bunu nasıl görememiştim? Etrafa bir göz atsaydım, görme yeteneğim sayesinde, Marduke'nin gizlenmiş ordusunu kolayca fark edebilirdim. Fakat Matt için o kadar endişeleniyordum ve aklım Marduke'nin casusuyla o kadar

meşguldü ki Marduke'nin bizi kandırıp tuzağa düşürmesine izin vermiştim.

Marduke yarım ağzıyla sırıttı. Sarı gözü coşkuyla parlıyordu.

“Hiçbir zaman adil dövüşmedin.” dedi Shaun, soğukkanlı bir şekilde. Bu kadar sakin olabilmesine şaşıyordum.

Artık açıkça belliydi ki her ne planımız varsa suya düşmüştü. Savaşçılar kılıçlarını çektiler ve etrafımızda toplanıp Katarina çarkı gibi bir yuvarlak oluşturdular. Hiç şansımız yoktu. Hepimiz burada, on iki senedir bütün bunları planlamak için yeterince zamanı olmuş bu deli adamın elinde ölecektik!

Burada ölecek olsam bile, söz verdiğim şeyi yapmadan asla ölmeyecektim: Tam karşımda bana bakan o alçak casusun maskesini düşürecektim. Son nefesimi verirken dahi olsa bunu yapacaktım. Aklımda sadece bu düşünce, kılıcımı çektim. O da hızla bana doğru dönüp kılıcını sallayarak karşılık verdi ve dövüş başladı.

Marduke, casusa bakıp hafifçe bir işaret verdi. Kadın bunun üzerine gerekirse kolayca kaçabilmek için geri geri giderek yuvarlağın dışına çıktı. Matt'in başında bekleyen dört savaşçıyla ağaçlardan inip saldıran diğer savaşçıların tam arasındaydık şimdi. Gözümün ucuyla Matt'in kıpırdanmaya başladığını gördüm. “Hayır, lütfen uyanma...” diye mırıldandım. Gözlerinin önünde kız kardeşinin öldürüldüğünü görmesindenense, bilinçsizce huzur içinde ölmesi daha iyiydi. Matt sadece inliyordu. Acısı o kadar fazla olmalıydı ki uykusunda bile inliyordu. Bedeni kendi zamanının

dışında daha fazla dayanamayacaktı. Marduke onu ateşe vermese de sonunda ölecekti zaten.

“Sana hangi isimle hitap etmeliyim maskeli?” diye sordum, geri çekilmeye zorlayıp üstüne giderek.

Çok hızlı ve usta hamleler yapıyordu. Fakat ağzından çıkan kelimeleri duymayı beklemiyordum.

“Ne kadar safsın Isabel.”

Kim olduğumu biliyordu. Şaşırmış gözükmemeye çalıştım. Neticede en azından artık Rochelle olduğundan emindim. “Kim olduğumu nereden biliyorsun?”

“Sınıfta hava atmak için Ethan’ın sana gösteriler yaptığını gördüm. Bir de sürekli birlikte dolaşmaya başlayarak bütün dikkatleri üzerinize çekince, ne döndüğünü anlamam zor olmadı. Matt sürekli bundan bahsediyordu.”

“O zaman Marduke’den öğrenmedin.”

Kaşlarını havaya kaldırdı. “Marduke çok az şey söyler bana. Genellikle her şeyi kendine saklar. Tek düşündüğü şey intikam almak ve tabii Tanrıçayı memnun etmek.”

“Neden Marduke için çalışıyorsun?”

“Sanki iş başvurusu yapmışım gibi konuşuyorsun. Sence onun casusu olmayı ben mi seçtim?”

Parmaklarım bir an için gücünü kaybetti. Kılıcı elimden düşürecek gibi oldum. Fakat kılıcın sapı mucizevî bir şekilde elimden ayrılmıyordu. Rochelle keskin bir hamle yaparak üstüme geldi. Üç adım geri çekildim. Fakat sanırım benden onu dinlememi istiyordu ya da sadece konsantremi

bozmak için böyle yapmıştı. Yoksa istese yalnızca bir adım daha atıp kılıcı bana saplayabilirdi.

“İlk önce benim beynimi yıkadı. Bu hayata seçmek için doğmuş olduğuma inandırdı beni.”

Mümkün olduğunca kılıcıma konsantre olup bir yandan da onu daha fazla konuşturmaya çalıştım. “Ve artık bunun doğru olmadığını mı düşünüyorsun?”

“Ben aptal değilim Isabel. Matt’in haline bak. Böyle olmasını ister miydin sanıyorsun? Gözlerimizin önünde acı içinde ölüyor.”

Sesindeki üzüntü çok gerçekçiydi. “O zaman Marduke’yi bırak. Arkarian seni korur.”

Teklifime gülüp geçti. “Marduke beni öldürür.”

“Önce biz onu öldürürsek yapamaz.”

“Marduke’nin hesap verdiği başkaları var. Asla güvende olmam.”

“Arkarian bir yolunu bulur.”

Gözlerini kısıp yüzüme baktı. “Çıldırдың mı sen? Sanki bu savaşı kazanabileceğiniz gibi konuşuyorsun. Başarmayacaksınız Isabel. Marduke kurnaz bir adam. Onun başındakiler ondan da kurnaz. Marduke’ye olan aşkından Tanrıçanın gözü kör olmuş.”

“Ama Marduke o kadar...”

“Çirkin mi? Tanrıçanın da en çok neyi arzuladığını sanıyorsun? Çirkinlik, hastalık, savaş, korku... Ve çok yakında tarihi savunabilecek o kadar az Koruyucu kalmış olacak ki... Her şey değişecek. Kötülük; salgın hastalıkların,

savaşların ve nefretin kılığına girerek bütün dünyaya yayılacak. Düzen her şeyden üstün gelecek. Tek bir insan neyi değiştirebilir ki?” Bu soruya kendisi cevap verdi. “Hiçbir şeyi Isabel. Hiçbir şeyi...”

Rochelle yanılıyordu. Her insan bir fark yaratır, bunu bilmiyor muydu? Düzen için ne kadar çalışırsa, onlar da o kadar güçlü olmayacak mıydı?

“Asıl sen yanılıyorsun Isabel,” dedi.

“Ne? Bunu yüksek sesle söylememiştim ki.”

“Evet, ben yine de seni duydum. Ben bir Gerçeği Gören'im.”

“Olamaz, hayır! Seninle ne zaman konuştuysak düşünceleri mi hep okudun mu yani?”

“Sadece seninkileri değil.”

Kimden bahsettiğini anlamıştım. Elbette ki Ethan'dan. Matt ve Ethan'ın arkadaşlıklarını tamamen koparan o düşmanlık böyle başlamış olmalıydı.

“Aynen öyle,” diye onayladı. “Ethan bana karşı bir şeyler hissediyor. Gerçi şu ara hissettiği şey sadece nefret ve tiksinti. Ama o zamanlar, ben Matt'in kız arkadaşırken bile, her karşılaşmamızda benimle olmak istediğini anlıyordum.”

“Ethan asla Matt'e isteyerek zarar verecek bir şey yapmazdı.”

“Zaten yapmadı. Düşüncelerine her zaman hâkim oldu. Fakat onları benden saklayamadı. Aslında nasıl da istiyordum...” Kafasını salladı. Gözlerini başka yöne çevirmesi

bir anlık dikkat kaybına neden olmuştu. Bu fırsatı kaçıramazdım. Hızla üzerine gidip onu iyice ormanın içine doğru çekilmeye zorladım. Sonunda sırtını bir ağaca çarpınca durdu. Sert bir hamleyle kılıcını havaya uçurdum ve kendi kılıcımı dimdik bir şekilde boğazına dayadım. “Bu, planın bir parçasıydı.” diye fısıldadı dişlerinin arasından. Onu ilk defa korkmuş görüyordum.

“Ne planı?”

“Marduke'nin planı. O ikisinin arkadaşlığını bozmak, Matt'in bana âşık olması.”

“Yaşamak istiyorsan cevap ver, neden?”

“Marduke öyle büyük bir acı ve işkence yaşıyor ki insanlara zarar verecek her şeyi yapabilir. Özellikle de Ethan'a, babasına ve onlara yakın kim varsa... İntikamını böyle alıyor. Ve bu intikam arzusu gözlerini kör etmiş durumda.”

Bu kadarında anlaşılmayacak bir şey yoktu. Fakat ona güvenmemi nasıl beklerdi? Kendisi de acizliğine yenik düşerek hainlik yapmış biri değil miydi?

Kılıcım boğazından hafifçe uzaklaşınca derin bir nefes aldı. “Beni öldürme! Bu gece hâlâ işinize yarayabilirim.”

“Seninle işimiz bitti. Şansını zorlama.”

“Bak beni dinle. Marduke bana ilk geldiği zamanlar güçsüz biriydim. Bana bir sürü şey gösterdi. Babamın anemi nasıl öldüresiye dövdüğünü. Genlerimin yarısını babamdan aldığım için benim Kaos Düzeni'ne hizmet etmek için yaratılmış biri olduğumu, kaderimin bu olduğunu söyledi bana. İlk başta ona inanmadım. İnanmak istemedim.

Inanmamaya çalıştım. Ama o zamanlar zayıftım ve güç, zayıf biri için tek yemektir.”

Şiddet uygulayan bir babayla geçen çocukluğunun Rochelle için ne kadar üzücü ve zor olduğunu düşündüm. Yine de onu serbest bırakırsam, üzerinde sakladığı bir silahla gelip beni öldürmeyeceğinden nasıl emin olabilirdim ki?

“Sana zarar vermeyeceğimi ispatlayamam. Zaten söylesem de bana inanmazsın. Ama içinde bana karşı ufacak bir güven duygusu varsa, bunu yapabilirsen, güvenine layık olacağımı göreceksin.”

Doğru kararı vermek zorundaydım. Kollarım kılıcı bu kadar uzun süre yukarıda tutmaktan yorulmuştu. Kılıcın ucu hafifçe Rochelle’in boğazını çizdi. İncecik bir kan sızmaya başladı. Onu serbest bırakmamı istiyordu benden. Böyle bir şeyi nasıl yapardım? Bir kere, eğer bana doğruyu söylüyorsa, Marduke, onun kendisine ihanet ettiğini anlayacak ve onu hemen öldürecekti. Derken onu nasıl serbest bırakabileceğimi buldum bir anda. Ona seçme şansı tanıyacak bir planım vardı. Ondan sonra hayatıyla ne yapmak istediğine kendi karar verecekti. Herkes ikinci bir şansı hak eder, öyle değil mi?

O sırada, Kral Richard’ın yanındayken beni nasıl zehirlemeye çalıştığını hatırladım. O zaman kim olduğumu bildiği halde beni öldür...

“Görevim buydu. Eğer yapmasaydım Marduke’ye rapor edilirdim. O görevde tek başıma değildim. Fakat inan bana,

kadehteki zehir seni öldürecek kadar fazla değildi. Sadece kısa bir süreliğine hasta olacaktın.”

Bana doğruyu söylediğine inanma riskine girdim ve kılıcımın ucunu sol kulağının tam altında derisine yapışan incecik maskenin altına sokup yukarı kaldırdım. Ufacık bir hareketle maskeyi, renkli lensleriyle birlikte yüzünden çıkardım. Kızarmış, pırıl pırıl parlayan yeşil gözleri karşımdaydı.

Artık kimliğini koruyacak hiçbir şeyi kalmadığı için, Marduke onun kaçıp gitmesini uygun görecekti. Bir iki adım geri çekildi ve belli belirsiz bir şekilde eğilip teşekkür ederek ormana doğru gözden kayboldu.

Doğru mu yanlış mı yaptığımı düşünmeye fırsatım olmadı. Arkarian'ın sesi beni çağırıyordu:

“Acele et, sana ihtiyacımız var burada!”

Tekrar açık alana koştum. Karşıma çıkan manzara nefesimi kesti, taş kesildim. Sayısız ölü ya da yaralı savaşçı yerde yatıyordu. Marduke'ye, Matt'in altındaki odunları yakmaya hazır bir şekilde meşaleyi tek eliyle havaya kaldırmış duruyordu. Matt'in başında bekleyen dört savaşçı; Arkarian, Bay Carter ve Shaun'la dövüşmeye başlamıştı. Derken Arkarian'ın beni niçin çağırdığını gördüm. Jimmy yaralanmıştı. Güçlkle bir kütüğe yaslanmış, yerde yatıyordu. Bacağından kanlar akıyordu.

Hemen yanına koştum. Bir elimle yarasının üzerine bastırıldığı elini çektim. Diğer elimle de ter içinde kalmış

yüzünü sildim. O sırada bir savaşı bize doğru gelmeye başladı. Shaun, adamın dikkatini üzerine çekerek aynı anda iki savaşıyla dövülmeye başladı. Hemen işe koyulup Jimmy'yi iyileştirmeye başladım. Çok kan kaybetmişti, bu yüzden başlamam birkaç dakikayı aldı. Tam bu işin imkânsız olduğunu düşünüyordum ki hücreler elim bir hareketiyle iyileşmeye başladı. Önce yüzeydeki yarayı kapatıp daha fazla kan kaybetmesini engellemeye çalıştım. Sonra zarar görmüş dokuları, kasları, bağları ve damarları onardım.

“İyi işti.” dedi, şaşılacak derecede hızlı bir şekilde gücünü toplayarak. Bana tutunarak ayağa kalktı ve bacağına yüklenerek ne durumda olduğunu kontrol etti. Bacağı ağırlığını tamamen taşıyabiliyordu. Başını sallayarak gülümsedi:

“Sana çok büyük bir teşekkür borçluyum canım.”

Kılıcını kaptı ve hemen kavgada yerini aldı. Hâlâ sayıca onlardan azdık. Bir kişiye, iki ya da üç savaşı düşüyordu.

Shaun, dövüştüğü iki adamın da hakkından geldi. Sonra, hâlâ elindeki meşaleyi Matt'in altındaki odunların yanında tutmakta olan Marduke'ye döndü:

“O odunlara ateş bir değsin, o zaman kılıcımınla on iki sene önce yapmış olmam gereken şeyi yapacağım. Kelleni uçuracağım.”

Marduke, yalnızca gülerek karşılık verdi. Meşaleyi savaşçılarından birine fırlattı. Adam kesinlikle Lord Whitby'ye benziyordu. “Tut şunu.” dedi Marduke. “Birazdan ateşi yakmak için dönerim.” Sonra Shaun'a döndü:

“Nihayet skoru eşitlememizin zamanı geldi *dostum*.”

Düello başladı. Bu iş, başından beri hiç adil değildi. Marduke, henüz kimseyle dövüşmemiş olduğu için yorgun değildi. Shaun’sa sayısız savaşıyla mücadele etmişti. Anlaşılan bu da Marduke’nin planının bir parçasıydı.

Matt, aniden inlemeye başladı ve kafasını kaldırdı. Yavaş yavaş uyanıyordu galiba. Bir bu eksikti. Ortalıkta deli gibi dönüyor, Ethan’ın neden bu kadar geç kaldığını düşünüyordum. Dikkatim yine Marduke’yle dövüşmekte olan Shaun’a gitti. Shaun, bu kavgadan kaçınmak için Koruyucu’dan ayrılmıştı. Diğerleri de izlemek için durmuş, bir yandan da gözlerini birbirlerinin üzerinden ayırmamak için yuvarlak oluşturmuşlardı.

Marduke, başından beri avantajlıydı. Shaun elinden geldiğince karşılık veriyor, ama ne kadar yorgun olduğu gözden kaçmıyordu. Kavga hiç bitmeyecek gibi uzadıkça uzadı. O sırada Shaun, kılıcıyla Marduke’nin sağ omzuna bir kesik attı. Marduke’nin omzundan kanlar akıyordu.

Marduke dehşet verici bir kükremeyle başını iki yana salladı ve herkesi taşa çeviren bir öfkeyle devam etti. Kılıçlar havada vahşice çarpışıyordu. Shaun sürekli geri çekilmek zorunda kalıyordu. Artık Shaun’un kaybedeceği ortadaydı. Yine de öldürücü darbeyi aldığında, her şey o kadar çabuk oldu ki hepimiz olduğumuz yere çivilendik. Shaun tek dizinin üzerine çöktü. Dengesini bulup umutsuzca ayağa kalkmaya çalıştı. Fakat Marduke bir hamleyle kılıcını Shaun’un göğsüne sapladı. Kılıç zırhı deldi ve göğsüne girdi.

Shaun'un nefesi tıkanıdı. Kılıcı gürültüyle yere düştü. Yanına koştum. Jimmy'nin yardımıyla kılıcı göğsünden çekip çıkardım. Hemen zırhı da kaldırdık. Ellerimi göğsüne bastırarak deliler gibi akan kanı durdurmaya çalıştım. İyileştirme yeteneğimi kullanmaya hazırlanıyordum. Fakat Jimmy'nin tedavisinden sonra yorgun düşmüştüm ve Shaun, gözlerimizin önünde yitip gidiyordu.

Marduke, yüzünde tatmin olmuş bir sırıtışla yukarıdan bize bakıyordu. "Nihayet," dedi dişlerinin arasından.

Tepemde dikilen bu canavardan yayılan öfke ve nefrete aldırış etmemeye çalışarak ellerimi sıkıca Shaun'un göğsüne bastırdım. Yüzeydeki yarayı kapatacak, sonra kalbi ve çevresinde zarar görmüş bölgeleri iyileştirecek uzun tedaviyi gözümde canlandırmaya çalıştım.

Fakat Marduke dikkatimi tamamen dağıttı. Meşaleyi tekrar eline alarak bana seslendi. Ağabeyimin altındaki odunları yavaş yavaş yakışını izleyerek işkence çekmemi istemişti.

Sonra çevrede ani bir hareketlenme başladığını fark ettim. Açık alanda savaşçılar kıpırdanmaya başlamıştı. Aralarında yeni biri vardı: Ethan! *Sonunda* gelmişti. Nerede kalmıştı? Acele ediyor gibi bir hali bile yoktu. Etrafındaki kimseye bakmadan ağır ağır Marduke'ye doğru ilerliyordu. Sadece yanımdan geçerken, kollarımda sırtüstü yatan, göğsündeki yaradan hâlâ kanlar süzülen babasına baktı. Bir çocuk için en değerli şeyini her an kaybedeceğini anlamının acısı, gözlerinde parladı.

“Geç kaldın. Her şey bitti artık!” dedi Marduke; meşaleyi odunlardan yalnızca birkaç santim uzakta tutuyordu.

“Sana göstereceğim şey için hâlâ geç kalmış sayılmam!” dedi Ethan. Gözlerini Marduke’nin gözlerinden ayırmadan, yavaş hareketlerle tek elini havaya kaldırdı ve bir kember gibi yarım daire çizdi. Gözlerimizin önünde kubbe şeklinde parlak bir ışık belirdi ve içinde de çok güzel bir kız duruyordu. Kız, gözlerini havaya kaldırdı, sonra etrafına bakındı. Zarif yüzü şaşkınlık içindeydi.

“Bu nasıl bir tuzak?” diye bağırdı Marduke.

“Bu kız bir yerden tanıdık geliyor mu sana?” diye sordu Ethan, alaycı bir ses tonuyla.

Marduke, Ethan’ın meydan okumasına, kıza dikkatlice bakarak karşılık verdi. Bir anda kafasını geri çekti. “Olmaz!” diye fısıldadı.

“O senin kızın!” diye abartılı bir şekilde bağırdı, Ethan. “Neriah!..”

İyileş! Shaun’un göğsündeki zarar görmüş hücreleri iyileştirmeye verdim bütün dikkatimi. Damarların kapandığını, kanın yaralı dokulara geri döndüğünü canlandırdım gözümde. Tedavi başladığında artık çok geç olup olmadığını merak ediyordum. Shaun fazlasıyla kan kaybetmişti. Tedaviye yoğunlaşmak için çok çaba sarf ettim. Fakat Matt’in ayaklarının dibinde duran meşale, yüzündeki yaraların giderek kararması ve bu beklenmedik, hayalet gibi kızın gelişi beni altüst etmişti. Kendimi iki işe birden odaklanmaya zorladım. Birincisi, Shaun’u iyileştirmektir ki bunu

içimden gelen bir enerji sayesinde yapabiliyordum. İkincisi, etrafımda olan bitenlerden gözümü ayırmamaktı.

Marduke, belli ki huzursuz olmuştu. Ethan'a baktı:

"Bu bir illüzyondan başka bir şey değil."

Ethan'ın, elini hafifçe havaya kaldırmasıyla, botunun yan tarafında duran bir bıçak kendiliğinden Ethan'ın avucuna geldi. Ethan çevik bir hareketle kızı kubbenin içinden çekti ve bıçağı boğazına dayadı.

Kubbenin dışındayken kız oldukça gerçek gözüküyordu. Titriyordu. Korkuyla gözlerini kırıştırdı. Ethan, kızı daha çok sıktı. Kızın boğazında, bıçağın ucunun kestiği yerden kanlar sızmaya başladı.

"Hayır!" diye bağırdı, Marduke, sesi beklenmedik bir şekilde titreyerek. "Kızımı bırak!"

"Elindeki meşaleyi atarsan ancak!" dedi Ethan, duruşunu sağlamlaştırarak. Ethan'ı hiç bu kadar kendine hâkim görmemiştim. Ona ne olmuştu? Genellikle önce hareket edip sonra düşünen o küçük çocuk nereye gitmişti? O kadar soğukkanlı bir havası vardı ki...

"Dediğimi yapmazsan kendi canından olan bu insanı bir daha asla göremezsin."

Marduke meşaleyi bir parça indirdi. "Onu nerede buldun? On iki yıl önce, annesinin onu kollarımdan çekip aldığı o günden beri hep onu aradım."

"Ona iyi baktılar. Tek yapman gereken biraz beklemektir. Veridian'a gelecekti tabii ki. Bu sadece biraz zaman aldı."

"O bir Anılan mı?" diye sordu Marduke, şaşkınlık ve tiksinti dolu bir ses tonuyla. "Koruyucu'dan mı?"

“Çok yakında Koruyucu'ya katılacak.” dedi Arkarian.

Marduke bir anda gülmeye başladı. Kahkahaları aşağılayıcıydı. “Buna izin vereceğimi mi sanıyorsunuz?”

Arkarian omuz silkti: “Başka bir seçeneğin yok.”

“Şu son on iki sene içinde başka bir dünyayı tanıdım ve çok şey öğrendim eski dostum. Kime sadık kalmam konusunda bir daha fikrimi değiştirmeyeceğim. Benim sadakam yalnızca Tanrıçaya. O beni yeterince memnun etti.”

Ethan, karşısındaki adamın ne kadar kalpsiz olabildiğine inanamıyormuş gibi kaskatı kesildi. “Ne demek istiyorsun?”

Marduke, başını Ethan'a çevirdi. “Demek istiyorum ki kızımı sizin elinizden kurtarmam için onu öldürmem gerekse bile bunu yaparım.”

Ethan öfkeyle derin bir nefes aldı. “Seni hiçbir zaman bir insan olarak düşünmemiştim zaten.”

“Öyleyse neyim ben?”

“Rüyalarımnda bir canavardın. Gerçekte çok daha kötüsün.”

Hâlâ Shaun'u iyileştirmeye çalışıyordum. Marduke, bana döndü. “Gücünü boşuna harcıyorsun kızım. Günün birinde belki bunu yapacak yeteneğin olacak, ama şimdi çok tecrübesizsin. Shaun ölecek. Suratımı bu hale getirmeden önce ölmesi gerektiği gibi.”

Kocaman elini kaldırıp yüzünün, parçalanmış, alınından çenesine kadar zikzak yara izleriyle dolu olan kısmını işaret etti.

Öfkeyle bu sözleri söyledikten sonra meşaleyi Matt'in altındaki odunların tam ortasına fırlattı. Aynı anda Ethan'ın kollarında tuttuğu kıza doğru atıldı.

Bu ani hareket karşısında bir anlık şaşkınlığa düşen Ethan kızı bırakıverdi. Marduke kızı çekti ve sıkıca sarıldı. "Neriah!" diye fısıldadı kulağına eğilip.

Alevler bir anda parlayarak ortalığı birbirine kattı. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Hayuur!" diye bağırdım. Artık Shaun'u tamamen unutmuştum. Matt'e doğru koşmak için ayağa fırladım.

Arkarian beni geri çekti. Ellerimi Shaun'un göğsüne bastırarak kendi elleriyle ellerimi sardı. "Onu iyileştir! Neredeyse bitirdin. Sen bir Şifacısın Isabel, görevini yap."

"Peki ama Matt?"

"Ethan ve Jimmy onu kurtarır."

Kafamı kaldırdım. Ethan ve Jimmy ateşe doğru koşuyorlardı. Yaralı kalbi ellerimin altında duran Shaun'a döndüm. Onu iyileştirmeye gerçekten de çok yaklaşımışım. "Ama Arkarian; Marduke, Shaun'u kurtaracak kadar güçlü olmadığını söyledi."

"Marduke'nin ağzından çıkan zehirli sözlere kulak asma. Marduke, Düzen'de öğrendiği diğer şeylerden bahsetmeyi unuttu: Yalan söylemek, kandırmak, hile yapmak... Sen kendine inandığın sürece bu adamı iyileştirebilirsin. Sen olmadan asla yaşayamaz."

Ne kadar çabalasam da Ethan'ın ateşin içinden Matt'i almadan geri kaçtığını görünce Shaun'u iyileştirmeye dair

aklımdan geçen bütün görüntüler uçup gitti. Ethan'ın kılıcını çekip, Marduke'ye doğru savurduğunu görünce tepeden tırnağa titremeye başladım. Ethan sanki, Marduke'nin bile baş edemeyeceği bir güç ve direnç kazanmıştı. Görebileceği zararlara hiç aldırmadan Marduke'nin üzerine atladı. Darbenin şiddetiyle Marduke, Neriah'ı bırakmak zorunda kaldı. Bir saniye içinde Ethan kızı yakaladı ve onu ışıklı kubbenin içine itti. Kız yerde açılan bir deliğin içine düşerek gözden kayboldu.

Marduke biraz önce kızının durduğu, şimdi bomboş olan yere baktı ve kükremeye başladı. Sanki bunu yapmak kızını geri getirecekmiş gibi çılgınca kollarını havada salladı. Bu dev gibi adamın yere çöküp, Ethan'ın kubbesinin ışıklarının yavaşça kaybolduğu yerde, toprağı kazmaya çalışmasını izlerken donup kaldım.

Marduke, kızının tamamen gittiğini anladı sonunda. Yalpalayarak ayağa kalktı. Yaralı suratı acı içinde kıvranıyordu. Gözleriyle Ethan'ı aradı. Onu görünce kulakları sağır eden bir kükremeye kollarını iki yana açtı. Parmaklarında mavi ince ışıkların parlamadığını görmek hepimizi şaşkına uğrattı. Sanki damarları parlamaya başlamıştı. Parmak uçlarından, tıpkı bir yıldırım gibi sesler çıkararak elektrik ve mavi ışıklar boşanmaya başladı.

Arkarian, hemen Ethan'a bağırıp geri çekilmesi için onu uyardı. Fakat Ethan bir adım öndeydi. Elinde kılıcıyla Marduke'nin üzerine atıldı ve onu boğazından yaraladı. Marduke çığlıklar atarak Ethan'ı sıkıca yakaladı. Fakat Ethan bütün gücüyle dayanıyordu. Kılıcı tekrar tekrar sapladı.

Marduke'nin hayatı damarlarından boşalırken, Bay Carter ve Jimmy de Matt'e ulaşmak için odunları söndürmeye çalışıyorlardı. Dikkatimi ellerimin altında yatan kalbe vermek için çok çaba harcıyordum. İyileşmesine çok az kaldığını hissediyordum. Bir yandan da ilerde sağa sola sıçrayarak gittikçe büyüyen ateşten gözümü ayırmamaya çalışıyordum. Ateş çok güçlüydü. Ateşin bu denli delice yanması için odunlara bir çeşit yakıt dökülmüş olmalıydı. Kimse ateşi aşip Matt'in yanına ulaşamıyordu.

"Matt'e yardım edin!" diye bağırdım, Shaun'u iyileştirmeye devam ederken.

Elimin üzerinde bir çift el hissettim. Aşağı baktım. Shaun'un elleriydi. Yavaşça ellerimi itti. "Gerçekten de çok özel bir yeteneğin var." dedi sessizce. Tamamen iyileşmiş gibi görünüyordu. "Ne zaman ihtiyacın olursa senin yanındayım Isabel."

Arkarian, onun ayağa kalkmasına yardım etti. Artık serbestçe ateşe doğru koşabilirdim. Fakat oraya vardığımda herkesin toplanmış, Matt'in yanmış bedeninin olması gerektiği yere öylece bakakaldığını gördüm. Neden öyle donup kaldıklarımı, daha iyi bakınca ben de anladım. Matt orada değildi. Ağacın üzerinde, oradan oraya sıçrayan ateşlerden başka hiçbir şey yoktu.

Arkarian da peşimden geldi. "Bunu kim yaptı?"

Ethan sendeleyerek yanımıza geldi. O da hepimiz gibi şaşkına dönmüştü. "Bilmiyorum, ama Marduke artık öldü."

"Emin misin?"

Bu soruyla beraber hepimiz, kan havuzunun ortasında yatan Marduke'nin cansız bedenine çevirdik kafalarımızı. Marduke'nin cesedi yavaş yavaş kaybolup gitti. "Kendi zamanının dışında öldü. Bu ne anlama geliyor? Geri gelemez, değil mi?" diye sordum.

Ethan ve Arkarian birbirlerine tuhaf bir bakış attılar, ama hiçbir şey söylemediler. Marduke'nin kalan savaşçıları onu iyice görebilmek için yaklaştılar. Yalnızca birkaç dakika önce efendilerinin cesedinin bulunduğu yerde şimdi sadece kanla kaplı çimenler duruyordu. Efendilerinin öldüğünü ve tamamen yitip gittiğini anladılar. Yanlarına yaralı ve ölülerini alarak ormanın içinde çabucak kayboldular.

Shaun, Marduke'nin kaybolduğu noktaya gidip durdu ve sorumu cevapladı. "Bu şu anlama geliyor. Bu adamın başımıza açtığı bütün dertler artık sona erdi. Kimse, öldükten sonra dirilemez Isabel."

Ethan sonunda Arkarian'a bakmayı bırakıp yanıma geldi ve elimi tutarak karşımızdaki ateşi işaret etti: "Daha çok güvenmeyi öğrenmelisin Isabel."

Bence artık tamamen saçmalıyordu. "Sen neden bahsediyorsun? Matt nerede? En azından cesedi nerede?"

"Burada... Buradayım. İyi de siz kimsiniz?" Matt'in yorgun sesini duyunca arkamı döndüm. Bitkin düşmüştü. Her yeri yara içindeydi, ama en azından nefes alıyordu. Jimmy ve Bay Carter, Matt'in kollarından tutarak yürümesine yardım ettiler.

“Kaçmayı nasıl başardın?” diye sordum. Fakat hemen aklıma, hâlâ geçmişte olduğumuz ve Matt’in bizi, kimliğimizi saklamak için Kale’de girdiğimiz kılıklerle gördüğü geldi.

“Rochelle çözdü ağaçtan beni. Fakat sonra hemen gitti. Bir süre ortadan kaybolması gerektiğiyle ilgili bir şeyler geveledi. Neler olduğunu anlamıyorum. Biri bana açıklayabilir mi lütfen?”

Sevinçten havaya sıçrayıp çığlıklar atmaya başladım. Ağabeyim yaşıyordu. Her ne kadar mezardan yeni çıkmış bir cesede benzese de... Koşup kollarına atıldım. Sıkıca sarıldım boynuna. Öyle ki yere devrilmesin diye Jimmy ve Bay Carter, onu daha sıkı tutmak zorunda kaldı.

Matt nefes almaya çabalayarak beni hafifçe geri itti. “Tanışıyor muyuz?”

Aynı benimkiler gibi kahverengi olan gözlerine diktim gözlerimi. O da dikkatlice bana baktı. “*Isabel?*”

Söyleyecek bir kelime bulmak çok güçtü. Yalnızca gülümsedim ve başımı salladım.

Kafamdaki uzun buklelere dokundu. “Kızıl saç da nereden çıktı?” Yüzüme daha dikkatlice baktı. “Bunlar da neyin nesi? *Çil mi?*”

“Uzun hikâye. Ayrıca bu hikâyeyi bilip bilmemen gerektiğinden de emin değilim,” dedi Ethan, Arkarian’a dönerek.

“Ben olsam bunun için o kadar endişelenmezdim.” diye cevap verdi Arkarian, gizemli bir şekilde. “Şimdi ilk işimiz Matt’i sağlığına kavuşturmak.”

Matt, uzun uzun Arkarian'a bakıp kaşlarını çattı. "Seni tanıyorum ben. Sen Arkarian'sın."

"Evet." dedi Arkarian. "Nereden biliyorsun?"

"Gözlerin aynı, kardeşimin uykusunda sayıkladığı gibi."

Arkarian'ın gözleri bana doğru kaydı. Fakat yüzüm o kadar büyük bir hızla yanmaya başladı ki sanırım bütün çiller bir araya toplanıyordu. Hemen bakışlarımı yere indirdim.

"Gerçekten mi?" diye sordu Arkarian, meraklı bir şekilde. "Peki tam olarak ne diyordu?"

"Hey," diye araya girdim. "Bunu konuşmaya hiç gerek yok. Matt acı çekiyor. Senin ona yardım etmen gerekmez mi?"

İlk defa Matt bana karşı gelmedi. "Ne yapman gerekiyorsa yap Arkarian. Ama önce bana neler olduğunu söyle." Yüzünü Ethan'a çevirdi. "Sanırım seni de tanıyorum."

Ethan hafifçe güldü. "Tanıyorsun dostum. Ama muhtemelen tanımıyor olmayı istedin."

"Ethan? Tabii ya, tahmin etmeliydim." Ethan'ın üzerindeki Ortaçağ kıyafetini tepeden bacaklarını saran zırha kadar inceledi. "Çok yakışmış. Bunu daha sık giymelisin."

Bu konuşma sinirlerimi geriyordu. "Ne kadar şey gördün Matt? Ne zaman bilincin yerine geldi?"

Matt mizahla karışık şefkat dolu gözlerle bana baktı:

"Ateş parmaklarıma değmeye başlayınca kendime geldim deyip seni rahatlatmak istedim, ama ne yazık ki bu yalan olur."

“Ya?” Sesim feci bir şekilde çatlamıştı.

“Rochelle ağacın arkasında ipleri çözmeye çalışınca uyandım. Dikkatleri üzerime çekecek bir şey yapmamam için beni uyardı. Ben de sesimi çıkarmadım. Ethan meydana çıkınca bunu yapmak biraz zorlaştı tabii,” dedi. “Bu arada, yanında getirdiğin ışıklı kız nerede?” diye sordu, öylesine soruyormuş gibi gözükmeye çalışarak. “Bir bakıyorsun burada, bir bakıyorsun kayboluyor.”

“Şu anda güvende. Neden sordun?”

Matt yine kaşlarını çattı. “Bir nedeni yok. Sanki onu daha önce görmüşüm gibi bir his var içimde. Ya da...” Omuz silkti ve ani bir ağrıya iki büklüm oldu. “Bilmiyorum. İçimden bir ses birbirimizi tanıdığımızı söylüyor.” Sonra Jimmy’ye ve Bay Carter’a baktı. “Siz de tanımam gereken birileri misiniz yoksa?”

Arkarian, Matt’i onların elinden aldı ve ağırlığını kendi omzuna yükledi. “Daha fazla bilmece çözecek zamanımız yok. Senin tedavi edilmen gerek.”

Arkarian ve Matt uzaklaşmadan kafamdaki soruyu sormam gerekiyordu. “Matt’e ne olacak şimdi? Her şeyi gördü.”

Arkarian sakince cevap verdi:

“Onu öldürmek zorunda kalabiliriz.”

“Ne!”

Bir kahkaha attı ve kafasını salladı.

“Espri anlayışını değiştirmen gerek Arkarian!” diye kızdım ona. Aslında tek yapmaya çalıştığı şey beni biraz rahatlattı.

Nazikçe açıklamaya başladı: “Ölümlü bedenini iyileştirmek için onu Kale’deki özel bir odaya götürmem gerek. Bu biraz zaman alacak. O yüzden annene uyduracak bir şeyler bulmalısın. Matt’in geri gelmesi ölümlü zamanına göre birkaç haftayı bile bulabilir.”

“Tamam. Peki, iyileştikten sonra ne olacak?”

“Gerçek şu ki Isabel, yeteneklerini bu kadar muhteşem bir şekilde sergiledikten sonra, artık kimsenin Çırağı olmayacağına garanti verebilirim. Matt tamamen iyileştiğinde ise Ethan’ın yeni Çırağı olarak atanacağına hiç şüphem yok. Çünkü Matt de bir Anılan.”

“Evet!” diye sevinçle bağırdı Ethan, yumruklarını havada sallayarak. Fakat hemen, Mahkeme Heyeti’ni kızdıracak her ne yaptıysa aklına gelmiş olmalı ki yüzü asıldı ve gözlerini yere çevirdi. “Tabii hâlâ Koruyucu’dan biri olmaya devam edersem.”

BÖLÜM 41

Ethan

Mahkemem kısa sürecekti. Bana yalnızca bir saat ayrılmıştı. İlk önce bu bana biraz tuhaf geldi. Sonuçta en önemli kurallardan birini ihlal etmiştim: Geçmişini değiştirmek ve ölümlü bir bedeni ve ruhu başka bir zamana taşımak. Sonra anladım ki mahkemenin uzun sürmesine hiç gerek olmayacaktı. Beni hemen Koruyucu'dan kovacaklardı. Lehime tanıklık yapacak hiçbir şahit yoktu. Carter'a ne kadar olgun veya ne kadar sorumluluk sahibi olduğum hakkında soru sormayacaklardı. Onun ne düşündüğünü zaten biliyorlardı. Heyet kararını bildirecekti, ki bu kararın ne olacağı da önceden belliydi.

Yunanistan'daki saraya hemen herkes gelmişti: Babam, Isabel, Bay Carter, Jimmy ve tabii ki de Arkarian. Mahkeme salonunun önünde, koridorda bekliyorduk. Yakında Çırağım olacak Matt ise henüz iyileşmemişti. Hâlâ Kale'deki tedavi odasında nekahet dönemindeydi. Zaten ilk görevine çıkmadan Atina'ya gelemezdi. Farkında olmadan illüzyonumun bir parçası olan Marduke'nin kızı Neriah, henüz Koruyucu'ya katılmakla ilgili geleceğinden habersizdi. Daha Angel Falls'a bile gelmemişti. Fakat onun da zamanı yaklaşıyordu. Oynayacak bir rolü olacaktı mutlaka. Rochelle'e

gelince, anlaşılan tamamen ortadan kayboldu. İnsanlar okulda onunla ilgili sorular sormaya başladılar bile. Özellikle Jade Mayer adında başka bir öğrenci de kaybolduktan sonra.

Dedikodulara göre bu iki kız birlikte kaçmıştı. Görülen o ki Jade, Düzen'in bir üyesiydi ve muhtemelen savaşta ölmüştü. Sonsuza kadar bulunamayacaktı. Rochelle ve Jade'in Düzen'den olmaları gerçekten de kabul edilmesi zor bir gerçektir. Yaşıtlarım arasında, hatta belki arkadaşlarım arasında daha başka kimler acaba Kaos'u, yıkımı destekliyordu? Ölen ya da yaralananlarla ilgili bize hiçbir şey söylenmemişti. Elbette ki hepsi Angel Falls'tan olamazdı. Fakat onların da sonsuza kadar kimlikleri çok sağlam bir şekilde korunacaktı.

Kapı ardına kadar açıldı. Isabel; Bay Carter ve Jimmy'yle birlikte içeri girmeden önce yüzüme bakıp cesaret verici bir şekilde gülümsedi. Fakat benim düşüncelerim o sırada Arkarian'daydı. Benim itaatsizliğimin sorumluluğunu kendi üzerine almamasını ümit ediyordum. Bu hiç adil olmazdı.

Arkarian, gümüş giysisi ve pelerinin içinde çok asil görünüyordu. Mavi saçları omuzlarına dökülüyordu. Kenara çekilip bekledi. Babam yanıma yaklaştı ve ellerimi avuçlarına alıp sıktı. "Bu davayı senin için kolaylaştıracak bir şeyler söyleyebilseydim keşke Ethan."

"Hayır, hiçbir şey söyleme. Her şeyi kendim yaptım. Ama benim sana söylemek istediğim bir şey var." Düşün-

celerimi toparlamamı bekledi. “Sadece şey... Geri gelip görevini tamamladığın için çok mutluyum baba.”

“Teşekkür ederim, oğlum.”

“Seni öyle görmek harikaydı... Yani cesurca savaşırken.”

“Başka?” Söyleyecek bir şeylerim daha olduğunu hissetmişti.

“Üstüne geldiğim için, olduğun halinle kendini yetersiz hissetmene sebep olduğum için üzgünüm.”

Kafasını salladı ve gülümsedi. “Üzülme Ethan. Sen haklıydın. Kendi içime kapanmış bir şekilde yarı ölü, yarı diri gibiydim. Saklanıyordum ve bunu yapmam yanlıştı. Artık annenin yanında olup acısını hafifletmeye yardım edebilirim. Bu acıyı geride bırakmamızın zamanı geldi. Bir arada olursak daha güçlü olacağız.”

“Pekâlâ. Tuhaf yollardan da olsa, birbirimizi tanıma şansımız olduğu için mutluyum. Ayrıca Isabel orada olduğu ve paçanı kurtardığı için de mutluyum.”

Babam bir kahkaha attı. Muhteşem bir şeydi. Zamanın Bekçileri olarak paylaştığımız ilk kahkahaydı ve muhtemelen de son olacaktı. Dava sona erdikten sonra Koruyucu'yla ilgili ne varsa hafızamdan silinecekti. Macera dolu şu son on iki sene hiç yaşanmamış gibi yatağымda uyanacaktım. Bu düşünceyle kalbim sıkıştı, içimi dayanılmayacak bir acı kapladı.

İçeri girdik. Önden babam yürüdü ve diğerlerinin yanında bir yer bulup oturdu. Arkarian, önce beni yuvarlağın ortasına kadar götürdü sonra o da diğerlerinin yanına gitti.

Korku içinde gözlerimi etrafta gezdirdim. Heyet'in dokuz üyesi geçen seferki yerlerindeydi. Lorian tam karşımda duruyordu. Onun yanında, bir yandan bana bakıyormuş gibi gözüüp bir yandan bakışlarını yerden kaldırmayan Penbarin vardı. Penbarin'in sağında boş bir sandalye olması beni şaşırttı. Yuvarlak bu şekilde, dokuz değil on kişiden oluşuyordu. Ama onuncu kişi yerinde değildi. Diğer herkes buradaydı.

Lorian, hiçbir şey söylemeden herkesi yavaşça susturdu. Önümde bir iskemle belirmediği için çok mutluydum. Lorian, bana bakıyordu. Güçlü bakışlarına karşılık vermeye çalıştım, ama Ölümsüz'den yayılan enerji her zamanki gibi bende saklanma ihtiyacı uyandırdı. Kendimi dik durmaya zorladım. "Söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sordu Lorian.

Sakinleşmek için derin bir nefes aldım. Kendimi savunmak için söyleyecek neyim vardı ki? Bunu neden yaptığımı hiç bilmiyordum. Yapabileceğim tek savunma buydu. Bu yüzden ben de kendimi savunmak yerine, "Kral Richard nasıllar?" diye sordum.

Lorian sorumu kabul ederek başını hafifçe aşağı eğdi. "Mühürlü özel odalarımızdan birinde tedavi görüyor. Onun için endişelenme, Kral Richard'a iyi bakılıyor. Ölme riski çok yüksekti. Neyse ki tedavi odasına gelmesi çok zaman almadı. Yaşayacak." Lorian sustu. "Başka bir şey var mı?"

"Evet, Rochelle'e ne olacağını öğrenmek istiyorum. Ve nerede olduğunu bilip bilmediğinizi."

“Rochelle güvende.”

Ölümsüz, söyleyecek daha fazla bir şey yokmuş gibi duruyordu. Fakat salonun içinde mırıltılar başladı. Herkes Rochelle’in ne olacağını çok merak ediyordu. Matt’in hayatını nasıl kurtardığı ve Isabel’in anlattığına göre, Marduke’nin onu nasıl kandırıp kendine çektiği her tarafta konuşuluyordu.

“Çok yakında sizlere katılacak.”

Carter, ayağa kalkıp bağırdı. “Sizce bu akıllı bir karar mı? Ona nasıl güvenebiliriz? Ona rahatça sırtımızı dönecek kadar güvende olacak mıyız?”

Lorian, Carter’ın çıkışına kızmış gibi görünüyordu. “Asıl soru şu: Rochelle, sizin güvensizliğiniz karşısında kendini hiç güvende hissedebilecek mi?”

Yerinde bir cevaptı. Carter oturdu. Lorian, tekrar dikkatini bana verdi, ama benim söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. “Ayağa kalk Ethan.”

Ayağa kalktığımda dizlerimi hissetmiyordum. Ölümsüz bana doğru yaklaştı ve iki elini kafamın üzerine kaldırdı. Ellerinden, parlak beyaz bir ışık dökülüp beni tepeden tırnağa sardı. Işığın öbür tarafında kalan her şey parlak fakat biraz biçimsiz görünüyordu. Lorian’ın sesini bile, sanki bir duvarın arkasından duyuyordum. Sözcükler uzuyor, ses bir yükselip bir alçalıyordu. “Ethan Roberts, Koruyucu’nun en önemli kurallarından birine karşı gelip, geçmiş olayları değiştirmek amacıyla Koruyucu’daki konumunu yasa dışı kullanmaktan yargılanıyorsun. Savunman nedir?”

Gözlerimi kapattım. Sözleri ölüm cezası gibiydi. “Suçluyum.”

Hafifçe güldü. “Bu kadar kolay mı pes edeceksin?”

“Ne yaptığımı biliyorum. Savunacak bir şeyim yok.”

Etrafımı saran ışık bir an için gözleri kör edecek bir parlaklığa ulaştı. Işık azalınca kadar elimle gözlerimin üzerini kapattım. “İçgüdü, tek savunman Ethan.”

Ölümsüz neden bahsediyordu?

“Farkında olmadan, Kehanet’in tesiri altında hareket ediyordun.”

Bu kelimeyi duyunca gözlerim kocaman açıldı. *Kehanet mi?*

“Kehanet’in senden istediği şeyi içgüdüsel olarak anladın ve bunun uğruna Koruyucu’daki konumunu tehlikeye attın. İçgüdü, güçlerinden biri. Üçüncü bir yeteneğin olduğu için çok şanslısın.”

Lorian bana bakıyordu. Gözlerimi ona çevirmesem dahi, bakışlarından bana doğru şefkat dolu bir sıcaklığın yayıldığını hissediyordum. “İçgüdülerine göre davranarak, koşulsuz, kayıtsız şartsız bir sadakat sergiledin. Kalbinin derinliklerinde, doğru olduğunu bildiğin şeyi yaptın. İnancın uğruna kendi geleceğini tehlikeye attın ve böyle davranarak ne kadar onurlu biri olduğunu ispatladın.” Lorian, söylediklerini iyice anlamam için bir süre durdu. “Bu yüzden bütün suçlamalardan aklandın.”

Şaşkınlıktan ve sevinçten bayılmama fırsat kalmadan Lorian tekrar konuştu. “Sağına bak Ethan.”

Söylediğini yaptım ve biraz önce boş duran koltukta bir adamın oturduğunu gördüm. Tanıdık bir yüzü vardı, ama o tuhaf ışığın arkasından yüzünün şeklini tam olarak seçemiyordum. Teni hasta gibi yemyeşildi. Lorian adamı tanımamı bekliyordu. Dikkatlice uzun uzun baktım. Yüz hatları yavaş yavaş belirginleşmeye başladı ve şaşkınlıktan nefesim kesildi. “Kral Richard.”

Lorian’ın gülümsediğini hissettim. Bu kez, ışığı dolduran sıcaklığı bütün hücrelerimde duydum. “Kehanet’e de uygun olarak, İngiltere Kralı II. Richard, bundan böyle Veridian Hanedanlığı’nın kralı olarak bilinecek.”

“Antik şehrin.”

“Senin ait olduğun şehrin Ethan. Senin ve kimlikleri artık açığa çıkmış olan Koruyucu’nun diğer sekiz üyesinin. Bunlardan beşi bugün burada, bu olağan dışı duruşmaya tanık oluyor.” Lorian duraksadı. Gözlerimi yukarı doğru çekiyordu. Bu kez Ölümsüz’ün bu güçlü çekimine karşı koyamadım ve etrafımdaki ışığın da yardımıyla, kafamı havaya kaldırıp Ölümsüz’ün gözlerinin içine baktım.

Lorian, memnun olmuş bir şekilde aşağı, bana baktı. “Kral Richard sağlığını tekrar kazanınca, bundan sonra yöneteceği Veridian şehrinin temsilcisi olarak bu çemberdeki yerini alacak. Onun kraliyet yetenekleri bizim için çok değerli. Hepimizin bildiği gibi, son olaylarla birlikte Koruyucu’da birtakım değişiklikler baş gösterdi: Marduke’nin ölümü, Veridianlı dokuz Anılan’ın kim olduklarının açığa

çıkması ve Veridian antik şehrinin, Kral Richard yönetiminde asil bir hanedanlığa dönüşmesi.” Lorian durdu ve Heyet’in diğer üyelerine ve duruşmayı izleyenlere baktı. “Fakat sorunlarımız değişmedi. Burada var olma sebebimiz de öyle. Asıl mücadelemiz yeni başlıyor. Marduke bir ölümlüydü, ama çok güçlü bir savaşçıydı. Eminim Kaos Tanrıçası bu askerini özleyecektir. Marduke’nin ölümünün intikamı alınacaktır.”

Lorian, söyleyeceklerini, iyice anlamam için tekrar bana baktı. Sanırım söyleyeceği şey özellikle beni ilgilendiriyordu. “Koruyucu, en yetenekli ve en cesur üyelerinden birini kaybetmeyi göze alamaz.”

O anda ayakta durmamı sağlayan tek şey Lorian’ın bakışlarından yayılan güç ve etrafımı saran ışıktı. Başka hiçbir şey değildi. Bacaklarım sanki suya dönüşmüştü, hissetmiyordum. Cezalandırılmayacaktım. Dahası, Kral II. Richard’ın hayatını yoluna koymuştum. O iğrenç hücrede bir fare gibi ölmemesi gerekiyordu. Onu kurtarmamı söyleyen o ses, o içgüdü haklıydı. Kral II. Richard’ın da, ölümlü dünyamızı korumak için Kehanet’te oynayacak bir rolü vardı.

Lorian’ın ellerini hafifçe hareket ettirmesiyle etrafımdaki beyaz ışık, parlak altın rengine döndü. İçime dalga dalga bir güç yayıldı. Bedenim titriyordu. Vücudumu sarsan ürperti ve titremenin arasından Lorian’ın sesini duyuyordum. Ses hiç olmadığı kadar bölük pörçük geliyordu kulaklarıma. Fakat nasıl oluyorsa, ağızından dökülen her kelime

kristal kadar berrak bir şekilde kafamda yankılanıyordu. Ölümsüz konuştu. "Kehanet'e karşı aklın ötesinde bir inanç beslediğin için, hem sadık olduğun hem de karşı geldiğin için, bundan böyle Koruyucu'nun en değerli ödülüyle şereflendiriliyorsun: Uçma gücü."

Altından bir ışık, bedenimi sıkıca sararken kanatlarımı kazandı. Etrafta coşku dolu haykırışlar yankılanıyordu.

KARANLIK